

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



R.GAYE ÖNEL



# Hilekâr





# Hilekâr

ATEŞLİ KANATLAR SERİSİ - I

Adım Cassie.

Ben, tıpkı ailem ve atalarım gibi bir şeytan avcısıyım.

Avcılar dengeyi korumak, güvenliğini sağlamak için yaratıldılar.

Zeki, çevik, korkusuz ve acımasız olmamız gerekiyor.

Çünkü şeytanla baş edebilmenin yolu en az onun kadar güçlü olmaktan geçiyor.

Bizler cehennemde doğan, büyüyen ve zamanı geldiğinde ölen savaşçılarız.

Ve benim zamanım gelmişti!

Kendi saldırı ekibim tarafından ihanete uğradım ve ölüme terk edildim.

Her şey sonlanmıştı ta ki ezeli düşmanım şeytanın oğlu

Aidanhell beni kurtarana dek.

Ve şimdi kaderim yeni baştan yazılıyor...

Ben karanlık tahtın bir sonraki varisiyim.

Zamanı geldiğinde atalarım gibi tüm şeytan hanedanlığına hükmedecektim.

Bunun için doğdum, güç ve karanlık için!

Her şeyi yok etmek ve küllerinden yeniden inşa etmek için!

Tüm bunlar kral olan babam Lucifer'in ortadan kaybolmasından önceydi.

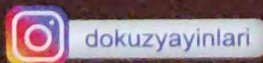
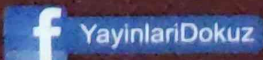
Şimdi on bir hanedanlığı bir araya toplamam ve tahta geçebilmem için yazılan

kehaneti gerçekleştirmem gerekiyor.

Ben *Kara Krallıkların* varisi Aidanhell!

Bir kral katili olacak ve düşmanımın kızını kurtaracağım.

Hak ettiğim tahtı alabilmek için!..



Fiyat : 25 t

GAYE ÖNEL

# HİLEKÂR



# HİLEKÂR

Gaye Önel

© 2021, Bu kitabın tüm yayın hakları

Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları

© Gaye Önel

**Türü** Roman

**Yayın Yönetmeni** Ali Osman Başkuyu

**Editör** Şefika Aydın

**Sayfa Tasarımı** Ayhan Aslan

**Kapak Tasarımı** Orbay Orhan Emre

**Kapak Uygulama** R. Gaye Önel - Hüsrev Yetiş

**Harita Çizimi** Gaye Önel

**1. Baskı** Kasım 2016, İstanbul

**8. Baskı** Nisan 2021, İstanbul

**Yayınevi Sertifika No** 46270

**ISBN** 978-605-4737-74-1



## BASKI VE CİLT

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

## DOKUZ YAYINCILIK

Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No: 8

Davutpaşa, Zeytinburnu / İstanbul

0212 640 00 35

*Kalbimin kraliçesi, kral ve prensine...  
Sevgili annem, babam ve kardeşim...  
Sizler olmasaydınız bu roman olmazdı...*

*“Beni öldürmeyen şey güçlendirir.”*

**F. W. Nietzsche**



AĞLAYAN TEPELER

AVCI CADIRLARI

BARA SARAY

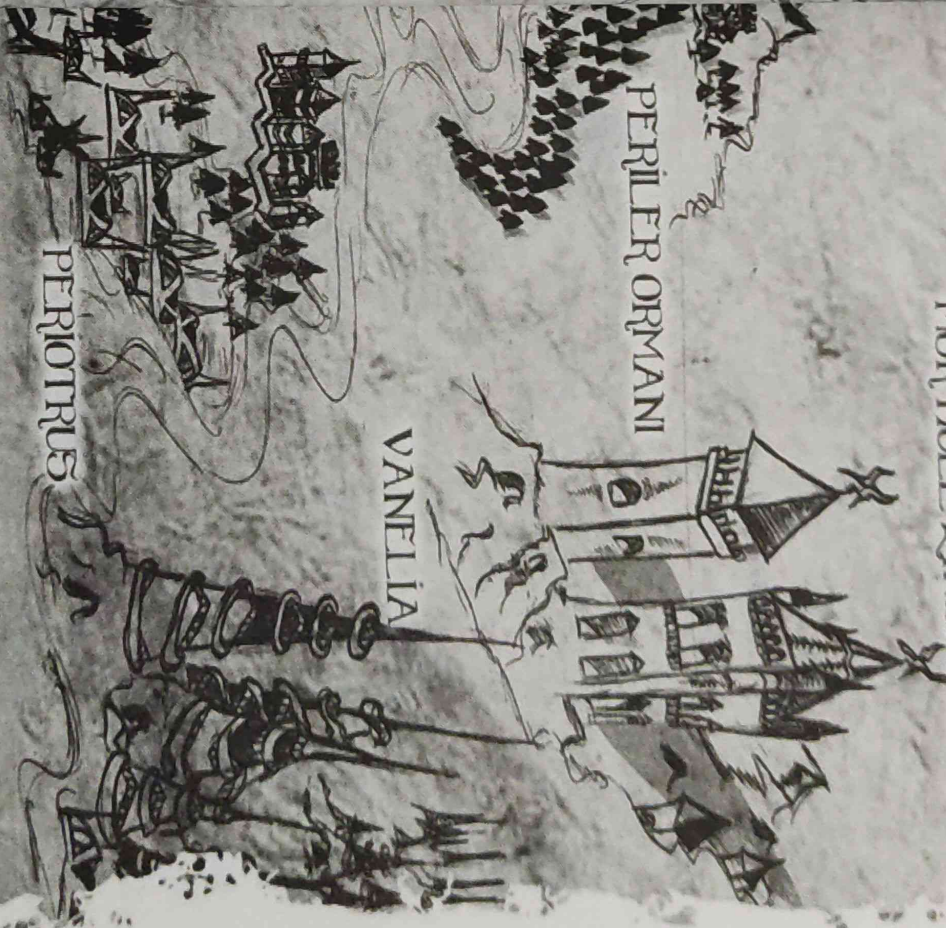


MOR KULE ZİNDANLARI

PERİLER ORMANI

VANELİA

PERİOTRUS





## **BÖLÜM 1**

*Hadi ama henüz değil!  
Ölmek için hazır değilim.*

**A**ğlamaktan şişen gözlerimi sımsıkı kapatıp az önce yaşananların bir rüya olmasını diledim. Ölümü bir gölge misali peşimde taşıdığım on yedi sene boyunca hiç bu denli korkmamıştım.

Bir uçurumdan itilmiş, ölüm meleği tarafından ziyaret edilmiş ve şimdi de şeytan tarafından azarlanıyordum. Ruhum ve bedenim bin bir parçaya ayrılmış, aklımsa çoktan ihanet edip beni terk etmişti. Son bir çabayla konuşmaya çalıştım. “Benden ne istiyorsun?”

Şeytan, bedeninin büyük bölümü gölgelerde kalacak şekilde hafifçe öne çıktı.

“Senin için bir anlaşma yaptım.”

Ah, evet, biliyordum, benim için ölüm meleği ile anlaşma yapmıştı. Vaktim çoktan gelmiş olmasına rağmen diğer tarafa gidemememin tek açıklaması buydu. Zihnim az önce olanlarla baş edemeyecek kadar yorgunken yine de hatırlamaya çalıştım. Bu se-



ferki basit bir av olacaktı, iblisleri uçuruma sürüp öldürecektik ama oraya gittiğimizde kendi ekibim tarafından ihanete uğradım. Biri beni öldürmek istedi!

Başımı ellerimin arasına alıp delirmemiş olmayı diledim. Tanrım, aklımı kaçırıyor olmalıyım! Şeytanlar, avcıları kurtarmazdı ama... bu şeytan kurtarmıştı. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, bir kurtarıcım vardı.

Bedenime tarifsiz acılar yaşatsa da geriye doğru birkaç adım attım. Kurtarıcımın -bir iblis bile olsa- neye benzediğini görmek istedim.

Ruhum ondan yayılan güç karşısında ezilirken ağzımı açıp tek bir söz söyleyecek halde değildim. İblislerden nefret ederdim, tüm hayatım boyunca onları avlamıştım ama karşımdaki iblis beni kurtarması dışında, tuhaf bir biçimde hayranlık uyandırıcıydı. Daha önce onun gibisini görmemiştim. O, gördüğüm en yüksek seviye iblisti. Onları sadece kitaplarda okuyabilirdik. Yüzünü görmek için ıslak gözlerimi biraz daha kıstım ama ışık görmemi engelliyordu. Elimi kaldırıp gözlerime siper ettiğimde tek görebildiğim, uzun gür siyah kanatlardı.

Zarif bir bedenini iki yanını çevrelemiş, zümrütlerle donatılmış iki siyah gür kanat... Bu görüntü bile dizlerimin deli gibi titremesine sebep oldu.

Parlaklığa alışamayan gözlerimle ne kadar süredir ağladığımı bilmiyordum. Kemiklerim sızlamaya başladığında bedenimi ele geçiren sıcaklık uğursuz bir şekilde soğumuştı.

Ben soğumuştum. Tıpkı bir ölü gibi!

Aniden parlaklık kesildi ve her yer karanlığa gömüldü. Gökyüzünde soluk bir ay ve parlamayı bırakmış yıldızlar dışında hiçbir şey yoktu. Akacak yaşı kalmayan gözlerimi sanki karanlığa daha çabuk alışabilirlermiş gibi defalarca kırdım.

Şeytan bilmediğim dilde bir şeyler söylemeye başladı. Başta sanki şarkı söylüyor gibi gelmişti ama şarkılar sizin acılarınızı dindirmezdi. O konuştuğunda acılarım parmak uçlarıma toplanıp vücudumdan sökülüp atılıyor gibiydi. Nihayet daha iyi hissedebildiğimde büyük geniş bir taş ocağında olduğumuzun farkına vardım. Başımı kaldırıp ona baktım.

İri kaslı göğsü çırılçıplaktı. Hatları fazlasıyla düz ve erkeksiydi. Biraz daha yukarı bakınca köşeli çenesi, kuvvetli burnu ve ensesine uzanan hafif dalgalı koyu renk saçlarıyla hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeğe bakıyor olduğumu fark ettim.

Ben ağzım bir karış açık ona bakarken, “Neye bakıyorsun?” dedi ısırır gibi. Az önce gök mü gürlemişti yoksa?

Gerçeklikteki en muhteşem şeye bakarken ağrılarım birden bana önemsiz göründü. Bacaklarımdaki ağrının uçup gittiğini hissettim.

Ah Tanrım! Beni kurtarmıştı.

İblis ya da değil, az önce beni ölümden kurtarmıştı. Beynim bu gerçekle nasıl baş edeceğini bilemiyordu.



Kanatlarını deli gibi çırpıp havayı dalga dalga yarkarken kâküllerim acı verecek şekilde gözlerime çarpıyordu. Bakışlarımı bedeninin alt tarafına çevirdiğimde somon rengi bir kumaşla kalçasının sarılmış olduğunu gördüm. Bacaklarını açtığı için kumaş gerilip harika bronz bacak kaslarını gözler önüne sermişti. Ayakları çıplaktı, eğer sandalet tarzı bir şey giymiş olsaydı onun kanatlı bir gladyatör olduğunu düşünecektim, kalçasındaki eteği andıran örtü bana onları hatırlatmıştı.

Şeytan, tehlikeli kızıl gözlerini üzerimde gezdirirken ben, enfes bedenini incelemekle meşguldüm. Onu üzerinde sadece rengi solmuş bir kot pantolonla hayal edince bedenimde açıklanması zor bir heyecan oluştu. Neredeyse... arzu gibi!

Hislerimin tuhaflığı karşısında afalladım. Ölmek üzere kanlar içindeydim, ihanete uğramıştım ve karşımdaki üst seviye iblis oğlanı resmen içiyordum. Hayat bazen inanılmaz olabiliyordu.

Bakışlarım hipnoz olmuşçasına karnının en aşağısındaki baklavalarından kasıklarına kayarken nefesimi tuttum. *Ne kadar seksi bir şeydi bu böyle!* Öte yandan ölümle burun buruna gelerek hayatımın şokunu atlatmıştım, bu yüzden beynim iyi çalışmıyor olabilirdi. İblisleri seksi bulamazdık çünkü onlar iblisti, biz de avcı.

Kedi fareyi seksi bulur mu?

Tabii ki hayır!



Avcılar gururlu olurdu. Ben de zaman zaman gurur yapardım ama böyle bir anda gurur hiçbir işe yaramazdı. Yani bazı anlarda kışınızı kurtarmak istiyorsanız gurur yapmamalısınız.

Korkudan ölmek üzere olduğum gerçeğini bir kenara bırakırsak kusmak, altına yapmak vb. eylemler cesaret isterdi. Oysa ben karşımda üst düzey bir iblis varken sadece titreyip nefes alabiliyordum. Sesim nereye kaçtı, emin değildim. Sanırım sesimi yemiş ve bir çalılığın arkasına çıkartmışım. Bedenimde değildi.

Karşımdaki siyah kanatlı yakışıklı varlık arkasını dönüp, "Tam bir hayal kırıklığı olacaksın," dedi. Güçlü kanatları kafamı koparmasın diye eğilmeyi son anda akıl edebilmişim. Gerçekten bu kadar egosu yüksek bir varlık var mıydı? Bende bile böylesi şişirilmiş bir ego yoktu.

"Öyleyse neden ölüp gitmeme izin vermedin?" dedim sesimin hâlâ benimle olmasına şaşırarak.

İnsan olmadığını kanıtlar nitelikte zarif, akıcı bir hareketle arkasını döndü. Gür kıvrımlı siyah saçlarının bir tutamı gözlerinin önüne düşünce başını geriye atarak ondan kurtuldu. Uzun kirpiklerini şaşırmışçasına kırptı, konuşmuş olmama şaşıırıyordu. Ben de şaşıırıyordum. Kamptaki çocuklar bende deli cesareti olduğunu söylerlerdi. Haksız da sayılmazlar, eğer son vakada kendimi yem olarak kullanmasaydım ölüm meleği beni almaya gelmezdi.

Uçurumdan düşüşümü hatırlayınca ürperdim. *Ah, şimdi bunu düşünmeye zaman yok ki!*

Nasıl bu kadar muhteşem olabilirdi? O derin, günahkâr kırmızı gözlerini kapatsa onu bir melek sanabilirdim ama şeytan, akıcı bir güzelliği olmasına karşın aynı zamanda bende arkama bakmadan kaçma isteği uyandırıyor. Şaşkınlıkla bakan gözleri yerini nefrete bırakınca cümlemi geri alıp yutmak istedim. Dizlerime artık söz geçiremiyordum. Düşecek ve eğer şanslıysam hemen ölecektim. Geriledim.

“Sen az önce konuştun mu fare?”

“Bana fare diyemezsin, ben bir avcıyım.” Neden lanet çenemi kapatamıyordum? Bu oğlandaki bir şey beni fena halde gaza getiriyordu. Beni öldürmesinden korkmamaya çalıştım. Mantığım beni az önce ölümden kurtardığı için öldürmek gibi bir planının olmadığını söylerken kalbim ise deli gibi atıyor, buradan hemen kaçmamı öneriyordu. Hadi kaçtım diyelim, nereye gidecektim ki? Bu geniş ölü topraklarda koca bir dağ ve eteklerindeki kayalar dışında hiçbir şey yoktu. Ağlayan Tepelerin ardındaki ölü topraklardaydım. Burada şeytanlar hüküm sürüyordu.

Ben avcıydım, iblis öldürürdüm. Onun seviyesindekileri öldürmeme iznim yoktu, iznim olsaydı da öldüremezdim. Hâlâ çaylaktım ama o, bunu bilmiyordu. Gerçi deli gibi titreyişim ve ağlayışımın işe yaramaz bir avcı olduğumu çoktan anlamış olmalıydı.

Hafif çekik gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı. Kanatları artık hareket etmiyor, bir pelerin gibi peşinden sürükleniyordu. Bana bakışlarındaki tekinsizlik



bir adım daha gerilememe sebep oldu. Geriye attığım ayağıma bakarken üst dudağı keyifle kıvrıldı. Eğlenmişti.

Bir anda önümde bitiverdi. Dudaklarımdan kopan cılız bir çığlıkla geriye doğru sendelerken beni belimden yakaladı. Ellerimle kaya gibi sert olan kollarına tutundum, beni fırlatıp atmasından korkar halde kırılmış tırnaklarımı kollarına geçirdim.

Uzun güçlü parmakları belimi kavrayıp beni kendine çektiğinde tırnaklarımı kollarına daha sert geçirip debelenmeye başladım. Her çırpınışımda karın kaslarına daha çok gömülüyordum ve bu inanılmaz acı veriyordu çünkü kaburgalarımı düşerken bir yere çarpmış olmam muhtemeldi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, kırmızı gözlerine bakmamak için başımı yana çevirdim. Bu kez boşta kalan eliyle çenemi tutup beni kendine bakmaya zorladı. Islak gözlerimle korkarak ona baktım. Boğuk bir fısıltıyla, “Cassandra,” dedi. “Artık güvendesin.” Etli koyu pembe dudakları aralandı, ılık nefesini yüzümde hisseder hissetmez her yer karardı.

Derin bir karanlığa gömülürken şeytanın bana *Cassandra*, dediğini fark ettim. Ailem dâhil kimse tam adımı kullanmazdı. Ben şeytan avcısı Cassie’ydim. Bir anda uçurumdan düşerken neden parçalara ayrılmadığımı geldi aklıma. Birçok kayaya çarpmıştım, en sonunda ölüme teslim olup kendimi bıraktım ama bir şey beni yere düşmeden yakaladı, o an göz-



## Gaye Önel

lerime somon rengi bir örtü takılmıştı. Bu örtü artık son derece tanıdıktı. Beynimin hâlâ sağlam olan çok ufak bir kısmı *uyanık kalmalısın*, dedi fakat onu dinleyen olmadı.

\*\*\*



## BÖLÜM 2

**A**vcı hâlâ gözlerini açmıyordu. Bayıldığında onu arafın ortasındaki sıcak su mağarasına taşımıştım. Yol boyunca terlemiş, zaman zaman da çığlık atmış ama hiçbirinde gözlerini açamamıştı. Şu an için yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından onu incelemeye karar verdim. Yolculuğum bu ufak yarıklıkla geçecekse onu biraz tanımam gerekecekti. Yere oturup uykuda bile huzur bulamayan zayıf bedenine baktım. Avcı orta boylarda kahverengi saçlı ela gözlü hırçın bir kızdı.

“Siz avcılar gerçekten ahmaksınız.” O kadar derin uyuyordu ki bağırsam bile beni duymazdı. Nihayet yaşam belirtisi gösterip biraz kıpırdadığında arkamı döndüm. Düşüncelerim fazlasıyla beynimi meşgul ederken aptal bir kızla ilgilenemezdim, öyle değil mi?

Hiç hesapta olmayan şeyler olmuştu. Meleklerle anlaşma yapmak benim için bile fazla. Babam o çok değerli kışını krallığa getirdiğinde bu yaptığım için

canıma okuyacak. İblislerin bile bazen yapmaması gereken şeyler vardır: Bir melek ile anlaşmak da bunlardan biri.

Başımı ellerimin arasına alarak yaptığım hatayı bir kez daha gözden geçirdim. Bir hata diyorum çünkü bir avcının hayatını kurtarmak başka şekilde ifade edilemez. Üstelik hayatını kurtarmakla kalmayıp büyü ile acılarını bile hafiflettim. Ölüm meleği onu bulduğunda kız acınacak haldeydi. Niyetim sadece sızlanmasını önlemektir, asla acı çektiği için ona yardım etmem.

Kâhin belirsiz bir kehanette bulunduğunda ortalığı karıştırmamak adına bir süre beklemeye karar vermiştim zira kaçık adam kehanette, avcı bir kızla iblis krallıklarını devireceğimin yazılı olduğunu söyledi. İblis krallıklarını neden devireyim ki? Zaten hepsi babama bağlılar. O tahttan ayrıldığında da benim olacaklar. Bu süreci hızlandırmanın benim için hiçbir anlamı yok. Öte yandan kâhin daha önce hiç böyle saçma sapan bir kehanette de bulunmamıştı. Can sıkıntım katlanarak artarken uykusunda şapşalca mırıldanan avcıya baktım. Başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nihayet kehaneti tamamen kafamdan çıkarabildiğimde babam kaybolmuştu. Tüm krallıklardaki büyücülerini çağırıp günlerce ritüeller düzenledik fakat sonuç hep aynıydı. Babama ulaşabiliyorsak bile bize yanıt vermiyordu.



Sıkıntıyla iç çektim. Hayatım bir anda mahvolmuştu. Babamın kaybolması tahtı boş bırakmıştı ki sürgün edilen kardeşimi saymazsak tahtın tek varisi benim. Hazır değilim. Ne zaman hazır olurum ya da nasıl olurum, bilmiyorum. Tek bildiğim kehanetin bana yardımcı olacağı çünkü kâhin böyle dedi. Hatta tam olarak kaçık ihtiyar şunları demişti: "Babamı bulmak istiyorsan kehaneti oku."

Huzursuzca çevreme bakındım. Bir şeyleri parçalamak, sinirimi atmak istiyordum ama şu an için kırıp dökecek hiçbir şeyim yoktu. Ormana girdiğimizde bol miktarda ağaç beni bekliyor olacaktı, hepsini yakıp kül edecektim.

"Ne kehaneti?" dedi arkamdan gelen uyuklu bir ses. Harika!

"Kapa çenenin," dedim huysuzca. Gerçekten bir avcı bozuntusunu çekecek halim yoktu.

Anlaşılan avcı dilimizi konuşabiliyor ama anlamıyordu. Hızla kalkıp karşıma dikilişini başka şekilde yorumlayamazdım çünkü. "Beni neden kurtardın?"

*Of be, hiç susmayacak mı? Başımı geriye yatırıp rahatça gerindim. Belki o burada yok gibi davranırsam gerçekten de yok olurdu.*

"Beni neden kurtardın?" dedi bir kez daha ısrarla. Bir gözümü açıp avcının sinirden kızarmış yüzüne baktım. "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Ufak suratı bir anda bembeyaz olunca gülmek için dudaklarımı ısırdım. Bu kız gerçekten de şapşaldı.

“Beni kendin öldürebilmek için kurtarmadın herhâlde.” Ellerini beline koyup bilmiş bir şekilde suratına baktı. Kabul etmek gerekir ki cesaretinden etkilenmiştim. Yavaşça yerden kalkıp bir adım öne çıktım. Avcının gözleri ben ona yaklaşırken daha da irileşti fakat kıpırdamadı. “Ben olmasaydım ölüm meleği canını alacaktı, fena halde hırpalanmıştın.”

“Biliyorum,” dedi sessizce.

“Ona bir anlaşma önerdim.” Heyecanla bakışlarını yerden kaldırıp yüzüme baktı.

“Ölüme müdahale edemezsin sanıyordum.” Haklıydı. Edemezdim ama ettim ve bedelini ne şekilde ödeyeceğimi de bilmiyordum fakat ona yanıt olarak sadece omuz silktim. Avcının ela gözleri zekâ ile parladı. “Hayatım karşılığında ne önerdin?”

“Bana hizmetkâr olacağını söyledim. Bu şekilde seni alabildim.” Korkuyla geriye sıçradı. “Morgain incisi taşıyamam. Bana o incilerden birini vermeyeceğini söyle.” Onlardan birini zaten ona vermeyecektim. Neden bu kadar korktuğunu anlayamaz halde suratına baktım. Herkes şeytanın hizmetkârı olmaya bayılırdı.

Avcıyı bu mağaraya bilerek getirmiştım, giderilmesi gereken ihtiyaçları vardı. Yere eğilip oyalanmak üzere kâhinin verdiği kâğıdı aldım. Mağaranın çıkışında arkama bakmadan, “Temizlen,” dedim ve gittim.

\*\*\*



Ahmak, beni bu karanlık mağarada öylece bırakmıştı. Hemen arkasından topallayarak mağaranın girişine gidip dışarıya baktım. Geniş yapraklı sıska ağaçlar, yan yana dizilmiş cüceleri andırıyorlardı. Hemen arkalarında boyca daha büyük olanlar güneş ışınlarını engelleyerek bulunduğum bölgeye olduğundan daha esrarlı bir hava katıyordu. Burası bahsedilen geniş ormandı. Ormanın geniş olduğunu biliyordum. Bunun sebebi; başlangıç ve bitiş noktalarının Araf'la cehennem arasındaki sınırı oluşturacak kadar büyük olması değildi, biliyordum çünkü bu ormanı daha önce görmüştüm rüyalarımnda. Rüyamdaki kadın buranın *Araf ormanı* olduğunu söylemişti. Aslında rüyamdaki kadın pek çok şey söylerdi ve bir kısmı tamamen palavraydı.

Tanrım... Bu noktaya nasıl gelebilmişim? Hatırladığım mantıklı olan son şey ekibimle saldırıya hazırlandığımdı. Ağlayan Tepelerin ardındaydık ama sonra... Bir anda tüm hatıralar beynime hücum edince bakışlarımı ormandan mağaraya çevirdim. Ölüp giderken zihnim tıpkı bu mağara gibi karanlık ve ıssızdı. Tek bir anımı bile yanıma alamadan sessiz sedasız buradan gidecektim. Cehenneme bile gidebilirdim. Ben iyi bir insan değildim.

Doğrulamaya çalıştım ama baş ağrısından bunu yapabilmek mümkün olmadı. Anılarımdan nefret ediyor, son yirmi dört saati yeniden tecrübe ediyordum. Uçuruma giderken arkadaşlarımla olan konuş-



malarımı, iblisürüngenleri köşeye sıkıştırdığımızda hissettiğim mutluluğu ve ardından itilip ölüme terk edilmemi tekrar tekrar yaşıyordum şimdi.

Midem alt üst olurken ağzım acı suyla doldu ve ardından tekrar kustum. Bu tatsız döngü bir süre daha devam etti. Uyandığımdan beri bir çeşit nöbet geçirdiğimin fakındaydım. Bir süre titriyor, ardından kusuyor ve sonra soğuk soğuk terliyordum. Sıra bazen şaşıyordu ama durum genel olarak böyleydi. Perişan halde başımı kaldırdığımda onu göremedim. Belki de işe yaramayacağımı düşünüp ölüm meleğini almaya gitmişti. Eh, pek haksız sayılmazdı, bu halde kimsenin işine yaramazdım.

Dün harika hissediyorken bugün bu kadar berbat hissetmem doğal mıydı? Üstüm başım kusmuk içindeydi, gözlerim ağlamaktan şişmişti, her yanımda yak yemişim gibi ağrıyordu. Elimi başıma götürdüm, son iki gündür yıkanmadığım için kan saçlarımda kurumuştu. Tek kelimeyle berbat durumdaydım. Paniğe kapılmış, ölesiye korkmuş, aç kalmış ve muhtemelen hastalanmıştım. Ansızın hüzne boğuldum, bu da uyandığım andan beri başıma gelen birkaç şeyden biriydi. Ve ağlama krizleri. Ailemi özlemiştim. Ölmediğimi biliyorlar mıydı acaba? Eğer biliyorlar ise beni kurtarmaya gelirlerdi ama yine de içimdeki bir ses bu durumdan kurtulamayacağımı söylüyordu. Tek tesellim benden uzakta güvende olmalarıydı.

Zor durumlarda uyguladığım bir kontrol listem vardı. Elim burada, kolum burada gibi bir çeşit yok-

lama. Listenin en başı ailem ve umarım korunuyorlardır, peki ikinci şey neydi? İkinci önemli olan şeyi ne kadar zorlasam da hatırlayamıyordum. Derinlerde bir yanım hatırlamazsam başımın fena halde derde gireceğini söylüyordu ama şu an için olabileceğim daha berbat bir durum yoktu.

En yakın zamanda durum değerlendirmesi yapmam gerekiyordu. Gözlerimi kapayıp odaklanmaya çalışarak acıyan yerlerimi düşündüm. Elimi ensemle götürünce parmaklarım pürüzlü bir yüzeyde gezindi. Pislik olabilirdi ya da yara. Daha iyi anlayabilmek için tırnağımla kazıdım ve evet, tırnak içlerim kırmızıydı. Bunun sonucunda ensem deli gibi yanmaya başladı. Dokunarak algılayabildiğim kadarıyla büyük bir yara vardı, fena bir darbe almıştım.

Sağ elmacık kemiğim sızlıyordu, çekinerek dokundum. Moraracaktı belki ama ölmeyecektim. Karnımın sağ tarafı çürümüş olmalı ki dokununca acıyla inledim. Düşerken kayalara çok kötü vurmuş olmalıydım. Çok çok yüksekte düşmüştüm. Hayır, aslında düşmedim, itildim.

İhanet kalbime zehirli bir ok gibi saplanınca diğer ağrıyan yerlerimi tespit edemedim. Bedenim daha kuvvetli duygularla sarsılırken tüm duyularım açıldı ve hatırlamaya başladım.

İblisürüngenleri uçuruma sürmek benim fikrimdi. Cinsiyetsiz olanlar en alt kast, basit iblislerdi. Bu bir alıştırma olacaktı, ayrıca düşük seviye iblisleri öldürmemize konsey ses çıkarmazdı, ne de olsa anlaş-



mayı bozmuyordu. Tabii aslında iblisler asla ölmez, sadece bir süreliğine yok olurlar.

Liderimiz, plan kurucu olarak beni seçmişti ve ben büyük bir gururla planı kurmuştum. Basit ama etkiliydi. Yem olacaktım. Onları yokuşa sürecektik ve sonra...

Tükürdüm, hatıralarım ile sonra baş etmem gerekecekti. Doğrulup dizlerimi esnettim ve sövebildiğim kadar sövdüm. Ruhum o kadar nefret ile dolmuştu ki tanıdığım bütün zorbalara, kamptaki eğitmenlerime bile sövdüm. Nihayet biraz sakinleşince başımı kaldırıp çevreye bir kez daha göz gezdirdim. Böyle güzel bir ormanda ölü ağaçların ve taşların olduğu tek yer, bu mağaranın bulunduğu alandı. Sanki mağara ve çevresi bir çeşit lanet altında gibiydi. Herhangi bir çiçek ya da yeşillikten yoksundu. Şişmiş ve sulanmış gözlerimle net göremesem de burası mantıklı bir sığınak olabilirdi.

Acıyla dişlerimi sıkmama sebep olacak birkaç adım sonunda mağaranın içinde ilerleyebildim. Geri dönüp baktığımda, bulunduğum yerden çok da uzaklaşmamış olduğumu görünce hayal kırıklığı ile iç geçirdim. Eğer duyularım bana bir oyun oynamıyorsa nerede olduğumu biliyordum. Araftaki Günah Mağaralarındaydım. Kara elfler, Mor Kule Zindanlarını inşa etmeden önce burayı kullanıyorlardı. Daha önce gelmemiştim ama bana anlatıldığı kadarıyla burada sıcak suların olduğu oyuklar ve meşaleleri koyabi-



leceğimiz, duvarlara monte edilmiş kelepçeler olmaydı. Tabii kelepçeleri işkence için kurmuş olmaları da muhtemeldi. Gözlerimi ne kadar kısarsam kısayım net göremiyordum ama görebildiğim kadarıyla su yoktu. Yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Bir yerlerden hafif bir ışık içeri sızıyor, taş yüzeylere geliş güzel vuruyordu ama sadece o kadardı, geride akıl almaz bir karanlık vardı. Artık vücudumdan ter, kan ve kusmuk akıyordu. Hava öyle sıcaktı ki derimin kavrulduğunu hissedebiliyordum. Yürüyen bir pisliktim, filmlerdeki zombilere benziyordum. Eminim ben de konuşmaya çalışsam öyle tuhaf sesler çıkarırdım.

Artık yorgunluktan yürüyemez olduğumda suyu gördüm. Yukarıdaki minik bir oyuktan gelen ışık, suyun yüzeyine farklı renklerde yansıyor. Elimden geldiğince hızla oraya gidip eğilerek aldığım derin bir nefesin ardından elimi oyuğa daldırdım. Kurumuş dudaklarım suyu tadınca azapla parçalandılar. Elimi aceleyle tekrar daldırdım ve avucumdaki azıcık suyu büyük bir memnuniyetle içtim. Ah Tanrım! Bir günü aşkın süredir içecek suyum yoktu bu yüzden tükürüğümü yutmuştum. Artık yaşasam bile asla sağlam bir midem ve böbreklerim olmayacaktı.

Üstüme şöyle bir baktım ve gerekeni yapmaya karar verdim. Yavaşça oyuğa girip dolaşmış saçlarımı çözdüm. Ellerimle oyuğu çevreleyen taşlara tutunarak tamamen suya daldım. Su mucizevî şekilde ağrılarımı dindiriyordu. Farkında olmadan sıkıştığım

yumruklarımı gevşetip, ellerimi taşlardan çektim. Ilık su zihnimi de çözmüştü, artık daha net düşünabiliyordum.

O uçurumdan itildiğimde kesinlikle ölmeliydim ki zaten ölüm meleği bu yüzden gelmişti yanıma. Peki, ne olmuştu da ölmemiştin? Biri beni kurtarmıştı ve bu biri avcılarının en büyük düşmanı, benim düşmanım, şeytandı ama kimse şeytanın bu kadar çekici olacağını söylememişti! O sinirli bakışları ve iri kaslı gövdesiyle festival zamanı gördüğüm genç kurtadamlardan bile daha yakışıklıydı. Yakışıklı çocuk beni iyilik olsun diye kurtarmamıştı tabii ki. Artık kafası nasıl güzel ise beni hizmetkârı yapacağına inanıyordu.

Yavaşça sudan çıktım. Tüm dünya çıldırmıştı. Şeytan hizmetkâr olarak beni seçtiyse çılgın dünyamız çok yakında yok olacaktı. Nefesimi tutup tekrar suya daldım. Daha sonra ellerimle rengim açılana kadar kendimi ovaladım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarmadığım için tam olarak temizlendiğim söylenemezdi ama hiç değilse açıkta kalan yerlerimi ovmuştum. Saçlarımdaki pisliği de akıttıktan sonra artık daha temiz hissediyordum.

Sudan çıkmam birkaç dakikamı aldı. Her kendimi yüzeye çekişimde ağrıyan kollarım ve bacaklarımın sözünü dinleyerek kendimi ılık suya tekrar bırakıyordum. Tamamen yüzeye çıktığımda artık işemem gerektiğini hissederek hemen çevreme bakındım. Gözlerim karanlığa alışmış, artık çevredeki irili ufak-



lı oyukları fark eder olmuştu. Acele ile oyuklara göz gezdirdim ve evet, biri boştu.

Temkinli hareketler ile boş oyuklardan birine gidip huzursuzca eğildim. Muhtemelen bu hayatımda verdiğim en kısa tuvalet molasıydı. Etrafıma kaçamak bakışlar atarak bitmesini bekledim. Her an şeytan gelebilirdi ve bu halde yakalanmak istemiyordum. Ayağa kalkıp fermuarımı çektim. Az önceki oyuğa gidip bel hizama kadar tekrar suya girdim. Hemen sonra çıktığımda sıırılsıklamdım fakat uzun süre böyle ıslak kalamazdım, ne de olsa çevrede bir cehennem sıcağı vardı.

Sadece kısa bir an için onun nereye gittiğini merak ettim, sonra beni bıraktığı yere en uzak noktayı seçip kendimi oraya gizledim. Mağara duvarına sırtımı yaslayıp gözlerimi hafifçe kapadım. Uyumurken başıma kötü bir şey gelebilirdi ama karanlık mağarada bu kadar yaralı haldeyken uyanık da olsam bir şey değişmezdi. Soğuk mağara duvarı bu sıcakta o kadar iyi gelmişti ki memnuniyetle gözlerimi kapayıp kendimi uykuya teslim ettim.

\*\*\*

“En azından artık çok pis kokmuyorsun.” Gözlerimi istemeyerek açtığımda şeytanın kızıl bakışlarıyla yüz yüze geldim. Hafifçe üzerime eğilmiş, küçümseyen gözlerle yüzümü inceliyordu. Hemen toparlandım. Ne kadardır uyuyordum ve o ne kadardır buradaydı?



“Bu yaptığın gerçekten ilham verici.” Eliyle oyukları gösterdi. “Babamın saçma kehaneti için seçtiği avcının aynı oyukta yıkanıp işememesi akıllıca ama biliyorsun, hamsterlar da bu yaptığını yapabiliyor, zaten senin bir fare olduğunu biliyordum.” Abartılı bir hareketle yere oturdu.

“Aslında bu kadar dayanmanı beklemiyordum,” dedi bir kez daha kibirle.

“Neye? Sana mı? Eh, çok sabırlı bir insan olduğum söylenir.” Ateşle oynadığının farkındaydım ama artık canımı sıkıyordu. Beni öldürmeyecekse, benimle uğraştığı gibi onunla uğraşacaktım. En azından ölüme giderken biraz eğlenebilirdim.

Artık oturduğundan yüzünü görebiliyordum ama aslında görmemeyi dilerdim. Kıpırmızı gözler yavaşça üzerimde geziniyor, vücudumu ezberliyordu. Uyumadan önce yanıma koyduğum parçalanmış ceketime uzandım. Üzerime atıp göğüslerimi örtmeyi düşündüm çünkü bana bakışı... tuhaftı. Giyinik olmama rağmen çıplakmışım gibi hissettiriyordu. Artık saçımın kurduğuna emindim, zira bedenim alev alev yanıyordu. Şeytan yavaşça başını eğdi ve kalbim yeniden atmaya başladı.

“Genellikle insanlar beni gördüklerinde ölürler. Bir kısmı kendi kendine korkudan ölür, diğerlerini de ben öldürürüm. Sonucu değişmiyor.” Durup ne yapacağımı merak eder gibi yüzüme daha dikkatli bakmaya başladı. Tepki verebilecek kadar aklım ba-

şımda değildi çünkü verebileceğim en akıllıca tepki topallayarak da olsa buradan kaçmak olurdu. İçten içe irkilerek yakışıklı yüzüne baktım.

“Beni görüp en uzun yaşayan insan olabilirsin.” Hafifçe sola dönüp büyükçe bir çuvalı kendine çekti. Temkinli olmayı tüm kalbimle isterdim fakat açlıktan ölüyordum, içindeki yiyecek olabilirdi. Umutsuzca bakışlarımı kucağıma indirip beklemeye koyuldum. Şeytan bir süre sessiz kaldıktan sonra çuvalı bana ittirdi. Uzanıp iki elimle kendime çektim. Tereddüt ederek elimi çuvalın içine soktum, parmaklarım soğuk bir pakete değdiğinde tuttuğum şeyi kavrayıp çıkardım. Elimdeki ufak paketi daha net görebilmek için ışığa kaldırdım. Aman Tanrım! Bu ambalajı nerede görsem tanırdım. Beyaz çikolata aşkına!

“Sakın teşekkür etme ve sevinme. Mekânımı zehirliyorsun, bu duygular burada hoş karşılanmaz.” Her hareketimi dikkatle izleyen çocuğa baktım. Kaşlarını çatmış, beni izliyordu. Yakıcı bakışlarına aldırmamaya çalışarak paketi açıp elimi girintili beyaz yüzeyde gezdirdim. Daha fazla oyalanmadan ön dişlerimi çikolataya geçirdim.

Ağlamaya başladığımı üçünü paketimi yerken anladım. Gözlerimden yaşlar akıyordu. O kadar açtım ki ölmedim diye sevinçten haykırmak istedim. Bütün bu deliliklere rağmen hâlâ yaşıyordum işte.

Nihayet paketin sonuna geldiğimde şeytan, düşünceli bir ifadeyle bakışlarını üzerimde gezdirdi.



“Başka yemeyeceksin, değil mi?” Sesindeki şaşkınlık beni kendime getirdi. Sıkıntıyla elimde duran yarım pakete baktım. Eğer yersem karnım ağrıyacaktı. Yani var olan ağrılara bir yenisi daha... Tabii ki bunu göze alamadım. Çuvalın içindeki bütün çikolataları kucağıma topladım. Hepsini yanımda taşıyacak, acıktığımda yiyecektim.

“Hayır.”

“Su ve içki de var orada.”

“Görevdeyken içmiyorum,” dedim su şişesine uzanırken. Yaptığım espriyi anlayıp anlamayacağını düşünerek şişeyi dudağıma dayadım.

“Artık zavallı ihtiyaçlarını bitirdiysen otur ve dikkatle beni dinle.” Keyifsizce homurdandı. Evet, şeytan homurdanmıştı.

“Ben Aidanhell,” dedi ve bıkkın bir ses tonuyla ekledi.

“Lanet, büyük şeytan savaşlarına hoş geldin avcı.”

\*\*\*





### **BÖLÜM 3**

*Her şeyin başlangıcı.*

*Yaşamın, ölümün, her şeyin öncesinde olan şeyler...*

**A**vcılık görevi bana ailem ya da ihtiyarlar tarafından verilmemişti. Konsey bile bu görevi bana veremezdi. Topluluğumdaki herkes avcı olarak doğar, yaşar ve ölürdü. Seçme şansımız yoktu. On yaşına geldiğimizde iblisürüngenlerle atış talimi yapmaya başlardık. On ikimizde tarih derslerimiz başlardı; tüm kastları ve her birinin tüm haltlarını bilmemiz gerekiyordu. On beşimizde sahaya gönderilirdik. Ben iki yıldır sahada, takımımınla iblis avlıyordum. En yakın arkadaşım Beth ise benden daha uzun süredir avcıydı. Acıması savaşıarak geçirdiğim on yedi yıl boyunca çok şey öğrenmiştim ama anlaşılan kime güveneceğimi bilmek bunlardan biri değildi.

Aidanhell karşımda durup bana çok eski, kadim bir hikâyeyi anlatıyorken suratına aptalca baktığım-

dan emindim çünkü anlattıkları bana tuhaf geliyordu. İhanete uğradığım gerçeği ile yüzleşmek istiyordum. Bana bunu yapanları bulmak istiyordum.

“Babam hak ettiği tahtı alabilmek için tüm kraları tek tek öldürdü,” dedi bir kez daha gururla. Biraz daha kafa koparma ve bağırsak çıkarma hikâyesi dinlersem kusacağımdan emindim. Şu an için beni itenin kim olduğunu öğrenmektense, neden yaşadığıma odaklanmalıyım. Ölmem gerekiyordu. Saçma sapan hikâyeler yerine asıl öğrenmek istediğim, neden kurtarıldığımdı. Babasının taht için yaptığı savaşlar beni hiç ilgilendirmiyordu.

Dizlerimi göğsüme dayadım. Eğer bir köpek olsaydım kulaklarımı şu an kesinlikle havaya dikmiş olurum. “Bana neden babanın yaptıklarını anlatıyorsun? Bunun beni kurtarmanla bir ilgisi yok.”

Aidan kaslı kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı. “Ona da geleceğim. Sadece şu an karşında kimin olduğunu iyi anlamam gerekiyor.” Huzursuzca kıpırdandım. Bana geçmişteki kanlı savaşlarda babasının yaptığı canice şeyleri anlatıyordu. *Kendim de bir kaçığım*, demek istiyordu herhâlde.

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım. “Seninle bir anlaşma yapalım.” Şeytan, ağırlığını sağ bacağına verip karşımda dikilmeye devam etti. “Beni kurtardın, belli ki bir konuda sana yardım edebileceğimi düşündün. O halde sana soru sorduğumda beni aşağılama.” Bir an gülümser gibi olsa da ardından dal-



galı saçları gözlerini gölgeleyecek şekilde başını öne eğdi. Sanırım bu hareket beklediğim onaydı.

“Baban, iblislerin kralı yani,” dedim korkarak.

“Evet. İblislerin kralı diyebilirsin. Zamanın başından beri benim soyum merkezi tahta ev sahipliği yapıyor.”

“Yani büyük dedelerin de kraldı?”

“Dede mi?” Yakışıklı serseri tek kaşını kaldırmış, bana gerçekten de tuhaf bakıyordu.

“Yani atalarından bahsediyorum.”

“Evet, hepsi kraldı.”

“Sen de mi kral olacaksın?”

Aman Tanrım! Karşımda geleceğin iblis kralı mı duruyordu? Zorlukla yutkundum. Soruma cevap vermek yerine bakışlarını benden kaçırdı, derin bir şeyler düşünüyor gibiydi.

“Savaşın kapıda olduğunu herkes biliyor. Bizim dünyamızda huzur yoktur. Her saniye kışını kollaman gerekir. Veliaht olduğum için de en değerli kış benimki.” Biraz durup endişeli gözlerle bana baktı, anlayıp anlamadığımı ölçer gibiydi. Ona göre bir halt anlamayan aptal avcının tekiydim. Lanet ölümsüz kışını tekmelemek istiyordum.

“Araf şövalyeleri kapımıza gelmeden saatler önce babam, beni ve askerleri toplantı odasına çağırdı. Toplantı bitince babam kâhine gitmemi emretti. Kâhin bana bir avcı kızın başının belada olduğunu, kendi türünün ona ihanet ettiğini ve benim onu kurtarmam gerektiğini söyledi. Bir iblis avcısını neden



kurtarmam gerektiğini anlayamadım, hoş şu an da anlamıyorum. Seni kurtarıp iblis hanedanlıklarına tek tek gitmem gerektiğini de söyledi. Sonuncu ziyaretim de tamamlandığında savaşı sonlandırabileceğim. Bana kalırsa kâhin bunadı. Yani lanet olası tüm hanedanlıklar baş belasıdır, ittifakımız olanlar bile bizi öldürmek istiyor.”

Ağzım kupkuruydu. Öyle yoğun düşüncelere dalmıştım ki kafamdaki çarklar dönerken ses bile çıkıyor olabilirdi. Müttefiklerimiz bizi öldürmek istiyorsa nasıl bir cehennemdeydik? Müttefiklerimiz mi? Biz diye bir şey yoktu ki. Tanrım, karnıma ağrılar giriyordu.

“Bu sadece güç ve politika,” dedi sanki bu her şeyi açıklarmış gibi.

“O hanedanlıklarda ne yapman gerektiğini biliyor musun? Yani sadece bir merhaba demeyeceğiz, öyle değil mi?” Vereceği yanıttan korkar halde bekledim.

“Krallarını tek tek öldüreceğiz.” Dudaklarını sımsıkı kapadı. “Kâhin hepsinin ölmesi gerektiğini söyledi.”

“Ama zaten hanedanlıklar sana bağlı, kendi kraları olabilir ama zincirin tepesindeki isim baban ve o bırakırsa kral sen olacaksın.” Hızlı hızlı nefes alıyordum, beynim çok ama çok doluydu.

“Kralların değişmesi gerek. Eskilerini öldürüp yerlerine bana daha bağlı olanları koyacağım. Akıllı-sın, beni şaşırttın.” Gerçekten de şaşırmış bakıyordu. Nasıl görüyordu ki beni? Ah, cevabı biliyordum! Bana devamlı fare diyordu, fare olarak görülüyor-

dum. Piç! Bakışlarım keyifle kıvrılan dudaklarına girdince duraksadım.

*Küfür ettiğinde ne kadar sevimli bakıyorsun, fare.*

Bu bir hayal miydi? Zihnimde duyduğum ses tüm seksiliğiyle Aidan'a mı aitti? Yüzüne baktım. Anlaşılmaz bakışları bedenimde geziyor, baktığı her yeri korku gibi yakıyordu. Kızıl gözleri göğsüme kayınca bedenimin uygun olmayan yerleri sızlamaya başladı. Lanet olası hormonlar! Bir gün Cassie gerçekten de şu hormonların başına bela olacak.

*Ah, evet, kesinlikle olacak.*

"Pekâlâl! Kes şunu, beynimin içinde konuşmayı bırak," dedim hırçın bir şekilde. Gülümsemesi daha da genişledi, bir cevaba ihtiyacım yoktu. Soru sormamış, ima etmemiş, direkt söylemişim ve ukala, sırtışı ile onaylamıştı. Alçak piç zihnimi okuyordu. Ona olan nefretim ve -lanet olsun ki- ilgim her geçen saniye artıyordu.

"Aptal peri masallarını yeterince dinledim. Uykum geldi, ben yatıyorum." Arkamı dönüp hızla çevreme bakındım. Buradan çıkmalıyım. Mağara girişinin az ilerisindeki ağaç, dibine döktüğü iri geniş yaprakları ile etraftaki diğer her şeyden daha fazla konfor vaat ediyordu. Ağaca kadar yürüyüp altına kıvrılarak sırt çantamı başımın altına koydum ve gözlerimi kapadım. Sınırdan uyuyamayacağımı düşünüyordum fakat hızla uykuya daldım.

\*\*\*



Aptallar kraliçesi aslında o kadar da aptal değildi. Zihnindeki şeyin ben olduğumu anlaması çok uzun sürmemişti. Tuhaf bir şekilde parçaları birleştirip hemen çözmüş, hatta bana kızıp üstüne bir de gidip uyumuştı ki nefes alışverişlerinin ahenginden anladığım kadarıyla uykusu huzurlu bile olabilirdi.

İnsanların zihni kolay şekillenebilen ve okunabilen bir yapıdadır. Ama bu sinirli avcının zihnini okumak hiç de kolay olmadı. Duvar örülmüş anılar dışında şimdiki zamanı gizleyen yapılar da vardı. Onu kurtardığım andan beri okumaya çalışıyordum fakat sadece bir kez başarılı olabilmiştim, o da az önceydi. Bu kız tam bir bilinmezlikti. Kayıtlarda dahi adı geçmeyen küçük bir baş belası...

Belki de kâhin onu bu zor görevde benim rahatlatmam için göndermişti. Kafamı dağıtıyordu gerçekten de. Öncelikle sevimli sayılırdı. Tamam, pekâlâ güzeldi! Bu her ne kadar beni ilgilendirmese de bir su perisi kadar güzeldi. Su perilerini severdim, favorim değillerdi ama severdim. Uzun kahverengi saçları yıkanınca parlamaya başlamış, kurumuş kandan arınmış pürüzsüz teni sağlıklı bir şekilde pembeleşmişti. Gerçi onu bulduğumda da güzeldi, pislik içindeydi ama yine de güzeldi.

Kanlı yüzündeki yeşil gözlerinin bana bakarkenki parıltısı baş döndürücüydü. Belki de... Kâhin onu beni rahatlatсын diye seçmemişti. Dün gecedan beri pek rahat sayılmazdım. Ne zaman bana gerektiğin-



den fazla yaklaşıp pudramsı kokusu ciğerlerime doluyor, gerilmeme sebep oluyordu.

Bu yaratık benim için merak uyandırıcıydı. Hem de fazlasıyla! İnsan kızlarının çekiciliği ile ilgili eski şarkılardan beri hikâyeler vardır. Bu hikâyelerle büyüdüm. Anlatılan hikâyeler romantik falan değiller, sadece bir sürü kaos. Sonları hep kötü. İşte bu yüzden ondan daha da uzak duruyordum, üstelik avcı olmasının da pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

O bir avcı ve zamanı geldiğinde ölümü benim ellerimden olacaktı, sadece bir süre daha işime yaraması gerekiyordu. Ama onu uyurken seyredince öldürme fikri bana çok... yabancı geldi. *Onu öldürmesem de olur*, diye kendimi telkin etmeye başladım ama yaparsam dünyadan bir avcı daha eksilirdi. O kız benim düşmanımdı.

*Uslanmaz itin tekiyim.* İlk defa beni neyin beklediğini bilmiyordum. Bu benim için çok sarsıcı çünkü daha önce bu kadar bilinmezlik içinde olmamıştım. Hayat, ben ve yine benden ibaretti.

Draza'nın aldığı ceza, yani kastının düşürülmesi başta ben olmak üzere herkes için bir şok olmuştu. Ağabeyimin yaptığı hatayı yapmayacaktım. Hiçbir dişi için değmezdi. Sıradaki veliaht bendim ve kral olacaktım.

\*\*\*

Lezzetli, baharatlı bir koku bedenimi yavaşça ele geçiriyor, derin düşüncelerde boğulmuş zihnimi rahatlatıyordu. Çok uzaktan erkeksi güçlü bir sesin adımı söylediğini duydum ama koku ve sıcaklık o kadar güzeldi ki sesi duymazdan geldim. Sıcak güçlü eller kollarımı kavramıştı ama ben rahat uykumdan ayrılmamaya niyetliydim. Omuzlarımdan hafifçe sarılınca sıçrayarak uyandım.

“Ne oluy..?” Sorumu tamamlayamadım. Aidan bedeninin üst tarafı çıplak bir halde üzerime eğilmiş, omuzlarımı tutuyordu. “Uyan. Dinlenmeye vakit yok,” dedi yavaşça kalkarken. Heyecan ve panik duyguları eşliğinde doğrulmaya çabaladım. Lanet şeytan beni korkutuyor, daha da kötüsü heyecanlandırıyordu. Elindeki iki elmayı kucağıma fırlattı. Çantama uzanıp elmalardan birini içine atarken nefesimin düzene girmesi için çabalıyordum.

“Babamın, ırkına iyi hizmet edemediğini düşünenler oldu. Belki de her şeyi bırakıp gitmesinin sebebi budur,” dedi neredeyse fısıltıyı andıran bir ses ile. *Bu da nereden çıktı şimdi?* Bacaklarımı bağdaş kurup elimdeki elmayı dişledim.

“O biraz iyimserdi.” Ses tonundaki ani değişim yutkunmama sebep oldu. Karanlık bakışlarını uzaklara çevirerek, “Kötü bir ruhun iyimser davranması beklenemez bir durum, avcı,” dedi.

“Kötü herhangi bir şeyin iyi olmasını beklediğimden değil, sadece babanın durumu sence de biraz...



tuhaf, değil mi?” dedim çatlak bir ses ile. Kral kayıptı ve bu gerçekten de ilginçti. Yani kralsanız neden tahtı bırakıp gidesiniz ki? Ayrıca kötüden kastının kendisi olduğunu elbette ki fark etmiştim. Beni üstü kapalı olarak kendi hakkında uyarıyordu. Ama bilmediği bir şey vardı ki ben Aidan’ın iyi ya da kötü yanı ile ilgilenmiyordum. Beni uyarmasına gerek yoktu, canıma değer veriyordum. Onunla yakınlaşmayı düşünecek kadar aptal değildim.

Aidan yavaşça yanıma sokulup neredeyse sessizce, “Her şeyi bırakacaktı,” dedi. Gözlerimi kocaman açarak yakışıklı yüzüne baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Artık kral olmak istemiyordu. Tabii şu an bunun bir önemi yok çünkü kayıp,” dedi dişlerini gıcırdatacak. Geri çekilip önündeki odunları tekmeledi. Ben uyurken gidip toplamış olmalıydı çünkü ayaklarının ucunda üst üste dizilmiş kalın ve ince odun parçaları vardı. Başımı yavaşça kaldırıp gökyüzüne baktığımda hâlâ karanlık olduğunu gördüm yani Aidan beni bir süreliğine de olsa yalnız bırakmıştı. *Adi piç!* Bu karanlık düşman dolu ormanda savunmasız bir şekilde kalmıştım.

“Baban kaybolduysa şeytanlara kim önderlik ediyor?” dedim ters bir şekilde. Cevaplara ihtiyacım vardı. Benim için bilgi, güç demekti.

“Hiç kimse. Benim yapmam gerekiyordu ama tah-ta çıkıp herkese önderlik yapmadan önce kendimi kanıtlamam lazım ve şu aptal kehaneti gerçekleştire-

memin buna epey bir faydası olacak.” Zalim bakışları üzerimde gezindi. Kehanetten nefret ediyordu çünkü kehanet onu bana yönlendirmişti. Gözleri koyu kırmızıdan açığa mı dönüyordu, ben mi yanlış görüyordum? Tam konuşmak üzere dudaklarımı aralamıştım ki yavaşça elini kaldırıp iki parmağını dudağıma bastırdı. Ağzımdaki lokmayı birden yutuverdim.

Aklım tamamen bedenimden uçmuş halde öylece kalakaldım. Vücudum beklentiyle kasılınca kendime küfrettim. Ondan o kadar çok korkarken bedenim neden korkmuyordu? O bir iblisti, ben ise bir avcı. *O iblis kralı olacak ve sen hâlâ iblis avcısı olacaksın*, diyordum kendime. Aidan yoğun kızıl bakışlarını dudaklarıma indirince beynimin ne dediği önemini yitirdi. Elmanın bıraktığı ekşi tadı yalamamak için kendimi zor tuttum.

Aidan parmaklarını dudaklarımdan çekmeden önündeki odun yığınının eğilip yavaşça üfledi. Elini yavaşça çekerken bedenini doğrulttu. Ben ise hâlâ önümüzdeki odunlara bakıyordum çünkü az önce üflediği yerde bir kıvılcım görmüştüm. Aidan hoşnutsuzlukla alt dudağını sarkıtıp tekrar yığına dönerek bu kez daha güçlü bir şekilde üfledi. Aniden tüm yığını saran alevler karşısında ufak bir çılgılık atıp geri çekildim.

“Savaş! kara elfler başlattı.” Sanki az önce nefesinden alev çıkarmamış gibi konuya kaldığı yerden devam etti. “Kurtadamlar da destekledi onları. İki güçlü hanedanlık ile karşı karşıya geldik ve ilk savaş böyle



başlamış oldu. Bu olduğunda ben henüz çocuktum.” Bir çıra parçasını ateşe atıp karanlık bakışları ile bir süre alevleri izledi. “Vampirleri taraf seçmeye zorladık ve ikinci savaş başladı. Kimse gerçekten ölmediği için ne kadar uzun sürdüğünü tahmin ediyorsundur.”

Olumlu anlamda başımı salladım. İblisler asla gerçekten ölmezlerdi, sadece başka bir yere giderlerdi. Gittikleri yer hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben daha çok öldürme bölümüyle ilgileniyordum.

“Üçüncü savaş ise bildiğin üzere başladı ve dünyanıza sıçradı, hâlâ da sürüyor.”

“Dünyada şu an büyük bir savaş yok,” dedim birden. Aidan yaşına göre olgun bakışlarla gözlerime bakınca ürperip çenemi kapadım.

“Dünyada savaş var avcı. Her gün yüzlerce ölümlü hayatını kaybediyor. Bunun büyük bir savaş olması için adının üçüncü dünya savaşı mı olması gerekiyor? Siz ölümlülerin idrak edebilmesi için daha ne kadar ölüm gerekli?”

“Ama dünyadaki savaşlar ile buradaki savaşın ne gibi bir ilgisi olabilir?”

“Düşük seviye iblisleri biliyorsun. Eğer avcı eğitimi yeterince iyi aldıysan bunu bilmen gerek,” dedi sorgulayan gözlerle bana bakarken. Benden bir yanıt alamayınca tekrar ateşe döndü ve konuşmaya devam etti. “Onlara hırsız denir. Hırsızlar ikinci savaşın sonunda dünyaya gitmenin bir yolunu buldular ve orada kendilerine konaklar edindiler.”

“Konak?”

Aidan abartılı bir biçimde gözlerini devirdi. “İnsanlardan bahsediyorum seni aptal kız. Hırsızlar dünyaya yerleşip insanların bedenlerini çaldılar. Büyük çoğunluğunun liderleri hedef aldığını söylememe gerek yok sanırım.”

“Aman Tanrım! Dünya liderlerinin bedenindeler!” dedim dehşete kapılarak.

Dediği her şey yapboz parçalarının birleşmesi gibi bir etki bırakmıştı üzerimde. Serseri çok ama çok haklıydı. Dünyamız gerçekten de yıkıma doğru ilerliyor, politika her zamankinden daha pis bir şekilde işliyordu. Dinlediklerimin ağırlığı ile bedenim titremeye başlamıştı, felç geçirmiş gibi hissediyordum. Sanki tüm vücudum görünmez güçler tarafından tutuluyordu ve ben kurtulamıyor, konuşamıyor hatta düşünemiyordum.

Her şey çok ağır gelmişti, iblisin büyük bir soğukkanlılıkla anlattığı şeytan savaşları dediği şey kesinlikle politikaydı ve ben politikadan anlamadığım gibi ondan korkardım, şimdi burada hayatıma korku egemenken bile politikadan ürküyor olmam komikti.

Buradan çıkarsam bile dışarıda yaşayacağımın garantisi yoktu, bir şekilde hayatım sonlanacaktı. Hayatımın ne şekilde sonlanacağını ben belirleyebilecek miydim acaba?

Düşüncelerle boğuşurken kırmızı gözlü serseri, gözlerini kırpmadan doğruca bana bakıyordu. Midem kasıldı, bana beni öldürecekmiş fakat buna de-



ğer miyim diye ölçercesine bakıyordu. Aniden bir gözünü kıptı ve kalbim tekledi. Midemdeki kasılmanın şiddeti artarken dudakları alayla kıvrıldı ve kalbim bir an durur gibi oldu. Tanrım, gülümseyecekti ve bunu görmeye kalbim dayanamayabilirdi! Bedenimin neden onun hareketlerine bu denli yoğun tepkiler verdiğini anlamlandıramıyorum, içimden kendime küfürler ediyordum.

Zor da olsa gözlerimi ondan alıp başımı öne eğdim, artık ona bakmıyordum fakat bedenim kesinlikle burada olduğunun farkındaydı. Tüm vücudum adrenalin ile dolmuştu, bir şey beni inanılmaz derecede heyecanlandırıyordu. Mantıklı olalım, her an ölebilirdim ve muhtemelen katilim karşımda duruyordu. Yani bu benim heyecanlanmam için yeterli bir sebep-ti, onun çekiciliği ile bir ilgisi yoktu.

Başımı hafifçe kaldırıp gözlerine bakmaya cesaret ettim. Tekrar o uzun kirpiklerini kırpıp ardından gözlerini kısınca bakışlarımı indirdim. Ah! Yanıldım, çok çekiciydi. Hayatım boyunca saçma sapan birçok şey yapmıştım ve beni öldürebilecek şeytanı çekici bulmak kesinlikle listemin başıydı. Bir şey olsun ve dikkati dağılsın, lütfen artık bana bakmasın diye Tanrı'ya dualar ediyordum. Daha önce hiç bu kadar yoğun bakışlar altında kalmamıştım.

“Bunu sonsuza dek yapabiliriz,” dedi flört eder gibi. Ona döndüm, hâlâ bana bakarken gözleri keyif doluydu. Benimle dalga geçiyordu.

“Neyi?” dedim sesim çatlamış, saçma sapan çıkmıştı. İnanamayan gözlerle bana baktı.

“Vaktim yok insan, işimize bir an önce başlamamız gerek.” Küçümseyen bakışları bedenimde gezindi. Elimde olmadan iç çektim ve şeytan hızla arkasını döndü. Verdiği tepkilere anlam veremiyordum. Nasıl bir yapısı vardı, bir kişiliği var mıydı bilemiyordum. Tek bildiğim benden tiksindiği ve inanılmaz kibirli olduğuydu.

O orada düşüncelere dalmışken az önce açıkta bıraktığım kahverengi uzun saçlarımı ördüm, örgü işini bitirdiğimde kâküllerimi elimle taradım. Gömleğin içine giydiğim mavi askılı bluzum kirden daha koyu bir renge bürünmüştü. Buranın iklimini bilmiyordum, çöl iklimi gibi ise gece bu gömleğe ihtiyacım olacaktı. O yüzden şimdilik çıkarıp belime bağladım.

“Ne o, şimdi sıra savaş boyalarını sürmeye mi geldi?” Eğlenir gibi konuşması hem canımı sıkıyor hem de beni rahatlatıyordu. Keyifli olduğunda daha fazla katlanılabilir oluyordu.

Yaşama gitgide daha fazla alışıyordum ve yaşamak her şeye rağmen güzeldi. Umut dalgalar halinde içime sızarken Aidan’ın ifadesinin yavaş yavaş yerini şaşkınlığa ve ardından tiksintiye bırakmasını izledim.

“Ne cüretle gülümseyebilirsin bana!” dedi dişlerini gıcırdatarak. O kadar vahşi bakıyordu ki bir adım geriledim. O söyleyene kadar gülümsediğimin farkında bile değildim.



“B-ben sadece... Boş versene! Az önce benimle tatlı tatlı konuşuyordun, neden birden bir ahmağa dönüştün?”

“Seninle tatlı tatlı mı konuşuyordum? Beni tatlı mı buluyorsun?” Gözlerindeki öfke yavaşça din-di, artık daha sakin görünüyordu. Bazen onu çekici buluyordum, hemen ardından bir tavşanın kafasını eziyordu ve ondan ürküyordum. Başka bir zaman tam ona ısınmaya başlamışken -ki bu ne kadar doğru bilmiyorum- hemen bana bağırıyor, kaba sözler sarf ediyordu ve yine ondan nefret ediyordum. Aslında sanırım genel olarak ondan nefret ediyordum. Öfke biraz da olsa aklımı başıma getirmişti, artık anlattıkları hakkında konuşabilirdim. “Tahtına geçip sonsuza dek orada kalabilirsin. Ama bana neden ihtiyacın var?”

“Sen beni dinlemiyor musun? Kehanette avcı bir kızla hanedanlıkları devireceğim yazılı.”

“Kendine başka bir avcı kız bul, ben de huzur içinde öleyim.”

“Hâlâ huzur içinde ölebileceğini düşünecek kadar saf mısın? Nerede olduğumuzun farkında değil misin? Araf ormanındayız. Burada huzur olduğunu mu sanıyorsun?”

“Lanet olsun sana! Evime gitmek istiyorum!” dedim ve hiddetle arkamı döndüm. Titreyen ellerimle ağzımı kapatıp hıçkırmamaya çalıştım, nefesim tıkanmıştı. Şeytanın oğlu böyle gıcıktı işte.

## Gaye Önel

Evime dönmek istiyordum. Avcı kampına değil, evime gitmek istiyordum. Anne ve babama gitmeliydim, kardeşimi görüp ona sarılmalıydim, beni kucaklamalarına ihtiyacım vardı.

Avcı eğitimi bana göre değildi. Ben zayıftım. Bunu artık biliyordum, ben zayıf olanlardandım. Kılıç kullanmak dışında kayda değer hiçbir yeteneğim yoktu. Kaç tane iblis öldürdüğümün de bir önemi yoktu çünkü ben sadece en güçsüzleri avlayabilen işe yaramaz bir avcıyım.

Tutmakta zorlandığım gözyaşlarım canımı sıkıyordu. Onun önünde ağlamayacaktım. Derin bir nefes alıp ona döndüm, suratında uğursuz bir sırıtişla bana bakıyordu.

“Aidanhell.” İblisin gülümsemesi silindi. Hızla sesin geldiği yöne döndü. Ben de öyle.

Tam olarak ne görmeyi bekliyordum, bilmiyorum ama bunu beklemediğim kesindi. Gümüş renkli parlak uzun saçları olan güzel ve kibar bir varlık bize doğru yürüyordu. Bir yılan gibi süzülerek yanımıza gelişini yavaş çekimdeymişçesine izledim. Beynimde alarm zilleri çalmaya başlamışken ürkek bakışlar ile Aidan’a döndüm. Fakat o gelen çocuğa kaşları çatılmış bir halde bakmakla meşguldü.

Beyazı olmayan kapkara gözlü çocuk Aidan’ın yanına geldiğinde, aralarındaki farklılıkları göz önünde bulundurarak onun bir iblis olmadığını düşündüm. Kulakları oldukça sivriydi ve gözleri de simsiyahtı.



Kanatları olup olmadığını merak ettim ama muhtemelen yoktu. Güzel ama ürkütücü çocuğun benim şeytanıma kıyasla kanatsız oluşu onun için bir dezavantajdı ama karanlık bakışları onun iblisten daha az kuvvetli olmadığını gösteriyordu. Aidan'ın surat ifadesi değişmemişti ama canı sıkkın gibiydi. Beyaz saçlı çocuk, beni ölüm meleğinden kurtaran ve hizmetkârı yapan Aidanhell'e adıyla hitap etmişti.

“Burada ne işin var?” Oğlan, Aidanhell'in sorusuna yanıt vermek yerine bana döndü. O zaman çenesinin zarıflığını ve sivri kulaklarını daha yakından görebilme imkânım oldu. Tıpkı Aidanhell gibi güçlü duruyordu fakat daha zarıftı. İnce parmaklar, ince dudaklar, ince fakat kuvvetli bir burun ve tamamen zıtlık yaratan kaya gibi sert kaslar. Fakat Aidanhell cehennemde yanan kayalar gibi sert ve bronz bir görünüme sahipti. Kasları ve canlı rengi onu beyaz saçlı olan gibi ürkütücü olmaktan çok seksi yapıyordu. *Seksi mi? Off Cassie!*

Zarif yaratık başını hafifçe öne eğince gümüş rengi saçları da göğsüne döküldü. Diliyle dudaklarını yalayıp bana baktı. Yoğun bakışlar altında tenim karcıncalanmaya başlamıştı. Beni yemek isteyebileceğini düşündüm, sonuçta o da bir cehennem yaratığı olmalıydı ve yaratıklar insan yedi. Gerçi Aidan da bir cehennem yaratığıydı ve beni yemiyordu.

Bakışlarım tekrar Aidanhell'e kaydı, canı sıkılmış ifadesinin yerini panik almıştı, hafif fakat kesinlikle

hissedilebilen türden bir panik. Aidanhell'i panikle-  
ten yaratığa bir kez daha baktım. Bakışları hâlâ aynı  
yoğunlukta idi ama nedense şimdi o kadar da kork-  
muyordum hatta keyifliydim. Aidanhell de bir şeyler-  
den korkabiliyordu!

Aniden onu kızdırırsam bundan zevk alabileceği-  
mi düşündüm, sonuçta ne olursa olsun aptal keha-  
neti gerçekleştirebilmek için öldürülmemi engellerdi,  
bana bu savaşta ihtiyacı vardı. İçimi deli cesareti dol-  
dururken aptal aptal sııttım.

“Sen nesen?” dedim ve temkinli bir şekilde oğlanın  
karanlık gözlerine baktım.

Kimsin diyememiştim, çünkü birey olmaktan çok  
daha başka bir şeydi. Ona baktığımda tıpkı Aidan-  
hell'de gördüğüm türde bir derinlik her yeri kaplıyor,  
insanın tüm algılarını üstüne çekiyordu.

Çocuk bana yanıt vermek yerine Aidanhell'e dön-  
dü. “Onu alıyorum,” dedi ve zarif parmaklarını şak-  
lattı. Bir anda yerden havalanıp ona doğru uçma-  
ya başlayınca panikle çırpındım. Dehşete kapılarak  
Aidanhell'e baktım fakat ifadesiz yüzünden hiçbir  
anlam çıkaramadım. Havada takla atmamak için  
kollarımı ve bacaklarımı açıp hareketsiz kalmaya ça-  
lıştım. İçim gıdıklanıyordu, giydiğim botlara rağmen  
ayakkabılarımın düşebileceğini düşündüm. Ona  
gitgide daha fazla yaklaşıyordum ve bu durumdan  
kurtulmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu  
yaratık sihirliydi.



Yaratığın yanına geldiğimde hava akımı birden kesildi, kendimi yere düşmeye hazırladım. Fakat o belimi tuttu, güçlü elleri ile beni hafifçe kaldırıp kollarına aldı. Bir kez daha Aidan'a korkarak baktım ama o sadece omuz silkti. Zarif çocuk artık beni taşıyor, daha da kötüsü benimle beraber uzaklaşıyordu.

Tenine değmemeye çalışarak çırpındım fakat bu çabam faydasızdı çünkü üst tarafı çıplaktı. İnmek için hareketlendiğimde beni daha sıkı tuttu, artık kıpırdıyamıyordum.

“Alamazsın.” Aidanhell nihayet karşımızda belirdi. Bu kaçık serseriden beni hemen kurtarmayıp ölesiye korkmama sebep olduğu için ona kızgındım. Kıpırdamadan gümüş saçlı çocuğun beni yere indirmesini, belimi tutan ellerin gevşemesini bekledim fakat herhangi bir değişiklik olmadı. Lanet olasıca beni sımsıkı tutuyordu ve şeytanın oğlunun dediğini yapmıyordu. Bu benim problemim değildi, nasılsa şeytanım birazdan o beyaz kıcına tekmeyi basacaktı.

Aidanhell'in çevresinden dolanıp tekrar yol almaya başladık. Bilekliğimdeki zehirli topları çevirdim. Bileğimde taşıdığım zehir beş hançere bedel, az bulunan bir silahtı. Beş ayrı taşın içinde beş ayrı zehir, minik siyah incilere doldurulmuştu. Bunu sadece laboratuvar ortamında denemiş olsam da sonuçta işe yaradığına daha önce şahit olmuştum. Bu minik taşlardan herhangi birini kullanmak, ölümü çağırmak demekti. Eğer Aidan beni kurtarmazsa kendi başımın çaresine

bakacaktım. Beni taşıyan varlık hiçbir tepki vermeden sadece yürüyordu. Aşağıya her baktığımda uzun beyaz saçlarının kalçalarına vuruşunu görüyordum. Aidanhell tekrar önümüzde belirdiğinde yabancının elleri beni daha da sıktı, bu yaratık görüldüğü kadar sakın değildi.

“Aidanhell. Oyun oynamıyorum. Bırak hadi, başka zaman.” Yabancı, canını sıkan bir konuşmadan kurtulmaya çalışır gibi söylemişti bu sözleri. Tam yürüyecekken Aidan onu koluna dokunarak durdurdu. Tanrı’ya şükür!

“Bu insan bana gerekli, Draza.” Tamamdır, beni taşıyan sivri kulaklı küstah çocuğun adı Draza’ydı demek ki. Kim oluyordu da şeytanın oğlunu dinlemiyordu bu! Draza tutuşunu gevşetmedi. Gözlerini hafifçe kısıp eğilince saçlarından kısa birkaç tutam omzumun üstüne düştü. “Ne yapacaksın ki onu? Sen insanlardan nefret edersin.”

“Boş ver, lazım bana. İşim bittiğinde sana veririm.” Aidanhell benden değersiz bir eşyaymışım gibi söz ediyordu. İş bittiğinde beni bu tehlikeli herife verecekti. Kaşlarımı çattım.

“Benimle iş bittiğinde mi? Seninle herhangi bir iş yapmakla ilgilenmiyorum.” Bazen gerçekten de saçma şeyler söyleyebiliyordum. Kendime olan güvenim sanırım bileğimdeki birkaç ufak zehirli baloncuktan geliyordu. Eğer sadece onlara güveniyorsam boku yemiştim.



Draza ile gitmek istediğim falan yoktu ama Aidan'ın tavırları artık beni deli ediyordu. Bana iyi davranabilirdi. Zaten bir süre beni öldürmeyecekti, iyi davranırsa bir sorun çıkmazdı ki.

Draza'nın dudakları keyifle kıvrıldı. Aniden sözlerime pişman oldum, niyetim sadece Aidan'ı kızdırmaktı fakat aynı zamanda Draza'yı da keyiflendirmiştim. İrkilip bakışlarımı Aidan'a çevirdim. Draza'daki bir şey beni şeytanın oğlundan daha çok korkutuyordu.

Aidanhell'in kırmızı gözlerindeki daimi yanan alevler yavaş yavaş sönerken göz bebekleri sarı-kahve tonlara büründü. Ağzım bir karış açık halde gözlerindeki değişime bakıyordum. Kahverengi sıcak gözleri ve yüzündeki şaşkın ifadeyle hiç olmadığı kadar insansı görünüyordu.

“Kapa çeneni, ne dediğini bilmiyorsun,” diye hırlayıp elini bana uzattı. Haklıydı, aklım başımda değildi. Çenemi kapalı tutacaktım yeter ki Draza'nın kollarından kurtulabileyim.

“İnsan seni istemedi,” dedi Draza beni geri çekerek. Aceleyle atıldım. “Yo, hayır. Aidan ile gitmek istiyorum.” Çaresizce kollarımı Aidan'a uzattım. Draza aniden kaslı kollarını belime indirip beni az da olsa doğrulttu. Yüzünü yüzüme yaklaştıırken çırpınarak geri çekildim. Sivri dilini çıkarıp kulağımın alt tarafını yalayınca acıyla irkildim. Sanki bir asit dökülmüş gibi yanmıştı kulağım. Acıdan gözlerim yaşıyordu,

parmaklarımı oraya götürmeye cesaret edemiyordum çünkü dokunursam bir daha kullanabileceğim bir uzuv olamamasından korkuyordum.

Aidanhell ayağını huysuz bir oğlan çocuğuymuş gibi yere vurdu ve bedeninden bir anda alevler süzölmeye başladı. Elimi yüzüme siper ettim. Pek yakınımda durmuyordu ama kavrulmaya da niyetim yoktu. Yanan kulağım ve ben, dehşete kapılmış bir halde kendimizi alevlerden gizlerken Draza, sakın bir şekilde beni yere indirdi. Elimi indirip sulanmış gözlerle yüzüne baktım, ifadesiz yüzü gıcık bir sırıtışla aydınlanmıştı. Arkasını döndü ve yavaşça yürümeye başladı. Dönüp Aidan'a baktığımda az önceki gibi alevlerle çevrili olduğunu gördüm. Tekrar Draza'ya baktığımda gözden kaybolmuştu.

Aidanhell hâlâ alevler içindeki görkemli bir meşale gibi parlıyordu. Göğsü şiddetle inip kalkarken gözleri hâlâ Draza'nın az önce olduğu yerdeydi. Anlamsız boş bakışlarını yavaşça bana çevirdiği an başım dönmeye başladı. Kulağımdaki acı, damarlar halinde vücuduma yayılıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp acıyla Aidanhell'e baktım. Gözlerini kapayıp kollarını iki yanına açarak başını kaldırdığında alevler yavaşça sönmeye başladı. Yanıma gelip üzerime eğildiğinde sıcaklığı uzaktan bile hissediliyordu. Az önce alev alev yanmıştı fakat hâlâ buradaydı. Beynim bu tuhaf olaya takılmak istese de yapamıyordum, kulağımdaki acı kalbime vuruyordu. Olanları idrak edebilecek kadar kafamı toparlayamıyordum.



“Seni zehirledi,” dedi duygusuz bir sesle. Sanki hak ettin der gibiydi, deseydi de haksız sayılmazdı. Gözleri tekrar kırmızı olmuştu. Allah biliyor ya, kırmızı halini tercih ederdim. “Onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok, değil mi? Ah, evet, seni zehirlemiş.” Elini kulağıma dokunmak için kaldırdığında irkilerek geri çekildim. Sanki dokunursa kulağım daha beter olacakmış gibi hissediyordum. Canım çok ama çok yanıyordu. Ağzımın içini ısırıp acıdan inlememeye çalıştım.

“O bir piç!” Son kelimeyi tükürürcesine söyledim, beni zehirlemişti ve artık başımı bile kaldıramıyordum. Kim olduğu önemli değildi, sadece piçti benim için.

Aidanhell gülümsedi, gerçekten sözlerim hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü bu, onunla karşılaştığım andan beri gördüğüm en parlak gülümsemesiydi. Parmaklarını tıpkı insan erkekler gibi saçlarının arasından geçirip vermek üzere olduğu bilgiden keyif alırcasına sırttı.

“O piç benim kardeşim.” Sırtması tüm suratına yayılmadan önce biraz bekledi. “Kendisi bir kara elftir ve evet, aynı zamanda onların kralı.”

\*\*\*



## BÖLÜM 4

**K**ara elfler hakkında pek bir şey bilmiyordum. Bildiklerim de hiç iç açıcı şeyler değildi.

Aslında *iblisler tarihi* dersinde kara elfler anlatıldığı zaman uyuyakalmış olabilirdim ve tabii orman elfleri konusunda da. Pekâlâ, itiraf ediyorum, elfler hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Tüm bildiğim çok ama çok uzun yaşadıkları, güzel ve sivri yüz hatları olduğu, tutsaklarını Mor Kule Zindanlarına götürdükleri ve orada onlara çok kötü şeyler yaptıklarıydı. Tabii bunun yanında artık yararlı bir şey daha öğrenmiştim mesela bir kara elf görürsem ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kaçmak!

Sonuçta önündeki kara kelimesi bu elfler hakkında bir şeyler ifade etmeli, değil mi?

“Tüm gün moron gibi bakacak mısın yoksa yürüyecek miyiz?” Aidanhell karşımda bıkkın bir tavırla dikiliyordu. Yerimden kalkmaya çalışırken ani bir baş ağrısıyla iki büklüm oldum. Gözlerimi açamaya-



cak kadar canım yanıyordu. Aidan yanıma gelerek beni kaldırıp yürümem için itekledi. Göremeyen gözlerle deli gibi dönüp onu ittirdim ve dizlerimin arasına eğilerek öğürdüm. Sıcak bir kahkaha baş ağrımı bölerken, kulağımdaki ağrı geldiği hızla kayboldu. Kahkaha devam ederken doğrulup serserinin yüzüne baktım.

“Draza’nın zehri,” dedi kibirli bir ifade ile. Yani sanki ben Draza’nın aptal zehri hakkında bilgi sahibiymişim gibi. Elf çocuğun beni zehirlediğini tabii ki anlamıştım. Aidan’ın beni iyileştirebileceğini de biliyordum ama ben yeterince acı çektikten sonra güçlerini kullanmaya karar vermişti.

Ağrı dağılırken kısaca çevreme göz gezdirdim. Ormanın en sıcak yerinde olmalıydık çünkü sırtımdan terler boşanıyordu. Geniş yapraklı iri ağaç gövdelerinin arasında sıkışıp kalmıştık. Cehennemin devamlı olarak sıcak kelimesiyle anılmasının bir sebebi vardı. Hava öyle sıcaktı ki pantolonum derimle bütünleşmiş ıslak bir uzantım gibiydi. İç çamaşırımın ise gözeneklerimden içeri sızıp hücrelerimle kaynaştığından emindim. Zira hissetmiyordum. Kuruyan dudaklarım ise olayın bambaşka bir boyutuydu. Böylesi bir sığağa rağmen ensem ürperince beni dikkatle izleyen Aidan’a baktım. Terlemiyor, kurumuyor belki nefes bile almıyordu. Ondan nefret ediyordum.

Aidan istese beni tutup uçurabilir ve yolculuğumuz daha hızlı ilerleyebilirdi ama bunu o istese bile

ben istemezdim. Uçmak her ne kadar merak ettiğim, özendiğim bir eylem olsa da Aidan'ın kollarında uçmak benim için daha fazla bela anlamına gelirdi.

İlerlemeye başladığında hemen arkasına takılıp onu takip etmeye çalıştım. Artık canım eskisi kadar yanmıyordu, kulağımdaki yakıcı acı gibi baş ağrım da bir anda kaybolmuştu fakat hâlâ hafif bir sızlama vardı. Sırf mızızlanıp vaktini boşa harcamayayım diye ağrılarımı dindirmişti.

Büyük ağır yaprakları güçlü gövdesiyle itiyor, dalları kafamı koparmadan önce geçebilmem için bir süre tutuyordu. Bu centilmence görünen hareketin tek gayesi, işine yaradığım sürece beni ölümden uzak tutmaktı.

“Büyük kardeşim kara elf olarak doğmadı Cas-sie.” Adımla hitap etmesi tökezlememe sebep oldu. Benden herhangi bir tepki alamayınca devam etti. “Bizler *esas şeytanın* soyundan gelen iblisleriz, diğer iblis kastlarına benzemeyiz. Bunu o fani beyninin zaten algılamış olduğunu düşünüyorum.” Gözlerimi devirdim, bu iblisten nefret ediyordum.

“Her iyiliğin bir derecesi olduğu gibi her kötülüğün de bir derecesi, bir sınıflandırması vardır.” İlerlemiyorduk. Büyük siyah gövdeli bir ağacın altında dikiliyorduk, batmakta olan güneş ağacın zaten koyu renk olan gövdesinde hareketli gölgeler bırakıyor, mekânı her nasılsa daha büyülü bir hale dönüştürüyordu.



“Nesin sen, bir öğretmen mi yoksa bir iblis mi?” dedim aksi bir şekilde. Beni öldürmediyse şimdi de öldürmezdi, henüz işine yaramamıştım. Her şey sonlandığında beni öldürecekse kibar olmamın onu durdurmayacağını biliyordum. *Bu yüzden canın cehennemde pislik, istediğim gibi konuşurum. Hayatımın son günlerindeyse eğer bol bol da küfür ederim.* Ayrıca iblislerin kastları olduğunu, güçsüzden güçlüye doğru sıralandığını da biliyordum.

Aidan’ın kaşları sadece bir an için hafifçe yukarı kalksa da ardından kollarını göğsünde kavuşturup konuşmaya devam etti. “Draza bir hata yaptı.” Bakışları birden kararmıştı. Böyle ürkütücü görüldüğünde çevresinde olmak istemiyordum, akli olan hiç kimse de istemezdi zaten.

“O yasaklanan bir şeyi yaptı ve ceza olarak kara elfe dönüştürüldü,” dedi bakışları daha da kararkirken. Kara elf bir iblis sınıfıydı ve Aidanhell bana Draza’nın hata yapınca alt kademe bir sınıfa sürgün edildiğini anlatmaya çalışıyordu. Bu tarz şeyleri bilmem gerekiyordu belki ama kötü bir dinleyiciydim. Özellikle tarih derslerini kırmak gibi kötü bir huyum vardı. Eğer yaşarsam bir daha tarih derslerini can kulağımla dinleyecektim, bu sözümü desteklercesine sessizce ant içtim.

“Yasaklanan şeyleri yaparsan alacağın ceza büyük olur, anlıyor musun?” Aidanhell’in sesindeki kaygı beni ürküttü. Bu saçma hayat dersini neden veriyordu ki şimdi?

“Sen yanlış bir şey yaptın mı?” dedim tedbiri elden bırakmayıp bir adım gerileyerek.

“Yapmadım.” Döndü ve karanlık bakışlarını doğrudan gözlerime dikti. “Ama bu yapmayacağım anlamına gelmiyor.” Hızla başını çevirip yeniden yürümeye başladı.

*Bu da neydi şimdi?*

İblisler bir şeyi yasaklıyorsa bu, inanılmaz berbat bir şey olmalıydı. Draza bu yasağı delmiş, dünyadaki en kötülerin bile yasakladığı şeyi yapmıştı.

*Kuralsızlar dünyasında bir isyankâr!*

Aidanhell’e Draza’nın ne yaptığını soracakken çenemi kapalı tutmamın daha iyi olacağını düşündüm. Aidan şu an için fazlasıyla yabaniydi. Artık bitkileri kaldırdığında geçmem için fazladan zaman tanıımıyordu. Dallar hemen her seferinde yüzüme çarptığı için her yerim sıyrıkla dolmuştu. Aidanhell’den daha ne kadar nefret edebilirdim? Bunun bir sınırı var mıydı acaba?

Kafama inip duran şişman dallara ve derimi çizen zehirli dikenlere katlanabilirdim ama saatlerce süren aptalca bir yürüyüş bacaklarımın canına okumuştur. Botlarımı fırlatıp ayaklarıma masaj yapmak istiyordum. Durup bana en yakın olan ağacı saptadım. Yanına giderek üzerinde solucanların ya da reçinenin olmadığı yere elimi koyup abartılı bir hareketle eğildim.

“Mola vermeliyiz. Yemek yemem lazım,” dedim sıkıklıkla. Aidan’a ihtiyacım olmasından nefret edi-



yordum ama maalesef ki vardı. Midemin çikolata ve elma dışında yiyeceklere ihtiyacı vardı. “Beni rahat bırakırsan avlanabilirim ama yedi yirmi dört tepemedin,” dedim diyeceği herhangi bir şeye karşı cevabı şimdiden vererek. Onun bana bakması gerekmiyordu, kendi başımın çaresine bakabilirdim ama pislik beni hiç yalnız bırakmıyordu ve bu da yemek için ona bağımlı olduğum anlamına geliyordu. Hiçbir söz söylemeden kanatlarını açtı. Kafam karmakarışık halde ne yaptığını anlamaya çalışırken ağaçların arasından hızla gökyüzüne yükseldi.

Yalnız başıma ormanda kalmak bana düşünmem için fazlasıyla zaman verdi. “Bu benim savaşım değil,” dedim milyonuncu defa kendime ama öyle ya da değil, Aidan istediği zaman beni ölüm meleğine teslim edebilirdi. Bu yüzden çenemi kapalı tutup onunla yolculuğuma devam edecektim.

Şeytan nihayet ağaçların arasında belirdiğinde elinde ekmek ve bir şişe süt vardı. Yerimden kalkıp terden ıslanan saçlarına ve nefes nefese inip kalkan göğsüne baktım. Ona doğru yaklaşıp yiyeceklerimi elinden aldım.

Yemeğimi yedikten sonra tekrar yola koyulmuştuk. Aidan her ne kadar vahşi bir tutum sergilese de artık bana bilerek fiziksel bir zarar vermeye çalışmıyordu. Bir şekilde benim kehanetteki avcı olduğuma inanmış ve tuhaf bir takım arkadaşı olarak görmeye bile başlamıştı. Bazen hakaret ettiği de oluyordu ama

bunu fazla kafaya takmıyordum. Yaşadığım sürece bunun bir önemi yoktu. Yaşadığım için mutluydum ve eğer akıllıca bir plan bulursam buradan canlı bile çıkabileceğimi düşünüyordum.

“Kes şunu!”

“Ne?”

“Umut,” diye hırladı. “Umut ediyorsun. Bu dünyada bu şekilde hissedemezsin. Burayı rahatsız ediyorsun. Kes artık şunu.”

“Lanet olası orman bunu hissedebiliyor mu?” Korkuyla çevreme bakındım. Ağaçlar ya da bitkiler olmaları gerektiği gibiydi, tamamen hareketsizlerdi. Belki duyguları hissetme güçleri vardı fakat hareket edemiyorlardı. Yüzüme alaycı bir ifade yerleştirdim.

“Affedersin, ölmek için umut ediyordum.”

“Aklını kullanırsan ölmezsin, insan. Hem şu an benim dışımda daha ciddi sorunların var.”

“Nedir o? Politika mı?” dedim meydan okurcasına kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“Hiç fena değil,” dedi kendi kendine cevabımdan memnun bir halde hafifçe sırtırken.

“Senden korkmuyorum, tamam mı? Kibirli ve anlayışsızsın. Bana ihtiyacın varsa iyi davranacaksın. Pislik gibi hissettiriyorsun, senden gerçekten nefret ediyorum ve lanet olsun ki bana ihtiyacın var. O yüzden planlarını benimle paylaşırsan iyi edersin Aidan-hell,” dedim. Gözlerimden ateş fişkıratabilseydim, o an bunu yapıyor olurdum.



Bilerek adıyla hitap etmiştim, kendini benden üstün görmesinden yorulmuştum. Bana ihtiyacı vardı, sevse de sevmese de ekip olmaya mecbur edilmiştik.

Tek adımda yanıma geldi. Gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım. Hayatımın kumarını oynuyordum ama bu gerekliydi. Eğer bu işi yapacaksam rahat olmalıydım ve Aidan'ın yanında rahat değildim. Gözlerini gördüğüm an kalbim salakça tekledi. Gözleri daha önce Draza ile beraberken olduğu gibi kahverengi olmuştu. Bu haliyle tatlı bir insan erkeği gibiydi. Uzun gür kirpikleri kahverengi gözlerine hoş birer çerçeve oluşturmuş, tüm yabaniliğini bir anda alıp götürmüştü.

Kalbim hızlanıyor, yanaklarımı ateş basıyordu. Bana bu kadar yakın olduğunda bedenim ne yapacağını şaşıırıyordu. Şeytan ya da değil, o bir erkekti ve doğrudan gözlerime bakıyordu. Bakışlarımı zorlukla gözlerinden dudaklarına indirince öpülesi dolgun dudakları aralandı. Bedenim sızlamaya başlarken dudağımı ısırdım. Gözlerimi dudaklarından ayıramıyordum. Şu an tek düşündüğüm bu dudakların bana neler hissettireceğiydi.

Bu yanlıştı.

Bir avcı olarak şeytanı arzulayamazdım. Böyle bir yasak tabii ki yoktu çünkü atalarımız belli ki böyle saçma bir konuda bizi uyarmaya gerek duymamışlardı.

Kaslı göğsü yavaşça inip kalkarken omuzlarına dokunmamak için kendimle mücadele ediyordum.

Bedenim kafayı yemişti ve beynim de derin bir uyku-  
daydı. Bir şeytan çocuğu öpmek üzereydim ve bey-  
nimde beni uyaran tek bir zil bile çalmıyordu.

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslatıp yoğun kahve-  
rengi gözlerine baktım. Aniden kahverengiler büyük  
bir hızla kırmızıya dönüp parlamaya başladılar. Ai-  
dan bir saniyede eskisi gibi iblis gözleriyle bakıyordu  
yüzüme fakat ifadesini değiştirmemişti.

Derin bir nefes aldım. Ah, muhteşemdiler! Her  
geçen saniye o kızıl gözlerde kayboluyordum. Biraz  
daha yakınlaşıp geriye adım atmama fırsat vermeden  
vücudunu benimkine bastırdı. Kaya gibi sert göğsü-  
nü bana bastırırken kaslarım düğümlenmiş gibi his-  
sediyordum.

Kalçam aniden sert pürüzlü bir zemine değince  
elimi kaldırıp arkamı yokladım. Parmaklarım ağa-  
cın kabuğuna değdi. O ana kadar hareket ettiğimizi  
fark edememiştim. Beni ağaçla kendi arasında sıkış-  
tırmıştı, kaçacak yerim yoktu. Kaçmak istiyor muy-  
dum? Elbette hayır.

Elimi kaldırmak için yaptığım hamle ile göğüsle-  
rimi yukarı kaldırmıştım ve hafifçe onun göğüslerine  
sürtmüştüm. Beni sadece sıkıştırmıştı, hiçbir yerimi  
acıtmıyordu fakat tüm bedenim şiddetle sızlıyordu.  
Aidan bedenimde benim bile varlığından haberdar  
olmadığım arzuları tetiklemişti. Sert vücudunu biraz  
daha bastırınca gözlerimi kapayıp aklıma gelen edep-  
siz görüntülerde boğuldum, tatlı baharat kokusunu



içime çekip yenilgiyle gözlerimi açtığımda onun da gözlerini kapatmış olduğunu gördüm.

Kaya gibi sert kasları nefes alıp verirken usulca hareket ediyor, her nefes verişinde şehvet bedenimi ele geçiriyordu. Gözlerini yavaşça açtı. İrisleri, kah-verengi ve kırmızı arasında karar veremiyor gibiydi. Benim için hava hoştu, iki renkle de bu yakışıklı varlık başımı döndürüyordu.

Bana böyle ihtiyaçla baktığı sürece gözlerinin renginin ne önemi var ki? Ah, o gözlere daha fazla bakamayacaktım, bakışlarımı güçlkle indirdim. Aidan göğüslerimin onun göğsüne değdiği yere bakıyordu. Nefes alışverişlerimiz sıklaşmıştı.

Ona ihtiyacım vardı ve bu oldukça tuhaftı. Böyle bir farkındalığı daha önce hissetmemiştim. Oksijene, güneşe olduğu gibi ihtiyacım vardı ona.

Bu duygu benliğimi sardı, ona gerçekten ihtiyacım vardı. Ona sanki doğduğum günden beri ihtiyacım vardı ama bunu şu an anlıyor gibiydim. Panik ve heyecanla ne hissedeceğimi bilemez halde kollarında öylece duruyordum. Parmağıyla çenemi hafifçe kaldırıp beni gözlerine bakmaya zorladı. Ben de baktım.

Saniyelerce kelimelerin olmadığı bir dünyada birbirimize baktık. Gözlerimi kırparsam bana bir daha öyle bakmaz diye korkuyordum. Bir şeyler yapmalı, bu anı uzatabildiğim kadar uzatmalıydım. Parmak uçlarımda yükselip bakışlarımı ondan ayırmadan yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Aidan gözlerini yavaş-

ça kapatıp geri çekildi. Bunu o kadar ani yapmıştı ki ağaç olmasa popomun üstüne, yere düşerdim. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı ile orada öylece kalakaldım.

“Odun toplamaya gidiyorum, burada kal.” Sesi her zamankinden daha aksi fakat boğuktu.

Az önceki duygu seli tek taraflı mıydı yani? Ah Tanrım, bütün o olanları ben kendi beynimde mi uydurmuştum? Lanet olası! Benimle ne çeşit bir oyun oynuyordu böyle! Hırsla saçımdaki tokayı çıkardım ve tekrar daha sıkı bir biçimde topladım. Şişkin egosu ve tüm seksiliği ile şeytanım beni orada arzudan çıldırmış, nefes nefese bir halde bırakıp karanlığa daldı.

\*\*\*

*Aptal lanet kız.*

İki büyük ağacı kökünden söküp parçalara ayırdım ama hâlâ öfkem dinmedi.

On ağaç da söksem bugün rahat yoktu bana. Daha önce de bu kadar öfkelendiğim olmuştu ama bu farklıydı. İnsan kız bana kafa tuttuğunda öfkelenmedim, niyetim onu korkutarak eğlenmekti. Birden önünde belirdiğimde bakışlarında korku değil, merak vardı. Fakat sonra nefes alışverişi hızlandı ve bakışları karardı. Ortama yaydığı koku... Kahrolası şehvet... O an fark ettim ki gözlerim kahverengiydi. Neden renk değiştirdiklerini anlayamıyordum, şu aralar sıkça olmaya başlamıştı.



## Gaye Önel

Belki de aptal efsaneler gerçektir. Şeytan cehennemden uzaklaştıkça güçlerini kaybetmeye başlıyordu belki de. Ama yine de bu, büyük ihtimalle cehennemini terk etmeyip sonsuza dek orada kalmamız için uydurulmuş bir şeydi. Ne fark eder, yakında nasıl olsa öğrenecektim.

İnsan kızı belki de karşısında kahverengi gözlü seksi bir erkek gördüğü için şehvete kapılmıştı, belli ki bir anlığına benim insan olduğumu düşünmüştü. Bu yüzden gözlerimi kendi formuma çevirdim. Kıp-kırmızı iblis gözleri.

Lanet olsun!

Üçüncü ağacı yerinden sökmek için uğraştığımın farkında bile değildim.

Bir ay yakabilecek kadar odun vardı burada. Bu bana tekrar düşüncelerime dönmek için fazlasıyla zaman kazandırdı. Lanet olsun, o anları tekrar düşünmek istiyordum. Uyarılmış bedenime baktım, hemen bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

Gözlerimin kırmızısına bakıp bir iblis olduğumu hatırlamasını istedim ama bir yanımda kaçmamasını diliyor, neler olacağını merak ediyordu. Bana bakışları başlangıçta şaşkıncı, derin bir nefes alıp ardından nefesini verdiğinde bakışları eskisinden de karanlıktı. Dişi avcı gözlerimin kırmızı olmasından fazlasıyla memnundu. İnsan olduğumu düşünüp beni arzuladığını sanmıştım ama o benim ne olduğumun farkındaydı. Vahşi halimi gördüğünde daha da şehvete kapılmış ve aurası koyu, kopkoyu bir kızıl olmuştu.

Bedenim çoktan bana ihanet edip onu ağaca sıkıştırmıştı. Gözlerini kapatıp dudaklarını ısırınca dudaklarına bakmamak için gözlerimi kapadım. Vücudumun alt tarafı zonkluyordu, resmen dayanılmaz bir acı çekiyordum. Gözlerimi yeniden açtığımda ikimizin göğüslerinin birleştiği yere baktığını gördüm. Kendimi tutamadan ben de oraya baktım. Nasıl olduklarını merak ediyordum, elimle pürüzsüz tenine dokunup onu öpmek istedim. Güçsüz kalana ve onu bırakmam için yalvarana kadar öpecektim.

Ben... bilmiyorum, sanırım buna ihtiyacım vardı.

Bir şekilde ihtiyaçla kıvrılır halde gövdeyi avcının yumuşak bedenine daha sert bastırdım. Tüm kıvrımlarını hissetmek aklımı başımdan almıştı. Her santiminin benim olmasını istiyordum ve bu tuhaf arzuma söz geçiremiyordum. Aslında düşünüyordum da orada tamamen arzularıyla hareket etmişim, akıllıca tek bir hareketim bile yoktu.

Tekrar gözlerine bakıp elimle çenesini kaldırdım, arzu dolu gözlerini son bir kez görmek istedim çünkü bu kadarı yeterdi. Baktı, ben de baktım ve ardından geriledim. Bakışlarındaki hayranlık beni afallatmıştı. Şehvet ile başa çıkabilirdim ama hayranlık... Hayranlık bambaşka bir şeydi. Buna hazır değildim ve asla hazır olmayacaktım. Bu kız fena halde başıma bela olacaktı. Kehanetteki avcı ya da değil, bana hata yaptıramayacaktı. Bir dişi için hiçbir şeyi riske atmayacaktım.



Ben Draza gibi değildim. O zayıftı. Ağabeyimin hatalarını tekrarlamayacaktım.

Düşüncelerde kaybolmuş bir halde onu bıraktığım yere döndüm. Elimdeki odunları yere bırakıp çevreme göz gezdirdim. Yoktu. Biraz daha durup ortaya çıkmasını bekledim, yere oturup elime iri taşlar aldım. Avucumu açtığımda taşlar un ufak olmuştu. Avcı gelmedi. Birkaç dakika ormanı dinledim ama hâlâ ses yoktu.

Doğrulup çevreyi kokladığımda havadaki şeker kokusunu aldım. Her yer onun gibi kokuyordu. Ah, aptal pudramsı şeker kokusu... Kim bu kadar seksi kokacağını tahmin edebilirdi ki? Öte yandan avcının kokusu buradaydı ama kendisi yoktu. Minik güzel kokulu canavarım kaçmıştı.

\*\*\*

Başıma bol miktarda bela açmıştım ama hiçbirisiyle kendimi öldürtmeyi başaramayınca sanırım en son bunu buldum. Büyük bir devin sağ omzuna atılmış bir şekilde götürülüyordum.

Yolculuğumuzun ilk dakikalarında başıma bunun geleceğini düşünmemiştim. Kafamda pek çok ölüm senaryosu yazmıştım ama sanırım bu kadar yaratıcı olamamıştım. Dev her çığlımda beni biraz daha sarsıyordu, bu yüzden artık ağlayıp bağırmaya bir son vermiştim.

Beni taşıyan şeyin bir dev olduğunu anlamam için tarih dersine gerek yoktu. Bu kadar büyük bir şey kesinlikle bir devdi. Kafasındaki sarı kirli saçları at-kuyruğu yapmıştı, bir tutamı her seferinde yüzüme vuruyor ve bazen de ağzıma giriyordu. Boyun kasları ve bedeninin arkasında görebildiğim her kas geniş ve kocamandı. Ters tutulduğum için yüzünü göremiyordum. Ama ne kadar fark eder ki? Nasıl olsa birazdan akşam yemeği niyetine beni yiyecekti, o zaman çene kaslarını istemeyeceğim kadar yakından görmüş olacaktım. Bıkkınlıkla iç geçirdim. Bazen sıçrayarak ilerliyor bazense birkaç saniye durup dinleniyorduk. Her dinlendiğimizde çevreme göz gezdiriyor, bir umut yardım gelmesini diliyordum.

Bilekliğimden başka silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şeyim yoktu. Yaratığa bu kadar yakın durmam büyük bir avantajdı. Sakinliğimi koruma sebebim onu zehirleme umudumun olmasıydı. Devi zehirleyebilir ve buralardan kaçabilirdim, eğer şanslıysam Aidanhell de beni bulamazdı.

Yavaşça bilekliğimi çevirip zehirleri inceledim. Bir tek damlası insanı felç ederdi ama bu dev için iki damla gerekebilirdi. Hangi zehrin ne işe yaradığını kafamda tartarken çoktan bir patikaya varmıştık.

Adımlarındaki yavaşlık beni meraklandırıyordu, dikkatlice kalkıp arkaya bakmaya çalıştım fakat bir sarsma ile ödüllendirildim. Yeniden eski yerimde yaratığın sallanan kalçasını izliyordum. Draza da beni



bu şekilde taşımıştı. İblis soyundan gelenler için bir yükten farkım yoktu. Aidanhell de beni taşımak zorunda olsa eminim omzuna atardı.

Yakışıklı şeytan neredeydi? Büyük bir ihtimalle benden kurtulduğunu zannedip dans ediyordu. Dans mı? Aidanhell dans edebilir miydi? Aidanhell'in dans ettiğini düşünmeye başladım, sanırım dans etmek yerine bana striptiz yaptığını düşünmüştüm. Gözümün önüne gelen görüntüler keyifle kıkırdamama sebep olunca ağzımı kapattım. Lanet olası vahşi bir devin omzunda akşam yemeği olmak üzere götürülüyordum ve aklımda benden nefret eden -muhtemelen tiksinen- bir erkek vardı hem de pek uygun olmayan şekillerde! *Kahretsin Cassie, yine aynı şeyi yapıyorsun. O bir erkek değil, o bir iblis!*

Patika iyice daralmaya başlamıştı ki elimle durmadan bilekliğimi kontrol ediyordum. Şansım varsa bir damlası bedenine değdiği an felç olacaktı. İksir dersinde bu şekilde görmüştük, değil mi? Bir dakika, yoksa koklaması mı gerekiyordu? Eyvah, yandım! Pekâlâ, sakın olmalıydım. Hemen zihnimden z ile başlayan zehirlerin etkilerini düşündüm. Felç etmek ya da öldürmektir. Vücuda alınan yollar ise deri, burun, ağı... Anı bir sesle durduk.

Keskin duruşumuz yüzünden ağzıma dolan iç organlarımı yerlerine geri itip sürünerek omzunda yükseldim. Devin tam arkasında benim görebileceğim şekilde gökyüzüne doğru bir ateş yükseldi. Lanet şey

alevden bir hortuma benziyordu. Ben büyülenmiş gibi dalgalar halinde dans eden hortuma bakarken yaratık öfkeyle tısladı.

Hortumda bir hareketlenme oldu ve rûzgârın saniyenin onda birinde dalga dalga dağılarak çarpışı gözlerimi yaşarttı. Saçlarım deli gibi uçuşurken, yaratığın atkuyruğu büyük kırmızı hortumu görmeme engel oluyordu. Atkuyruğunu tüm gücümle ittirdim fakat o bunu hissetmemiş gibiydi. Bir şeyi bekliyordu. Ben ise kırmızı hortumu bir kez daha görebilmiştim. Nefesim kesilmişti. Hortum dediğim şey alevlerden oluşan, tarifi imkânsız derecede büyük ve yıkıcı bir şeydi. Her halka kırmızının başka bir tonunu almış ateşten meydana geliyor, masum mavi gökyüzünü delip geçiyordu. Zaman zaman çevreye alevler dağılıyor ve ağaçlara sığıyordu. Bu tarz bir hortumu ancak hayal edebilirdiniz ve bu en kötü kâbuslarınızdan bile daha korkunçtu.

“İnsan kız benimdir,” dedi alçak ölümcül bir ses. Aidanhell’in sesi ormanın her tarafında yankılanarak kulağımı sağır edecek bir desibelde bizi vurdu. Ses korkutucu bir eko yapıp tekrar tekrar yankılanırken dev kıpırdamadan onu dinliyordu.

Yüzümdeki tüm kan çekilmiş halde ani bir farkındalık ile sarsıldım. Aidanhell’in bahsettiği insan kız bendim ve hemen bırakılmam gerekiyordu. Aca- ba dev ortak dili bilmiyor muydu? Lanet olsun, beni hemen bıraksa iyi olurdu! Tekrar kıpırdamaya çalış-



tım ama dev heykel gibi dikiliyordu. Bir eli demir gibi belimin üzerindeydi ve bu hareket etmemi acılı bir debelenmeye çeviriyordu. Alevli hortuma baktım, ses tekrar yükseldi.

“Seni görebiliyorum.” Aidan’ın sesi daha alçak ve daha yakından geliyordu. Aniden yere atılmanın verdiği şaşkınlıkla hareket edemedim. Bir saniye kadar sonra şaşkınlık yerini acıya bıraktı. Karnıma birkaç taş gelmişti ve fena halde canım yanıyordu. Ahmak dev beni bir un çuvalıymışım gibi fırlatıvermişti.

Yaratık bir an kendi eksenini etrafında döndü. Her adımında büyük bir gürültü çıkarıyor, yerin titremesine sebep oluyordu. Göz ucuyla hortumun alçaldığını gördüm. Burnuma hâlâ yanık kokusu geliyordu ama görünürlerde artık hortum yoktu. Yaratık çılgınca hareket ederken beni ezmemesi için en yakınım-daki ağaca sürünerek ilerledim.

Kaçacağı yolu hesap etmeye çalışır gibi dehşette kapılmış bir halde çevresine bakınıyordu. O kadar endişeli görünüyordu ki bedenim panikle bir kez daha titremeye başladı. Kalbim artık ağzımda atıyordu. Zehirli bilekliği daha sıkı tuttum. O kadar sıkıyordum ki bileklikteki baskılı semboller avuç içime kazınmış olmalıydı.

Kalbim deli gibi atarken korku dolu gözlerle deve baktım. Ne yapacağını bilemez halde deli gibi dönüyordu. Belki de kaçmaktan vazgeçip beni yemeye karar verir diye dizlerimi büküp top gibi kıvrıldım.

Birden durdu. Seneler gibi geçen birkaç saniye sonra geldiğimiz yolun tam tersine koşmaya başladı.

Yaptığı anlamsız harekete her ne kadar müteşekkir olsam da tehlikenin geçmesini beklerken başımı dizlerime gömdüm. Nihayet pustuğum yerden çıkmaya karar verip başımı hafifçe kaldırdığımda onu gördüm. Şeytanımın gözleri kıpkırmızıydı ve hafifçe sırtıyordu. Dev in ondan daha uzun olmasına rağmen nasıl yukarıda durduğuna beynim anlam veremiyordu.

Ah Tanrım! Kanatlar!

Beni kurtardığı günden beri göremediğim ama hep merak ettiğim, parlak taşlı ihtişamı ve yer yer sivrilen uçları ile tehlikeli görünen devasa kanatlara baktım.

Dev bir adım geriledi. Aidan yaratığa saf bir nefretle baktı. Bu izleyeceğim bir dövüş değil, bir infaz olacaktı.

Sanki dev Aidanhell'in sesini duyunca yok edileceğini anlamış gibi onu ilk gördüğünde savaşmaya çalışmadı. İri ellerini havaya kaldırıp tombul dizlerinin üzerine çöktü. Göz bebekleri irileşmiş, sarı cildi daha da sararmıştı. Hâlâ dimdik otururken ellerini yavaşça iki yanına koydu. Aidan derin bir nefes alıp kızıl gözlerini açtı. Uzaktan keskin bir ses duyuldu.

Birisi ığlık atıyordu.

Ben ığlık atıyordum.

Yaratığın boynundaki irili ufaklı taşlar etrafa saçıldı. Bir tanesi dirseğime kadar çarptı. Aidanhell'in göğsü hızla inip kalkıyor, sağ elinde devin kafasını



tutuyordu. Çıglık çıglığa bağırmanın kendim olduğunu anladığımda ellerimle ağzımı kapadım. Ayağa kalkamayacak kadar titriyordum.

Devin geri kalan bedeni korkutucu bir sesle yere düştüğünde, havalanan tozdan gözlerimi korumak için sol kolumu siper ettim. Buna rağmen göğsüm yaratığın koyu kırmızı kanıyla yıkanmıştı. Hafifçe kolumu indirip Aidan'a baktım.

Aidanhell devin iri kafasını gökyüzüne doğru fırlattı. Başımı kaldırıp baktığımda kafanın nereye uçtuğunu göremedim. Belki de o sinirle devin kafasını Mars'a kadar fırlatmıştı. Aidan'dan ilk gördüğüm andan beri korkuyordum ama şu an anlıyordum ki olması gerektiği kadar hiç korkmamışım. Siyah saçları ve iri kaslı bedeni kana bulanmıştı. Hızla inip kalkan kanlı göğsü ve iki yanında yumruk yaptığı elleri ile bir savaş tanrısı gibiydi.

Bir şekilde beni yine kurtarmıştı. Belki en azından teşekkür etmem gerekiyordu çünkü az kalsın bir devin akşam yemeği olacaktım. Öte yandan ben onun işine yarayacak bir araçtım. Beni kurtarması gerekiyordu. Ölü bir avcı kimin işine yarardı ki? Onun gözünde kehanetteki görevimi yerine getirebilmek için canlı kalması gereken bir varlıktım.

Karnımdaki ve dizlerimdeki ağrıyı görmezden gelerek doğruldum. Titremelerim her ne kadar azalmış olsa da olayın şoku ile bir süre nefesimi düzene sokamamıştım. Nihayet ona teşekkür etmek için ağzımı

açıyordum ki bir şey beni durdurdu. Ona teşekkür etmeme gerek yoktu. Bu hale düşme sebebim oydu. Eğer o beni ormanda yapayalnız bırakmasaydı dev beni alıp götürmezdi. Ayağımla huysuzca toprağı eşeledim. Bilekliği kullanmadığıma seviniyordum, başka bir zaman işime yarayabilirlerdi.

“Biliyorsun, bana teşekkür edebilirdin, az önce hayatını kurtardım,” dedi kanlı yüzündeki bembeyaz dişlerini gösterecek bir gülümseme ile. Keyifli hali sinirime dokunuyordu.

“Minnet, umut gibi duyguları hissetme demiştin, hatta tam olarak şöyle dedin, *burayı rahatsız ediyorsun, kes şunu!*” Sesimi onunki gibi çıkarmaya çalıştım ama daha garip çıkmıştı. Onunla alay etmemem için artık bir engel yoktu. Tipi ödümü koparıyor olabilirdi ama beni henüz öldürmeyecekti. Zamanı geldiğinde ona iyi davransam da, kötü davransam da beni öldürecekti. Bu durumu onun için kolaylaştırmayacaktım. Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Nihayet bana baktı.

“Başını belaya sokma, tamam mı? Bir dahaki sefere seni götürmelerine izin veririm.” Ellerini yüzüne sürdü fakat bu kanı temizlemek yerine daha da dağıtmasına sebep oldu. Aidan şapşal bir erkekti ve şapşal erkekleri severdim. Bu kadar şapşal görünüp inanılmaz yakışıklı olan erkekleri daha da çok severdim. Elini çekip bakınca her yerinin kana bulanmış olduğunu fark edip neredeyse mahcup denilebilecek bir şekilde güldü.



Karnımda uçan kelebek sürüsünü kışkıştırmak istiyordum. Lanet olsun, gülüşü harika hissettiriyordu! Bu bile ona kızmam için bir sebepti. Bu şekilde hissetmemem gerekiyordu. Öfkeyle kaşlarımı çattım. O ise çok sakin, hatta keyifli görünüyordu. Sanki az önce birini o değil de ben öldürmüştüm.

“Beni yiyecekti, değil mi?” dedim aksi bir şekilde.

“Anlamadım.” Gerçekten anlamayan gözlerle bakıyordu.

“Devi diyorum.” Elimle yaratığın iri vücudundan kalanları işaret ettim. “Sen gelmesen beni yiyecek gibiydi.” Bir süre şaşkınlıkla bana baktı, ardından kahkahalarla gülmeye başladı. Anlamayarak birkaç kez gözlerimi kırpıp bana gülen canı çocuğa baktım. Sözcükleri kafamda evirip çevirdim, gülünecek bir şey yoktu. Resmen bozulmuştum. Karşımda uyuzca gülmesi beni deli ediyordu.

“Niye gülüyorsun?” Sesim sitemkârdı. İçimden başka bir ses Aidanhell’e böyle sitemkâr konuşursam artık sağ kalamayacağımı söylüyordu ama içimdeki sesin canı cehenneme. Aidan gayet rahat bir şekilde benimle konuşup gülüyordu.

“Seni yemek istediğini mi düşündün? Avcı, bu kadar aptal mısın? Sanırım babam yolculuğum sıkıcı geçmesin diye senin bana eşlik etmeni istedi.” Sözlerinde ciddi gibiydi, kahkahası dinmişti ama kızıl gözlerinde ürütücü bir parıltı vardı. Kafamı karıştırmıştı. Dev yemeyecekse ne yapacaktı ki beni?

“Senden hoşlanmış olmalı, sana hiç zarar verdi mi?” Durup yüzümü inceledi. “Sana zarar vermediği halde neden seni yemek istediğini düşündün?” dedi biçimli kalçasını bir ağaca yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Devler, insanlardan hoşlanabilir mi?” Hayretle ona bakıyordum. Yeniden bana zekâmı ölçmeye çalışıyormuş gibi baktı. Sessizliği evet, der nitelikteydi. Pekâlâ, demek ki dev benden hoşlanmıştı. Aman Tanrım!

“Yani devler insanlara sempati besliyor, onlara zarar vermiyor,” dedim kafa karışıklığım zirveye ulaşmış bir halde. Bıkkınlıkla bana döndü.

“Hayır, aptal. Bak, demek istediğim sen bir dişisin ve o değil.” Gözlerime anlamamı istermiş gibi çaresiz bir bakış attı. Ah! Jetonum yeni düşmüştü, dev beni beğenmişti.

“Yani onu öldürmek zorunda değildin, sonuçta ölümcül bir tehlike değildi.” Yeniden yürümeye başlamıştık, aniden durunca sırtına çarptım. Hızla bana döndü.

“Seninle çiftleşmek istedi aptal, sence bir devle çiftleşmen ölümcül olmaz mı?”

“Sen kana susamış kaçığın tekisin. Yüksek seviye iblissin, senin sözünü dinlerdi. Tek yapman gereken ona gitmesini söylemekti,” dedim kararlılıkla gözlerine bakarak. Devin ölmesiyle ilgili bir problemim yoktu, sadece Aidan’ın anlamsız öfkeli davranışlarıyla sorunum vardı. Kaçık olduğunu kabul etsin istiyordum.



## Gaye Önel

Aidanhell devin kafasını uçurmuştu ama bu bile öfkesini dindirmemişti, göğsü hızla inip kalkarken gözlerinde artık aşınası olduğum o yakıcı sert ifade vardı. Tekrar sırtını döndü ve yürümeye devam etti. Bir süre bekleyip ardından peşine takıldım. Yol boyunca ağzımı açmayı düşünmüyordum. Öfkesinin hedefinde olmaya niyetim yoktu. Aniden yüzüme büyük bir yaprak isabet etti. Artık dalları kaldırdıktan sonra geçmemi hiç mi hiç beklemiyordu. İri yaprağı ittirip öfkeyle saçlarımı düzelttim. Aidanhell kibirli piçin tekiydi.

\*\*\*

Avcıyla yola çıkali saatler olmuştu ama hiç mola istememişti. Benim ölümsüz bedenim bile yorulmaya başlamış, auraları artık göremez olmuştum. Bu yüzden ona baktığımda yorgun olup olmadığını anlayamıyordum, çevresinde herhangi bir aura ışığı yoktu. Aslında hâlâ oradaydılar ama ben onları göremiyordum çünkü cehennemden gitgide uzaklaşıyorduk. Bu teori artık daha mantıklı gelmeye başlamıştı. İblis güçlerim azalıyordu, en yakın zamanda dönmeliydim.

Hiçbir zaman evcil bir adam olmamıştım ama şu an evime hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı. Komik ki cehennemdeki evim bana güvenli geliyordu, orada en güçlü bendim ve güçlerim hiç azalmazdı. Göz ucuyla tekrar avcıya baktım, morarmış gözaltlarına rağmen dimdik yürümeye devam ediyordu. Minik hırçın şey.

“Neden yüzünü ekşitiyorsun?” Karşımda duran avcı gözlerini açmış, yüzümü inceliyordu. Derdi neydi bu kızın?

“Seni ilgilendirmez.” Onu hafifçe sola ittirip yoluma devam ettim. Vazgeçip peşime takılmasını umuyordum. Onun yerine inatçı şey az önce onu ittiğim yerde duruyordu. Avcıya döndüm.

“İlgilendirir. Çünkü çok yorgun görünüyorsun.” Bilmiş bir ifadeyle ellerini beline koydu.

“Anlamadım.” Gerçekten anlamamıştım, lanet olası yorgun olan ben miydim? Kendi halini görmüyor muydu bu kız?

“Evet, son birkaç dakikadır oflayıp pufluyorsun ve artık adımların çok da hızlı değil, sana kolayca yetişiyorum.” Haklıydı ama yorulsam bile kabul etmezdim. Ben iblisin oğluyum, nasıl yorulabilirim ki! Kibirle burnumu diktim.

“Sıkıntın bana yetişebilmekse fare, daha hızlı ilerlerim ve eskisi gibi bana yetişemezsin.” Yorulduğumu itiraf etmeyecektim.

“Pekâlâ, ben de yorulmadım,” dedi ve ekledi. “Hadi ilerleyelim.”

Tekrar yoldaydık. O kadar inatçıydı ki onu anlamıyordum. Ben iblisim, yorulduğumu itiraf etmezdim ama o insandı. Küçük, zayıf insan dişisi için bu yolculuk yorucu olmalıydı. Her geçen saniye beni hayrete düşürüyordu.

Bir keresinde babamla Draza'nın yasağı hakkında konuşmak istemiştim. Deldiği yasanın neden bizden



önemli olduğunu anlayamamıştım. Babam bir daha bu tarz şeyleri kurcalarsam beni kurtadama dönüştüreceğini söyledi.

Alt seviye bir iblis olmak mı? Tüm merakımın canı cehennemel

Öte yandan beni vampir yapmakla tehdit etmemişti, bu güzeldi. Bazen lanet vampirlerle aynı tarafta olduğumuzu unutup onları avlamak istiyordum ama maalesef onlara bulaşmak yasaktı, sadece emir falan verebilirdim. Neden onlarla aynı taraftaydık ki! Pekâlâ, tamam kötülerdi ama itaatsizlerdi. Her neyse, neden şimdi onları düşündüğümü bile bilmiyordum.

Bu insan dışisinin delirtme yeteneği olmalıydı, lanet kız belki de kara büyü biliyordu. Durdum ve arkaya baktım. Perişan halde ilerliyordu. Onu bulduğum ilk günkü gibi pislik içindeydi ama bu bile kokusunu gizleyemiyordu. Bebeksi hoş bir koku... Pudra gibi, şeker gibi...

*Ne? Pekâlâ, kafayı mı yiyorum?* Pudrayla ya da bebeklerle işim olmazdı benim. Kıza bir kez daha baktım ve bayılacağını düşündüm. Bu yorgunlukla devam ettiği için inatçı, sinir bozucu huysuzun tekiydi fakat ona içten içe hayranlık duyuyordum.

“Kaç yaşındasın?” dedi esneyerek. Bana gerçekten kaç yaşında olduğumu mu soruyordu?

“Aslında yüz yaşındayım ama iki yüz yaşındaki iblislerden daha güçlüyüm,” dedim kendimi savunarak. Göz bebekleri yavaşça irileşti. Eğer bir bebek

iblis olduğumu düşünürse onu güzelce hırpalar, korkuturdum.

“En fazla on sekiz belki on dokuz görünüyorsun!” dedi hayretle bir kez daha esnerken. Şaşkınlıkla avcının yorgun yüzüne baktım. Benden yine korkmamıştı. Yani yüz yaşında olmamı dert etmiyordu, onun gözünde on dokuz yaşlarında bir oğlandım.

“Sen de..?” Soru soran gözlerle baktım ona.

“On yedi.” Ardından tekrar esneyip belli belirsiz sendeledi, ufak kaçık birazdan ya bayılacaktı ya da uyuyacaktı ama artık daha fazla ayakta duramazdı. Keyifle kollarımı kavuşturarak bir adım geri çekildim, düşüşünü görmek güzel olacaktı.

“Neyi bekliyorsun sen öyle?” Birden gözlerini ardına kadar açtı. Huzursuzca kıpırdadım. Bu kızla işler zor olacaktı. Yavaşça yanına yaklaştım.

“Azimlisin, değil mi?” Daha da yakınlaştım. Niyetim onu biraz ürkütüp bayıltmaktı. Belki de bu şekilde biraz dinlenebilirdik.

“Evet.” Başını kaldırdı. Bana bakıp büyük bir tatlılıkla gözlerini kırptı. Elimle çenesine dokunup bir parmağımı yavaşça tenine sürttüm. İçim tanımlayamayacağım yoğun bir duyguyla dolunca aceleyle elimi çekip biraz uzaklaşmaya çalıştım, o ise üstüme doğru geldi. Zaman sanki yavaşlamıştı, beklenti ile avcının yorgun yüzüne ve aralanan pembe dudaklarına baktım. Aniden üstüme düştü ve bayıldı.

Pekâlâ, bu biraz ilginçti. Onu bayıltmıştım, bu berbat Araf ormanı bile onu bayıltamazken ben tek



dokunuşumla kızı bayıltmıştım. Dengesini sağlamak için iki elimi de sırtına koydum ve o mis gibi pudra kokusu her hücreme yayıldı. Homurdanarak geri çekildim, hemen sonra vazgeçip bir elimi saçına götürdüm ve birkaç tutam ipeksi saç aldım. Kokuyu içime çektikten sonra dehşete kapılarak ne yaptığımı fark ettim.

Bir insanı kokluyordum.

Şeytan avcısı bir insan kızını kokluyordum.

Kalbime oturan ağırlık beni afallattı. Gözlerimin önüne Draza'nın cezası geldi. Hiçbir şey için buna değmezdi, aptal kardeşim. Onu koklamayı bırakıp yere yatırdım. Göğsü yavaşça inip kalkıyordu, derin bir uykundaydı.

Bir iblis olduğum için genelde uyumazdım çünkü hiçbir zaman çok yorulmazdım ama şu an cehennemde değildim ve ölümüne yorulmuştum. Çevreye bakındım ama bir tehdit göremedim. Avcıyla arama biraz mesafe koyarak ağacın dibine uzandım ve gözlerimi kapadım.

\*\*\*



## BÖLÜM 5

**O**na dokunmak istiyordum. Mermer gibi görünen pürüzsüz teninde parmaklarımı gezdirmek için dayanılmaz bir istek duyuyor, dokunmamak için kendimle savaş veriyordum. Elmacık kemiklerine yayılan gür kıvrımlı kirpiklerine beğeniyle baktım. Güçlü burnu ve köşeli erkeksi çenesi ile Aidan gerçek olamayacak kadar kusursuzdu. Alnına düşen siyah saçları hafif bir esinti ile hareket etti. Kol ve göğüs kaslarını aynı anda görebilmenin verdiği coşkuyla bedenim kıpır kıpır olmuştu. Yavaşça döndüğünde biçimli güzel sırtını gözler önüne sermişti. İyi ki uyuyordu ve beni görmüyordu. Onu sapıkça izlerken beni yakalamasını ve ukala sırtışılarından birini yapmasını istemiyordum. Bakışlarımın karın kaslarında biraz fazla oyalandığını fark ettim. Birazdan beline ve daha da aşağısına bakacaktım. Yanaklarım deli gibi yanarken Aidanhell gözlerini açtı.

“Sen ne yapıyorsun orada?” Boğuk sesi merak doluydu. Omuz silkip başımı öne eğdim, hemen uğ-



raşacak bir şeyler bulmalıydım. “Yoksa beni mi izliyordun?” Dudağının kenarı hafifçe kıvrılınca paniğe kapılıp hemen atıldım.

“Saçmalama, plan yapıyordum tabii ki.”

“Hmm. Peki, ne düşündün?” Dirseğini zemine yaslayıp başını eline koydu. Bedenini yan çevirip bana baktı. Hafif nemli saçları gözlerinin önüne düşünce beğeniyle ağzım bir karış açık ona baktım. Beni bilerek büyülüyor falan olmalıydı yoksa bu kadar aptal bir kız değildim ben. Yoksa öyle miydim? Aidan’ın karanlık gözleri merak içinde bedenimde gezinirken, sesimin çatlak çıkmaması için öksürdüm.

“Hanedanlıklara nasıl gireceğimizi tabii ki. İtiraf etmekten nefret etsem de sen ultra süper güçleri olan bir iblissin ama ben avcı eğitimi almış bir insanım.” Aslında avcı eğitimim tam bitmemişti ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

“Artık değil,” dedi umursamaz bir ifadeyle.

“Nasıl yani, artık insan değil miyim?” dedim heyecanla. Bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Ciddi misin, dercesine bir bakış attı.

“Hayır, sen insansın ama ben ultra güçleri olan bir iblis olamayabilirim.” Gözlerini kısarak devam etti. “Cehennemden uzakta güçlerim azalıyor.”

*Aahahaha! Hoş bir şaka? Ama ciddi gibi görünüyordu. Yanağımın içini kemirirken ona bunun şaka olup olmadığını sormak istedim.*

“Neden peki?”

“Kurallar, dünyaya müdahale etmemizi zorlaştırıyor.” Bakışları uzaklara kaydı. Aidan gözümde pek kural adamı gibi görünmüyordu ama dediklerinde ciddiymiş gibi bir hali vardı. Belki de güçleri bu şekilde devamlı azalırsa bir gün eşit olabilirdik.

“Seni hiç gücüm yokken bile yenebilirim Cassie.” Gülümsüyordu. Aman Tanrım!

“Şey... Ben sesli mi düşündüm?”

“Hayır,” dedi kesin bir şekilde.

Dehşete kapılarak güzel yüzüne baktım. Ahmakça sırtışı düşüncelerimi fazlasıyla doğruluyordu. Lanet iblis yine düşüncelerimi okumuştı.

“Bazen,” diye yanıtladı bir kez daha düşüncelerimi okuyarak. Benden bir yanıt alamayınca devam etti. “Her zaman okuyamıyorum, bazen zihnindeki kalkanları indiriyorsun ve bum! Aklına girebiliyorum,” dedi keyifle sırtırken.

Hey, mahremiyete ne olmuştu? Yoksa o uyurken onun hakkındaki düşüncelerimi duymuş muydu? Bunu doğrudan soramazdım, o halde emin olmak için başka bir şey denemeliydim.

“İstediğin zaman okuyabiliyorsun yani aklımı.”

“Senin düşüncelerini okumak gibi bir arzum yok ve hayır, her istediğimde okuyamam. Bir kalkanla koruyorsun onları, normalde insanların böyle kalkanları olmaz, her istediğimde zihne girebilirim ama durum sende farklı,” dedi kaşlarını çatarken. Ardından tekrar sırtıp bembeyaz dişlerini gözler önüne serdi.



“Düşük çenen ve zihin kalkanlarıyla insanlardan ayrı bir tür olabilirsin Cassie, tebrikler!” Kalçasının üzerinde doğrulup oturdu.

Aidan aptal espriler yapan bir iblisti. Eğer dünyaya gidersek onu bir güzel tekmeleyecektim ama bu işte yalnızdım. Avcılar bana bayılmazdı, aslında benden uzak dururlardı. Sakar falan da sayılmazdım hani ama yine de bana yaklaşımazlardı. Konsey bile diğer avcı çocuklarla benimle konuştuğu gibi konuşmazdı. Bende bir farklılık vardı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim bu farklılık başıma bela olmuştu. Kendimi bildim bileli yaşanmamış anılarım ve ilginç becerilerim yüzünden diğerlerinden ayrı tutulmuştum.

Küçükken girdiğim ortamdan kaçan çocuklar olduğunda bunu garipserdim ama seneler geçtikçe bu durum artık bana normal gelmeye başladı. Bazen benim olduğum ortamdan gitmezlerdi ama kendi aralarında bana bakıp fısıldaşırlardı. Böyle zamanlarda hüsrarla yoldaşılarıma bakardım. Tüm avcılar yoldaştır ama ekibim asla beni yoldaşları olarak görememişti. Tehlikeli bir durumda beni kollamak yerine Beth'i kollarlardı. Aslında avcılara artık yoldaşım demek içimden gelmiyordu, beni uçurumdan atıp ölüme terk eden birkaç piç için koca gruba bok atmak istemiyordum ama insan hayatta bazen genelleme yapınca rahat ediyordu işte. Mesela sanırım şey dersem çok rahat hissedecektim: Tüm avcı kışlarının canı cehenneme!

Avcılar benim için Aidan'ı karşılarına alamayacak kadar bencillerdi. Aslında avcılar benim için herhangi bir şeyi karşılarına alamayacak kadar bencillerdi. Aidan'a karşı savaşılamazlardı ama zaten savaşmak da istemezlerdi. Üstelik aralarında beni uçuruma iten bir hain vardı. Yani benim için dönmeyeceklerdi. Konseyin nerede olduğu, neden yardım etmediği apayrı bir sorundu. Hâlâ onların taraf tutmayacağını düşünecek kadar saftım. Ailem ise... Beni kurtarmak adına bir şeyler yapıyor olmalıydı. Eh, konseyi ikna etmeye çalışırken bol şansa ihtiyaçları olacaktı.

Yakışıklı serseri derin bir nefes alıp kendini sırt üstü çimenlere bıraktı. O da benzer şekilde düşüncelere dalmış gibiydi. Düşünecek bir ton şey vardı. Mesela bol soru işaretleri barındıran kehanetteki görevim neydi? Aidan'a göre görev düşmanı yok etmektir ama düşman kavramı onun ve benim için farklı anlamlar ifade ediyordu.

Aidan kralları öldürmemizi söylüyordu ama o zaten savaş sevdalısı bir kaçıktı. Kehanetin doğruluğu şüpheliydi çünkü onun dediğine göre kâhin bunaktı. Başımı hafifçe kaldırıp yakışıklı şeytanın gözlerine baktım.

"Her ne düşünüyorsan duyamıyorum, kalkanın var," dedi huysuzca.

"Genç yaşta öleceğimi düşünüyorum, sen ne düşünüyorsun?"

"Ben de genç yaşta öleceğimi düşünüyordum."



Hafifçe doğruldu. Göz kırpıp arkasındaki ağaca sırtını yasladı. Beynim bunun bir intihar görevi olduğunu söylüyordu ama kalbim biraz eğlence istiyordu. Sırtarak karşılık verdim.

Dün gece beni devden kurtardığında bana nasıl baktığının farkında mıydı acaba? Ne zaman dudaklarım nasıl baktığını hatırlasam bedenim sızlamaya başlıyor, her yanıma ateş basıyordu.

Aidan nihayet bana olan ilgisini yitirip ayağa kalktığında endişe ile kıpırdadım. Burası rahattı, bir süre daha burada kalmak istiyordum. Ağrılarım ve yaralarım müthiş bir hızla iyileşmiş olabilirlerdi fakat zihnim hâlâ fazlasıyla yorgundu. “Eğer şimdi bir yere gidip birilerini tekmelemeyeceksek biraz daha uyuyabilir miyim?” dedim gerinerek. Olumlu anlamda başını sallayınca keyifle yeniden kıvrılıp uykuya daldım.

\*\*\*

Uyandığımızdan beri karşıma geçip ukalaca bugün ne yapacağımızı anlatıyordu. Tekrar tekrar anlatıyordu ve her seferinde gıcık bir şekilde, “Anladın mı? Hayır sanırım anlamadın, pekâlâ bir daha anlatacağım,” deyip yeniden başlıyordu. Durum artık çekilmez bir hal almıştı.

“Sana milyonuncu defa diyorum ki an-la-dım. Sadece çeneni kapa, olur mu?” Sanki baş ağrımı geçirebilirmiş gibi ellerimle kulağımı örttüm. Lanet olası bir sumo güreşçisi başıma oturmuş gibiydi.

“Bir daha benimle böyle konuşursan çeneni yerinden sökerim,” dedi parmağını bana doğru sallayarak. Ardından hiçbir şey dememiş gibi kaldığı yerden anlatmaya devam etti. Ne dersem diyeyim onu durduramıyordum.

“Sakın yolda yanımdan ayrılma.”

“Orada da mı devler var? Peri diyarına gidiyoruz demiştin.” Başımı ellerimin arasından kaldırıp Aidanhell’in şüphe dolu gözlerine baktım.

“Vay, beni dinliyormuşsun.”

“Elbette seni dinliyorum.” Tanrım, en başından beri ona onu dinlediğimi söylüyordum ve o beni bir kez olsun duymamıştı bile.

“O küçük işe yaramaz beynin perilerin iyi varlıklar olduğunu düşünüyor olabilir ama inan bana elflerden daha iyi değiller. Büyülü ormanda devamlı kışını kollaman gerekecek.”

“Bu küçük işe yaramaz kışım seni neden ilgindiriyor?”

“Çünkü kışın hiç de küçük değil ve işe yarayabileceği milyon tane şey aklıma geliyor.”

Ağzım açık Aidanhell’in yüzüne bakakaldım. O ise sanki az önce var olan bir şeyi teyit edermiş gibi sakince konuşmuştu. *Ah Tanrım!* Bakışlarımı hemen kaçırdım, bir saniye daha yüzüne bakmak istemiyordum. Aramızdaki tuhaf çekimin elbette ki farkındaydım ama bunu onun dudaklarından duymak... Hareketler başka şeydi bunları sözlere dökmek bambaşka bir şeydi.



“Ormanın sonuna gideceğiz, tek yapmamız gereken bu. Konseye kehanetten bahsedeceğim ve onların kâhininden de yardım isteyeceğim. Onlara herhangi bir bilgi vermezsem bana asla yardımcı olmazlar.” Mırıldanırken çenesini kaşıyordu. Benden çok kendine konuştuğunun farkında mıydı acaba? Çünkü ben kesinlikle onu dinlemiyordum. Az önce dediklerinden sonra kalbim bir tuhaf atmaya başlamıştı. “Herhangi bir şeye dokunma, anlatabildim mi?”

Gözlerimi devirerek tekrar ona döndüm. Az önce bedenimde yarattığı ateş devam ediyordu ama Tanrı aşkına bu kadar zorba olmak zorunda mıydı? “Anladım.”

“Güzel. Bize eşlik edecek birini buldum. Birazdan burada olur. Çantayı hazırla.” Dönüp tam uzaklaşacakken bana bile saçma gelen bir soru sordum. “Arkadaşın mı gelecek olan?”

“Hayır, sadece bana borçlu olan biri,” dedi aksice. Elindeki bez parçasını diğer eliyle gererek bileğine dolamaya başladı.

Çantamı hazırlamam uzun sürmedi çünkü zaten gecedan bu yana hiç açmamıştım. Açıp da içindekileri etrafa yayma gibi bir lüksüm yoktu. Burada insanın ne zaman kaçması gerekecek pek belli olmuyordu. Hazırladıktan sonra sırtıma takmak için henüz uzanmıştım ki çalılardan gelen hışırtı ile elim havada kaldı. Aidanhell’e baktığımda rahat tavırlarla elindeki bandı çekiştirdiğini görünce derin bir nefes verdim.

Gelişmiş koku alma duyusu sayesinde gelenin kokusunu elbette almıştı ve görünüşe göre gelen kişi bir tehdit unsuru değildi.

Çalılarının arasından uzun boylu bir çocuk üstündeki bitkileri temizleyerek çıktı. Bir yandan söylüyor, bir yandan da saçlarındaki yaprakları temizliyordu. Aidanhell kadar uzundu fakat bu çocukta ondaki kasların üçte biri ancak vardı. Yakışıklı yüzündeki turuncu bukleleri kulağının gerisine itti. İnatçı bir bukle yerinden fırlayıp alnına düştü. Hayatımda gördüğüm en ilginç erkeklerden biriydi. Ona baktığımı fark edince çekinerek gülümsedi. Hemen arkamda Aidan hoşnutsuzca homurdandı.

“Fazla vaktimiz yok. Bizi konseye götür.” Turuncu saçlı zarif oğlan, koyu yeşil ceketindeki tozları temizliyor gibi yapıyordu. Bana kalırsa Aidan’ı kasıtlı olarak duymazlıktan geliyordu.

“Sana istediğim için yardım ediyorum. Bana emir veremezsin,” dedi oğlan hoşnutsuzca dudaklarını bükerken. Yemyeşil gözlerini Aidan’a diktiğinde renkli kısmın renginin değiştiğini gördüm. Acaba bana mı öyle geldi diye gözlerimi kırpıp daha dikkatli baktım fakat hayır, gözlerinin rengi güröldeyen bir nehir gibi hızla değişip yeşilin her tonuna bürünüyordu. Biraz daha dikkatli bakınca ince dudaklarının fark edilemeyecek kadar ufak hareketlerle kıpırdadığını gördüm. Ne yaptığını anlamıştım! Büyü yapıyordu!

Kemiklerimi sızlatan sinirli bir kahkaha ile bakışlarım tuhaf çocuktan Aidan’a kaydı. “Minik büyüleri-



niz bende işlemez peri çocuk,” dedi hırlar gibi. Kollarını göğsünde kavuşturup çocuğa baktı. Çocuk omuz silkip, “Sadece denedim,” dedi. Alnına fırlayan turuncu bukleyi sabırla kulağının arkasına sıkıştırdı. Ben kayıtsız halini büyük bir hayranlıkla izlerken Aidan bir kere daha homurdandı.

“Eşyalarını aldın mı Cassie?” dedi benden tarafa bakmadan.

“Evet,” deyip hemen sırt çantamı omzuma taktım. Bana adımla hitap ettiği nadir anlardan birini yaşıyorduk. Aidan peri çocuğu gördüğünden beri huysuz davranıyordu ve ben bu durumu fazlasıyla merak eder olmuştum. Aslında Aidan ile ilgili her şey fazlasıyla ilgi çekiciydi.

Peri üstünü başını son bir kez daha düzelterip akıcı bir hareketle arkasını döndü. Zarif hareketlerle yürüyüşüne bakakaldım. Ancak bir peri bu kadar zarif hareket edebilirdi. Kendimle kıyas yapmamaya çalıştım ama bu çok zordu. O ne kadar zarif ise ben o kadar kabaydım. Pek sıska bir dişi sayılmazdım ama kıvrımlarım alt bölgemde üsttekinden daha fazlaydı. Düzenli olarak dövüş yapmazsam eğer fiziğimi korumam imkânsızdı. Neyse ki avcıydım ve düzenli olarak dövüşüyordum.

Çocuk henüz birkaç adım atmıştı ki arkasına dönüp bir elini kaldırdı. “Avcı, bu kısa yolculukta bana eşlik etmek istemez misin?” Dizlerini büküp yavaşça öne eğilirken suratında büyüleyici bir gülümseme

vardı. Peri çocuk ile biraz yürüyüş yapmak, Aidan ile homurtular eşliğindeki bir yolculuktan kat kat daha iyi olmalıydı. Kararımı verip hevesle ona doğru adım atarken çelik gibi bir el kolumu sıkıca kavradı. Sendeleyip kolumdaki ele baktım. Aidan kolumu bıraktı ve bir adım geri çekildi. İkimiz de şaşkınca birbirimizi bakıyorduk.

*Bu da neydi şimdi?*

Aidan şaşkınlığından kurtulup hızla eski ifadesiz yüzünü takındı. Bense hâlâ kolumda az önce bıraktığı temasıyla yanıyordum. “Ormana dikkat et,” dedi alçak bir sesle ve yavaş adımlarla perinin yanına gitti. İnsan erkekler gibi peri çocuğun omzuna vurmasını bekledim fakat böyle bir şey olmadı.

Şeytan yavaşça minik kafilemizin en önüne geçmişti. Yolu bilmediği için neden en önde durduğunu anlamaya çalışırken aslında çaprazımıza yerleştiğini fark ettim. Bizi takip edecek fakat bunu uzaktan yapacaktı.

Aidanhell’in bahsettiği orman, büyülü ormandı ve büyülü orman sadece peri diyarında değil, hemen her diyarda son derece ünlüydü. O ormanla ilgili mucizeler olduğu gibi pek anlatılmak istenmeyen karanlık olaylar da oluyordu. Kendimi az önceki yakıcı teması unutmaya zorlayıp derin bir nefes aldım. Peri gözlerini kısmış halde beni bekliyordu.

Yanına varınca memnuniyetle sıırttı. “Ben Urange tatlı kız, peki sen kimsin?” Parmak uçlarımda yuka-



rı kalkıp Aidan'ı görmeye çalıştım, bu tatlı kız lafını duyduğundan emin olmak istiyordum. Sol tarafımızda sessizce ilerliyor, her zamanki gibi donuk bakışlarıyla ormanı tarıyordu. Hayal kırıklığı ile iç çektim.

“Ben Cassie, memnun oldum Urange.” Ardından yürümeye başladık. Urange sanki sadece kendisinin bildiği bir espriye sessizce gülüyormuş gibiydi. Neden bu kadar keyifli olduğunu anlamasam da çok takılmıyordum buna. Nedense ben de artık daha keyifli hissediyordum. Urange elini ufak çantasına atıp iri kırmızı bir elma çıkardı. “Aç olabileceğini düşündüm,” dedi kibarca bana uzatırken. Heyecanla elmayı elinden aldım. Aidan'ın kasten beni aç bıraktığını düşünmüyorum ama ben insanım, yemek yemem lazım.

Peri diyarı, diyarlar arasında en parlak ve en tuhaf olanıydı. İroni olacak ki en normal ve sade olan Araf ile bitişikti. Eğer sarhoş ya da herhangi bir kara büyü etkisinde değilseniz hangi ormandan diğerine geçtiğinizi bilirdiniz. İki ormanın kesiştiği noktada ağaçların yaprakları yeşil başlayıp pembe bitiyor ve tuhafliklar bununla da sınırlı kalmıyordu.

Araf tarafından baktığımda perilerin yaşadığı yer rengârenk bir tablo gibiydi. Bu tuhaf renkli tabloya kuşku ile bakınca Urange beni cesaretlendirmek için elimi tutup benim ile beraber geçti. Geçitten geçer geçmez bir keçi kalbimi tekmelemişçesine sıçradım. Hemen sonra ciğerlerim devreye girdi ve derin bir nefes aldım. Her yanımda çikolata kokuları ile dolmuştu

ki bir ormanda çikolata her zaman rastlanan bir Şey değildi. Benim için uyuyturucu gibiydi. Tüm gerginliğimi alıp götüren büyülü bir Şeydi. “Bu koku nereden geliyor?”

“Bilmiyorum. Her zaman böyle kokar,” dedi Urange samimi bir Şekilde gülümserken. Gözlerimi dikip her Şeye tek tek bakmak istemiyor olsam da elimde değildi. Ormanda biraz daha ilerleyince gizemli çikolata kokusu çok basit gelmeye başladı. Sonuçta lila rengi bir gökyüzünde mavi renkli bir güneş bekle-miyordum. Suyun dışına çıkarılmış bir balık kadar şaşkın halde çevreme bakınıyordum. “Biraz durabilir miyiz lütfen,” dedim ve gökyüzüne daha dikkatli bakabilmek için başımı kaldırdım. Gerçekten de lila ve morun tonlarında uçsuz bucaksız bir gökyüzü vardı. Güneş sandığım Şeyin şimdi güneş olmayabileceğini düşünüyordum çünkü diğer tarafta bir tane daha vardı. İki ya da daha fazla güneşli tuhaf gökyüzüne saatlerce bakabilirdim ama etrafta keşfedilmeyi bekleyen pek çok Şey vardı.

Aidan sabırsızlığını belli edercesine ayağını yere vurarak yürüyordu. Onun bu davranışını görmezden gelip biraz daha keşif için Urange’nin yanına sokuldum. Hem mükemmel bir yeri keşfediyordum hem de Aidan’ı uyuz ediyordum. Yani güzel bir gün geçiriyordum.

Güneş, büyük yuvarlak ağaçların tombul ağır yapraklarından bir disko topuymuşasına yansıyor.



Bu inanılmaz ışık oyununu anlayabilmek için elimi bir yaprağa uzatıp daha dikkatli baktım. Ağaçların yapraklarının yapısı çok farklıydı. Benim dünyamda ve Araf'ta yapraklar yeşil olur ve güneş ışınlarını soğururdu. Burada ise yapraklar pembeydi ve ışığı bir ayna gibi yansıtıyorlardı. Eğer yapraklar pembe ise yeterli oksijeni nasıl üretebilirlerdi ki? Başımın üzerinden vızıldayan bir şey geçince içgüdüsel olarak eğilip elimle havayı dövdüm.

“Dikkat et, arkadaşşıma vurmak üzeresin!” Urange yüzünde anlayışlı bir gülümseme ile bana bakıyordu. Elimi hızla indirip çevreme bakındım. Vızıldayan şeye bakmamıştım, sadece, “Vızz,” sesini çıkaran şeyin bir arı olduğunu düşünüp onu kovalamaya çalışmıştım. Zor da olsa elimi indirip yukarı baktım, vızıldayan canlı artık orada değildi. Az önce Urange’nin hangi arkadaşını dövmek üzereydin acaba?

“Artık yürüyelim. Zaman kaybediyoruz,” dedi Aiden hırsıyla yanımdan geçerken. Bana dokunmaktan çekinirmiş gibi uzak duruyordu. Anlamsız hareketlerine başlamıştı yine. Ona inat yeni yol arkadaşışının kolunu tuttum. Yanıt olarak Urange’den kocaman, mutlu bir sırıtış aldım. İnatçı turuncu buklesi yine alnına düştü.

“Cassie, yorulduysan bunun için üzgünüm. Daha hızlı bir şekilde gitmek ister miydin?”

“Ne gibi mesela?” dedim. Ben bunu der demez boşta kalan diğer elini cebine attı, çıkarmaya çalıştı-

ğı şeyi tek eliyle bulamıyordu ki kibarca iznimi isteyip kolumu bıraktı ve iki eliyle ceplerini karıştırmaya başladı.

“Sakin deneme bile ahmak, o daha önce hiç uçmadı.” Aidan gittiği yoldan geri dönmüş, kaşlarını çatmış bir şekilde nefretle Urange’ye bakıyordu.

“Uçmak mı?” Daha önce hiç uçmamıştım. Uçmam gereken bir durumla da karşılaşmamıştım, ailem uluslararası yolculuk yapardı ama ben hiç yapmamıştım. Uçaklardan korkardım. Ejderhalardan da korkardım. Sanırım uçan devasa birçok şeyden korkuyordum ben.

“Sadece sen istersen bu yolu deneriz. Onun kanatları var, senle benim de büyülu tozumuz,” dedi Urange nihayet cebinde bulduğu koyu renkli şişman keseyi tutarken. Aidanhell’in kaşları daha da çatıldı. “Uçmak istemiyor. Yola devam edelim.” Başını sağa yatırıp gitmemiz gereken patikayı işaret etti.

Aidan her zamanki gibi benim adıma konuşmuş, beni tam bir omurgasız gibi göstermişti. “Dönüş yolunda eğer hâlâ beni uçurmak istiyorsan, o zaman keseyi de yanında getir. Sanırım bu sefer sadece yürüyeceğim. Bu muhteşem manzaraları kaçırmak istemiyorum.” Beceriksizce gülümsedim. Göz kırpıp ince zarif dudaklarıyla sonra, dedi ve tombul keseyi cebine tikiştirdi.

Tekrar yola koyulduğumuzda başım hafiften dönmeye başlamıştı. Son yirmi dört saat içinde iki tane



çikolata yemiştim ki bu baş dnmemin şeker eksikliği sebebiyle olmadığının kanıtıydı. O halde çevremdeki tuhaf şekilli rengârenk orman ve sayısız gök kuşağı başımı döndürüyor olmalıydı. Hemen yanımda duran Urange'ye baktım. Rahat görünüyordu, ona bakmakta olduğumu görünce bana dönüp güven verircesine gülümsedi. Tekrar önüme dönüp gitmekte olduğum yola odaklandım ama bu pek çok açıdan zordu.

1- Her şey çok ama çok parlak ve canlıydı.

2- Aidanhell hemen arkamdan geliyordu.

Önümüzdeki yola odaklanmışsa bile bakışları bir şekilde bana kayıyor olmalıydı çünkü hemen önünde yürüyordum. Bedenim aniden alev almışçasına ısındı. Hormonlarımın içimde kabarıp taştığını hissedebiliyordum. Tuhaf bir biçimde uyarılmıştım ve şu an tüm duyularım hemen arkamda ilerleyen Aidanhell'e kaymış durumdaydı. Ormanın içinde geniş adımlarla ilerliyorduk ve bu kalçamı rahatça oynatabileceğim anlamına geliyordu. Cesaretimi topladım ve ilk adımında kalçamı hafifçe sağa kaydurdım ve ikinci de sola sonra tekrar sağa. Hâla aynı hızla ilerliyorduk ama şimdi kendimi eskisinden daha dişi hissediyordum. Yanaklarım ne kadar yansa da kalçamı sallamaktan vazgeçmedim. Bu, şu an hiç olmadığı kadar doğru hissettiriyordu. Madem bu bir görevdi ve ben sonunda ölecektim, o halde biraz eğlenmeye hakkım vardı. Hayatımda ilk kez yürürken kalçamı sallıyordum ki bu daha önce hemcinslerimde görüp

onaylamadığım bir şeydi. Boyumu aşan dev, hareketli bitkilerin bir silah gibi kullanmaktan çekinmedikleri sivri yapraklarından sakınarak geçerken kendimi daha ufak, daha savunmasız hissediyordum. Ancak bir kılıcım olsaydı bu tuhaf bitkilerle savaşabilirdim, hançer asla kılıcın yerini tutamazdı.

Kesinlikle peri diyarına ait değildim ve hücrelerim bunun farkındaydı. Ayrıca hücrelerim sapıtmıştı zira içimde hoş bir sıcaklık artmaya başlamıştı. Örgümü sol tarafıma alıp ensemdeki teri elimin tersiyle sildim. Bana ne oluyordu böyle? Aidanhell bana bakıyor muydu? Meraktan ölecektim. Urange aniden durunca hemen arkasında ben de durdum.

“İşte geldik, konsey şu tepelerin ardında. Cassie istesen de istemesen de o tepelerin ardına uçmamız gerekecek. Hava kararıyor ve yürüyerek zamanından önce oraya ulaşmamız imkânsız ayrıca gece yolculuk yapmak pek de güvenli değil.” Son cümleyi söylerken sesini alçaltması dikkatimden kaçmamıştı. “Önden gideceğim, geri gelip sizi alırım,” dedi ve elini cebine atıp meşhur keseyi çıkardı. Neler olacağını merakla beklerken Aidan’dan tarafa bakmamaya çalıştım, bedenim hâlâ yanıyordu.

Urange kesenin ağzını açıp içindeki boz renkli tozu avucuna döktü. Tozdan bir parmak alıp burnuna götürdü ve derin bir nefesle içine çekti. Şaşkınlıktan bakakalmıştım. Uyuşturucu çeker gibi bir hali vardı ve bu bana çok ama çok yanlış göründü. Bedeninden



parıltılar çıkmaya başlayınca bir adım geri çekildim. Urange bu uyuşturucuya benzeyen tozu kullanmadan önce de parlayan bir erkekti ama nedense şimdi daha da parlıyor, fazlasıyla bir peri erkeği olduğunu kanıtlıyordu. Rengârenk ışık demetlerinin arasında akli hâlâ başındaymışçasına gülümsedi. Nihayet yerden havalanıp ardında bir toz bulutu bırakarak gökyüzünde kaybolduğunda burnuna çektiği tozun uyuşturucu değil de uçmaya yarayan büyümlü bir toz olduğunu anladım. Her hâlükârda uçarken kahkahalar atıyordu, belki de tozun içinde biraz uyuşturucu da vardı.

O gidince çevreye karanlık bir sessizlik çöktü. Şimdiden o tuhaf parıltılı, güven verici buklelerini özlemiştim üstelik Aidan ile yalnız kalmak istemiyordum. Bedenim, arkamda olmasının farkındalığı ile sancılanıyordu. Ona kur yapmışım ve hâlâ da yapıyor olabilirdim çünkü nefesimi kontrol edemiyordum. Bir tuhafılık vardı, hâlâ başım dönüyordu. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum.

“Benim biraz dinlenmem lazım,” dedim çatlak bir sesle Aidan’dan uzaklaşırken.

“Neyin var, az önce böyle değildin,” dedi kuşkulu bakışları bedenimde gezinirken. Aidanhell bilmiyordu ama bedenim az öncekinden daha fazla kafayı yemiş durumdaydı. “Bir şeyim yok,” dedim terslenerek. Ona bakmayacaktım. Bir tuhafılık vardı ve bu tuhafılık geçene kadar ondan uzak duracaktım. “Ciddi ola-

mazsın, tüm o şehvetin aptal bir peri çocuk için miydi? Kalbinin kırılmaması için sana bir bilgi vereyim. Periler flörtöz olur. Bu hareketleri sadece sana değil, herkese yapıyor. Bu kadar zayıf mısın dişi avcı?”

Aklım Aidan'ın pembe dolgun dudağından çıkan dişi kelimesinin şairane güzelliğine takılsa da bedenim tuhaf bir biçimde uyuşuyordu. Gözlerimi açmak için çok çaba harcıyor, çevreme hafif kısarak bakabiliyordum. Görüntüler sanki bir sandaldaymışım gibi çalkalanırken üstümdeki ağırlık saniyelerle birlikte katlanarak artmaya başladı.

Aidanhell her şeyi yanlış anlamıştı. Etkilemeye çalıştığım peri çocuk değildi ki! Aslında kimseyi etkilemek niyetinde de değildim. Tuhaf bir şekilde bedenim tüm enerjisini kaybederken açıklama yapmak için nefes almak istedim ama dengemi kaybedip öne yalpalayınca onun koluna tutundum. Beni tutmadı ama itmedi de. Nefes alırken kokusunu da içime çektim. Tanrım, bana ne oluyordu böyle? Her saniye daha da fenalaşıyordum. Dünya etrafımda son hız dönüyor, midemi bulandırıyor. Arkamdan köpek kovalıyor gibi nefes nefese kalmıştım.

“Ah, çok fazlasın,” dedim beynimin mantıklı bir komut vermesini beklemeden. Aidan bana şu an her zamankinden daha *fazla* geliyordu. Dudaklarımdan minik bir iç çekiş sızarken başımı yana eğip sert göğsüne yasladım çünkü kaldırıp gözlerine bakacak gücü kendimde bulamıyordum. Sıcak elinin belimde



gezindiğini hissediyordum. Tüm bedenim her dokunuşuyla daha da uyuşuyordu.

“Ne demek istiyorsun?” derkenki sesi artık boğuk geliyordu. Alevler içinde yanıyordum, vücut sıcaklığı artık dayanılmaz bir hal almıştı. Biraz ayakta durabilmek biraz da karın kaslarına dokunabilmek için ellerimi göğsüne bastırdım. Güçlü parmakları belimden kalçama inerken nefesimi kontrol edemiyordum. Ellerin kalçamı avuçlamasını diler halde gözlerimi kapayıp dudaklarımı ıslattım.

“Ah Aidan...” Dudaklarımdan cılız bir inilti koptu ve evren karanlığa gömüldü.

\*\*\*

Kızın kollarımda birden bayılması keyfimi tam anlamıyla kaçırmıştı. Ondan birkaç kelime daha almak istiyordum oysa tek alabildiğim birkaç keyifli inilti ve belirli belirsiz bir itiraftı. Peri diyarındaki büyülerin çok kuvvetli olduğunu biliyordum ama bana işlemezdi. Ben zaten büyüyle büyüdüm, hem de kara büyüyle. Peri büyüü benim için sıradan bir şey ama görünen o ki kollarımdaki avcı için durum oldukça farklı.

Dişi avcı ormanda bir tuhaflık olduğunu anlamış, başta güçlü olmuş ama ardından karşı koyamamış ve büyüye karşı savunmasız kalmıştı. Ondaki değişikliği fark ettiğim anda büyüünün bir etkisi olduğunu anlamıştım ama onu uyarmak yerine neler olaca-

ğına bakmak istedim, hem zaten bakışlarımı ondan alamıyordum ki. Kızın yemin bozan cinsten bir kalçası vardı.

Sayesinde yolculuğun son birkaç dakikası ciddi anlamda acı çekmiştim. Sertçe bağladığım örtünün altında bedenimin verdiği tepkiyi gizlemek çok zordu. Üstelik peri çocuk lütfedip bana baksa manzarayı çakacaktı. O uyuşuğun nasıl olup da Cassandra'yı bu kadar büyüleyebildiğini anlayamıyordum. Ellerim yumruk halinde, ayaklarımı pat pat yere vururken kendimi mağara adamı gibi hissediyordum. Uran-ge'nin kafasından top yapıp oynamak istiyordum. Cassie'nin peri ucubesine her gülüşünde adımlarımı daha sert yere vuruyordum fakat avcının bunu fark ettiği falan yoktu. Bir süre sonra avcı hiçbir şeyi fark edemez halde büyülenmişçesine salınıyordu. Aslında kelimenin tam anlamıyla büyülenmişti.

Kız kalçalarını yoğun bir dişilikle hareket ettirmeye başlamıştı. Ürkek bir tavşan gibi hızla nefes alıyordu ve verdiği her nefeste şehvet dolu kokusu ciğerlerime çarpıyordu. Sakinleşip bedenimi düzene sokmak için gözlerimi kapadım ve ağzımdan derin nefesler aldım. Kız örgüsünü yana çekip boynunu açıkta bırakana kadar bu yöntem işe yarıyordu ama sonra bakışlarımı kalçasından yukarı kaldırıp beyaz boynunu gördüğümde vücudum daha sert bir şekilde kasılmaya başladı. Büyüden etkilenmezdim ama avcının hareketleri büyüyü değil çok daha eski bir şeyi simgeliyordu: Şehveti!



Kollarımda baygın yatan kızın bu haline önce Urange'nin sebep olduğunu düşünmüştüm, peri çocuk onunla flört etmeye çalışırken dişi avcı gülümsemiş hatta kızarmıştı. Üstelik peri velet gidince Cassie ciddi anlamda üzölmüş, sus pus olmuştu. Ama az önce bana bakarken adeta kendinden geçmiş Ah Aidan demişti ve ardından gelen şehvetli inilti bu halinin sorumlusunun ben olduğumu gösteriyordu. Derinlerde bir yerde, bu hislerimin uygunsuzluğunu biliyordum. O bir avcıydı ama ben zaten hiçbir zaman doğru olanı yapamamıştım. Ayrıca ismimin avcının dudaklarından bu kadar güzel çıkmasını da hiç beklemiyordum. Bir süre daha bekleyip tekrar adımlı öyle söyleyip söylemeyeceğine bakmaya niyetliydim.

\*\*\*



## BÖLÜM 6

**U**range'nin çınlayan sesiyle uyandım. Hava çoktan kararmış, sıcaklık eksilere düşmüştü. Biri ben uyurken üzerime kırmızı deri ceketimi örtmüştü ki bu biri kesinlikle Aidanhell'di. Yavaşça doğrulup ceketimi üzerimden ittirirken Urange'nin rahat gülümsemesi ile karşılaştım.

"Yorgun düştüm, uyumuşum," dedim yerimden tembelce kalkarken. Elbette bu açıklamayı onlardan çok kendime yapıyordum, her ne kadar rüya gibi gelse de yaşananlar gerçektir. Uyuyup uyandıktan sonra bile bedenimin hâlâ yandığını hissedebiliyordum. "Konsey ne dedi?" dedim kafamdaki rahatsız edici düşünceleri bastırmaya çalışarak.

"Bizi kabul edecekler, birazdan yola çıkıyoruz." Urange kalkmam için elini uzatınca ben de uzattığı eli tuttum.

"Aidan nerede?" dedim çevreme bakınarak. Burarlarda olması gerekmiyor muydu?"



“Geldiğimde asabi bir tavırla volta atıyordu. Beni görünce dönüp arkasını gitti.” Urange’nin gülümsemesi gitmiş, yerine düşünceli bir ifade yerleşmişti. “Sizin aranızda neler oluyor?” dedi birden. Ne diyeceğimi bilemez halde suratına bakakaldım. “Bizim aramızda mı? Ne demek istiyorsun?”

Urange abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Casie, periyim ben, odun değil. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Olay nedir? Yasak olanın çekiciliği mi?”

Başımdaki lastiği çıkarıp saçlarımı elimle karıştırdım. “Kimsenin kimseye çekildiği yok. Uyduruyorsun sadece.” Başımı öne eğip sert hareketlerle saçlarımı taradım. Urange de yanıma eğilip fısıltıyla, “Sen ne diyorsan odur,” dedi. Çalıların arasından gelen sesle tüm bedenim alarma geçti. Bu Aidan’dan başkası olamazdı. Bedenim onu tanıyor, menzile girdiği an tuhaf tepkiler veriyordu. Ani bir baş dönmesiyle sendeleyince Urange beni tuttu. “İyi misin?” derken endişeli bakışları yüzümde geziniyordu. Tam cevap vereceken Aidan çalıların arasından çıktı. Hızla doğrulup boğazımı temizledim.

“Peri büyüleriniz yüzünden bu halde. Az önce daha az etkilenmesi için karşıt bir büyü yaptım fakat ne kadar dayanır, bilmiyorum. Lanet olası bu ormanda neden bu kadar şehvet büyüğü var?” Aidan çoktan yanımıza gelmiş, Urange’ye bağırıyordu.

“Ormanda şehvet büyüğü falan yok, iblis. Sadece yoğunlaştırıcı var.”

“Yoğunlaştırıcı da neyin nesi?” Tamamen doğru-  
lup kendimi Urange’ın kollarından kurtardım. Bu  
ani hareketim onu kırmış gibi hoşnutsuz bir ifadeyle  
bana bakınca kayıtsızca omuz silktim. Bu işi adama-  
kıllı öğrenecektim.

“Lanet ormanınızda neden bu kadar fazla *yoğun-  
laştırıcı* büyü var?” Aidan da peri çocuğa pabuç bı-  
rakmıyordu. Her ne kadar görmezden gelinsem de  
Aidan’ın sorduğu soruların yanıtını ben de öğrenmek  
istediğimden çenemi kapalı tuttum.

Urange huysuzca sağ ayağıyla toprağı eşeledi.  
“Bu büyü her ne hissediyorsan onu daha yoğun bir  
seviyeye çıkarır.” Bunu bana dönerek söylemişti, ar-  
dından bakışlarını isteksizce Aidan’a çevirdi ve ko-  
nuşmasına devam etti. “Ormanda düşmanlarımızdan  
korunmamız için korunma içgüdümüzü yoğunlaştı-  
rıyoruz, başka şekilde tehlikenin farkına varmamız  
imkânsız. Biliyorsun, halkım her konuda biraz fazla  
rahattır.” Konuşmasını bitirip Aidanhell’in yüzüne  
bakmaya devam etti. Aidan da ona bakıyordu.

“Yani demek istediğin bu büyü var olan bir şeyi  
yoğunlaştırıyor, doğru mu?” dedim fakat sorumun  
cevabını zaten almıştım. Urange bir şeyden rahat-  
sız olmuşçasına dudaklarını büzdü. Sol tarafımdaki  
Aidan ise muhtemelen şu an zevkten ölüyordu. Or-  
manda bir tuhaflık olduğunu anlamıştım ama sebe-  
bini bulamamış, açıkçası pek de araştırmamıştım.  
Sadece deli gibi onu arzulamıştım.



Periler kayıtsız yaratıklardı yani Urange muhtemelen doğruyu söylüyordu. Derste perileri işlediysek bile hatırlamazdım ama onları bana annem anlatmıştı. Son derece parlak ve güzel olmalarına karşın çok ama çok bencil ve rahat olduklarını söylemişti. Kış gelmeden önce hazırlık bile yapmayan, devamlı uyuyan, huysuz bir ırktı onlar annem için. Bu kadar rahat ve egosu tavan yapmış bir ırkın kendini koruma içgüdüsü elbette ki az olacaktır. Bu yüzden parlak belalar kendilerince bir çözüm bulmuş, ormana büyü yapıp hissedileni yoğunlaştırmışlardı. Böylece yoğun duygularla vatanlarını korumak isteyeceklerdi. Perilerin iblis olmadığı hakkındaki görüşlerimi bir kez daha gözden geçirmeliydim. Kendi kendine büyü yapan bir halk, bir yabancıya neler yapmaz?

Sessizlik canımı sıkmaya başlıyordu. “Artık gidebilir miyiz?” Aidan ile göz göze gelmemek için Urange’ye gereğinden fazla bakar olmuştum. Peri çocuk beni anlamaz gözlerle izliyor, muhtemelen ona olan bu ani ilgimin sebebini merak ediyordu. Ona karşı ani bir ilgim yoktu. Tek bir kişiye karşı ilgim vardı, o da şu an suratında kendini beğenmiş bir sırıtışla beni izliyordu. Yani muhtemelen öyleydi, bir süre ona bakmama kararı almıştım. Urange cebindeki eski keyi çıkarınca nihayet düşüncelerim Aidan’dan az da olsa arındı.

“O şeyi burnuma çekeceğim, öyle mi?” Ellerimi kucağımda kavuşturmuş, parmaklarımla oynuyor-

dum. Urange cevap vermek yerine sıcacık gülümseyip elime uzandı. Tam ona elimi verecektim ki aramıza kocaman kaslı ve hoş kokulu bir şey girdi.

“Hey! Neyin var senin, bizi ezmeye mi çalışıyorsun?” dedim ve bir adım geriledim. Aidan ifadesiz yüzüyle bir Urange’ye, bir bana baktı. Sağ elinin işaret parmağıyla Urange’nin göğsünü dürtükledi. “Bunu ben yaparım.” Tek bir hamlede keseyi Urange’den aldı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki bedenim bir büyü sezinlemiş gibi gerildi. Gözlerimi kısarak Aidan’a baktım fakat o bana bakmıyor, keseyi açmış iki parmağıyla içindeki tozla oynuyordu. Urange dişlerini sıkarak benim gibi birkaç adım geriledi.

“Kimin yaptığı fark etmez. Biriniz yapın şunu.” Dikkatlice Aidan’ın yanına gittim. Bakışları elinde tuttuğu keseden yavaşça bana kaydı. Kuruyan boğazımı yatıştırmak için yutkundum. Birini bu kadar arzulamak doğal mıydı?

Aidan sırtında var olmayan bir örümceği atmaya çalışır gibi sağa sola hareket etti ve yoğun siyah kanatlar sırtından çıkıp esas formlarını aldılar. Bu görüntü karşısında bir kez daha dilim tutuldu. Sanırım onun insan olmadığını hatırlamaya ihtiyacım vardı.

Uçuşa hazırlanırmış gibi birkaç tuhaf hareket daha yaptıktan sonra sağ elini keseye daldırdı. Beklentiyle dudaklarımı ıslatıp elimin tersiyle burnumun altını sildim. Aidan keseden çıkardığı iki parmağını da göz hizama gelene kadar kaldırdı. *Hazır mısın, der-*



cesine bana bakıyordu, sanki hazır olmasam bunu yapmayacaktık. Bu görev benim hazır olup olmama bağlı değildi. Yavaşça başımı salladım.

Sıcak parmakları burnumun altına değince bir an gıdıklandım, ardından damarlarım yoğun bir hava ile doldu. Bir saniye sonra da kemiklerim sızlamaya başladı. Bu öyle bir sızıydı ki ne hoş ne de kötüydü. Hafifçe ürpererek ellerimle kollarımı sıvazladım. Başımı kaldırıp Aidan'a baktığımda bana hafifçe sırtıp parmağıyla burnumun altında kalan tozları temizledi. Hava damarlarım aracılığı ile bacaklarıma kadar ulaşmış, beni zayıf düşürmüştü. "Bu belirtiler normal mi? Ölecek gibiyim sanki." Urange'a sesimi duyurmak için bağırarak konuşuyordum.

"Neden bağırıyorsun? Hemen yanımdayım zaten." Şaşkın gözlerle bana bakıyordu. *Neden bağırabilirim, tabii ki de fırtına yüzünden. Donuyorum, ahmak.*

"Fırtınada sesimi duyurmaya çalışıyorum, fısıldamamı mı tercih ederdin?" dedim alaycı bir ses tonuyla. Karşılığında Urange'nin gözleri kocaman açıldı, telaşla Aidan'a döndü.

"Fırtına mı? Neyden bahsediyor?" Urange beni işaret ederek Aidan'a sorular soruyordu. Bir tek ilk cümleyi duyabilmişim. Rüzgâr kulaklarımda uğultuya sebep olunca ellerimle onları kapatıp dişlerimi sıktım. Lanet olası hava beni mahvediyordu.

Aidan omuz silkerek yanıtladı. "Bu, beklemediğim bir yan etkiydi. Ama sorun değil, uçabilir." Bizden bi-

raz uzaklaşıp daha açıklık bir yere gitti. Çevreme dikkatli bakınca herhangi bir fırtına olmadığını gördüm, yapraklar bile kıpırdamıyordu. O halde bu uğultu neydi? “Hazır mısınız?” Urange’nin sesiyle gerçekliğe döndüm, peri elini uzatmış bana umutsuzca bakıyordu. Ne diyeceğimi bilemez halde bir süre bekledim. Kulaklarımda şiddetli bir uğultu, kemiklerimde de tuhaf bir sızı vardı. Sanki biri kemiklerimin içini çıkarıp hava dolduruyordu. Dişlerimi gıcırdatarak, “Hazırım,” dedim ve hemen buna pişman oldum, uçmak için asla ama asla hazır olunmazdı.

Az ilerideki Aidan’ın havalanması, az sonra olacakların bir ön izlemesi gibiydi. Yavaşça yükselirken çevremde dairesel akımlar oluşturdu, kâküllerim hareketlenirken nereye gideceklerini bilemez haldeydiler. Hâlâ elimi tutmakta olan Urange’ye baktım. Daha önce onda var olduğunu düşünmediğim sert bakışlarla Aidan’ı izliyordu.

“Hepsinin onun gibi kanatları yok.” Urange fısıldarcasına söylemişti bunu. “Diğer iblislerden mi bahsediyorsun?” dedim ve ayağımla toprağa bastırdım. Hâlâ karadaydım ve bu his mükemmeldi. Tanrı’ya şükürler olsun, yer çekimi harika bir şeydi.

“Evet, çoğu iblisin kanadı yok.” Çenesiyle Aidan’ı işaret etti. “Onunkiler, kanadı olan iblislerden bile daha farklı. En son bu kadar büyük kanatlar gördüğümde bebektim.”

“Kimi görmüştün peki?” dedim merakımı dizginleyemeyerek.



“Babasını,” dedi ve ben daha Urange’nin henüz küçük bir bebekken neden Aidan’ın babasını gördüğünü soramadan elimi tutup kendisine çekti. “Ne olursa olsun, bana tutun. Düşeceğini sanmıyorum ama kim bilir, belki de düşersin.” Ah, lanet olsun, bunun beni rahatlatması mı gerekiyordu?

Urange hızlıca yerden yükselirken içgüdülerim hemen onu bırakmam gerektiğini söyledi ama yapamadım çünkü peri çocuk beni de beraberinde kaldırıyordu. İki eliyle omuzlarımı tutmuş, bana sakın olmam gerektiğine dair öğütler veriyordu. Önce topuklarım daha sonra parmak uçlarım yavaşça yerden kalktığında dehşete kapıldım. Tüm midem ağzıma geldi, ağzımdakileri çıkarmamak için kendimle büyük bir savaş veriyordum. Sanki yediklerim de midemde havalanmaya başlamıştı.

“Sanırım kusacağım.” Elimle ağzımı kapattım. Aidan’ın önünde küçük duruma düşmek istemiyordum ama yediklerim ısrarla yemek borumu yakıyor, dışarı çıkmak istiyorlardı. “Hey, sakın ol. Kusmayacaksın, miden buna alışacak. Tanrı seni her duruma uygun yarattı, insan.” Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım. Urange’nin sözlerindeki *insan* vurgusu mide bulanımı da yanında alıp götürdü. Aidan devamlı bana insan derdi ve o kelimeye yüklediği vurguyu hiçbir şekilde tanımlayamazdım, bana tek bir kelimeyle birçok şeyi söylüyormuş gibi gelirdi. Az önce Urange da aynı vurguyla konuşmuştu. Ayrıca dikkat ettiğim bir

şey daha vardı, o da bu kaçık mekânda bile herkesin aynı Tanrı'ya taptığıydı. Ona yaratıcı ya da benzeri farklı bir şey demiyorlardı Tanrı ya da Allah diyorlardı. Herhangi bir dine bağlı olamayacağını düşündüğüm düzeyde kaçıkların olduğu bu yerde bile demek ki akıl ve mantık vardı.

Derin düşüncelerde kendimi kaybetmişken Urange, sağ elini belime atıp sol eliyle de beni sabitledi. Ellerimi nereye koyacağımı bilemez haldeydim, nereye tutunsam diye düşünürken en sonunda peri çocuğun ince yeşil hırkasında karar kıldım. İki elimle sanki hayatım buna bağlıymış gibi ceketinin yakasına tutundum. Çocuk ağırlığımı taşımıyordu ama tamamen de bırakmış sayılmazdı. Yerden oldukça yükselmiş olmalıydık, aşağı bakmaya cesaret edemiyordum. Aşağısı dışında her yere bakıyordum ki bakışlarım nihayet Aidan'a kaymıştı. Kanatlarını yavaşça çırparken zarifçe havada süzülüyor, sanki uçmuyor da dans ediyordu. *Bakışlarımı kaçırdım, o insan değil, o insan değil, ona ne kadar abayı yakarsan yak asla insan olmayacak.*

Urange dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, güven verici bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. "Şimdi ilereceğiz, dengemi bozacak şeyler yapma. Aslında birazdan beni bırakabilirsin ama şimdi değil, sana nasıl yapacağını göstermem gerekiyor," dedi ve sol elini kolumdan çekip işaret parmağıyla alnıma dokundu. "Bak, her şey burada bitiyor. İleri gitmeyi düşünür-



sen ileri gidersin, geri gitmeyi düşünürsen de geri.” Yavaşça elini çekip sırttı. “Peki, düşmeyi düşünürsem?” Korku dolu bakışlarla yüzüne bakıyordum. Kaşlarını çatı. “Neden düşmeyi düşünesin ki? Bunu düşünme yoksa düşersin. Beyninden komut vereceksin Cassie, hadi ama çok kolay.” Bir kez daha sırttı. “Söylemesi kolay, bebekken bile uçuğuna eminim.” Yüzüne yayılan kocaman gülümseme, dediğimin doğruluğunu gösteriyordu. Gözlerimin önüne turuncu bukleleriyle havada uçuşan tombul bir bebek geldi. Ben de sırttım.

“Hadi.” Gür erkeksi bir ses beni gerçekliğe döndürdü. Aidan kaşlarını çatmış, onaylamaz bakışlarla bize bakıyordu. Arkasını dönüp kanatlarını daha sert çırtığında Urange’nin bedenimdeki kolları sıkılaştı. “Şimdi uçuğunu düşün, hadi başlıyooruuuzz.” Sesi havada asılı kalmıştı. Yüzüme sertçe çarpan hava ile nutkum tutulmuş, dilim damağım kurumuştı. Gözlerimi bile açamıyordum. Saçlarım muhtemelen havaya diklenmiş haldeydiler çünkü artık yüzüme değmiyorlardı. Ceketimin yakası deli gibi kalkıp iniyor, boğazıma çarpıyordu.

“Gayet iyi gidiyorsun Cassie,” dedi Urange. Teşekkür etmek için gözlerimi açtım. Bulutların arasından geçmekte olduğumuzu fark edince paniğe kapılıp Urange’nin yakasını bıraktım. Çırpınma anında göz ucumla Aidan’ı gördüm, bizden çok çok ilerideydi. Bilinçaltım alarm sinyalleri veriyordu ama o anda o

sinyalleri alamayacak kadar çıldırmıştım. Havada tuhaf hareketler yapıyor, bir türlü düz duramıyordum. Kol ve bacaklarımı bedenimde sabitlemeye uğraşırken sağ dizim yumuşak bir şeye gömüldü. Dizimi tekrar kendime çekmeye çalıştığımda yine bilmeden bir yere geçirdim. Urange kollarımı bırakıp bacak arasını tuttu, suratındaki acı dolu ifadeyi sadece bir saniyeliğine görebilmiştim ki düşmeye başladım.

Büyük bir hızla bulutlara veda ediyor, ormanın içine doğru akıyordum. “Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum!” diye deli gibi bağılıyor, kol ve bacaklarımla havayı dövüyordum. Urange’nin söylediği gibi düşüncelerime söz geçirmeliydim ama ne yaparsam yapayım, tek düşündüğüm düşmektir. Çam ağaçlarının sivri tepelerini net bir şekilde görecektim kadar alçaldığımda çenemi kapayıp ölümle yüzleşmek için gözlerimi kapadım.

*O kadar şeyden sonra bu lanet yerde ölmeyeceğim!*

İnanılmaz bir hızla havada asılı kaldım. Öyle sert bir şekilde takıldım ki sırt çantam omzumdan fırlayıp takla atarak aşağıya düştü. Tuhaf bir açıda asılı kalan bedenime baktım. Herhangi bir şeye takılmamıştım, tek yaptığım *düşmeyi düşünmemektir*. İleri gitmeyi ya da uçmayı düşünmediğim için şimdilik sadece düşüşümü durdurmuştum. Başımı kaldırıp gökyüzündeki bulutlara baktım, ne Aidan görünüyordu ne de Urange. Derin nefesler alıyor, bir yandan da titreyen ellerimle saçımı düzeltiyordum. Birkaç nefesten



sonra uçuşumun artık düzene girdiğini düşündüm. Başımı tekrar kaldırıp gökyüzüne baktım. *Bunu yapabilirim.* Gözlerimi kapatıp içimden sessizce uçmayı diledim ve yavaş yavaş yükseldim.

İlk uçuş deneyimim neredeyse felaket olacaktı, kahkahalarla az önce olanlara güldüm. Kaçık bir avcıyım. Gündüzleri iblislerle flört edip geceleri gökyüzünde uçuyorum. Yine de eğlenabiliyorum işte. Önmüzdaki birkaç gün içinde öleceğim düşünülürse eğlenmek benim için inanılmaz bir lüks.

Gökyüzünde bir tavus kuşu gibi oradan oraya gidiyordum ve sanıyorum Urange'ye biraz zarar vermiştim. Peri çocuk muhtemelen hayalarına verdiğim zarardan ötürü beni affederdi, ne de olsa bu ilk uçuşumdu. Tam olarak mükemmel olmasa da öğreniyordum.

Açıkta kalan tenime değen serin hava bağımlılık yaratacak cinsten zevkliydi. Sallana sallana uçarken kahkahama engel olamıyordum. Bu çok ama çok güzeldi. Zihnimi tamamen boşaltıp uçmaya odaklanmaya çalıştım. Bu sayede artık az öncekinden daha temiz bir uçuş tecrübesi yaşıyordum.

Nihayet bulutlara ulaşmıştım. Başımı hafifçe eğip aşağı baktığımda ağaçların minicik görüldüğünü ve alabildiğine orman dışında hiçbir şey olmadığını gördüm. Tepeyi görmek için kafamı kaldırdım fakat bulutlar görüntümü engelliyordu. Bir şey sertçe bileğimi kavrayıp beni geriye çekti. O kadar şaşırmış-

tım ki çığlık bile atamamıştım. Hâlâ beni tutarken kendisine çevirdi ve onun Aidan olduğunu gördüm. Siyah saçları alnına düşmüş, ter içinde nefes nefese kalmış bana bakıyor, elleriyle iki kolumu sertçe tutuyordu. Onu karşımda görmenin verdiği şaşkınlıkla ona bu kadar yakın olmanın verdiği heyecan arasında gidip geliyordum.

Sağ elini yavaşça kolumdan çekip sırtıma götürdü, bir parmağına saçımı dolarken başını başıma yaklaştırdı. Kalbim deli gibi atarken vücudum ısınmaya başladı. Yerden bu kadar yüksekte, fizik kurallarının ihlal olduğu bir yerde bile bedenim onu istiyordu. Dudakları yanağıma sürtünerek kulağıma geldi. Parmakına dolamakta olduğu saç bırakırken kulağıma ılık nefesini verdi. Gözlerimi kapadım, boğazım o kadar kurumuştı ki herhangi bir ses çıkarabileceğimi sanmıyordum bu yüzden dudaklarımı yaladım. Sol eliyle kolumu daha da sıkınca dudaklarımdan hafif bir çığlık koptu. “Bir daha sakın yanımdan ayrılma. Beni anladın mı?” Hâlâ kulağıma fısıldıyordu ama her nasılsa sesinin şiddeti beni korkutmuştu. Onaylar halde bilinçsizce başımı salladım. Saçları yanağıma sürtünürken yavaşça başını kaldırıp gözlerime baktı. Karanlık bakışlarındaki arzu, kalbimin daha hızlı atmasına yol açtı. Tekrar eğilince dudakları kulağıma değdi, farkında olmadan ağzımdan küçük bir çığlık daha kaçtı.

“Lanet olsun sana! Seni bir saniyede yere indirir, toprağı yatırır, üzerindikileri yırtıp sana sahip



olurum. Bunu öyle güzel yaparım ki üzerinden kalkmamam için bana yalvarırsın. İsteğin bu mu? Bunu istiyor musun, Cassie? Çünkü eğer bunu istiyorsan hemen yapabilirim.”

“Cassie neredeydin? Her yerde seni aradık.” Urange’nin endişeli sesini duyduğum an bedenimin ne kadar gerilmiş olduğunu fark ettim. Derin bir nefes alıp dudaklarımı yaladım, mantıklı konuşamayacak kadar afallamış hissediyordum. “B-ben özür dilerim Urange, sanırım seni tekmeledim.” Kendimi dikkatlice Aidan’ın fiziki hapsinden kurtardım. Ona arkamı döndüğümde hafifçe homurdandı ya da bana öyle geldi, bilmiyorum.

“Sorun değil, böyle şeyler olabiliyor. Görünen o ki şu an gayet iyi idare ediyorsun.” Urange beceriksizce gülüyordu, sorun değil dese de canını bayağı yakmış olmalıydım. Sırtışına karşılık verirken bedenim hâlâ ürperti halindeydi. Aidan hâlâ arkamdaydı ve bakışları o kadar yoğundu ki sırtım karıncalanıyordu. Elimle sırtımı yoklama dürtümü görmezden gelip Urange’ye döndüm. “Ne zaman varırız oraya?” Urange çevresine hızlıca bakındı. “Vardık sayılır, şu an tepenin üstündeyiz.” Bahsettiği tepeyi görebilmek için aşağı bakındım fakat bulutlar herhangi bir şeyi görmemi engelliyordu. “Her yer bulutken nasıl görebilirsin?” dedim gerçekten de anlamayarak. Bana gücenmiş gibi dudaklarını büzdü. Yoğun bir kibirle omzunu silkip yanıtladı. “Bebekliğimden beri burada uçuyorum, bu araziye ezbere bilirim.”

Urange eskisinden biraz daha hızlı uçarken elimden geldiğince ona eşlik etmeye çalıştım. Aidan hemen arkamızdan geliyordu, yanlışlıkla yavaşlayıp onun yanında uçmak istemiyordum. Az önceki sözleri aklıma gelince afallayıp sallanıyordum. Onu aklımdan çıkarıp sadece uçmaya odaklanmak çok ama çok zordu. Keskin bakışlarını bedenimde gezdirdiğinden adım gibi emindim. Az önce dediklerini beni korkutmak için mi söylemişti yoksa gerçekten de yapmayı düşündüğü şeyler miydi onlar, bilemiyordum. Dudağımı şiddetle kemirir halde Aidan'ın sözlerini belki milyonuncu defa düşünüyordum. "Geldiik." Urange'nin fazla neşeli sesi beni kendime getirdi.

Turuncu buklelerinin hızla alçaldığını görünce hemen ona ayak uydurup ben de alçaldım. Saçlarım deli gibi uçuşurken siyah atletimin yukarı kalkıp belimi açıkta bıraktığını hissediyordum. Neyse ki ceke-tim vardı. Yoğun soğuk bir havanın içinden nefes nefese kalmış bir halde aşağı gidiyordum. Hava o kadar sert çarpıyordu ki rahat nefes alabilmek için başımı devamlı sağa sola çeviriyordum. Yemyeşil çimenlere birkaç metre kala Urange durdu ve bana döndü.

"Şimdi gerçekten çok ama çok yavaş ineceğini düşün, bir yerini kırmanı istemiyorum," dedi huzursuzca. Şaşkınlık ve korku karışımı bir his ile, "Ben de bir yerimi kırmak istemiyorum, inan bana," dedim. Bir yandan yavaşça inmeyi düşünürken bir yandan da çevreme göz gezdiriyordum. Yakınlarda köy, saray ya



da buna benzeyen herhangi bir yerleşim alanı yoktu. Bu durumda biz nereye gidecektik?

Ne kadar yavaş inmeyi düşünürsem düşüneyim çimlere bir metre kala yere kapaklandım. Neyse ki popomun üzerinde düşmüştüm ve popomda da darbeyi en aza indirecek miktarda yağ vardı. Hemen ayağa kalkıp kalçamdaki tozları ve çimleri temizledim.

“Herkes nerede?” dedim Urange’ye. Görünürlerde ağaçlar ve birkaç ışıklı böcek dışında hareket eden bir şey yoktu. Işık böcekleri tombul, ampul şeklinde gövdelerini taşıyabilmek için minik kanatlarını var güçleriyle çırpıyorlardı.

“Ağaçlardalar tabii ki. Akşam vakti kimsenin işi olmaz.” Onaylar halde kafamı salladım. Periler hakkında bildiklerim sınırlıydı, tamam ama bu kadar tembellik de başa belaydı. Boş vakitte, böyle rengârenk bir ormanda neden gezmeyesiniz ki?

“Konseye götür bizi de bir an önce buradan gidelim.” Benim aksime Aidanhell pek de buradan hoşlanmamış olmalı ki bıkkınlıkla söylediği bu sözler rahatsız olduğunu aleni bir şekilde gösteriyordu. Urange hoşnutsuzlukla yüzünü ekşitti ve yürümeye başladık.

Son derece gerekli ve sevimli böcekler eşliğinde rengârenk ormanı keşfederek gözlerime ziyafet çeki-yordum. Yarım saat gibi bir süre sonra minik patikalardan, dike yakın yokuşlardan geçerek ormanın derinliklerine, artık ağaçların o kadar parlamadığı

ve havanın uğursuz derecede soğuduğu bir yere gelmiştik. Bu değişimden hoşlanmamıştım. Gideceğimiz yere uçarak gidebilecekken neden yürüdüğümüzü sormak üzere ağzımı açmıştım ki durduk. Sanıyorum istediğimiz yere gelmiştik. Beş büyük ve pembe meşe ağacının karşısındaydık. Ağaçlar öncekilerin aksine daha koyu ve eski görünüyorlardı. Pembe olmalarının dışında onlarda doğru olmayan bir şey vardı. Urange bir adım öne çıkınca ağaçlardan biri yapraklarını hışırdattı. Tehlikeyi hisseden bedenim kendini komutlandırdı ve bir adım geriledim. Aidan hemen elini belime koydu, bu hareketi sakın olmam için yapmıştı ama bu beni daha da telaşlandırdı. Özellikle de beni toprağa yatırıp sahip olmak ile ilgili düşüncelerini paylaştığından bu yana ona karşı daha da temkinliydim.

Urange çınlayan ince sesiyle anlayamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı. Yanıt olarak ağaçlar tekrar hışırdadı. Bunun üzerine peri çocuk kaşlarını çatıp az öncekinden daha aksi bir şekilde tekrar aynı dilde konuştu. Ağaçlar aynı şiddette hışırdayınca Urange, başını eğip gayet anlayabileceğim bir dilde küfür mırıldandı. Bir süre yere bakıp yaramaz bir çocuk gibi ayağıyla toprağı eşeledikten sonra nihayet yanımıza geldi.

“Kâhinler sadece seni yanlarına istiyorlar. Bu kadar yolu seni getirmek için çektim ve buna rağmen beni orada istemiyorlar. Bunaklar. Orada durup ke-



haneti ben de dinleyemeyeceksem bu kadar zahmeti neden çektim ki.” Bizden çok kendine konuşur gibiydi. Aidan bir adım öne çıkıp kolumdan tutarak beni de kendisiyle sürükledi. Boşta kalan koluma Urange uzandı. “Hayır, sadece sen gidiyorsun. Cassie burada benimle kalacak.”

“Hayır, o benimle geliyor.” Aidan tutuşunu sertleştirince acıyla yüzümü ekşittim.

“Anlamıyorsun. Sadece sana konuşacaklar, insan kız yanımda güvende.”

“Ya evet, tabii. Zaten bir kez gökyüzünde kaybettin. Bir daha neden kaybetmeyesin? Sen ve senin sinsi halkına güvenmiyorum. Kız benimle geliyor.” Aidan beni biraz daha çekiştirince artık sabrım tükendi. Kolumu tüm gücümle çekip kendimi ondan kurtardım. Gözleri şaşkınlıkla tatlı bir kahverengiye döndü. Ona bakışımındaki şaşkınlığı fark edince başını eğdi, tekrar kaldırdığında gözleri yeniden kırmızıydı.

“Başımın çaresine bakabilirim, avcına bir bok olduğu yok. Git ve öğren şu kehaneti,” dedim aksice. Kendimden emin görünmeye çalışıyordum ama daha çok öfkeli bir dişi gibi görünmüştüm, nasıl görüldüğümün önemi yoktu Aidan beni sinir ediyordu. Benim için endişelenmesine gerek yoktu, kendi başıma gayet iyi idare ediyordum. Üstelik benim için endişelendiğinde ondan nefret ediyordum çünkü bu bana görevini hatırlatıyordu, ben ölürsem asla başarılı olmayacağı görevini. Onun için lanet olası bir araçtım.

Onaylamaz halde kaşlarını çattı fakat arkasını dönüp ağaçlara doğru yürüdü.

Aidan az önce Urange'nin durduğu yere gelince ağaçlar daha fazla hışırdadı. Biraz daha yakına gitti ve bir anda ardında parlak uçuşan tozlar bırakarak gözden kayboldu. Gözden kayboldu derken ciddi anlamda ağaçlarla birlikte yok oldu demek istiyorum.

“Merak etme, atalarım onunla konuşacaklar. Konuşma bittiğinde tekrar buraya gönderirler.”

“Onu merak ettiğim falan yok.” Ama Aidan kaybolduğu an telaşla Urange'ın eline sarılmıştı. Hemen elimi çekip konuyu değiştirmeye çalıştım. “Şu ağaçlarınızın olayı ne? Neden hışırdadılar?” Anlamayan gözlerle bana baktı.

“Onlar hışırdamıyordu, konuşuyorlardı Cassie.”

“Bana hışırdamak gibi geldi. Hem ağaçlar konuşamaz.”

Derinden gerçek bir kahkaha attı. “Ah, onlar senin bildiğin ağaçlar değil. Onlar bizim atalarımız, ölümünden sonra büyü ile bu renkli ağaçlara dönüştürülürüz. Ama oksijen ya da meyve gibi faydalarımız yok. Sadece ölüyoruz ve ağaç olarak dikiliyoruz orada.”

“Ama az önce konuştuğunu iddia ettiğin ağaçlar pek de ölü gibi görünmüyorlardı. Yani ölüler konuşamaz, yoksa bu da mı bir istisna?”

“Hayır, ölüler konuşamaz. Öldükten sonra ağaç olanlar nefes alamaz ve elbette ki konuşamazlar. Çevrende gördüğün ağaçların çoğu bir zamanlar gayet canlı olan periler. O gördüklerin ölmedikleri halde



ağaç olanlar. Kâhinler bunu zaman zaman yapabiliyor, sanırım ölümün nasıl bir şey olduğunu merak ediyorlar. Bana kalırsa bu biraz hastalıklı bir düşünce. İntihara meyilli bir avuç bunak işte. Yarın da böceklerin yaşamını merak edip böcek olabilirler ama gerçi bunu iki sene önce denemişlerdi ve içlerinden biri az kalsın ölüyordu.” Susup kahkahalarla güldü. Sonra beni daha yeni fark etmiş gibi şaşkınlıkla baktı. “Özür dilerim. Seni sıkıyorum, değil mi? Sana buradaki güzel yerleri göstermemi ister misin?” Cevap vermek üzere ağzımı açıyordum ki bugün ikinci kez konuşmam engellendi.

“Gerek yok, gidiyoruz.” Aidan arkamızdan hızlı adımlarla geliyordu. Arkamı dönüp ona baktığımda yüzünün normalden daha beyaz olduğunu gördüm. Gözleri de tuhaf bir şekilde yine kahverengiydi.

“Bitti mi? Bu kadar çabuk mu? Sana ne anlatılar?” Urange bana olan ilgisini çoktan kaybetmiş gibiydi. Sabırsızca Aidan’a bakıyor, art arda sorular soruyordu. Aidan bıkkınlıkla kafa salladı. “Ne anlatıkları önemli değil, bir avuç kafayı sıyırmış bunak onlar.” Urange kendini beğenmiş bir halde sırttı. “Bunu biliyordum.”

“Bir dakika, dönmek için uçuş tozuna ihtiyacımız olmayacak mı?” Aidan çoktan beni tutmuş, peşi sıra sürükleyip az önce indiğimiz açıklığa götürüyordu. “Hayır,” dedi alçak bir sesle. Kolumu çekip elinden kurtardım. “Nasıl hayır?” Uçuş tozu olmadan nasıl uçacaktım? Urange da bunu anlamamış olacak ki

hızlı adımlarla peşimizden geliyordu. Aidan tekrar elim uzandı ama ben bir adım geriledim. Tehdit eden bakışları üzerimde gezindi. Aniden arkasını dönüp kanatlarını çıkardı. Ağır gür kanatları sırtından fırlamaz birkaç adım gerilemek zorunda kaldım. Aidan havalandı, ben ise hâlâ ne yaptığını anlamamıştım. Tekrar önüne dönüp tam üzerime gelecek şekilde uçu, bana bakan kararlı gözleri birazdan ne olacağını söylüyordu zaten. Korku dolu gözlerle Urange'ye baktım, o da tıpkı benim gibi Aidan'ın zorbalıklarından bıkmıştı. Başını kabullenmişçesine eğdi. Bu şekilde birazdan olacıklara müdahale etmeyeceğini gösteriyordu. Gözlerimi kısıp turuncu saçlı haine baktım fakat o çoktan başını başka yöne çevirmişti. Zaten şu anda daha büyük problemlerim vardı mesela kafamın üzerinde uçan dev bir kas yığını gibi.

Aidan tam üzerimde uçarken biraz alçaldı. Kaçmamın hiçbir faydası olmayacağını biliyordum. Urange'a son bir kez daha öldürücü bakışlar atıp ellerimi göğsümde kavuşturdum. Aidan'ın kanat çırpışından saçlarım havalanmıştı ve somurtuyordum. Benimle uçmak istiyorsa kendisi gelip beni alacaktı. Ve öyle de oldu. Güçlü elleriyle bedenimi kavradı ve bir enik gibi yukarı taşındım. Çok fena korksam da düşmeme izin vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden kollarımı çözmedim ve somurtmaya devam ettim. Yol boyunca bir kez bile beni çevirmedi. Buna rağmen ben yol boyunca beni kendine çevirmesini diledim.

\*\*\*





## BÖLÜM 7

**A**idanhell önümde ilerlerken sessizce onu takip ettim. Sessizlik sınırlarımı bozuyordu. Ben sessizliğe alışkın bir dişi değildim. Şu ana kadar canıma verdiğim değer için çenemi kapalı tutabilmişim ama artık bazı şeylerin ciddi anlamda farkına vardım. İhtiyacı varken beni öldüremezdi, bu yüzden susma da gerek yoktu. Öte yandan konuşmam için de bir sebep yoktu. Neyi konuşacaktık ki? O herhangi bir şey hakkında konuşabileceğiniz o tür erkeklerden değildi. Ona baktığınızda koca bir kaya görürdünüz. *Lanet, seksi, büyük bir kaya.*

Sıkıntıyla iç geçirdim. Aidanhell'in sırtı bile seksiydi. Aklımı alıyordu bu lanet çocuk. Düşüncelerimin gittiği yöne bakınca aptal gibi hissediyordum. Tüm bu olayların ortasında hâlâ birilerini seksi bulabiliyordum. Birilerini de değil, bir şeyleri. Aidanhell bir erkek değildi, erkekten çok daha öte bir şeydi. O bir

iblis erkeğiydi. Ölümcül seks ve güç yumağı. İblis erkeklerle sevişilmezdi, aslında hiçbir iblis kastıyla sevişilmezdi. Kurtadamlar ve vampirler ile de sevişilmez. Lanet sevişme konusu aklıma nereden geldiyse artık.

Ona her baktığımda dudaklarının tadını ve teninin sıcaklığını merak ediyordum, bu merak beni öldürebilirdi. Ama görünüşe göre onun böyle bir derdi yoktu. Bana her baktığında solucan görmüş gibi oluyor, çoğu zaman öfkeleniyordu. Hatta genellikle bana, *fare*, diyerek duygularını gayet belli ediyordu.

Gerçekten benden bu kadar tiksiniyor muydu? Koyu kahve uzun saçlarım, hafif çekik ela gözlerimle hiç fena sayılmazdım aslında. Orta boyluydum ki bu bir avcı için büyük bir avantaj. Ama sanırım Aidan benim avcılık kabiliyetlerimle pek ilgilenmiyordu. Yani boyum onun için bir avantaj değildi, ona kıyasla kısaydım. Her neyse, onun beğenisine ihtiyacım yoktu. Bana her tiksinen bakışını yakaladığımda ezilen gururum sanırım şu anki en ufak problemimdi.

Büyük bir iblis savaşı vardı. Onun tüm iblis kastlarını devirip başa geçmesi gerekiyordu. Bütün bunları kral olmadan yapmak zordu ama iblis kral maalesef ki kayıptı. Lanet olasını hiçbir yerde bulamıyorduk. Benim için dert değildi, onu bulmak istemiyordum ama Aidanhell telepati kurarak babasına ulaşmaya çalışıyor, her başarısız denemeden sonra da canıma okuyordu. Bu yüzden artık aksi herif ne-reye gittiyse bulmak istiyordum.



“Neyin var avcı?” Aidanhell durmuş, doğrudan gözlerime bakıyordu. Kızıl parlak gözler bakışlarımı kendine kilitliyordu. Gözlerimi güç bela yüzünden indirip kaya gibi sert karın kaslarına baktım. Yara izleriyle çerçevelenmiş porselen bir sanat eseri. İstemsizce dudağımı ısırdım. Bu hareketimi görmüş olacak ki dudağının kenarı gülecekmiş gibi kıvrıldı.

“Hiçbir şey sadece... düşünüyordum.”

“Düşündüğünü görebiliyorum. Bana bakıyor, düşünüyor ve dudağını ısıırıyorsun.”

“Sen böyle deyince sanki ben şey düşünüyormuş gibi oldum. Ama öyle değil. Seninle... asla şey yapmam... Sen insan bile değilsin.” Kesik kesik nefes alıyordum. *Ne saçmalıyorum ben?*

Aidan bir kalp atımı süresinde yanıma geldi. Vücudumun farkındalığı canımı acıtıyordu. Göğsü inip kalkıyor, burnundan aldığı nefes kâküllerimi uçuruyordu. Kızgın bir boğa gibiydi, ben ise kırmızı bir pelerin. Yüzüme eğilirken gece karası saçları gözlerini gölgeledi, kalbim şiddetle teklemeye başlamıştı. Kaslarım beklentiyle kasıldı. Ah olamaz, yoksa beni öpecek miydi? Saçma, beni asla öpmezdi. Daha da eğilip dudaklarını kulağıma değirdi. Her nefes alışımında o tatlı baharat kokusu her yanıma sarıyordu. Bu nasıl bir kokuydu böyle? En pahalı erkek parfümü bile öyle kokamazdı. Karanlık, baharatlı ve aynı zamanda kışkırtıcı derecede tatlı. Ciğerlerimde onun kokusu geziniyordu. Tüm hücrelerim uyuşmuştu.

“Asla, *asla* deme avcı,” dedi alçak ölümcül bir sesle. Gıcık serseri yavaşça geri çekilip arkasını dönerek tekrar yola koyuldu. Ben ise yürümek bir yana, nefes almayı unutmuştum. Az önce dedikleri ve benim ona söylediklerim tek bir anlama geliyordu. Sakin olma-ya çalıştım. Fani bedenim için Aidanhell bir ölüm demektir. O benimle sevişirdi ama ben ölürdüm. Avcı eğitimlerinden hatırladığım yegâne şeylerden biri buydu. İblisler her konuda öldürücüydü. Tabiatları gereği en vahşi, en yırtıcı hayvandan bile daha ölümcüllerdi.

Geyik ve aslan beraber olabilir mi sizce?

Aidanhell bir aslan ve ben de bir geyiktim. Onun için hiçbir şeydim, ben ölürdüm ve o ölümsüz kibirli bedeniyle başka bir ölümlü bulurdu kendine. Bu kibirli bencil heriften nefret ediyordum. Hırsla adımımı atıp ona yetişmek için koştum. Kendimi rahatlatmak adına içimden ona küfür ediyordum. Bunu o kadar sık yapmaya başlamıştım ki artık alışkanlık haline gelmişti, hatta devamlı söylediğim bir küfür bile vardı. Favorim: kırmızı kışlı maymun. Ona her sinirlendiğimde kırmızı kışlı maymun Aidan diyordum. Aidan’ın kışını da görmek isterdim hani ama kırmızı olup olmadığını görmek için değil. Kahkahayla gülmek için yanağımın içini ısırdım. Tam o an Aidanhell durdu. Demek istediğim dondu. Bir adımını atmış şekilde havada öylece durdu. Eliyle fırlattığı iri dal da havada duruyordu. Ellerime baktım, kendimi yokladım. Evet, hâlâ hareket ediyordum. Korkuyla



çevreme bakındığımda hareket eden tek şeyin ben olduğumu fark ettim. Aidanhell'i elimle dürttüm. Tepki yok. Rahatsızca parmağımla sert omzuna bastırdım fakat yine tepki vermedi. İki adımda önüne geçtim. Elinin biri büyük bir dalı yolumuzdan itmek için havaya kalkmıştı. Bu hareketiyle kol kasları kasılmış, yukarı doğru şekillenmişti. Ağzım kupkuruyken zorlukla yutkundum.

"Bay şeytan sizi rahatsız etmek istemem ama lütfen uyanır mısınız?" Şakayla ona takılırsam birden uyanıp ürkütücü seksi bir bakışla beni susturur diye düşünmüştüm. Tepki gelmeyince tereddütlerle o mükemmel şekilli koluna dokundum ve hafifçe parmağımı bastırdım. Tepkisizliği beni artık dehşete düşürüyordu. Hareketsiz duran yakışıklı yüzüne ve muhteşem fiziğine baktım. Bir ölü gibi kıpırtısızdı.

"Dünyadaki en seksi erkeksin gerzek." Ellerimi belime koydum. Donduğu için beni duyamazdı zaten.

"Öyle mi dersin avcı?" Ilık tatlı bir ses çevreyi doldurmuştu. Benim şeytanıma ait olamayacak kadar yumuşaktı. Yerimden öyle bir zıpladım ki az kalsın Aidanhell'e çarpacaktım. Hemen arkamı döndüğümde orada duruyordu.

Parlak, altın bir ışık demeti her yana yayılıyordu. Merkezde de gerçek olamayacak kadar muhteşem bir şey vardı. Hantalca ayağa kalkıp yuvarlak hatlı kanatlarını oynattı. Karşımdaki yuvarlak kıvrımlı kanatlara ve ortalarında tuttukları minik şeye baktım.

Altın rengi kıvrır kıvrır saçları olan tombul bir oğlan çocuğuydu bu. Yürüyeabilen ve uçabilen ufak bir bebek.

“Evet, aynı zamanda konuşabiliyorum da.” O tatlı yüzü tüm dişlerini gösterecek şekilde geniş bir gülümsemeyeyle aydınlandığında kalbim acıdı. Beynimin minik bir kısmı düşüncelerini okuyor Cassandra, dedi. Ama açıkçası onu pek de dinlemedim. Bana her zaman iyi akıl vermeyen bu iç sesi pek dikkate almazdım.

“Ne kadar muhteşem ve tatlısın.” Ellerimi kaldırıp ona gitmemek için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Ona sarılıp öpmek, saçlarını okşamak, uzun uzun onu izlemek istiyordum. En tuhafı da ne kadar sevimli olursa olsun, neden bunları yapmak istediğimi bilmememdi. Başını hafifçe kaldırdığında altın rengi bukleler yuvarlak yüzünün çevresinde hopladı. Deniz mavisi kocaman gözlerini açıp bana baktı.

“Ben insan değilim, tatlı avcı.” Sesi bir erkeğin sesiydi, oysa görüntüsü dört yaşında bir oğlan çocuğu. Demin konuşan oydu. O muhteşem güzelliğine rağmen irkildim. Bu işte bir tuhafılık vardı. Hangi iblis böyleydi, hatırlayamıyordum. Bu hangi kast olabilirdi?

“Sen nesin?” dedim tereddütle. Kumral kaşları yukarı kalkarken minik etli dudakları keyifle kıvrıldı. “Anladığınızı sanıyordum,” dedi.

Anlamış mıydım? Beyaz kanatlar, tombul bir bebek, zekâyla parıldayan insanüstü gözler ve altın



sarısı bukleler. Bütün bunlara gözlerimi kısmama sebep olan doğal olmayan bir parlaklığı da eklersek... Ah, evet, anlamıştım! O melekti. O kesinlikle bir melekti.

“Gerçek formunu gösterebilir misin melek?” Meleklerin gerçek formlarıyla gezinmediklerini biliyordum. Bunu tarih dersinden değil, *avcılar için hikâyeler* adlı kitaptan öğrenmiştim. İnsanlar arasında kolayca gezebilmeleri için gerçek formlarını saklıyorlardı. İnsanların *melekleri gördüm*, diye ortalarda gezmemeleri için bu gerekliydi.

Dipnot: İblisler de çoğu zaman aramızda fark ettirmeden gezerlerdi.

“Bunu neden yapayım?” O küçük tombul yüzündeki keyifli bakışlar yerini şüpheyeye bıraktı.

“Merak ettim sadece.” Demek ki haklıydım. Bu onun gerçek formu değildi.

“Zihnindeki melek buydu avcı. Ben de sana böyle görünmek istedim.” Eliyle Aidanhell’i işaret etti. “Ama ona olan sözlerini duyunca daha farklı bir görünüm tercih etseydim diyorum. Aidanhell senin onu dünyanın en seksi erkeği olarak gördüğünü biliyor mu?”

Tepeden tırnağa kızardım. Melek konuşmalarımızı duymuştu. Ben yanıt veremeyince kıkırdadı.

“Onu tanıyor musun?” dedim merakıma yenilerek. Ona adıyla hitap edecek kadar tanıyor muydu onu? Tanıyorsa nereden tanıyordu? Biri melek, diğeri ise şeytandı.

“Buraya seninle onu nereden tanıdığımı konuşmak için gelmedim. Daha büyük bir problemimiz var.”

“Şeytan savaşlarını mı diyorsun? Bu benim problemim değil.” Durdum. Aniden aklıma gelen şey ile kaşlarımı çatıp devam ettim. “Hem sizin müdahale etmediğinizi sanıyordum. “

“Etmiyoruz zaten.” Rahatsız olmuşçasına yumuşak hatlı kanatlarını kıpırdattı.

“Cassandra, sana güvenebilirim, değil mi?” dedi ufak dudaklarıyla. Yavaşça kafamı sallayarak karşımdaki huzursuz, güzel varlığa baktım. Meleklerle ihanet etmek mi? Daha neler!

“Bir anlaşma öneriyorum.” Tombul elleriyle burununu kaşdı, çok ama çok huzursuz görünüyordu. Bana bakışları güveni hak edip hak etmediğime karar verir gibiydi. Saniyeler içinde o bakışlarda yargılandığımı ve güvenilir bulunduğumu gördüm.

“Aidan’ı bize getir,” dedi minik ellerini saçlarının arasından geçirip onları dağıtırken.

“Ne?” Dehşete kapılmış bir halde, ağzım bir karış açık meleğe baktım. Az önce dediğini sanıyorum yanlış anlamıştım.

“Aidan’ı bize getirmelisin. Bak, keşke daha fazla zamanımız olsa ama şu an için zamanı çok fazla tutamıyorum. Zaman normal akışına saniyeler içinde başlayacak ve Aidanhell uyandığında burada olmamalıyım. O sana anlatacaklarımı bilmemeli avcı. Dediğim



gibi onu veliaht olmadan bize getirmelisin. Irkımız ilk şarkılardan beri bu günün geleceğini biliyordu.” Pişmanlıkla küçük kiraz rengi dudaklarını büktü.

“Çok büyük bir savaş olacak ve senin bu savaştaki yerin sen doğmadan önce bile belliydi. Krallık düşüyor, yerine Aidan geçecek. Eğer o kral olacaksa onu yönlendirebilmeliyiz. Daha iyi bir dünya için!” Beceriksizce gülümsedi. “Aidan’a zarar vermekten çok onu şekillendireceğiz. Yoksa dünya çok ama çok kötü bir şekilde sonlanacak. Dünyanın sona ermesini istemezsin.” Son kelimeyi söylerken iri parlak gözlerini iyice açıp gözlerime dikmişti. Bunu vurgulaması gerekmiyordu, durum yeterince ciddiydi ve ben de zaten korkudan altıma kaçırmak üzereydim. Tabii ki de dünyamın sona ermesini istemezdin. Kim ister ki?

“Onu neden size getireyim ki? Bunun bana faydası ne?” Kulağa bencilce geliyor, farkındayım. Ama ölüm meleği ile kapanmamış bir anlaşmam var benim.

“Bunun insanlığa olan faydasını sordun herhâlde? Burada sen ya da benden daha büyük bir şey söz konusu. Ama çok merak ediyorsan ölüm meleğiyle Aidanhell’in anlaşmasından haberimiz var. Ölmek gerekmiyor Cassie.” İşte bu gerçekten de beklediğim cevaptı. Sıkıntıyla Aidan’a baktım, hâlâ donmuş haldeydi.

“Onu sana nasıl getireceğim? Neden bana güvensin?” diye sordum keyifsizce.

“Zamanı geldiğinde sen de ataların gibi...” Uygun kelimeyi ararcasına durdu. “Yetenekli olacaksın.”

Mahcup bir gülücük yolladı bana. İçimdeki bir ses demek üzere olduğu kelimenin bu olmadığını, son anda vazgeçip uydurduğunu söylüyordu.

“Neden bunu sen yapmıyorsun? Süper güçleriniz yok mu?” Elimle örnek verircesine çevremi işaret ettim. Dünya hâlâ donmuştu. Zamanı durdurabiliyorsa huysuz Aidan ile de başa çıkabilirdi.

“Tarafsız bölge.” Huzursuzca sırttı. “İblislere ait yerlere giremem. Bu yasak, ayrıca az önceki zararsız büyümün aksine şiddetli büyülerim onun üzerinde işlemez. Zaten buna iznim de yok.”

Keyifsizdim. Ayağımla toprağı eşeledim, bu soruyu sorarken meleğin gözlerine bakmak istemedim. “Onun... canı yanacak mı?”

Sorumu yanıtlarkenki isteksizliğini anlamak için gözlerine bakmama gerek yoktu, ses tonu her şeyi belli ediyordu. “Bunu gerçekten bilmiyorum ama avcı, bu yapılması gereken bir şey. Lütfen bunun farkına var. Tekrar geleceğim. Daha uzun süre kalmaya çalışacağım, zamanı dondurmak çok yorucu. Cennetten uzakta güçlerim azalıyor.” Bu son söylediğini benden çok kendine söyler gibiydi. Sözlerini zar zor duyabilmişim.

“Hoşça kal avcı.” Hafif bir rüzgâr çevremi sarıp saçlarımı uçuşturdu. Saniyenin onda birinde Aidanhell’in adımı yere değdi ve büyük dal parçası toprağa düştü. Aidanhell birden durdu, acaba anladımı diye nefesimi tutup onu izledim, ardından hiçbir



şey olmamış gibi yürümeye devam etti. Hayranlıkla Aidanhell'in adımlarını takip ettim. Az önce olanlar beni sarsmıştı. Ama zaten artık her şey beni sarsıyordu. Gün gelecek ve artık hiçbir şeye bu kadar şaşırmayacaktım.

Melek gitmişti ama görünüşe göre tekrar gelecekti. Birden meleğin sözlerinin anlamı üstüme bir ağırlık gibi çöktü. Bana çok büyük bir sorumluluk vermişti ve ben sorumluluk almaktan nefret ederdim.

“Orada uyuşuk bir halde neden dikildiğini sorabilir miyim?” dedi Aidan beni daldığım derin düşüncelerden zorla uyandırırken. “B-ben kafam çok karışık.” Durduğumun farkında bile değildim. Bir adımda yanıma geldi. Yorgunlukla iç çekip yere oturdum.

“Neyin var senin?” dedi o güçlü ellerinin nasıl o kadar hafif olabileceğini düşündüren bir dokunuşla çenemi kavrarken. Kırmızı gözleri yüzümde geziyor, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onu endişeli bir erkek arkadaş olarak görmek çok kolay ve hoştu ama gerçekleri biliyordum.

Gerçek: Bana tahta çıkabilmesi için ihtiyacı vardı.

Başka bir gerçek: Zamanı geldiğinde beni ölüm meleğine verecekti.

Daha başka bir gerçek: Onun hizmetkârıydım.

Daha daha über bir gerçek: Aidan çoğunlukla bir öküz gibi davranıyordu.

Başımı çevirerek dokunuşundan kurtuldum. Yavaşça ayağa kalkıp ondan biraz uzaklaştım. Beynimi

okuyabilme ihtimaline karşı bir şeyler yapmalıydım. Düşüncelerimi nasıl gizleyeceğimi bilemez halde bilinçaltımın derinlerine daldım. Gömülmüş hatıralarım arasında gezerken cevabı buldum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak anılarımın olduğu bölüme geldim. O kadar büyük bir duvar inşa ettim ki Aidan minik bir zorlama ile burayı aşamazdı. Başlangıç için hiç fena olmayan bu duvarlar bir süre işimi görecektlerdi.

Şeytan memnuniyetsizlikle kaşlarını çattı. “Zihnini neden engelliyorsun, bilmemi istemediğin bir şey mi var?”

“Elbette ki bilmeni istemediğim birçok şey var. Seni ilgilendirmeyen şeylere müdahale etmekten vazgeç.” Arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim. Biraz sonra o da peşime takıldı, hiçbir şey söylemese de bakışlarının benim üzerimde olduğuna emindim. Auramı inceleyip yalan söylediğimi çoktan anlamış olmalıydı. Başıma çok büyük bir bela almıştım. Ya ona ihanet edecek ve hayatımı geri alacaktım ya da onunla bu yolculuğun sonuna kadar gidip sonra da ölecektim.

Ya ben ölecektim ya o.

İkimizin de yaşayacağı alternatif bir gelecek yoktu.

\*\*\*





## BÖLÜM 8

**A**idanhell'e hiçbir şey söyleyemezdim. Ona güvenmiyordum. Bana çok şey anlatmış ve açıklamış olabilirdi ama hâlâ bana ilk gün beni kurtardığındaki gibi bakıyordu ki bu temelde hiçbir şeyin değişmediğini gösterirdi.

Beni arzuladığını düşündüğüm nadir anlarda bile bir yanı benden nefret ediyor gibiydi. Bu kadar nefretini kazanmam çok doğaldı. O bir iblis ve ben bir iblis avcısıydım. O zayıfları avlar, ben de onu. Teknik olarak onu avlayamazdım, buna yetkim yoktu. Daha düşük seviye iblislerle uğraşırdık. Zaten onu avlayabilseydim bile bunu yapamazdım. O şimdiye kadar gördüğüm her iblisten daha güçlüyken ben avcı eğitimini tamamlamamış, henüz sadece kılıç kullanabilen bir stajyerdim. Yani iblislerin en güçlülerinden birine meleklerin onu götürmek istediklerini yumurtlayan ben olmayacaktım.

"Tüm gün düşüneceksin, değil mi? Yine şu sessiz Cassie rolüne büründün."

"Sessiz Cassie rolü mü? Benim hakkımda kafa yormuş gibisin." Sırttım. Aidanhell'e artık eskisi kadar korkak yaklaşmıyordum. İhtiyacı varken beni öldüremezdi, öte yandan ona adıyla hitap edecek kadar canıma susamış da değildim.

Ben orada analizini yaparken şeytan, meşhur şüpheli bakışlarıyla bana baktı. Kaslı kollarını göğsünde birleştirip çenesini hafifçe kaldırdı. Bu nasıl mümkün olur, bilemiyordum ama bu çocuk şu an kesinlikle daha devasa görünüyordu.

"Senin hakkında kafa yormama gerek yok, avcı. Çok basit ve tahmin edilebilirsin." Lanet aşağılayıcı ses tonu. Hangisi beni daha çok sinirlendirdi bilmiyorum, sözleri mi yoksa gıcık ses tonu mu? *Ben ve tahmin edilebilir ha. Beni hiç tanıımıyorsun piç kurusu.* Orta parmağımı kaldırıp gülümsedim.

"Bu da tahmin edilebilir miydi?" Gergince lafımı sokmayı da ihmal etmedim. Ben suratımda pişkin bir ifadeyle sinirlenmesini beklerken serserinin yüzüne devasa bir gülücük yayıldı. Kalp atışlarım hızlanmış, şaşkın bir halde gülümsemesinin dünyanın en güzel şeyi olduğunu düşünmeye başlamışken Aidan erkek- si bir homurtuyla ifadesini kontrol altına aldı.

Kollarını indirip belinden aşağı sarkan kumaşı hareket ettirdi. Kumaş sadece göbek deliğinin altından dizlerinin hemen aşağısına kadar uzanıyordu. Kapatılması gereken yerleri saklıyordu fakat daha oğu gözler önündeydi, ne de olsa bu ince bir kumaş-



tı. Yaramaz iç sesim kumaşı indirip malzemeye bir bakmamı öneriyordu.

“Nereye bakıyorsun sen öyle?” Geri çekilip bel-  
den aşağısına baktı. “Ah, evet anladım, ister misin?”  
Edepsizce sırtıyordu.

“Ya evet, tabii. Mağara adamları ilgimi çekmeye  
başlarsa ilk senin haberin olacak.” Bu yorumuma  
şaşırmış olacak ki geri çekilip kendi etrafında dön-  
dü. Neresinin mağara adamına benzediğini anlamaya  
çalışıyormuş gibiydi. O şekilli kalçayı daire çizerken  
görmek gerçekten ilham vericiydi.

“Mağara adamıyla neyi kastettin? Yani demek is-  
tediğim onları gördüm, pek onlara benzemiyorum.”

“Kılığından bahsediyorum, fark etmediysen eğer  
yirmi birinci yüzyıldayız ve insanlar bezle gezmiyor.”

“Evet, seni çokbilmiş kız. Yirmi birinci yüzyılda ol-  
duğumuzu biliyorum ama ben bunu kendimi bildim  
bileli giyerim, beni seksi göstermiyor mu sence?” Par-  
lak bir gülümsemeyle çapkınca göz kırptı. “Ve ayrıca  
insanlar bez giyiyor.”

“Hayır, giymiyorlar.”

“Evet, giyiyorlar. Kadınlar bezlerle geziyor ama her  
zaman değil.” Kollarını göğsünde kavuşturmuş, piş-  
kince sırtıyordu. Yüzümü ateş bastı. Tanrı aşkına!

“Regl mi diyorsun?” Sesim cümlemin sonuna doğ-  
ru kısılmıştı.

“Yumurtaların atıldığı zamanı diyorsun, evet.” Sa-  
kinliği daha da sinir bozucuydu. Benden tepki ala-

mayınca, “Neden öyle sarardın? Sen yumurtalarını atmıyor musun?” dedi.

“Bu seni ilgilendirmez, ahmak!” Bazen insanlar öfkeyle saçma şeyler söyleyebilirler ve söyler söylemez buna pişman olurlar. Zamanı geri almak falan istersiniz, tabii bu mümkün değildir. Aidan’ın kızıl gözlerindeki bakış, umutsuzca zamanı geri almak istememe sebep olmuştu.

Saniyeler içinde alnı alnımdaydı. Dişlerini sıkıyordu. Sonuç: Evet, bir şeytana ahmak dememek lazım. Peki, pişman oldum mu? Kısmen.

Onu sadece sinirlendirdiğimde bu kadar yakınım geliyordu ve ben de müptelası olduğum o tatlı baharat kokusunu içime çekebiliyordum. Aidan’ı gerçekten de takıntı yapmaya başlamıştım ve bu hiç sağlıklı bir davranış değildi. Aidan benim belalı takıntım değil, sonum olacaktı.

“B-ben özür dilerim, ahmak dediğim için.” Dudaklarımı ıslatma gereği duydum. Vücudu ateş gibiydi, çok yakındı, buna kalbim dayanmayacaktı.

“Dudaklarını neden yaladın? Bana bir şey ima etmeye çalışmıyorsun, değil mi?” Sorusuyla beni şok etmişti. Soruları doğrudan ve netti. Kafa karışıklığına sebep olmadan, doğrudan cevaplanabilecek sorulardı. Bu serseri her şeyiyle mağara adamıydı.

“Herhangi lanet olası bir ima yok.” Hızla nefes alıyordum. Kafam çalışmıyordu, cümleleri zar zor seçebiliyordum. Tüm bu heyecanım iblisle bu kadar ya-



kın olmamdan mı yoksa bir erkekle bu kadar yakın olmamdan mı kaynaklanıyordu, emin değildim. Yavaşça geri çekildiğinde büyük bir parçam minnettardı, intihara meyilli küçük bir parçam ise yakınlığının azalması ile hayal kırıklığına uğradı.

Şeytan aramıza bir metre koyana kadar sağlıklı nefes alamadım. Biraz uzaklaştıktan sonra nefes alışverişlerim düzene girdi. Gerçekten bir bağımlıydım; kokusunu şimdiden özlemiştim, oysa onun beni özlediği filan yoktu. Acaba kokumu biliyor muydu? Ne gibi kokuyordum ki? Saçma sapan düşünceler arasında kaybolmuşken Aidanhell yürümeye başladı. Hemen arkasında onu takibe aldım, bütün o sapıklıklarına ve mağara adamlığına karşın ondan çok fazla uzaklaşmak istemezsiniz özellikle de geçmişte devler tarafından kaçırılmışsanız.

Aidan, istikametimizin Vanelia olduğunu söylemişti ama ben Kara Saraya doğru gittiğimizi biliyordum. Bazı şeylerde iyi olmayabilirdim ama yön bulmak bunlardan biri değildi. Öte yandan onu suçlamıyordum. Vampirlerle kapışmak, kurtlarla kapışmaktan daha sinir bozucu olabiliyordu. Özellikle de hava karardığında yükselen bir kan açlığı tarafından ele geçirildikleri göz önünde bulundurulursa.

Ormanın içinde ilerlerken Aidanhell'in eliyle büküldüğü dallar o yürüdükten sonra hızla eski hallerine geliyorlardı, kafamın gövdemdeki yerini sevdiğim için hemen dallardan kaçıyordum. Oysa genellikle Ai-

## Gaye Önel

dan'a çarpıyorlardı ama o, bundan hiç zarar görmüyordu. Dallar birkaç kez üzerindeki kumaş parçasına çarptığında gözlerimi kocaman açıp soluğumu tutarak kumaşın düşmesini bekledim. Tabii ki kumaş düşmedi! Ben de hayal kırıklığına uğrayan bir köpek gibi kulaklarımı indirip onu izlemeye devam ettim.

Bir süre sonra, ben artık yorgunluktan ölmek üzere olduğuma karar verirken ağaçların arasında bulduğumuz ilk açıklığa kurulduk. Her türlü mola fikrine sıcak bakıyordum. Pat diye yere oturup bağcıklı çizmelerimden kurtuldum. Ayak parmaklarımı esnetirken kampta yaptığım uzun koşulardan sonra içtiğim soğuk çayları düşündüm. Soğuk çay krizim tutmuştu, sıkıntıyla iç geçirdim. Lanet olası bir soğuk çaya ihtiyacım vardı.

Aidanhell dikilmeyi bırakıp bir ağaca sertçe vurarak tırnaklarını ağacın gövdesine geçirdi. Zavallı ağaç çatırdadı ve Aidanhell ağaçtan düzensiz parçalar koparıp yere attı. Tahta yığınının eğilirken siyah saçları alnına döküldü, kollarını yığının iki tarafına koyduğunda kol kaslarına hayranlıkla bakıyordum. Vahşiliğine rağmen nasıl bu kadar seksi görünebiliyordu? Eğilip dudaklarını üfler gibi büzdü. Ne olacağını merakla beklerken gözlerimi kısıtım. Az sonra tahtada üflediği yer titreşti ve ardından minik kıvılcımlar çıktı. Sıçrayarak ateşten kaçındım. Nefesinde alev filan görmemiştim. Tanrı aşkına, görünmeyen alevler çıkarabiliyor ise ben bundan nasıl kurtulacaktım!



Sert biçimli kalçasının üstüne oturdu. Belindeki çuvalımsı örtüyü düzeltme gereği duymadan sağa doğru eğilerek çantama uzandı. İçinden tombul sulu bir elma çıkardı. Sulu olduğunu biliyorum çünkü o güzel beyaz dişleriyle elmayı dişlediğinde dudakları ıslaklıkla daha kırmızı görünmeye başlamıştı. Konuşmaya başlamadan önce elmasından bir ısırık daha aldı.

“Biliyor musun? Efsanelerde avcı kadınların kurnaz, yalancı ve aldatan olduğundan bahsedilir.” Neydi bu şimdi? Benimle sohbet mi etmek istiyordu?

“Efsanelerde avcı kadınlardan böyle bahsedildiği ben de duydum.” Bunu inkâr etmeyecektim. Bir iblisle karşılaştığınızda kurnazlık, yalancılık nedir ki?

“Avcı kadınların *yıkım getirenler* olduğu da söylenir, biliyorsun avcılar eskiden sadece şeytanları avlamıyorlardı. *İblis avcısı* yerine adınızın avcı olmasının bir sebebi var.” Maalesef bunu biliyordum. Avcı doğan kadınların başta avcı değil de *yıkım getirenlerden* geldiğine inanılırdı. Bir inanışa göre avcılar sadece erkek olurdu, bizler ise *yıkım* soyundan gelenlerdik ama bu sadece efsaneydi. Ne var ki bu efsaneye katkısı dokunan birkaç kaçık atamız vardı. Yaptıkları hataları kara birer gölge misali üzerimizde taşıyorduk.

Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. Elmasından yiyeceğini yemiş, geri kalanı yavaşça ateşte yakıyordu. Alevler gözlerine yansıyor, onu her nasılsa daha tehlikeli gösteriyordu.

“Ben *yıkım getiren* değilim. Hiçbir avcı kadın onlardan gelmez. Eskiden avcı ailelerin kız çocukları olduğunda söylenen bir yalan bu ve çok geç kabul görmemize sebep oldu. Erkek çocuk olursa avcı, kız olursa *yıkım*. Tanrım, ne ayırım ama!”

“Dişi olanlarınızın diğerlerinden daha fazla yetenekleri vardı. Sizden korkuyorlardı, bu yüzden doğduğunuz zaman sizin ölmenizi istediler. Uzun seneler avcı bebeklerin kız doğdukları için öldürülmelerini izledim. İnsanları bizim katletmemiz tanıma daha uygun fakat kendi kendilerini hali hazırda zaten yok ediyorlar.” Sözler dudaklarından o kadar zararsızca dökülüyordu ki söylediklerini anlamayan biri onun bir masal anlattığını düşünürdü. Aslında gerçekten de bir masal anlatıyordu, kanlı olanlardan.

Elmadan sıkılıp onu ateşe fırlattı. İçine atacak bir şeyleri olmasını diler halde hâlâ alevlere bakıyordu. Bir şeylerin kül olmasından hoşlanır gibiydi.

“Erkek avcılarının aksine bizim beynimiz var.” Hüznü, kırık bir gülümsemeyle kendi esprime güldüm. Bahsettiği güçleri biliyordum. Bu güçlerle doğmuştum ama henüz birkaçını iyi derecede kullanabiliyordum. Yavaşça bana döndü; yoğun kızıl gözleri üzerimde geziniyor, kanımı kaynatıyordu.

“Belki de gerçekten *yıkım getirenlerin* soyundan geliyorsundur.” Kendi kendine konuşuyordu. Bakışları aniden sertleşti. “Baştan çıkarıcılığı benim üzerimde kullanma. Ben bir iblisim, unuttun mu? Be-



nim üzerimde işe yaramaz!" Hırsla arkasını döndü. Benim bir *yıkım* melezi falan olduğumu sanıyordu! Oysa ben safkan bir insandım. En fenası da onu baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünmesiydi ki bu onun benden etkilendiğinin bir çeşit itirafıydı. Her yerim, en çok da uygun olmayan yerlerim sızlamaya başladı. Tamamen onun etkisine kapılmıştım ve bununla nasıl başa çıkabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ateşe doğru dönmüş, kıpırdamadan duruyordu. Sirtına bakmaktan başka yapabileceğim bir şey var mıydı? Yavaşça ayağa kalkıp biraz düşünebilmek için uzaklaştım.

Meleğin ziyaretinden ona bahsetmemiştim. Kendimi iki tarafa çalışan bir ajan gibi hissediyordum. Aidanhell'e ihanet mi? Arkamı dönüp benden birkaç metre uzakta gözünü kırpmadan alevleri seyreden çocuğa baktım. Ona ihanet etmek mi? İnsanlar sadece sevdiklerine ihanet edebilirler, sevmediklerimize ihanet edemeyiz. Peki, ona karşı ne hissediyorum? Sanırım henüz bunun bir adı yok. Bakışlarım Aidan'ın omzunun üstünden uzaklara kaydı. Geldiğimiz yönde büyük dağlar vardı, bu kez başımı çevirip gittiğimiz yöne baktım. Hiç dağ yoktu. Dağsız topraklar nasıl olur, biliyordum. Çölde altı ay hayatta kalma eğitimi almıştım. Bu eğitimin nihayet işime yarayacak olması çok güzeldi.

Her şey şaka gibiydi. Birileri bana şaka yapıyor olmalıydı. Aniden önüme düşen kâğıtla zıpladım. Sarı

parşömen tam önüme düşmüştü. Başımı kaldırıp yukarı baktığımda olağan dışı hiçbir şey göremedim. Sadece büyük gür ağaçlar vardı ve hepsi de olmas gerektiği gibi canlı ve yeşil renktelerdi. Aidanhell'e baktığımda hâlâ alevleri izlemekte olduğunu gördüm. Bu hastalıklı halini görmezden gelmeyi tercih ettim, ne de olsa parmaklarımın ucunda bir kâğıt duruyordu. Yavaşça eğilip kâğıdı alırken bir yandan da çevreme göz gezdiriyordum.

*Konsej toplandı. Aldıkları karar hiç hoşuna gitmeyecek Cassie. Joan savaşa katılmak için avcılarını topluyor. Konsej savaşa katılmama taraftarı, ben de öyle. Bu bizim savaşımız değil! Ama ihtiyarlar bizi dinlemez ki. Konsej, tehlikeli olduğun için yakalanmanı emretti. Joan ise senin hizmetkârlardan olduğunu düşünüyor, Tanrım Cassie! Ben ise ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum, siz şu iblisle yan yana oturuyordunuz ve ben Morgain'in incilerinden herhangi birini görmedim. Her neyse, sen bu satırları okurken ben çoktan gittim. Ailen güvende, onlara gözüm gibi bakıyorum.*

**Kız kardeşin Beth.**

Mektubu bitirdiğimde kâğıdı avucumda hırsıyla sıktım. Gözlerim yanıyordu, boğazıma bir yumru



oturmuştu. Beth benim gerçek kız kardeşim değildi ama bir kardeş gibiydi. Her zaman birbirimizi kollar, saha görevlerine beraber giderdik. Onun eksikliği şu an avucumdaki terden ıslanmış kâğıt kadar gerçektir.

Somut bir şekilde yalnızlığı hissedebiliyordum. Beth benden vazgeçmemişti. Olanlara o da mantık yürütemiyordu fakat benden vazgeçmemişti. Aidan-hell ile yan yana oturduğumu görmek kafasını karıştırmıştı ama yine de bana not yazmıştı. Gözlerim yanıyordu ama ağlamayacaktım, şimdi değil. Derin bir nefes aldım.

Joan bizim liderimizdi. Onu sevmezdim fakat saygı duyardım. Şimdi benden her zamankinden daha çok nefret ediyor olmalıydı. Ne de olsa benim bir *hizmetkâr* olduğumu düşünüyordu. Onu suçlamıyordum. Hepimiz Morgain'in incilerini biliriz. Aidan koluma bu sembolleri bırakmamış, yani beni hizmetkârı yapmamıştı. Benim bedenimi çalmamış, içime yerleşmemişti. Hatta yıllardır hiç olmadığım kadar kendimdeydim, adrenalini bir an olsun azalmıyordu.

Joan aksi herifin tekiydi ama isyan, onun için bile büyük bir olaydı. Tek başına buna kalkışamazdı, diğer büyük avcılar da yardım ediyor olmalıydı. Öte yandan işe yaramaz konsey yakalanmamı emretmişti, belki de herkesin kışını kurtaracak kişi bendim ama kimsenin bundan haberi yoktu.

Derin bir nefes alıp kâğıdı tekrar açtım, ardından bir daha okudum. Beth tanıdığım en iyi insanlardan

biriydi ve her zamanki gibi yine iyilik yapıyordu. Ona ailemi emanet edebilirdim, benim aksime Beth iyi bir avcıydı. *Her zaman olduğu gibi yine arkamı kolluyorsun, Beth.*

Sessizlik bir kamçı gibi düşüncelerimi böldü. En son her yer bu kadar sessiz olduğunda devle karşılaşmıştım. *Ah Tanrım, lütfen başka bir dev olmasın!* Dönüp Aidanhell'e baktığımda ateşin yanında değildi. Hangisi daha korkunçtu, bilemiyordum. Aidanhell mi yoksa Aidanhell'in yokluğu mu?

"Ne yapıyorsun?" Tekrar döndüğümde önümdeydi. Kaşlarını çatmış, doğrudan gözlerime bakıyordu. Hızla tuttuğum nefesi bıraktım.

"Böyle yaparak neyi amaçlıyorsun? Korkudan ölmemi mi?" Nefesim düzene giremiyordu çünkü hâlâ çok yakınımdaydı, fazla yakın.

"Merak etme ölmezsin, buna izin vermem." Kaşları hâlâ çatıktı. Neden böyle sinirli bakıyordu, az önce konuştuklarımız yüzünden mi?

"Evet, henüz işe yaramaz değilim, değil mi? Her şey bittiğinde ne yapacaksın şeytan? Beni ölüm meleğine mi vereceksin yoksa bu işi kendin mi yapacaksın?" Az önce Beth'den gelen mektupla artık duygularım sınıra ulaşmış, ruhum tüm bu duygularla dolup taşarken bedenime dar geliyordu.

"Kes sesini. Sen bana bağıramazsın. Ne istersem onu yaparım. Ölmek gerekiyorsa bunun benim elimden olması için bana yalvarabilirsin."



“Sana beni öldürmen için yalvaracak mıyım? HAH! Hayal âleminde sin, Aidanhell.”

“Ölümünün acısız olması için yalvarabilirsin ve eğer uslu biri olursan ben de bunu sağlarım. Çene ni kapa ve emirlerime uy ben de zamanı geldiğinde sana acısız bir ölüm vereyim,” dediği şey makul bir anlaşılmıyşçasına bakıyordu bana. Rahat bir tavırla ellerini başının arkasında birleştirip çatık kaşlarını serbest bıraktı. Gerçekten de cevabımı bekliyordu.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? O bir şeytandı, bense bir insan. Aramızda çekim olduğuna nasıl inanabilmişim? Ben aramızda bir çekim olduğunu düşünürken o zamanı geldiğinde beni nasıl öldüreceğini düşünüyordu. *Boş versene!*

“Bu kadar. Ben gidiyorum.” Terli ellerimi kot pantolonuma silip gitmekte olduğumuz yöne doğru hızlı adımlarla ilerledim. İşte şimdi bir takviyeye ihtiyacım vardı. Takviyenin avcılardan gelmeyeceği kesindi, o halde geriye melekler kalıyordu. Ben onlara Aidan’ı verecektim, onlar da bana yardım edeceklerdi. Pekâlâ, hızı düşünmeliydim.

Bir meleği nasıl çağırabilirdim? Omuzlarımın üstünden Aidanhell’e baktım, bir atmaca gibi avına saldırmak için bekliyordu. Avı da tabii ki bendim. Gitmeme asla izin vermezdi, ben onun taht için tek şansıydım.

Gözlerimi kapadım. *Yardım lazım, ah lanet olsun hem de hemen!* Aniden esen bir rüzgâr iliklerime ka-

dar üşümeme sebep oldu. Kendimi birden tuhaf bir dejavunun içinde buldum. Kemiklerim serin havayla titrerken bu hissi tanıdığımı düşündüm. Gözlerimi açıp parlak saf bir ışığın merkezinde duran büyük beyaz kanatlı çocuğa baktım. Düğmeleri açık gömleğinden mermer gibi pürüzsüz teni parlıyordu. San-ki dev bir aydınlatma sistemi ona çevrilmiş gibi akıl almaz derecede parlaktı. Sarı buklelerinden biri iki gözünün ortasına düşmüş, buz mavisi gözleri tecrübe ve zekâ ile parlıyordu. Karşımdaki yabancı, bebek meleğe tuhaf bir şekilde benziyordu. Daha dikkatli bakınca gözlerindeki ifadeyi tanıdım. Bana gelen melek-kti bu ama şu an geçen seferkinden yirmi yıl daha büyük görünüyordu. Uzun kıvrık kirpikleri birkaç kez kırpıldı ve muntazam kaşları hafifçe yukarı kalktı. Ardından tehlikeyi sezinlemiş gibi gözlerini kıstı.

“Ah avcı, beni şaşırtıyorsun.” Büyük mavi gözleri Aidanhell ile benim aramda gidip geldi. Aidanhell ise heykel gibi olmuştu. Geçen seferkinin aksine bu kez dondurulmamıştı, kendi isteği ile heykel gibi duruyordu. Kaskatı haliyle tam bir Yunan heykeli gibiydi. Bir şeyleri fena halde batırıyormuş gibi hissettim.

Melek, alnındaki altın bukleleri elinin tersiyle zarifçe itti. Büyülenmişçesine ona bakıyordum. Bir erkek bu kadar güzel olabilir miydi? Teknik açıdan o bir erkek değildi, daha dün bir bebektir. Ah, sanırım beynim yanıyordu, bütün bunlar çok fazlaydı.

“Bugün sana kendi tercih ettiğim bir formda göründüm avcı, bebek formu da sevimliydi ama bu



daha kullanışlı gibi geldi.” Kendini beğenmiş, parlak bir gülümseme yolladı bana. Benden yanıt alamayınca, “Beni neden çağırdın?” diye sordu. Parlak gözleri merakla yüzümde gezinirken cevap vermek için ağzımı açtım.

“Seni çağırdığı falan yok.” Ben konuşmadan Aidanhell konuşmuştu.

“Hayır, beni o çağırdı.”

“Tehlikede olduğumu sanmıştım, seni yardım etmen için çağırdım,” dedim ve Aidan’ın yanından uzaklaşmak için hamle yaptım fakat şeytan hemen öne atılıp bileğimi tuttu. Öfkeyle beni kendine çekti.

“Tehlikede falan değildin. Şimdi onu nereden tanıdığını söyle.” İki eliyle başımı kavramış, beni hoş bir şekilde esir etmişti. Yoğun bakışları gözlerimi delip geçiyordu. Ellerin altında bedenim hamur gibiydi ve ben, delicesine beni şekillendirmesini istiyordum.

Tamam, bu kadar maskaralık yeterdi. Ona asla ihanet edemezdim. “Aidan,” dedim kısık bir sesle. “Seni asla onlara vermeyecektim.” Ardından zihnimin duvarlarını bir bir kaldırdım. Başımı öne eğdim, zihnimi okurkenki surat ifadesini görmek istemiyordum. Yavaşça omuzlarımdaki tutuşu zayıfladı, seneler gibi geçen birkaç saniye sonra nihayet beni bıraktı. Bir adım gerileyip göremeyen gözlerle ona baktım.

Aidanhell kanatsız bir melek gibiydi. Meleğe kıyasla bronzlaşmış teni onu daha sert, daha seksi yapıyordu. Kömür karası saçları muhteşem yüzüne bir taç gibi oturmuştu. Anlattıklarımı düşünürken

bakışlarını yere eğdi. Yerdeki çimenler alev alır diye yavaşça geriledim. Paranoyak değildim, sadece tedbirliydim. O tüm iblis kastlarının en tepesindeki iblisti. Kendinden aşağıdaki tüm iblislerin yaptıklarını yapabilirdi ve buna ejderhalar da dâhildi.

“Bu avcı size yardım edecekti, öyle mi?” Aidanhell başını yerden kaldırmış, gözlerini kırpmadan meleğe bakıyordu. Melek rahatsız olmuş gibiydi.

“Sen beni duymadın mı? Onlara yardım etmeyecektim.” Aidan’a bağıryordum oysa o beni duymazlıktan gelip sadece meleğe bakıyordu. Dediklerim meleğin ilgisini çekmiş olmalıydı ki o güzel kaşlarını çatı.

“Ölüm meleğiyle olan anlaşmanı bozmayı önerdiğimde pek de bize yardım etmeyecek gibi değildin avcı,” dedi ardından yüzü tekrar eski rahat haline döndü.

Ortama yeniden sessizlik hâkimdi. Aidanhell’in bir şey söylemesi gerekiyordu. Bunun yerine başını kaldırdı, yere tükürüp ateşin yanına döndü. Melek rahatsızca bana baktı. İsteyerek laf sokmamıştı. Bu savaşta iyilerin kazanması için bana ihtiyacı vardı. Aidanhell ateşe üfledi. Ateş sönünce tekrar yanıma geldi. Aslında yanıma gelmemişti, geçip gitmişti. Yanımdan geçerken bir an için gözlerime baktı. Komikti ama ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Bunu bakışlarında görememek için kör olmak gerekiyordu. Her hareketi gizli kutu olan Aidanhell bunu saklayamamıştı.



Ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Baharat kokusu bedenime çarpınca ciğerlerime çektim. Kokusunun bağımlısı olmuştum. Bunu şu an daha iyi anlıyordum ama saçma sapan komik hislerim tek taraflıydı. Beni öldürecekti. Bunu düşünüyordu ve yapacaktı. Bunu kendi söylemişti.

“Kehanetler bazen yanılabilir. Belki de efsane-deki avcı başka birisidir. Zaten sendeki neyin bu kadar özel olduğunu anlayamamıştım.” Meleğin rahat bakışları bedenimde geziniyordu.

“Dediğin gibi efsanelerdeki avcı olmama imkân yok. Şimdi beni rahat bırakın. Zaten artık asla bana güvenmeyecek.”

“Bunu göreceğiz,” dedi ve gözden kayboldu.

Ortalık yeniden karanlığa gömülürken Aidan, bileklerimi kavrayıp beni kendine çevirdi. “Gerçekten seni asla onların eline vermeyecektim.” Hızlı hızlı nefes alıyordum, bedenimi kendisine daha fazla yasladı, bileklerimi bırakıp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Aidan lütfen, ben, sana asla ihanet...” Dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. Ani bir şok dalgası bedenimde gezinirken şaşkınlık ve heyecanla kıpırdamadım. Her yanıma ürperten tehlikeli bir inilti çıkararak beni daha sert öptü. Dilinin dilimdeki ısrarcı ve şehvetli hareketleri aklımı bedenimden söküp attı. Onu ilk gördüğüm andan beri ellerimi saçlarının arasına daldırıp öpmek istiyordum. Parmak uçlarımda yükselerek ipeksi saçlarını kavradım ve onu öptüm.

Beni bırakıp gitmesinden korkar halde, bir bağımlı gibi öptüm onu. Aidan ellerini belime indirip beni uzaklaştırırken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Temasın kesilmesinin verdiği hayal kırıklığı ile şişmiş dudaklarımı büzdüm. Bedenim çaresizce kasılıyordu, kaybolan temastan o da hoşlanmamıştı. Bileğimi tutup beni kendisine çekti. Başını eğip ağzımı kavradı ve sahiplenircesine öptü beni. Islak ve sert öpüşmemizin ardından dudaklarımın karıncalanmaya başladığının farkındaydım ama umurumda değildi. Aidan ensemden tutup tüm bedenini bana bastırdı. Fazlasıyla hassaslaşan tenim dokunuşlarına inanılmaz derecede duyarlıydı.

Dudaklarını boynuma götürüp kokumu içine çekince hafifçe hırladı. Elini kalçama indirip kavrayarak hararetle sıktı. Başını tekrar kaldırdığında kahverengi gözleri kararmış, arzu doluydu. Daha ben ne olduğunu anlamadan bedenimi havaya kaldırıp sırtımı tutarak sabitledi. Kucağındayken yavaşça yere eğilip toprağa yatırdı beni.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Heyecan ve beklenti ile ona baktım. Bana bakışları dünyadaki en seksi dişi olduğumu düşündürüyordu. Üzerime yavaşça eğilirken ağır çekimdeymiş gibi ona bakıyordum. Sırtımı tutarak beni hafifçe doğrulttu ve dudaklarımı ağırdan alarak öpmeye başladı. Başım dönüyordu. Yavaşça geri çekildim, kendime gelmeye ihtiyacım vardı. Tuhaf bir şekilde rüyada gibiydim



ve her an irademi kapıda bırakabilirdim. Bakışlarımı kasılan karın kaslarından gözlerine kaydırdım. Arzu dolu karanlık bakışları ile Aidan bedenimi ele geçiriyordu. Bana her ne yapıyorsa tüm bedenimde irili ufaklı kasılmalar meydana geliyordu. Aniden dudaklarıyla dudaklarımı kapattı. Elini sırtımdan çekerek beni boylu boyunca yere yatırıp dirseklerinden destek alarak üzerime çıktı. Dudakları düşünmemi engelliyor, beni bu dünyadan koparıyordu. Fazlasıyla hassas ve ıslak tenimdeki, alev alev yanan ellerini koluma hafifçe sürttü. Sonra bileklerimi sertçe kavrayıp kollarımı iki yana açtı. Dili ağzımın içini keşfederken ıslak öpüşü karşısında bedenim zonkluyordu. Kollarımı toprağa kenetlerken güçlü bedeni beni hapsedmişti.

Bileklerimi bırakıp ellerini bedenimde gezdirmeye başladı. İşkence edercesine öpmüyor, sadece dudaklarını yalayarak bana bakıyordu. Arzudan afallamış halde dirseklerimin üzerinde hafifçe doğrulmaya çalıştım fakat yapamadım, bedenimdeki tüm enerji uçup gitmiş gibiydi.

Hâlâ karnımda olan güçlü parmaklarını görebiliyordum ama kıpırdamıyordu. Dağılmış saçlarına ve terleyen karın kaslarına baktım. İki eliyle sertçe ceketimi çıkarıp fırlattı. Hızla inip kalkan göğüslerimiz bir ritim tutturmuş gibiydi. Yerden hafifçe kalkıp dudaklarına yapıştım. Onu yiyip tüketebilirmişim gibi öptüm. Bir eli sırtıma kayd ve belime kadar indi,

diğer eliyse enseme kavramıştı. Belimdeki elini atletimin içine kaydırđı ve sırtımı okşamaya başladı. Dokunuşu o kadar doğal gelmişti ki zevkle gülümsedim öpüşürken.

Atletimin içindeki eli dondu. Dudakları kıpırtısız kaldı. Şişmiş ve pembeleşmiş dudaklarımı çekip anlamayan gözlerle ona baktım. Gözleri yavaşça kahverengiden kırmızıya dönüyordu. Soluklanıp ellerini tuttum. Elini elimden çekince göğsüm sıkıştı. O an oradan ayrılmak istedim çünkü içinde bulunduğum durum ve Aidan'ın bana bakışı son derece tuhaftı. Birbirine dolanmış bacaklarımıza bakınca yanaklarım utançla kızardı. Kalkmaya çalışırken beceriksiz bir şekilde Aidan'ın göğsüne düştüm. Tahrik olmuşlukla artan erkeksi kokusu bedenimi anında ele geçirdi.

Beni istiyordu. Herhangi bir şeyi kafamdan kurmamıştım. O da beni istiyordu. Az önce bundan şüphe duyduğuma inanamadım. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Kahverengi arzulu ve tekinsiz bakışları beni heyecandan deliye çevirdi. Daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şeyi bu kadar istemem doğal olabilir miydi? Dudaklarından erkeksi bir hırıltı çıkınca tüm düşüncelerim bölündü. Ben bölündüm, ruhum bin bir parçaya ayrılıyordu.

İki elimle omuzlarını kavramıştım ki Aidan bileklerini tuttu. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı duyguları arasında gidip gelirken kucağında keyifsizce kıpırdadım. Ellerimi tutup omuzlarından çekti. "Sen yıkım getirenlerdensin," dedi buz gibi bir sesle.



“Ne? Neden bahsediyorsun? Tabii ki değilim, aptal bir efsaneye mi inanıyorsun?” dedim ama söyledikleri bende bir şok etkisi yaratmıştı. Dikkatlice ondan uzaklaştım.

“Beni baştan çıkarmanın tek açıklaması bu. Şeytanı bile baştan çıkarabilirsin,” dedi aynı katılıkla ve o da kalktı. Gözleri de bakışları kadar soğuktu. Ondaki bu ani değişimi ne beynim ne de bedenim anlayabilmişti. Kalbim tehlikeyi fark etmiş deli gibi atıyordu fakat bedenim hâlâ arzudan yanıyordu.

“Beni arzulamış olman bu kadar saçma mı geliyor kulağa? *Yıkım getiren* olmam daha mı inandırıcı lanet olası!” Bu keyifsiz halime rağmen sesim kararlı çıktığı için Tanrı’ya şükrettim.

“Seni arzulamadım. Sadece ihanetin canımı sık-mıştı ve intikam alabileceğimi düşündüm.”

“İntikamını almaktan ne alıkoydu seni öyleyse?” dedim. Gözlerim yanmaya başlamıştı, kırgınlığımı gizlemek için bağırıyordum. Sinirli olmak, ağlamak olmaktan çok daha iyiydi. Dediği doğru olabilir miydi? Benim bir hain olduğumu düşündüğü için hissizce intikamını mı alacaktı gerçekten?

“*Yıkım getiren* olabileceğini düşündüm. Başka konularda da işime yarayabilirsin, bu yüzden seni cezalandırmaktan vazgeçtim.” Yalandı. Sesi net ve katı olsa da karşımdaki çocuk az önce beni deli gibi öpen çocuk değildi. Arkasında başka bir sebep vardı. Fakat bu sebep zerre kadar umurumda değildi.

“O halde iyi yapmışsın şeytan. Çünkü durmasaydın yarın pişman olacağım bir şeyi yapmış olarak uyanacaktım.” Arkamı dönüp hızla uzaklaştım. Az kalsın ona ruhumu verecektim. Bunu yapmak için dünyanın en salak kızı olmalıydım. Gözyaşlarım gözlerimi deli gibi yakıyor, akmak için can atıyorlardı. Ama ağlamamaya kararlıydım, o piç beni izlerken ağlamayacaktım.

Hırsıyla yürüyor, her adımda gözyaşlarımı kalbime akıtıyordum. Aidan beni takip ederse ağladığımı görebilirdi, ona bu zevki tattırmayacaktım. Dizlerim ağrıyıp da baş ağrım zihnimi tüketene kadar amaçsız yürüyüşüme devam ettim. Nihayet sakinleştiğimde yalnız başıma karanlık ormanın ortasında dikildiğimi fark ettim. Aidan yoktu, belli ki hiç peşimden gelmemiştir. Silahsızdım ve bilmediğim bir diyarda tek başımaydım. Daha kötüsü de olabilirdi. Ölebilirdim! Nefes alıyorsam hayattaydım ve eğer hayattaysam başarabilirdim. Şimdi tek yapmam gereken avcılarının yanına dönmektir. Umarım biri beni dinlerdi ve yolda ölüm meleği de ziyaretime gelmezdi. Geldiğimiz yöne doğru kararlı bir adım attım.

Ölümden kaçan, şeytanı ayartan ve kendi ırkı tarafından reddedilen bir avcıydım ben.

\*\*\*





## BÖLÜM 9

**B**ulabildiğim tek şey yıldı. Daha önce de yılan yemiştım, nasıl zehrini süzeceğimi ve tam olarak neresini yiyeceğimi biliyordum. Onları yakalamak zor şeydi ama ben zaten kolay yolları tercih eden bir gezgin değildim. Parmaklarımı girintili derisi üzerinde gezdirdim ve çenesini açıp parmağımı dikkatlice ağzına soktum. Zehri iyice akıttığımdan emin olduktan sonra onu boğdum. Kendi kendime *yılan avcısı Cassie*, diyordum. Bir haftadır bu tuhaf topraklarda yılan ve birkaç salatalık kokulu sebzeden başka bir şey bulamıyordum. Onları da denemiştım. Tanrı'ya şükür zehirli değillerdi, bu yüzden yanıma alabildiğim kadarını aldım.

Geçen haftaki aşağılanmadan sonra sırt çantasını yanıma almak, bu yolculukta yaptığım en akıllıca şeydi. Sırt çantamı çıkarıp yılanı yere koydum. Çantamdaki poşete sardığım çalıları çıkardım. Yere çömelip ateş yakmaya çalıştım. Aidan gibi nefesimden

alevler çıksaydı çok daha basit olurdu. Birkaç başarısız denemeden sonra dizlerim ağrımaya başladı. Yenilgiyle popomun üzerine oturup başımı ellerimin arasına aldım. Bir ateş bile yakamıyorsa yandım demekti. Son çare çakmağı kullanmaya karar verdim. Burada daha ne kadar kalacağım belli değilken gazını erken bitirmek sonum olurdu. Araf ormanında ateşim olmadan geceleri hayatta kalamazdım. Çantama uzanıp en dibe elimi daldırdım, sert bir şeye dokunana kadar karıştırdım. İşte burada!

Ateşi yaktım ve bir çalı parçasına yılanımı geçirdim. Taşlardan destek alarak yılanı ateşin üstüne koydum. Soğuk çayım olmayabilirdi fakat suyum vardı. Sanıyorum dün bir gölden şişemi doldurmuş-tum. Belki de önceki gündü. Zaman kavramım artık şaşmıştı. Sadece birkaç saat aydınlık vardı ve artık burası nasıl bir orman ise gündüzleri güneşi göremiyordum. Hava kararınca da yıldızlar ya da ay yoktu, sadece karanlık bir gökyüzü alabildiğine her yeri kaplıyordu. Hareketli gölgeler ve gece vakti nereden geldiği belli olmayan çığlık sesleri ile Araf ormanı kamp kurmak için harika bir yerdi.

Dizlerimi birleştirip kendime çektim. Bir yandan da yılanı hareket ettirdim, yanmazsa tadı daha az katlanılabilir olurdu. Sesi tam o zaman duydum. Bir dalın kırılması gibi bir sestti, sanki biri üstüne basmıştı ve çatırt, dal kırılmıştı. Bilinçaltım bana oyun oynuyor olabilirdi zira bu klişe bir sahneydi. Sessizce



gelen yabancı dala basar ve *bum*, yakalanır. Başımı çevirmedim ama seslere dikkat kesildim. Yılanı sapladığım dalı sıkıca kavradım.

“Beni yılanlı bir dal parçasıyla mı öldüreceksin?” Tam arkamdan alaycı melodik bir ses geldi. Bir kız sesi.

“Karşıma çıkmaya ne dersin? Böylece yemeğimi sana saplayıp ziyan etmemiş olurum.” Bilinmeyen bir yabancıyı kızdırıyordum ama korkarsam savaşmadan biterdi, en azından savaşım bitmeliydi. Bu benim kanımda vardı, ailem bana böyle öğretmişti.

“Seni sevdim, fikrimi değiştirdim; seni hemen öldürmeyeceğim,” dedi yabancı. Yavaş adımlarla çevremden dolaşarak tam karşıma oturdu. Boyu gibi uzun olan bacaklarını esnetmeye başladı. Esneme işini bitirince bacaklarını benim gibi büktü fakat kendini onlara yaslamak yerine dirseklerinden güç alarak bedenini geriye gitti. Beni inceliyordu, ben de onu.

Pembe kısa saçları darmadağındı. Kaşları birçok yerden delinmiş, koyu siyah diken görünümlü piercingler takılmıştı. Beni incelerken siyah boyalı dudakları yukarı kalktı ve sivri bembeyaz dişlerini bana sergilemiş oldu. Elimdeki çalı parçası artık bana bile komik görünüyordu, derin bir nefes alarak çalıyı bıraktım. Karşımdaki iblis, kastların tepesine yakındı ve bu dal onu öldürmezdi belki biraz daha kalın bir dal olabilirdi tabii tam kalbine saplarsam.

“Burada ne yapıyorsun?”

"Birini arıyorum. Ya sen?" Doğrulup bacaklarını yoga yapacakmış gibi iç içe geçirdi.

"Ben de birilerini arıyorum." Avcılar onları bulduğunda muhtemelen beni suçlu bulup hapsedeceklerdi. Beth'in mektubundan sonra bu konuda iyimser düşünmeyi bırakmışım. Belki de o kaçık grubu bulmasam benim için çok daha iyi olacaktı. Çubuğu ateşten çektim, yeterince kızartmışım. Ona uzattım. "İster misin?" Yanıtı zaten biliyordum ama yine de sordum. Eliyle istemediğini ifade etti. Yılanı üfleyerek çubuktan çıkardım.

"Evinden bu kadar uzakta bir avcı ne yapıyor olabilir? Sizler sürü halinde takılmıyor musunuz?" Belinden çıkardığı uzun gümüş bıçağıyla tırnaklarının arasını temizlemeye başladı. Artık parlak yeşil gözlerinin odağı değildim ve rahatlamışım. Vampirlerin bakışlarının size kilitlenmesini istemezsiniz. Fırında tavuk gibi hissediyorsunuz.

"Bizler insanız yani sürüyle takılmak diye bir şey yok. Takımımı soruyorsan birazdan burada olurlar." Aptalca bir şey yapmasın diye yalnız olmadığım yalanını atmışım. Bıçaktan kafasını kaldırıp zaten çekik olan gözlerini biraz daha kıstı.

"Yılanı tam zamanında yanmadan ateşten aldın. Kokusundan anladığım kadarıyla birkaç saniye daha bekleseydin yiyeceğin bir yılan olmayacaktı ve unutmadan, başka şeylerinde kokusunu da alırım, mesele... yalan gibi."



“Pekâlâ, evet, avcı falan yok başka. Burada yalnızım. Ama beni öldürmek istiyorsan sıraya girmelisin.” Yılandan bir ısırık aldım. Dünküne göre daha lezzetli bir eti vardı. Biraz tuz ve soğuk çay ile aslında tadı o kadar da kötü olmazdı.

“Seni öldürmek isteyen başkaları da mı var?”

“Ölüm meleği ve iblis veliahdı. İblis veliahdı ölmeden önce başka şeyler de yapabilir,” dedim ve ağzıma bir lokma daha attım. Aslında az önce dediklerimden sonra yediğim herhangi bir şeyin tadını alamaz haldeydim.

“Burada ilginç bir hikâye var anlaşılan,” dedi gözleri parlayarak. Keyifle uzanıp bir bacağına diğerinin üzerine attı.

“Öyle. Bayağı ilginç bir avcıyımdır. Sen ne yapıyorsun burada? Sanıyorum cehennemden uzaktayız?” Soran gözlerle ona baktım.

Uzun parmaklarını ceketinin ön cebine soktu ve bir resim çıkardı. Bana vermeden önce resme biraz bakınca esmer yüzü hüzne boğuldu. Gözlerini kapatıp resmi bana uzattı. Resimde tıpkı onun gibi esmer bir kız vardı. Aynı yeşil gözler ve aynı sivri dişler. Gülüşüyle yüzü aydınlanan ufak sevimli bir kız çocuğuydu bu.

“O, kayboldu.” Ses tonu sakindi fakat gözleri onu ele veriyordu. Karşımdaki güzel ve korkunç vampir gerçekten de üzgündü. Ellerini kısa pembe saçları arasında huzursuzca gezdirirken gözlerini kapadı.

“Kaçırıldı,” diye ekleyip acı verici bir anıyı yeniden yaşar gibi kaşlarını çattı. Gözlerini yeniden açtığında o kadar hissiz bakıyordu ki az önceki hüzünlü halini uydurmuş olabileceğimi düşündüm.

“Üzgünüm, onu göremedim. Çok tatlı bir kıza benziyor.” Söylediklerimde ciddiydim. Ufaklık çok sevimliydi.

“O bir kız değil, bir vampir ve henüz avlanmayı bile bilmiyor. Bu dünyada onu çiğ çiğ yiyecek olan o kadar çok iblis var ki.” Dediklerini dinlerken bir yandan da elimdeki yılanı çubuktan çektim. Onu yemeyecektim.

“Sanırım kim tarafından kaçırıldığını bilmiyorsun.” Yılanı ateşe atıp vampirin ifadesiz yüzünü inceledim.

“Yo, hayır, biliyorum. Köpekler kaçırdı onu.” Şimdi tıpkı Aidan’ın alevlere baktığı gibi o da ateşe bakıyordu.

“O zaman onu gidip alabilirsin, hem köpekler onu nasıl kaçırabilir ki?” Anlamıyordum. O bir vampirdi. Kaçıranlardan muhtemelen daha güçlüydü.

“Kurtlar yani. Kurtadamlar da diyebilirsin, ben onlara köpek demeyi tercih ederim. Kardeşimi kaçırdılar ve bizden bazı şeyler talep ettiler. Annem ve babam ise hiçbir şey yapmıyor. Onlara kendi kızlarının politikadan daha önemli olduğunu söyledim fakat... politika pis bir şey.”

“Kurtlar neden onu kaçırırsın ki?”



“Konsey toplanıyor, yedi hanedanlık bir karar vermek zorunda. Ya barış olacak ya da savaş başlayacak. Kurtlar savaşın başlamasından yana, bu yüzden barışa hayır oyu verecekler ve ailemden de bunu istediler.”

“Senin ailen şey mi? Sen... prenses misin?” Şaşır-mıştım. Hiç prenses gibi durmuyordu, daha çok bir serseri gibiydi. Rahatsızca yerinde kıpırdadı. “Baban vampir kralı ve kızını onların elinden alamıyor, öyle mi?” Neden üsteliyordum bilmiyorum ama belki de sebebi lanet politikadan her geçen saniye daha çok nefret etmemdi.

“Ailem barışa hayır oyu verdiklerinde, kaçırانلار Lnn’i bırakacaklar.”

“Babanlar hayır oyunu verecekler mi?”

“Sorun da bu işte! Bilmiyorum. Günlerdir kimse konuşmuyor. Lnn’i kurtarmak, savaşa evet demek. Sevdiğin biri için yıkımı göze alır mıydın, avcı?” Bu nasıl soru böyle? Cevap basitti.

“Evet, alırdım.” Yılandan kalan parçalar alevler içinde eriyip giderken dalı kemiriyordum. Son bir kez boş dalı yalayıp ateşe attım.

İkimiz de suskunduk. Vampir kız gibi ben de düşüncelere dalmıştım. Bana bunları neden anlattığını bilmiyordum ama o da pek kendindeymiş gibi durmuyordu zaten. Birden ayağa kalktı. Hemen ardından ben de kalktım.

“Hey, nereye?” Hızla yürümeye başlamıştı. Sırt çantamı ve çakmağımı alıp peşine düştüm.

“Kurtadam hanedanlığına gidiyorum. Eğer ailem bir şey yapmıyorsa kendi kardeşimi kendim kurtarırım.” Aniden kafama dank etti. Avcılar tarafından hapsedilmekten daha farklı bir kaderim olabilirdi belki de. Kehanete göre bir şekilde savaşı durduracaktım ama bunu hanedanlıklara giderek yapacaktım. Büyük bir eksik vardı gerçi, bildiğim kadarı ile kehanet oralarda ne yapacağım hakkında bir şey söylemiyordu.

Savaşı durdurmak dünyam açısından önemliydi. Şeytan savaşları sadece hanedanlıklar arasında olamazdı. İblisler iktidara doymazdı, kendi dünyaları bittiğinde sıra insanlarınkindeydi. Marketlerin buzlu çay sattığı mutlu bir dünya vardı. İnsanlar kendi hallerinde koşturuyorlardı. Kurulu güzel bir düzen vardı, bunu kurtarmamın bir yolu varsa denemeliydim. Öte yandan Aidan’ı bir daha görmek istiyordum ve o kesinlikle hanedanlıklara gidecekti. Hatta şu anda oraya doğru yol aldığını biliyordum. Şeytanım, Kara Saraya gidiyordu.

“Ben de seninle geliyorum.” Sırt çantamı takıp atkuyruğumu sıkılaştırdım. Arkamda bıraktığım ateş çoktan sönmüştü. Minik, dayanıksız bir ateş yakmıştım kimsenin dikkatini çekmemek için. Vampir kız aniden durdu. Çekik yeşil gözleri kocaman açıldı. Bana dünyanın en ilginç şeyiymişim gibi bakıyordu.

“Aradığın kişiyi orada bulacağını mı düşünüyorsun?” Akıllıydı. Aslında gerçekten de aradığım Ai-



dan'dı ve tabii biraz da dünya barışı filan istiyordum. Ama karşımdaki kız bir vampirdi ve ona fazladan bilgi vermek istemiyordum. Öte yandan Aidan'ı yeniden bulmak istiyorsam bir vampir yoldaş tam da ihtiyacım olan şeydi. Vampirler çok ama çok güçlülerdi.

"Evet, en azından denemeliyim," dedim. Kız bir şey demeyince tekrar yürümeye başladık.

"Beni neden öldürmeye kalkmadın?"

"Çünkü sen ilginçsin. İlginç şeyleri severim. Ben Katze, ilginç şey."

"Ben de Cassie." Sıra dışı yeni arkadaşım la yola koyulduk. Acıktığında ne bok yiyeceğimi düşünüyordum, en çok da dişlerini boynuma geçirdiğinde onu nasıl etkisiz hale getirebileceğimi.

Bir dev benimle evlenmek istemiş, bir iblis beni terk etmiş, bir melek peşime düşmüş ve bir vampir dostum olmuştu. Başıma daha neler gelecekti?

\*\*\*



## BÖLÜM 10

**K**atze dudaklarını kıpırdatarak sessiz ol dediğinde uyuyan bir devı uyandıracak kadar ses çıkarıyordum. Arılar tarafından saldırıya uğramıştık ve Katze'i sokmamışlardı bile. Şişmiş dudağıma dokundum, canım deli gibi yanıyordu. Tamam anlamında başımı salladım. Ellerimde, boynumda ve dudağımda şişlikler vardı. Katze'e o yoldan geçmenin saçma olduğunu söylemiştim ama o bunun kestirme olduğunu söyledi. Evet, gerçekten de kestirmeydi, bir gün-lük yürüyüş mesafesiyle işte buradaydık.

Dev çalıların arasından büyük siyah saraya bakı-yorduk. Ürkütücü, karanlık bir şato görmeyi bekle-miştim ama karşımda son derece modern ve nezih bir saray vardı. Bazı şeylerin otomatik olduğunu biliyor-dum. Yani silahlar, bombalar ve de lambalar otoma-tik olabiliyordu. Ama kapılar, pencereler ve hareket eden odalar... İşte bunlar yeniydi.

Her kat önceden belirlenmiş gibi algoritmik bir şekilde birbiri ardına kayıyordu. Kayma işlemi ilk



bakıldığında kolayca gözden kaçabilirdi ama Katze ve ben, uzunca bir süre sarayı izlemek zorunda kalmıştık. Öyle ki bir süre sonra dikkatim hareket eden binadan geniş teraslardaki siyah pantolon giyen kaslı adamlara kaymıştı. Ayakkabı ya da tişört yoktu, sadece hepsinde siyah düşük bel pantolonlar vardı. İlk başta ortalıkta gelişigüzel geziniyor gibi görünüyorlardı ama saatler süren esaslı bir takipten sonra belirli bir şekilde hareket ettiklerini anlamıştık. Nöbet tutuyorlardı.

“İki kişiyiz, bunu yapamayacağız.” Yenilgiden nefret ediyordum ama bazen kabullenmek gerekir.

“Hayır. Yapacağız. Tek ihtiyacımız olan havanın kararmasını beklemek,” dedi ve geldiğimiz yöne döndü. Tekrar arılarla uğraşmayacaktım. Ne düşündüğümü anlamışçasına gergince sırttı. “Merak etme artık seni sokmazlar. Bunlar cehennem arıları, bir kez sokarlar sadece.”

“Bir dakika. Beni sokacaklarını biliyordun ve yine de götürdün, öyle mi?” Kaşlarım çatık bir halde Katze’ye bakıyordum. Birden dediklerinde tek ilginç şeyin bu olmadığını anladım. “Bir kez mi? Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” dedim ve endişeyle yüzüne baktım. Durup bıkkınlıkla iç geçirdi.

“Cassie, seni soktuklarında kanına kendi kanlarından verdiler, damarlarında iblis kanı geziyor. Bu pek çok açıdan iyi. Kurtadamların burnu hassastır, senin insan kokunu rahatlıkla alabilirlerdi.” Eğilip

gizlenerek çalıların etrafından yürümeye başladı. Lanet sürtük bana bunu bilerek yapmıştı, arılar tarafından sokulmamı istiyordu çünkü bu gizlenmemizi kolaylaştıracaktı.

“Ödeşeceğiz Katze.” Adımlarımı hızlandırıp onunla yan yana yürümeye başladım. Sarayın etrafında saklanıp birkaç tur atarak hangi kapıda kaç adam durduğunu anlamaya çalıştık.

Katze hiç yemek yemiyordu ama benim yemeğe ihtiyacım vardı. Çantamdan salatalık çıkarıp kemirmeye başladım. Katze bana umutsuz vakaymışım gibi baktığında bir hamster gibi yediklerimle iki yanağımı doldurmuştum. “Ne var?” dedim ağzım dolu bir şekilde. Omuz silkip çevreyi kolaçan etmeye devam etti.

Oturup onun milyon defa yaptığı keşif gezisinin bitmesini bekledim. Pekâlâ, bir ara uyudum bile. Geldiğinde karanlık yavaşça çöküyordu. Yerimden doğruldum ve saçlarımdaki otları temizlemeye başladım. “Sen kışını büyütürken neler buldum bilemezsin,” dedi gözleri keyifle parlarken.

“Ne buldun?” Boynum tutulmuştu, resmen acı çekiyordum. Dirseğimi büküp çaresizce sırtıma masaj yapmaya çalıştım.

“Bırak ben yapayım.” Arkama geçip parmaklarıyla sırtımı kavradı. Vampir gücü küçümsenecek bir güç değildi. Ne kadar kız da olsa Katze bir vampirdi. İnce kibar parmaklarıyla bir insanı hiç çaba sarf etmeden boğabilirdi. Sırtımdaki doğru noktalara doğ-



ru miktarda kuvvet uyguluyordu. Acım yavaş yavaş kayboluyordu.

“Sırtında bazı yerleri morartmış ve çürütmüş olabilirim.” Özür diler gibi gülümseyip parmaklarını sırtımdan çekti. “Şimdi daha mı iyi?”

“Kesinlikle, teşekkürler. Ne diyordun? Neler buldun?” O heyecanla karşıma geçerken sırt çantama uzandım ve şişemi aldım. Şişeyi bir süre dudağımda beklettim çünkü dudaklarımın neme ihtiyacı vardı, ardından suyumu içtim.

“Bir açıklık var. Tam olarak açıklık denemezse de iş görebilir.” Arkasını dönüp eliyle kulelerden birini işaret etti. “Orayı görüyor musun?” Evet anlamında başımı salladım.

“Orayı sadece tek bir nöbetçi koruyor.” Yüzünde memnun bir gülümseme ile yere kuruldu.

“İyi de orası tepede. O kata gelene kadar aşağıda üç kat var Katze. Oralarda da yanlış görmüyorsam üçer nöbetçi.” Katze’in işaret ettiği yerde tek bir nöbetçi vardı ama oraya çıkana kadar dokuz kişiyi indirmek gerekecekti. Katze beni ne onayladı ne de yalanladı.

“Diğer kuleleri denersek ölürüz. Görmüyor musun, her birinde üçer nöbetçi var ve son katta da dört.” Haklıydı. En iyi seçenek işaret ettiği kuleydi. En tepedeki nöbetçiyle beraber toplam on kurtadam, biz ise bir iblis avcısı ve vampirden oluşuyorduk. Tanrı yardımcımız olsun! Su şişesini çantama bağladım.

Kampta taktikleri ben söyler, oyunları Joan kurardı. Kamp dışında avlarda da Joan'ın söylediğini uygulamaz, ekibimi başka şekilde yönlendirirdim. Ben ekibin beyniydim, Beth ise savaşçısı. İblis avcısıydım ama düşük seviye dışında hiç öldürmemiştim. Anlaşılan bu gece mecburdum. Ya ölecek ya öldürülecektim. Baskı altında hissetmemeye çalışıyordum ama Katze'in odunları minik parçalara ayırırken çıkardığı ses tüm dikkatimi dağıtıyordu. Bir noktadan sonra hiçbir şey düşünemediğimi fark ettim.

“Şunu yapmayı keser misin? Plan üretmeye çalışıyorum.” Tekrar başımı eğip iki elimle kulaklarıma bastırdım. Katze ise hiçbir şey söylemeden odunları yere bırakıp yavaşça uzaklaştı. Kardeşi kaçırıldığı için öfkeliydi ve onu sağ salim geri alabilmek için sabırsızdı. Onu anlıyordum. Başımı kaldırıp tekrar kuleye baktım. Son kattaki nöbetçiyi net göremesem de aşağı kattakiler gayet net seçiliyorlardı. Bazen sadece sebepsiz yere birbirlerine vurup kükrüyorlardı. Bir süre izledikten sonra bunun aralarındaki bir şaka olduğu izlenimine kapıldım. Şakalaşmaları böyle ise sinirlendiklerinde buralarda olmak istemiyordum.

“Bu kadar asık suratlı olma,” dedi ılık, hoş bir ses. Melek tekrar ziyaretime gelmişti. Başımı kaldırıp parlak silüetine baktım.

“Yardım etmek için geldin sanırım, çünkü farkındaysan bir intihar planı bu.” Nedense onun kafamdan geçenleri ya da yaşadıklarımı bilmesini bekliyordum. Bunun yerine gerçekten de şaşırmış görünüyordu.



“Neyden bahsediyorsun?”

“Ben bileceğini düşünmüştüm. Her neyse şu kuleyi görüyor musun, oradan içeri gireceğiz.” Elimle aşağı katları işaret ettim. “Tabii şu on nöbetçiyi öldürdükten sonra.” Sarayı incelemiş gibi uzun uzun baktı.

“Evet, en iyi yol orası, Cassandra.” Ellerin beyaz pantolonun ceplerine sokup huzursuzca sallandı.

“Düğmeler ne işe yarar, biliyorsun. Gömlek giydiğinde düğmeleri iliklersin. Bu işe yararlar.” Güzel varlık omuz silkmekle yetindi. Onu yetişkin formunda ikinci görüşümdü. İki seferde de beyaz bir gömlek ve pantolon giyiyor, gömleğini açık bırakıyordu.

Bir yılan tıslamasıyla oturduğum yerden fırladım. Melek saldırı pozisyonu almışçasına dizlerini büküp ellerini yumruk yapmıştı. Baktığı yöne döndüğümde duyduğum sesin yilandan değil de dişlerini çıkarmış, gözlerinden ölüm fişkırان saldırı pozisyonunda bir vampirden geldiğini gördüm.

“Katze, ne yapıyorsun? O bir tehdit değil, aynı şekilde Katze de bir tehdit değil.” Kimse kıpırdamamıştı. Ortam aniden alev alacak gibiydi. “Katze, zamanımız daralıyor. O bizim düşmanımız değil, bana ihtiyacı var. O yüzden lütfen düzelir misin?” Yalvaran gözlerle karşımda duran pembe saçlı vampire baktım. Bakışları yumuşamamıştı ama ellerini gevşetti. Aynı şekilde melek de duruşunu düzeltti.

“Teşekkürler. Melek, Katze ve ben binaya gireceğiz. Bize yardım edebileceğin herhangi bir nokta var

mı?” Kollarımı kavuşturmuş, karşımdaki mermer heykelleri andıran sarışın çocuğa bakıyordum. Bir süre beni inceledi, ardından göz ucuyla Katze’e baktı.

“İblislerden uzak duramıyorsun, değil mi? Aidan-hell gidiyor ve sen başka bir tanesini buluyorsun.” Elini cebine attı ve iki minik hançer çıkardı. Hançerler o kadar minikti ki en fazla iki parmak uzunluğundaydı. İkisini de bana verdi. Birini Katze’e uzattım ve Katze almak için elini uzattığında aniden geri çekildi. Kuşku dolu bakışlarını meleğe yöneltmişti.

“Bunlar nedir? Bunlarla kimseyi öldüremeyiz.”

“Bizler şeytan savaşlarına müdahale etmeyiz. Bu hançerler insan ya da iblis, her türlü varlığı bayıltır ama sadece birkaç dakika. İhtiyacınız olabileceğini düşündüm.”

“Unut bunu.” Katze hançeri almak yerine bir adım geri attı. “Cassie, bu kurtadamların hepsini indirebiliriz, bunu biliyorsun. Ondaki herhangi bir şeye ihtiyacımız yok.”

“Aptallık etme vampir, sana yardım etmek gibi bir amacım yok. Cassandra’nın bu hançerlere ihtiyacı olacak. Bunları almamak aptallık olur.” Haklıydı, bu hançerler zamanı geldiğinde hayatımı kurtarabilirdi ama nedense içimde kötü bir his vardı.

“Peki, bunları alırsam, karşılığında ne isteyeceksin?” Kimse kimseye yardım olsun diye bir şey yapmazdı, yoksa yapar mıydı? Melek olsa bile?

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Bu hareketiyle tıpkı bir insana benzemişti. “Ben meleğim, işim iyilik yap-



mak. Sana iyilik yapıyorum ve karşılığında bir şey istemiyorum. Şimdi, al onları ama unutma, etkileri sadece birkaç dakika. Ha unutmadan..." Yanıma gelip kulağıma eğildi. Yoğun odunsu çiçek kokuları etrafımı sarmıştı. Başını eğdiğinde sarı bukleleri alnıma değdi. Kulağıma fısıldıyordu. "Oraya gittiğinde doğruca kralın odasına git."

Kaşlarımı çatarak kurduğu cümleyi anlamaya çalıştım. Sert rüzgâr ufak çalıları savururken melek ortadan kayboldu. Ardında bıraktığı tozlar saçlarıma yapışırken düşündüm. Odaya bakmam mı gerekiyordu? Bu gece kesin ölecektim ben! Nöbetçileri atlatmam bile kral beni yakaladığında öldürürdü. Neden herkes benden daha çok şey biliyordu?

Transtan çıkınca Katze'nin sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. Açıklamaya zaman yoktu, güneş batmıştı ve acele etmemiz gerekiyordu.

"Kardeşini bulduktan sonra anlatacağım, yemin ederim." Hançerin birini uzattım, tereddüt etse de aldı. Kendine batırmaktan korkar gibi hemen eski bir beze sarıp kemerine bağladı. Eğer dövüş sırasında kendine sapsa oracıkta bayılırdı ve bu, sonumuz olurdu. Derin bir nefes alıp hedefimize, tam tepeye baktık. Tanrı yardımcımız olsun!

Saklandığımız yerden yavaşça çıktık.

Yaklaştıkça karanlıklara bürünmüş saray gözüne daha da büyük görünüyordu. Birinin bana, "Cassie bunu yapmak zorunda değilsin, başka yolları da var," demesini istiyordum. Ama tabii ki kimse böyle bir şey demedi. Yol arkadaşım çılgın vampir, gözlerini son kattan ayırmıyordu. Aslında dikkatini aşağıdaki üç kata yoğunlaştırırsa daha iyi olacaktı çünkü asıl belalar oradaydı. Belimizi büküp koşuyorduk. Ana kapıya geldiğimizde Katze'in ağaçlıkta bahsettiği planı milyonuncu defa düşünüyordum.

Canımıza susamıştık. Plana katkısı olabilmesi için bileğini kesip göğüslerime kanını akıtmıştı. Dedikine göre fazlasıyla insan kokuyormuşum ve kurtadamlar iblis kokmadığımı anlarmış. Her neyse, şu an Katze'in kanıyla yıkanmış göğüslerim vardı.

Ana kapıya yakın bir çalılığa vardık. Katze uzun ince parmaklarıyla parlak pembe saçlarını karıştırıyor, siyah korsesini biraz daha aşağı çekiyordu. Korsesini daha fazla indiremediğinde birden sertçe yukarı çekti. Sonuç: Her an fırlayacakmış gibi görünen göğüsler!

Siyah uzun yırtık gömleğim ve siyah deri taytımla beni oldukça sıradan hissettirmişti. Nihayet göğüslerini incelemeyi bırakıp bana döndüğünde suratı asıldı. Hayal kırıklığını saklamakla hiç uğraşmıyordu.

"Tanrım! Cassie, şu haline bak. Tanrı aşkına büyük annem gibisin." Gözlerini devirip bana daha da



yaklaştı. Öyle ki karşımda bir heykeltıraş vardı ve ben de işe yaramaz bir kildim.

“Taytın güzel.” Eliyle beni döndürdü. “Popon güzelmiş Cassie fakat üst tarafa kesinlikle bir şey yapmalıyız.” Bir saniye kadar sonra gömleğim parçalar halinde yerde duruyordu.

“O gömleğe bir servet ödedim! Neden yaptın bunu?”

“Çünkü zaten bok gibi görünüyordu. Hem senin kolay kız olman lazım aptal, asil değil.” Üzerimde taytım ek olarak bedenime fazlasıyla yapışan gece mavisi düz bir atlet kalmıştı. Altımdaki siyah tayt ve bileklerimin hemen üzerinde biten yüksek taban botlarımla gerçekten de ilginç görünüyordum. Hani mevsimin ne olduğuna karar verememiş gibiydim; alt tarafım kış, üst tarafım yazdı. Kolyem atletimden içeri girmişti. Yavaşça çıkıp dışarı bıraktım. Katze son bir kez bana baktı ve aynı anda çalılıklardan çıktık.

Ana kapı el oymasıydı, bunu anlayabiliyordum çünkü avcıların *sanat tarihi* eğitimi vardı. *Sanat tarihi* nelerin iblis malı olduğunu anlayabilmemiz için gerekliydi. İblisler işaretlere bayılırlardı, hizmetkârlarına bile işaret bırakırlardı.

İblis işaretleri olan sanat eserlerinin yok edilmesi gerekliydi çünkü bu motifler lanetliydi. Geniş kapı değişik oyma ifadelerle doluydu. En çok da kuru kafa vardı. Çarpık şekilli siyahın ve grinin tonlarında yüzlerce kuru kafa. Kuru kafaları severdim, hep sevmiştim fakat bu kapı tüylerimi ürpertmişti.

Kapıya iki metre kala duyduğumuz ısıklıkla aniden durduk. Islığın geldiği yöne bakmak için dönecektim fakat dönemedim. Popom avuçlanmıştı.

“Bak sen. Hey James, bak buraya kimler gelmiş!” Tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Yarın kalçamda çürük izleri olacaktı. Sinirlenmemeye çalıştım. Buradan kurtulduğumuzda Katze’in o vampir dişlerini yerinden sökecektim, yaptığı dâhiyane plan buydu. Katze cilveli gülücüklerle diğer nöbetçiye koştu. Adam ona doğru gelen vampir kızı görünce bir anlık tereddüt etti fakat Katze adama koşup sarıldı. Kalçamı avuçlayan pislik elini çekti ve kolumdan sertçe tutup yüz yüze gelmemizi sağladı. Burun delikleri genişledi ve boynumu koklamaya başladı.

“James, bu kız iblis gibi kokuyor, seninki ne âlemde?” Hâlâ sertçe kolumu tutuyordu. Katze adı muhtemelen James olan adamın kollarında sarhoşmuş gibi kahkahalar atıyordu. Benim de öyleymiş gibi görünmem lazımdı fakat lanet kurtadamın teki kolumu yerinden çıkaracakmış gibi tutarken bu hiç de mümkün değildi. James, Katze’i nazikçe kokladı.

“Bu kesinlikle bir iblis ve ikisi de sarhoşlar, cehennem şarabı içmiş olabilirler mi? Hallerine bir bak-sana. Kim akli başındayken kendini bir kurtadamın kollarına atar?” James kollarındaki Katze’e muzipçe gülümsedi. Katze göz kapaklarını açamıyor gibiydi. Kolumu tutan kurtadam yavaşça bıraktı.

“Hangi kasttansın sen?” James gibi kolay aldanmıyordu. Büyük gri gözleri şüphe doluydu. Tepesin-



deki saçları kazıtmış, yerine değişik dövmeler yaptırmıştı.

“Ben şeyim... şey.” Herhangi bir kasta ait değildik. Sadece iblisiz gibi rol yapmamız gerekiyordu, alt sınıf olduğumuzu sanmaları yeterliydi. Katze’in vampir olduğu anlaşılırsa işimiz burada biterdi. Vampir kız, kokusunu gizleyecek büyüü yola çıkmadan önce öğrenmişti. Kurtadamlar kastlar arasında vampirler kadar güçlüydü. Tehlikeli olmadığımızı düşünmelilerdi.

“Konuşamıyor bile, kesinlikle cehennem şarabı bu.” James yarı baygın olan Katze ile yanımıza geldi. Gözlerimi açmakta zorlanır gibi yapıp sendeledim.

“Ne oldukları umurumda değil. Nöbetteyiz. Öldürelim gitsin.” Öldürmek mi? Ah, biz böyle düşünmemiştik! James birden dikkat kesilip havayı kokladı.

“Seninki ne kadar güzel kokuyor böyle? Neredeyse insan gibi.” Yüzünü büyük bir gülücük kapladı. Tüyleri diken diken eden bir gülücük.

*Pekâlâ, sıçtık!*

“İnsan değil. Öldürelim gitsin.” Anlaşılan koca oğlan benden hiç etkilenmemişti. Her şey karşılıklı!

“Öldürmek mi? Bence yatacakları bir yere ihtiyaçları var Bob. Hem bu kadar sevimli iki şeyi neden öldürelim ki.” Eli hâlâ ona sarılmakta olan Katze’in sırtından yavaşça kalçasına indi. Katze aniden doğrulup James denen herifin kulağına bir şeyler söyledi. James’in göz bebekleri arzuyla parladı. Muhteme-

len herife onu içeri götürmesini söylemişti ve elbette yatacak yer için değil

“Bob, bana beş dakika ver. Şu tatlı hanımın giderilmesi gereken ihtiyaçları var.” Bir elini Katze’e dolarken diğer eliyle pantolonunun fermuarını indiriyordu. Bob homurdanarak güldü.

“Adi herif. Her zaman nöbet sırasında kendine bir eğlence bulur.” Bob’ın bana olan bakışları artık şüpheli değil, açtı. Şüpheli olmasını tercih ederdim. Katze ve James oymalı kapıya doğru gözden kaybolurken Bob yanıma yaklaştı.

“Çok güzel kokuyorsun. İblis olmasaydın seni yavaşça yer, bu kokunun tadını çıkarırdım.” Eliyle saçlarımdan bir tutam alıp burnuna götürdü. “Ama neyse ki iblissin ve seninle yapılacak daha eğlenceli bir şeyler bulabiliriz.” Elini pantolonuna indirip ön tarafındaki şişkinliği tuttu. Kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Diğer eli hâlâ boştaydı, hançeri saplayamadan beni durdurabilirdi.

“Senin de giderilmeyi gereken ihtiyaçların var mı?” Hızlı düşünmeliydim.

“Sanırım, evet.” Kurtadam sertçe bir kahkaha attı. Boşta kalan eliyle kalçamı yakaladı. *Pekâlâ, işte beklediğim fırsat. Yakınlaş seni adi herif.* Sol elimle ensesindeki saçları tuttum, bu onu daha da heyecanlandırdı. Sağ elimle de belimdeki minik hançeri çıkardım. Parmağımın arkasına gizledim. Şimdi iki elimle de ensesini tutuyordum. Yerinde duramıyor-



du, arzudan gözleri parlıyordu. Göğsünden tuhaf hırıltılar yükselirken bir eliyle fermuarını indiriyordu. Aniden hançeri boynuna sapladım. Sanki zaman durmuştu. Bir anlığına gözleri açık öldüğünü düşündüm ama sonra göz bebekleri inanılmaz bir hızla büyüdü ve tüm gözünü kapladı. Kalçamdaki tutuşu gevşemişti, hemen elinden kurtuldum ve iri bedenini sertçe ittim. Yere kapaklandığı an tozlar havaya kalktı. Sanki popomda bir çeşit veba varmış gibi delice silkeledim.

“Seni adi piç! Seni lanet olası piç!” Yerde yatan hareketsiz kurtadamı tekmeledim. Katze gölgelerden çıkıp yanıma geldiğinde kurtadamı tekmelemeyi bırakıp ona baktım. Saçları dağılmıştı ama bunun dışında tek çizik almamıştı.

“Onu öldürdün mü?” Kurtadamı öldürüp öldürmediğini merak ediyordum. Öldürdüyse buna mutlu olacaktım çünkü o bir iblisti. Evet anlamında başını salladı. Yanıma gelip yerde yatan kurtadamın karnına güçlü bir tekme geçirdi. Birinin uyanınca bazı yerleri fena ağrıyacaktı. Birkaç dakikamız vardı. Üstümüzü başımızı düzeltip ana kapıya yollandık. Kapının iç kısmında başka nöbetçiler vardı. İki tarafta iki nöbetçi büyük geniş parmaklıklı bölmelerde duruyorlardı. İçlerinden biri tuhaf bir şekilde bir telefona kendini kaptırmıştı ve oynadığı oyunun müzik sesi etrafta yankılanıyordu. Telefonda oyun oynayan bir kurtadam! Sonunda kafayı sıyırmış olmalıydım.

“Neden o bölmelerin arkasındalar?” Nöbetçilerin kafeslerde ne işleri vardı? Katze bilmiyorum anlamında başını salladı. Biz biraz daha yaklaşıncı telefonla oynamayan nöbetçi birden doğrulup havayı kokladı. Aniden durduk. Kıpırdayamıyorduk, eğer hareket edersek rüzgâr kokumuzu onlara götürebilirdi.

“Kokuyu aldın mı?” Diğer kurtadam başını telefondan kaldırmadan ortalığı kokladı “Hayır, her şey normal Eddie. Biraz rahatla, olur mu?”

“Sen rahat olabilirsin ama ben acıktım.” Eddie denilen esmer kurtadam burnunu parmaklıkların arasına geçirip deli gibi koklamaya başladı.

“Katze. Sanırım orada olmalarının iyi bir sebebi var.” Parmağımla çılgın gibi havayı koklayan Eddie’i gösterdim.

“Pekâlâ. Şu ikisini dövüşmeden geçemeyeceğiz. Sessizce halletmeliyiz. Ben büyük olanı alıyorum, telefonlu çocuğu sen al. İşini bitirdikten sonra hançerleri saplayacağız, bu sayede yardım çağıramamış olurlar. Unutma, birkaç dakikamız var, Cassie.” Ardından Eddie’nin olduğu tarafa doğru hızla yürüdü.

“Hey, bu kokuyu aldın mı? Burada başka bir iblis var, sana diyorum!” Eddie bölmenin içinde hızla etrafı kolaçan ediyordu. Diğer nöbetçi oflayarak telefonunu kapattı. Gözleri gece karanlığı rengiydi. Bakışlarıyla usulca etrafı taradı. Nihayet bana geldiğinde duraksadı. Parmaklıklara yaklaşıp ardından siyah uzun saçlarını geriye atıp keyifle gülmeye baş-



ladı. Tüylerim diken diken olmuştu. Tereddütle biraz daha yaklaştım. Sağ taraftaki homurtuyu duyunca ikimiz de o yöne baktık. Katze hançerini aceleyle nişan alıp Eddie'nin karnına sapladı. Devasa adam kurda dönüşmeden yere yığıldı. Başımı tekrar diğer bölmeye çevirdiğimde kurtadamın yüzünün uzadığını gördüm. Elim karıncalanıyordu, hançeri kullanmam gerekiyordu, eğer biraz daha beklersem... çok geç olabilirdi. Kurtadam başını önüne eğince koyu saçları kısalıp gürleşmeye başladı. Dizlerinin tuhaf açıda büküldüğünü gördüğümde bir şok dalgası bedenimi sardı. İlk kez bir kurtadamın dönüşümünü görüyordum.

Göz ucuyla Katze'in bana doğru koştuğunu gördüm. Elimi koparırcasına hançerimi çekip aldı. Kurtadam başını kaldırdığında siyah gözleri tehlikeli bir parıltıyla parlıyordu, kaşları kaybolmuştu ve çenesi bir köpeğinki gibi öne doğru uzuyordu. Alt dişlerinin dudaklarını yırtarcasına çıkışını izlerken dehşete kapılmıştım. Bir an sonra göz pınarları kanayarak, yaratığın kanını uzayan burnundan aşağı akıtmaya başlamıştı. Sanki bize gerek kalmadan kendi kendini öldürüyor gibiydi. Tanrım... Tüm vücudundan kılların çıkışını izleyecek mideye sahip değildim.

Katze iki hançeri de havaya kaldırdığında karşımızdaki kurt, tam formuna dönüşmüştü. Sarı kah-verengi kürklü, katran karası gözleri olan iri yarı bir kurt. Katze iki hançeri de fırlattı. Aynı anda yaratık

parmaklıkları devirip dışarı fırlamıştı. Hançerlerden biri yaratığa çarpıp düştü, diğeri ise -Allah'a şükürler olsun ki- kürklü bedenine saplandı. Yaratık bir an için öyle kaldı, ağzından kısık acılı bir uluma duyuldu ve yan bir şekilde yere yığıldı.

Tuttuğum nefesimi bırakırken Katze kurdun yanına giderek yere çömelip hançeri kürkünden çıkardı. Birini bana fırlattığında derin bir uykuda gibiydim. Elime değen soğuk gümüş hançer, gerçekliğe dönme yardımcı oldu. Katze başını kaldırıp yukarı baktı. Hâlâ atlatmamız gereken nöbetçiler vardı.

Eğilerek ilerlemeye başladık. Katze uzun boylu bir kızdı. Eğildiğinde bile dikkat çekebilme tehlikesi vardı. Bense bir altmış beş santim boyla orta boylu bir kızdım ve eğilince dikkat çekmeden hareket edebilirdim. Duvarlara vardığımızda Katze dişlerinin arasına hançerini yerleştirdi ve duvara tırmanmaya başladı. Pekâlâ, benim de iyi olduğum birkaç konu vardı. Tırmanmakta çok fena sayılmazdım, hemen peşinden yukarı tırmandım. Dişlerimle hançerin bıçağını sıkıca tutuyordum. Her duvara sürünüşümde ter alnımdan gözlerime akıp sulandırıyordu. Antrenmanım yokken tırmanmak her zamankinden daha yorucuydu. Duvarın daha yarısını tırmanabilmişken öyle bir ses çıktı ki kalakaldık.

En aşağı on farklı uluma aynı anda havaya karıştı. Seslerin ana kapıdan geldiğini tahmin ediyordum. O iki salağın yokluğu elbette ki fark edilmişti. Evet,



artık sarayda davetsiz misafirler olduğunu herkes biliyordu! Ben ulumaları dinlerken Katze durmadan ilerlemişti. Sağ elimle alnımı silip tırmanmaya devam ettim.

İlk katta karşımıza iki nöbetçi çıktı. İkisi de bizden henüz haber almış olmalılar ki hızla değişime uğruyorlardı. Bu açıktan faydalanıp hemen yanlarına giderek hançerleri sırtlarına geçirdik. Uluyarak yere yığıldılar.

“Diğer kattakiler çoktan dönüşmüş, bizi bekliyorlardır.” Katze bir an olsun sevinmez miydi? Bugün hiç görmediğim kadar iblis görmüştüm ve hâlâ yaşıyordum. Lanet olsun, takdire ihtiyacım vardı! Oysa vampir hiçbir şey demeden ikinci kata tırmanmaya başladı.

Hançerimi ağızma sokup peşinden yukarı çıktım. Uzun kaslı bir pençe Katze’i duvardan çekip aldığı anda korkuyla pustum. Vampir şu an muhtemelen ikinci katın zemininde, yerdeydi ve başında en az iki kurt vardı. Duvarda kalmak daha akıllıca gibiydi. Bedenimi olabildiğince duvara yapıştırdım.

Katze’in acı dolu çığlığını duyunca daha fazla duvarda bekleyemeyeceğime karar verdim. Tüm gücümü kullanıp kendimi yukarı çektim. Gördüğüm manzara oldukça sarsıcıydı. Katze’in sırtından oluk oluk kan akıyordu ve iki kurda karşı vahşi bir şekilde hırlıyordu. Kurtlar da en az aşağıdakiler kadar iri yarı ve vahşiydi. Bir tanesi beni görünce hırlayıp

koşmaya başladı. Ne yapacağımı bilemez halde geriledim. Beynim donmuş gibiydi, hemen kendime gelmeliydim. Katze hayvana hançerini fırlattı. Hançer kurdun gözünün yanına çarpıp yere düştü, hayvan hâlâ üstüme doğru geliyordu. Göz ucuyla diğer kurdun Katze'in üstüne çullandığını gördüm. Katze'in hançeri yerde duruyordu, benimkiyse elimdeydi. Derin bir nefes alıp kendimi sona hazırladım. Yaratık tam üstüme gelirken sağ tarafa kaçtım. Tekrar üstüme geldi. Bu kez daha sinirli gibiydi. Sola kaçtım ve o da sola geldi. Gözleri zekâ ile parlıyordu. Kurtdamlar zeki olurlardı. *Ama belli ki benim kadar değil!* Hançeri aniden boynuna sapladığımda iri gözleri şaşkınlıkla daha da açıldı. Sola kaçtığımda beni kıştırdığını düşünmüştü oysa ben onu kendime yakın tutup hançerimi batırmak istiyordum.

Katze hâlâ üzerindeki kurtla savaş veriyordu. Hayvanın siyah tüyleri yapış yapış kana bulanmıştı. Vampir kız hayvanın başını iki eliyle tutmuş, boynunu kırmaya çalışıyordu. Kendi kurdumu tekmeleyip nefes nefese yanına vardığımda Katze kurdun cansız bedeninin altında kesik kesik soluyordu. Hayvanı üzerinden çekmek için eğildim. Tanrım, ne kadar da ağırdı! Nihayet hayvanı itip Katze'e yardımcı olmak için elimi uzattığımda o çoktan kalkmıştı.

"Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorsun?"

"Eğer yavaş hareket etseydim ikimiz de ölmüş olurduk." Doğru. Cesetten bulaşan yoğun yapışkan



kanı üstüme silip yukarı baktım. Son kat. Dizlerimi tutup öne eğildim. Derin bir nefes alıp Katze'in peşinden duvara tırmanmaya başladım. Yorgundum, tükenmiştim ama devam ettim.

Burada bir tane nöbetçi görmeyi bekliyorduk ama yoktu. Pekâlâ, aslında vardı ama kanlar içinde yerde yatışına bakılırsa çoktan ölmüştü. Anlamıyordum, kim bizden başka bir kurtadamı kendi saraylarında öldürebilirdi ki.

"Gelmeniz neden bu kadar uzun sürdü?" Geniş terasın sonunda, açık olan odanın girişinde, üzeri kana bulanmış beyaz gecelikte ufak bir kız çocuğu duruyordu. Onu fotoğraftan tanımıştım, bu Lnn idi. Katze hemen kızın yanına koşup sıkıca sarıldı. Kız minik ellerini Katze'in boynuna sardı. İblisler için fazlasıyla duygusal bir andı.

"O kim? Bana yemek mi getirdin?" Minik parmağıyla beni işaret ediyordu. Yemek kelimesini kullanırken gözleri ışıldamıştı.

"Hayır Lnn. O bizim arkadaşımız. Seni kurtarmama yardım etti." Kız hoşnutsuzlukla mırıldandı. Hemen sonra bana bakışı beni kabullenir gibiydi. "Teşekkür ederim." Yanıt olarak ona gülümsedim. Şimdi sırada benim görevim vardı. Derin bir nefes aldım.

"Katze, benim kralın odasına gitmem lazım." Katze'in göz bebekleri kocaman oldu. Bunu ona anlatmak zor olacaktı ve vaktimiz de yoktu.

"Aradığım kişiyi orada bulabilirim beki. Üstelik melek oraya gitmemi söyledi."

“Gerçekten meleklerle çalışıyorsun, değil mi?” dedi hoşnutsuzca.

“Hayır, meleklerle çalıştığım falan yok. Hem unut-  
tun mu, bu hançerleri onlar bize verdi.” Elimle hançe-  
rimi havaya kaldırdım. Bir adım geriledi. *Of, olamaz.*

“Katze, ben kimse için çalışmıyorum, kendim için yaşıyorum ve çok uzun süre de yaşayamayabilirim. Bak, anlamıyorsun. Ölüm meleği benim için gelecek, belki bunu geciktirebilir ya da engelleyebilirim. Bunu bilmenin tek yolu denemek. Hayatım için hâlâ bir şans varsa o da orada. Bunu denemem lazım.” Alt katlardan gelen ulumaların şiddeti her geçen saniye artıyordu. Yaklaşıyorlardı. Katze kardeşine baktı, ufak kızın yüzü ifadesizdi. Pekâlâ, artık zaman yoktu. Anlaşılan tek başıyındım. Arkamı dönüp odayı geçmeye hazırlandığımda uzun parmaklı zarif bir el beni durdurdu.

“Pekâlâ Cassie, sana yardım edeceğim. Ama sonra bana her şeyi anlatacaksın.” Katze’in bileğimdeki elinin üstüne elimi koydum. İçim umutla dolmuştu, buradan hâlâ sağ çıkabilirdim. “Anlatacağım.” Ardından odaya adımımı attım.

Küçük Lnn’nin tutulduğu oda bu olmalıydı. Yerlere saçılmış oyuncaklardan zar zor ilerleyebiliyorduk. Odada zarif beyaz bir masanın üstünde içi kırmızı sıvıyla dolu bir şişe vardı. Yanında da rengârenk bardaklar ve çizgi film karakterlerinin olduğu pipetler. Vampir de olsa çocuk, çocuktu işte. Kapıya vardığımızda kulağımı kapıya yasladım, ses gelip gelmedi-



ğine baktım. Aslında bir sürü hırıltı duymayı bekliyordum ama hiç ses yoktu. Kapıyı açıp geri çekildim. Kimse içeri girmeye filan kalkışmadı. Temkinli bir şekilde vücudumun yarısını kapıdan çıkardım. Karanlık koridorda kimseler yoktu. Koridor sadece sağ tarafa uzanıyordu, solda kulenin pencereleri vardı. Sağ tarafa doğru ilerledik, koridorun sonuna vardığımızda gittikçe daralan karanlık merdivenlerden indik. En önde ben, arkamda Katze ve en arkada da Lnn vardı. Keskin bir kahkaha sesiyle aniden durup dikkat kesildim.

“Hadi kızlar, çıkın oradan.” Zarif bir erkek sesi karanlık koridoru doldurmuştu. Kızlar diye anlaşılan bize hitap etmişti. Katze’e dönüp baktım ama karanlıkta yüz ifadesinden hiçbir şey anlamamıştım.

“Hadi ama fazla zamanımız yok, yardım etmek istiyorum.” Yardım mı etmek istiyordu? Kim bize yardım etmek istesin ki? “Kolla beni.” Katze karanlıkta onaylarcasına bir homurtu çıkardı. Gölgelerden çıkıp kendimi açık ettim.

“Ah, sonunda.” Ellerinizi iki yana açıp keyifle sırttı. Onu tanı mıyordum. Keşif gezimizde gördüğümüz nöbetçilerden biri değildi. Omuzlarına kadar gelen sarı saçları olan karanlık gözlü kurtadam silahsızım dercesine ellerini kaldırıp kendi çevresinde döndü.

“Sanırım bu odaya girecektiniz?”

“Neden bu odaya girmek isteyelim ki?” Katze de karanlıktan çıkıp hemen yanıma gelmişti, elindeki hançerle tetikteydi.

“Çünkü bu oda kralın odası, onu öldürmeye gelmediniz mi?”

“Öyle bile olsa, sen de kurtadamsın, neden bize yardım edesin ki? Sonuçta o senin kralın.” Katze de benim gibi anlamaya çalışıyordu. Sanırım kaçık bir kurda denk gelmiştik.

“Ben de kurtadamım, evet. Fakat bu, yönetimden memnun olduğumu mu gösterir?” Ellerini göğsünde birleştirdi. Sabırsızca karar vermemizi bekliyordu. Katze ile birbirimize baktık.

“O kaçık.”

“Hayır, o bir asi. Kralı öldürmek istiyor.”

“İyi de ben kralı öldürmek istemiyorum, yani bilmiyorum.” Kralı öldürmek isteyen Aidanhell’di ama Katze, Aidan’ı tanımıyordu ve kehanetten haberi yoktu.

“Sana söylüyorum Katze, o bir kaçık.”

“Hanımlar bir kaçık ya da değilim, sorun şu ki siz bunu tartışırken bu kata birazdan kurtadamlar dolacak.” Haklıydı ama züppeydi işte. Rahatsızca çevresine bakınırken bir an durdu. Pişkince sırtıp göz kırptı. Her gördüğüm kurtadam gerzek miydi?

“Zaman yok, dediğini yapalım.” Katze temkinli bir şekilde kurtadamın yanına yaklaştı.

“Eğer bize zarar verirsen kurt, hayalarını kesip sana yediririm.” Katze bunu yapardı, bundan hiç kuşku yoktu ama kurt sadece daha parlak bir şekilde gülünce Katze de yanıt olarak homurdandı. Tam o an derinden bir ulumayla tekrar saldırı pozisyonu



aldık. Uluma kapının diğer tarafından geliyordu. Sarışın kurtadam bile şimdi daha ciddi görünüyordu. Önden benim gitmem gerekiyordu çünkü odayı deli gibi görmek isteyen bendim. Ürkekçe kapıya dokundum. İki taraflı açılan kapılardandı. Hançerimi dişlerimin arasına alıp kollarımla kapıyı sertçe açtım.

Karşımdaki manzara tüm senaryolar arasında en kabul edilemez olanıydı. Büyük iri ve ihtişamlı bir kurtadam yerde çırpınıyor, her geçen saniye bedeninden daha fazla kan fışkırıyordu. Hemen yanında iri yarı bir siluet, ellerine bulaşmış kanı yalıyordu. Siluet bizi görünce başını kaldırdı ve ay ışığı yüzüne yansıdı. Kana bulanmış yakışıklı yüz hatlarını görünce kalbim hop etti. Aidanhell!

Neden bilmiyorum, ona yaklaşmak için bir adım ileri gittim ama sarışın kurtadam beni kolumdan tuttu. Sanırım bilinmeyen düşmana yaklaşmamın pek güvenli olmadığını düşünüyordu. Tekrar Aidanhell'e baktığımda gözleri kan kırmızısıydı, kaşları çatılmış bir halde kurtadamın kolumdaki parmaklarına bakıyordu. Bakışları tekrar bakışlarımla buluştuğunda kaşları daha da çatıldı ve tekrar kurtadamın eline baktı. Ah Tanrım! Elimi kurttan çektim ama laf anlamaz şey tekrar tuttu.

"Ne yaptığını sanıyorsun, geri çekil." Beni bir adım geriye çekti. Onu anlayabiliyordum, karşımda kanlar içinde iblis çocuğu duruyordu ve birlik olup geride durmalıydık. Deli gibi titriyordum. Her şey çok ağır

gelmişti. Titremem insanüstü bir hal almıştı. Katze saldırı pozisyonuna geçti fakat bir adım gerilemesi gözümünden kaçmamıştı, ondan korkuyorlardı. Deli vampir kız ve asi kurt çocuk bile ondan korkuyordu.

Dişlerim kontrolsüz bir şekilde çarpıyordu, bir çeşit kriz geçiriyordum. Ellerimi ve dişlerimi sabit tutmaya çalıştım fakat olmadı, bedenim söz dinlemiyordu. Kurt iri sıcak elleriyle iki kolumu da sıkıca kavrayıp beni ortamdan biraz daha uzaklaştırdı. Son bir irade kırıntısıyla ellerinden kurtulmaya çalıştım, anlamıyorlardı. Aidan ile çok geç olmadan konuşmalıydım. Kurt tekrar kollarımdan yakalayıp beni kendine bastırdı. Aidanhell kurtadamın tekrar kolumu tutması üzerine gözlerini kapatıp başını geriye attı. Sakinleşmeye çalışır gibiydi. Tekrar gözlerini açıp bana baktığında bakışları hayal kırıklığı doluydu. Yavaşça arkasını döndü ve pencereye koştu. Kolumu kurdun elinden kurtarıp karmakarışık duygularla sendeleyerek peşinden koştum ama geç kalmıştım. Aidanhell kendini pencereden dışarı atmıştı. Hemen arkasından baktığımda başta, aşağı doğru dalışa geçip sonra siyah kanatlarını açıp tekrar yükseldiğini gördüm.

Gecenin karanlığında gözden kayboluyordu. Bana öyle bir bakmıştı ki, o son bakışı uzun süre unutamayacaktım. Pencerenin önünde dizlerimin üzerine yığıldım. Katze yanıma koştu, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Titrememem daha da artmıştı, yerden



kalkmaya çalışırken Katze beni durdurdu. Kurt yanıma gelip gömleğini yırtarak iri bir kumaş parçasını elinde yuvarladı. Göğsümde bir ıslaklık hissettiğimde bakışlarımı aşağıya çevirdim, ağzımdan sular damlıyordu. Daha açık söylemek gerekirse köpükler çıkıyordu. Tekrar yukarı bakmaya çalıştım ama her yer kararmaya başladı, artık başımı kaldıramıyordum.

Katze çenemi sıkıca kavramış olmalıydı, gözlerim açıktı ama göremiyordum, her yer karanlıktı. İçimde her saniye şiddetlenen depremler vardı. Bir sarsıntının daha geldiğini hissederek öğürünce midemdeki asitli sıvı boğazımı yaktı. Ardından dişlerimin arasına bir kumaş yerleştirdiler. Ağzımdaki metalik tat azalırken farkındalığım artıyordu. O ana kadar dilimi ısırduğımın farkında değildim.

İlk kanlı görümle böyle tanışmıştım ve gördüklerimi uzun süre unutamayacaktım.

\*\*\*



## BÖLÜM 10,5

**"B**eni tanıdın mı?" dedi ölümcül bir ses. Cassie gözlerini yavaşça açıp çevresine bakındı. Alabildiğine boğucu bir karanlık dışında hiçbir şey göremeyen gözlerini birkaç kez kırpıp endişe ile kıpırdadı. Onunkilerin aksine karanlıkta görebilen gözler karşısında açıkta ve savunmasızdı. Ürkekçe ellerini kaldırıp karanlığı dövdü. Şu an için anlayabildiği kadarıyla yarım metre yakınında kimse yoktu. Rahatlayarak terden sıırılsıklam olan alnını sildi. Nihayet karanlığa alıştığında sesin sahibi olan etkileyici adamı fark edebilmişti.

Karşısındaki adam sivri çenesi ve normalden daha çıkık elmacık kemikleriyle sıra dışı bir görünüme sahipti. Cassie, adama daha dikkatli bakınca gölgelerde kalan kırmızı uzun kanatlarını gördü. Korkuyla yutkunup adımlarını olabildiğince geniş tutarak geri geri yürüdü. Adam korkunç kanatlarını oynatınca Cassandra elleriyle gözleri kapadı. Bu varlığa bu ka-



dar yakından bakmak ona tanımlayamayacağı şekilde *günah* gibi hissettiriyordu. Ürkütücü adam günahın beden bulmuş haliydi.

Genç avcı artık yolun sonuna geldiğini biliyordu. Yaşam bir yolculuktan ve Cassandra bir sonraki durakta inecekti. Adam zarifçe başını kaldırıp avcının omuzlarından geriye, oldukça uzaklara baktı. Cassandra acıyan kalbi ve korkudan düğümlenmiş kaslarına rağmen adamın şu ana kadar gördüğü en etkileyici erkek olduğunu düşündü. Daha önce çevresine bu kadar güç akıtan bir şey görmemişti. Bunun gibi varlıkların sadece efsanelerde olduğunu düşünürdü. Bakışlarını birazcık kısarak adama daha dikkatli baktı. Adam uzun sivri parmaklarını saçlarının arasından geçirerek hafifçe gerindi. “Beni tanımadın,” derken sesi hüzne boğulmuştu. Cassie tuhaf bir şekilde kendini suçlu hissetti. Aşina olduğu bir görüntüye bakar gibiydi ama bu adamı daha önce görseydi bunu bilmez miydi?

“Siz farklısınız. İnanın sizi daha önce görseydim bunu hatırlardım.” Avcı yalan söylemiyordu. Ürkekçe çevresine bakıp neden burada olduğunu anlamaya çalıştı. İblis kırmızı geniş kanatlarını oynatınca avcının bakışları yeniden ona kaydı. Buradan canlı çıkmayacağını biliyordu.

“Katze nerede ya da Aidan?” Kontrollü çıkarmaya zorladığı sesi ona ihanet etmişti. Bu adamda onu rahatsız eden birden fazla şey vardı. Bir şekilde onun iblis olduğuna emindi ama şu ana kadar gördüğü ib-

lisleri düşünürse bu adam bir şekilde iblisten daha fazlasıydı. Hiçbir iblisin inanılmaz kalın ve şekilli boynuzu olmazdı, daha doğrusu Cassandra böyle öğrenmişti.

Adam tok ve derin bir kahkaha attı. “Onlar şu an burada değiller. Ayrıca oğluma ilk adıyla hitap ediyorsun, öyle mi?” Zeki varlık bakışlarını avcının üstüne sabitledi. Avcı, adamın Aidan’ın babası olduğunu duyunca dehşete kapılıp bir adım daha geriledi. Karşısında büyük iblis vardı, iblislerin iblisi! Çoğu insan ona sadece şeytan der ama tarihte başka isimleri de var. Diablo, lucifer... namı diğer ilk şeytan.

Şeytan lacivert gölgeli gözlerini kapatıp başını hafifçe geriye attı. Karnındaki kaslar kasılıp vücudundaki sayısız izi ortaya çıkardı. Bedeninde hiçbir insanın oluşumuna dayanamayacağı kadar yara izi vardı. Şeytan çok mücadele atlatmış, yenilmez bir varlıktı. Cassie yanaklarının ıslandığını o an fark edebilmişti. Şeytan onu çaresiz hissettiriyordu. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Senden yapmanı isteyeceğim şeyleri anlamanı beklemiyorum,” dedi kendinden emin, kibirli bir sesle. Cassie o an onun Aidan’ın babası olduğuna emin oldu. Aralarındaki benzerlik su götürmezdi. Aidan da babası gibi bir kibir prensiydi. Şeytan günahkâr gözlerini Cassie’e dikti. “Şimdi oraya otur ve sevdiklerinin hayatı buna bağlıymış gibi dinle beni.”

\*\*\*





## BÖLÜM 11

**K**atze'in ve adını bilmediğimiz kurtadamın sayısız seslenmeleriyle yavaş yavaş gerçekliğe döndüm. Az önce öğrendiklerimin ne işime yarayacağını bilmiyordum. Draza'nın sürgün edilmesini görmüştüm, neden sürgün edildiğini öğrenmiştim ayrıca şeytan bana ayın bir aylık döngüsünden bahsetmiş hatta tam olarak şöyle demişti: "Dolunayda başladı, dolunayda sonlanacak." İyi de ben bundan ne çıkarabilirdim ki, ayrıca görü bana neden gelmişti? Bilgi güç demekti belki ama hangi bilgi bu kadar zor yollardan edinilebilirdi ki? Az önce az daha ölüyordum!

Konuştüğümüz her şey bu kadar belirsiz değildi tabii ki. Şeytan benimle karanlık bir anlaşma yapmıştı. Daha doğrusu ben bu anlaşmayı yapmaya zorlanmıştım. Tüm konuşma boyunca çenemi kapalı tutup iblisin tüm söylediklerini onaylamıştım. Bazen tüm bu coşkuma rağmen tam bir ödlekle olabiliyorum. Ama

karşısında şeytan varken kim çok cesur olabilir ki? Gözlerimi yavaşça açarken zihnim Aidan'a kayıyordu.

Aidan... beni gerçekten de kıskanmış mıydı? O ilkel şey beni kıskanmış mıydı? Dünyadaki en muhteşem erkekle az önce aynı odadaydım ve o, ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. İnatçı bir iblisin düşünceleri de kolay kolay değişmezdi hani. Düşünecek o kadar çok şey, alınması gereken o kadar çok karar var ki. Ellerimle yüzümü örttüm, çevremde olan biten her şeye rağmen karanlığın hâlâ benim için yatıştırıcı olduğunu düşündüm. Eskiden olsa gözlerimi kapatıp uzun bir uykuya dalmak isterdim ama az önceki tuhaf görü tecrübemden sonra artık uyurken de güvende olmayacağımı biliyordum.

“İyi misin?” Katze’in meraklı sesi bir kez daha düşüncelerimi böldü. Ellerimi istemeyerek yüzümden çektim. Kurdun yanında hafifçe üzerime eğilmiş, şaşkınca bana bakıyordu. Başımı çevirip Lnn’e baktım, ölen kralın yanında cesedi inceliyordu. Kurt anlaşıl maz gözlerle bir süre daha bana bakıp ardından hızlı adımlarla kapıya yürüdü

“İyiyim.” Bu bir yalandı ki Katze de bunu biliyordu.

“Az önce bir görü geldi, değil mi? Sen onlardan mısın Cassie?” Katze bir eliyle terli saçlarımı alnımdan geriye itti, diğer eliyle sırtımı tutup beni oturur pozisyona getirdi.

“Bir yıkım getiren olsa, insan gibi kokmaz. Bu kızda zerre kadar büyü yok. Siz vampirler gerçekten



aptalsınız. Kızın kanının kokusunu almıyor musun? Su katılmamış insan tohumu gibi kokuyor.” Kurt abartılı hareketlerle tekrar yanımıza geldi. Parmağını kaldırıp kibirli bir ifadeyle, “Sen, eğer dişlerinin arasına gömleğimi koymasaydım az önce dilini ısırarak koparmıştın,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim çatlak bir sesle. Kurt muhtemelen haklıydı, ağzımda hâlâ metalik kan tadı vardı. Onlara fena halde borçluydum.

“O iblis çocuğunu nereden tanıyordun?” Neden bize yardım ettiği belli olmayan kurdun gözleri merak doluydu. Canımı borçlu olduğum gerçeği onu seveceğim anlamına gelmiyordu. Şimdiden ondan bıkmıştım, bir an önce onu burada bırakıp gitmek istiyordum.

“O ve ben bir iş üzerinde çalışıyorduk fakat imm, yürümedi diyebiliriz.” Daha fazla konuşmak istemedim. Katze bunu hissetmiş olacak ki hiç üstelemedi. Kurt gözlerini şüpheli bir tavırla daha da kısarak yüzüme uzun uzun baktı. Bu kurdu her geçen saniye daha az sevmeye başlıyordum. Gözlerimi devirmeye çalıştığımda başıma inanılmaz bir ağrı girdi, iki elimle kulaklarımı tutup öne eğildim. Lanet sesler kesilmek bilmiyordu sanki. Belki de şeytanla görüşmek, bana geri dönülemez bir hasar vermişti.

Zamanımız hiç olmadığı kadar kısıtlıydı. Kralın cesedi yerdeydi ve biz de üzerimizdeki kanlarla potansiyel katillerdik, tabii bir de buna aşağıdaki kızgın

kurtadam topluluğunu -Katze sağ olsun- birkaç tane de ölü kurtadamı eklersek pek de turiste benzemiyorduk hani.

“Ne kadardır yatıyorum?” dedim başımı kaldırmadan.

“Bir dakika kadar.” Katze gözlerini kıstı. “Neden, sana daha mı uzun gibi geldi?” Cevap vermek için ağzımı açıyordum ki kurt beni susturdu.

“Hâlâ bir görü gördüğünü düşünüyorsun ama o onlardan değil, görüler insanlara gelmez.” Aslında evet, bir görü görmüştüm. Bunu onlara söyleyecektim ama artık bundan o kadar da emin değildim. Onlar derken pek de arkadaşça söylemiyordu kurt bunu. Katze’in şüpheli bakışları eşliğinde ayağa kalktım. Bir dakikayı zaten kaybetmiştim, kaybedecek bir başka dakikam daha yoktu.

“Burada işimiz kalmadı, gitmemiz gerek.” Cesedin üzerinden dikkatlice atlayıp kapıya doğru sallanarak ilerledim.

“Dur bir dakika, Cassie. Planımız yok.” Katze bana durmamı söylüyordu ama sesi, şu lanet yerden def olup gidelim diyordu. Plan kurucumuz bendim ve bir planımız yoktu, başımız gerçekten beladaydı!

Lnn, Katze’in elinden tutup cesedin üzerinden atladı, iki kardeş insana benzemeyen akıcı hareketlerle hızla yanıma geldiler. Sarışın kurtadam kapının dışında dikilmiş, sabırsızca ayağını yere vuruyor, bize pek de kaçamak olmayan bakışlar atıyordu. Lanet olası bir davet bekliyor gibiydi.



“Pekâlâ, eğer gelmek istersen...” dedim isteksiz bir mırıltıyla.

“Ah evet, ben de sormanızı bekliyordum. Doğu kapısından çıkacağız, beni takip edin.” Biz kapıdan çıkmasını beklerken hızla odaya girip cesedin yanına gitti. Krala doğru başını eğip bir saniyeliğine cansız, kanlar içindeki adama baktı. Kaşları hafifçe çatıldı, tekrar başını kaldırdığında gözlerinde iki damla yaş görmüştüm. Daha dikkatli baktığımda yaş falan olmadığını anladım, bana öyle gelmiş olmalıydı. Bize doğru hızla gelirken ben kaçık kurdun ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Katze kurdun bu kibirli ve oyunbaz haline gözlerini deviriyordu, ben ise çıkış yolunu gösterdiği sürece ona saygı duyacaktım.

Doğu kanadına gelmemiz sandığımızdan daha kolay olmuştu. Bu kanatta sadece yataklar ve yemekhane vardı. Günün bu saatinde iki aktiviteyi de yapmak için hiçbir kurt buraya uğramamıştı. Asıl zor olanlar ise alarmlardı. Her koridora girişimizde alarmı duyuyorduk, biz geçtikten hemen sonra arkamıza inen ağır demir kapılar, yabancıların buralarda pek hoş karşılanmadığının kanıtıydı. Biraz yavaş olursak o demir kapılardan biri üzerimize düşebilirdi. Bu sayede hayatımızın belki de son dakikalarını ölümcül bir labirente geçiriyorduk. Sırtıma teğet geçen duvarları üçten sonra saymayı bırakmıştım. Tek yaptığım arkama bakmadan koşmak ve atkuyruğumu da başımın yanına tutmaktı. İlerideki koridordan sağa döndük.

Nihayet yol bittiğinde kurtadam hemen önümüzde duran, daha önce fark etmediğim ufak kapıya üç kez vurdu. Hâlâ tek parça olduğum için Tanrı'ya şükrederek çevreye bakındım. Tepemize nereden duvar yağacağını bilemez haldeydik. Elim belimdeki kanlı hançere gitti. Ona güvenmiyordum, en iyi şansımız olsa bile ona yine de güvenmiyordum. Kapının hemen dışındaki nöbetçiye yerimizi bildirecek olabilirdi. İşi şansa bırakamazdım, hızla arkasına geçip hançerimi sırtına değirdim. Tenini kesmeyecek şekilde hançeri hafifçe bastırdım, zayıf bir tehdit olabilirdi ama yine de bir tehditti. Başını yan çevirip elime bakmaya çalıştı, ciddi misin dercesine gözlerini devirdi. “Beni öldürebileceğini sanıyorsun, öyle mi?” dedi keyifli bir ses tonuyla. Silkinip hançerin ucunu biraz daha batırdım. Normalde bu kadar pislik değilimdir yani önüme gelene bıçak batırmam ama bu saçma şakasından hiç mi hiç hoşlanmadım. Kurt bir küfür savurup yüzünü ekşitince hançeri tutan parmaklarımı gevşettim, bayılırsa bir işimize yaramazdı.

Kapı ağır gıcırtilar çıkararak açılmaya başladığında kurt hariç hepimiz tetikteydik. Ağır ağır inen demir kapının ardından güleç genç bir çocuk çıktı. Bizim kurt kadar büyük değildi ama sergilediği tavırlar tıpa tıp aynıydı. Kraliyet ailesindenmiş gibi yaldızlı beyaz bir gömlek ve altına parlak beyaz bir pantolon giymişti. İri gri gözlerini yavaşça üzerimizde gezdirdikten sonra eliyle abisinininki gibi dalgalı olan saçlarını karıştırdı. Birbirlerine sarılınca bir adım gerilemek



zorunda kaldım, kimseye durduk yere hançeri saplamak istemiyordum, hele tam da kurtarılırken. Yaşça daha genç olan bizim kurdun kulağına bir şeyler de-yip keskin bakışlarını üzerime dikti. Bir süre inceledikten sonra kaşlarını çatıp abisine öfkeyle baktı. İkisi son bir kez tokalaştılar. Çocuk etrafa kaçamak bakışlar atarak gözden kayboldu.

“Az önce hayatınızı kurtardım, sizi buradan çıkarıyorum. Eğer biraz canınıza değer veriyorsanız beni takip edip hızla buradan uzaklaşsınız.” Hızlı adımlarla karanlığa daldı. Hemen peşinden gidiyorduk, Lnn’nin bize yetişmesinin zor olacağını düşünmüştüm oysa küçük vampir kız benden bile hızlı gidiyordu, aramızda kurda en fazla yaklaşabilen o oldu. Kurt kapıyla aramıza yeterli mesafeyi koymuş olduğumuzu düşünmüştü ki aniden durup bize döndü. Onun bu ani hareketiyle bizler de yürümeyi bıraktık.

“Şimdi ne yapıyoruz?” Sözlerinden heyecan damlıyordu.

“Biz mi? Ben gidiyorum, sizin ne yapacağınız sizi ilgilendirir. Katze, sen kardeşini buldun, artık evinize dönün ve sen de kurt, ne yapmak istersen onu yap.”

“Ev mi? O lanet yere ev mi diyorsun! Evim falan yok benim, ben ve Lnn artık orada yaşayamayız.”

“Ben de oraya geri dönemem.” Kurdun sesindeki heyecanın yerini öfke almıştı. Tabii ki oraya dönmeydi çünkü az önce gayet bariz bir şekilde halkına ihanet etmişti. “Büyülü hançerlerinizle çıkıp ortalığı

birbirinize kattığınızda daha zeki bir ekip olduğunuzu düşünmüştüm,” dedi hiddetle.

“Nesin sen, beş yaşında bir çocuk mu? Eğlenceli ekip falan yok, Katze’in kız kardeşini kurtardık ve görev tamamlandı.” Bıkkınlıkla ellerimi başıma götürdüm, ağrılar dayanılmaz bir hal almıştı.

“Peki, Marcus ne olacak?” Kurdun soruları lanet baş ağrımı arttırıyordu.

“Marcus da kim?”

“Sizin kışınızı kurtaran kurtadam!” Kollarını göğsünde birleştirmiş, kibirli bir ifadeyle bize bakıyordu. Demek adı buydu, *Marcus*. Haklıydı, hayatımızı kurtarmıştı ve Katze de haklıydı, artık vampir hanedanlığına dönemezdi. Yine de bunları şu an düşünmezdim, başım ve kalbim ağrıyordu. Kalbim Aidan’ın bakışları ile ezilmişti başım ise... bilemiyordum. Her şey çok fazla gelmiş olmalıydı. Döndüm ve yeni arkadaşlarıma baktım, hepsi de ağızından çıkacak olan kelimeyi bekliyordu. Beni teke tek her türlü dövüşte yenerlerdi ama yine de tuhaf bir şekilde bu gülünç ekibin lideri bendim.

“Bir şeyler yemem lazım. Sen de normal yemekler yiyorsun, değil mi?” dedim Marcus’a bakarak. Aceleyle başını salladı. Katze ve kardeşinin tek eksikleri kan iken, biz su ve yemeğe ihtiyaç duyuyorduk. “Kuş avlayabilirim, siz gidin ben sizi bulurum.” Elbette ki bizi bulurdu, kurtların koku algıları korkutucu şekilde gelişmişti.

\*\*\*



Marcus yarım saat içinde elinde sayısız ölü kuşla geri döndü. Ben kıymetli çakmağımın ateşi yakarken o tüylerini yolmaya başladı. Katze ve Lnn bizden uzakta bir ağacın altında oturuyor, zaman zaman bize bakıyorlardı. Tüm suyumun tüketip yemeğimi yedikten sonra ekibe döndüm. "Biraz dinlenelim, olur mu?" Belimin etrafına sardığım Katze'in karanlık saraya girmeden önce yırttığı göleğimi çıkardım ve yere serdim. Başımı üstüne koyduğumda ekiptekilerin de benzer şeyler yaptığını gördüm. Bir görü gelmişti ve bu görü en çok da Aidan'ın lanet abisiyle ilgiliydi. Marcus nöbeti ben tutarım gibilerinden bir şeyler söylüyordu. Ne söylediğini tam anlayamıyordum çünkü uyku çoktan beni esir almıştı.

\*\*\*

Uyuyamıyordum. Gözlerimi ne zaman kapasam Cassie'i öldürdüğümü görüyordum. Rüya ve hayal arası bu görüler tuhaf biçimde beni dinç tutuyordu. Onu gerçekten de öldürmek istiyordum. En sonunda uykudan vazgeçip sırt üstü uzandım. Bir süre yukarılara baktım. Karanlık gökyüzünde irili ufaklı birçok figür vardı, bazılarının ne anlama geldiğini biliyordum fakat bu uçsuz bucaksız yerde her şeyi bilemezdim. Tek bildiğim yıldızlar bile benim kadar yalnız değildi. Gözlerimi kapadım, yine Cassie'in kanını akıttığımı görüyordum. Ahmak avcı kız, rüyalarda bile rahat vermiyordu.

Gözlerimi istemeyerek tekrar açtım. Burada boş boş uzanıp Cassie'i öldürdüğüm fanteziler kurmak, boşa giden zamandı. Uzandığım yerden kalkıp çantamı aldım. Bir sonraki durağım cadılardı. Bu biraz diğerlerinden farklı olacaktı çünkü cadıların bir kralı yoktu, onlar anaerkil bir topluluktu. Kraliçelerini öldürmem gerekiyordu ki bunu seve seve yapacaktım.

Babamın isteğiyle kardeşimi kara elfe dönüştüren büyüyü Kraliçe Meredith yapmıştı. O gün de canını almak istemiştım, bugün de istiyordum. Hem artık intikamım daha yüce bir amaca hizmet edecekti. Cadının ölümü krallığım için sağlam bir basamak olacaktı.

Ellerimdeki sızlayan uzun yara izlerine baktım. Kurt kral ölmeden önce bana oldukça zarar vermişti. Kendimi hızlı iyileştirebilmem için cehenneme daha yakın olmalıydım, bu yüzden evime dönmem gerekmişti. Bu da bana birkaç günlük kayıp demekti.

Evimde oldukça hoş karşılanmışım. İblisçeler orada kaldığım günler boyunca çevremde gezinip bana taktikler vermişlerdi. Yemek yerken, uyurken bir an olsun bırakmadılar bile. Nehirde yıkanırken bile yaşlı iblisçe bana politik tavsiyeler veriyordu. Genç olan dövüş üzerine antrenman yapmama yardımcı olurken diğerleri savaş stratejisini öğretiyorlardı. Onlara buna ihtiyacım olmadığını, kehanetteki gibi savaşı başlamadan bitireceğimi söyledim lakin böyle dediğim zamanlarda birbirlerine sessizce bakış



atıp kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Giderken üç iblisçemin de bir sırt çantası almam konusunda yoğun ısrarlarına dayanamamıştım. Sırt çantası beni yavaşlatırdı ama aslında gerekliydi de. Hanedanlıklara giderken Araf ormanından geçmem gerekiyordu ki bu orman gökyüzüne yakın bir noktadaydı. Güçlerim minimum seviyedeyken her türlü takviyeye ihtiyacım olabilirdi. Sadece hanedanlıklara inmem gerektiğinde sırt çantamı ormana bırakıyordum. Ayrıca hayatımda ilk kez kot pantolon ve tişört giydim ki bir yanımda bunu Cassie için yaptığımı söylüyordu. *Şapşal avcının canı cehenneme! Sırf kendim istediğim için giydim bu kumaş parçalarını.*

Cadıların ini Periotrus, tarafsız, ormana en yakın olan hanedanlıktı. Cadılar kurnaz yaratıklardı, bir iblis buraya geldiğinde güçleri azalmış olurdu çünkü burası gökyüzüne yakın, eve uzaktı. Adi sürükler! Ormanın içinde daireler çizdiğimi fark etmem çok uzun sürmedi. Bu zaten beklediğim bir şeydi. Eğer yolumu kaybetmeye başlamışsam şu an bulunduğum orman, tarafsız orman değildi. Periotrus'un içindeydim.

İnlerini bulabilmem için çok akıllı olmalıydım ama şu an akıllımı kullanabilir miydim, bilmiyordum. Ne zaman akıllıca düşünmek için yoğunlaştım ya Cassie'yi öldürdüğümü görüyordum ya da onunla seviştiğimi. İlkiyle baş etmek daha kolaydı ama ikinci düşünceyle başım beladaydı. O kızı ilk gördüğüm gün

ölüm meleğine vermeliydim, kehanetlerin canı cehenneme. Buradayım ve tek başınayım, kehanetlerdeki gibi yanımda bir avcı kızla cehennemi kurtardığım falan yok. Zaten iblis avcısı bir kız neden cehennemi kurtarsın ki. Kehanetler ve anlamsızlıkları...

“Burada istenmiyorsun.” Hışırtılı kalın bir ses ormanda yankılandı. Cadılar burada olduğumu biliyorlardı ve tabii ki beni burada istemiyorlardı. Çevreme bakındım fakat herhangi bir cadı ya da hizmetkâr göremedim.

“Git iblis, yoksa pişman olursun.” Arkamdaki hışırtı hızlıca dönmeme sebep oldu. Yıllanmış bir meşe ağacı karşımdaydı, hiç kıpırdamıyordu. Evet, ağaçlar kıpırdamaz ama Periotrus’takiler mutlaka konuşuyordur. Sesin ondan geldiğini biliyordum. Belimdeki hançeri çıkardım, bir daha konuşursa bunu gövdesine saplayacaktım. Eğilip tetikte beklemeye başladım. Çınlayan uyuz bir kahkaha dikkatimi dağıttı. Duruşumu değiştirdim. Lanet olası gıcık bir sestti ve nereden geldiği de belli değildi.

“Ağaçlar konuşamaz Aidanhell, bu sadece kitaplarda olur.” Kahkaha tekrar duyuldu. Bu sesi tanıyordum ve lanet olası kahkahayı defalarca duymuştum. En son bu sesi duyduğumda kardeşim kara elfe dönüşmüştü.

“Ah sevgili Meredith, bizzat beni karşılamam ne hoş!” Saldırı pozisyonumu bırakıp hançeri belime yerleştirdim. Onu öldürecektim ama şimdi değil, henüz



olmaz. Hançeri belime koyduğum an havada ılık bir rüzgâr esti. Meredith melekler gibi dramatik girişleri hep severdi. Tanrı'nın meleklerini kıskandığı bir sır değildi. Onların yapabildiklerini yapmak istiyordu. En çok da Tanrı'yı koşulsuz sevmek istiyordu fakat içindeki bu sevgi açlığı Tanrı'ya değil de kendine yönelikti. Meredith, cadıların kadını, kimseyi sevemezdi.

Karşımda beliren silueti yavaş yavaş somutlaşmaya başladı. Uzun turuncu saçları görünce tanıdık bir hisse kapıldım, bu kızıdan nefret ediyordum. Oyunbaz sürtük! Üzerinde parlak gri bir elbise vardı. Meredith bedenini göstermekten büyük zevk alırdı. Gri elbisesi transparandı ve iri göğüslerini cömertçe gözler önüne seriyordu. Kuvvetli burnu, kıvrımlı çene yapısıyla alışılmadık bir dişiydi. Çoğu erkek onu diğerlerinden farklı olduğu için arzuları. Birçok erkek de büyük göğüs hastasıydı ama aslında Meredith'in esas arzulanma sebebi güçlü olmasıydı. Anlaşılan erkekler güçlü kadınlara sahip olmak istiyordu ama ben Meredith'i arzulamayacak kadar yakından tanıyordum. Ona olan nefretim çıplak elle tutulacak kadar somuttu. Meredith de bunu biliyordu, yine de yanıma gelmeyi tercih etmişti. Sürtük şu an bambaşka bir oyun oynuyordu ama artık benim de bildiğim birkaç yeni numara vardı.

Nihayet tüm ihtişamıyla karşımda dikiliyordu. Draza çok ama çok büyük bir hata yapmıştı ve ben onu bu hatadan korumam gerekirken ortalıkta yok-

tum. Onun gözlerini açıp bundan koruyamamıştım. Karşımdaki kibirli cadı gözlerini kısarak bana baktı ve zorla da olsa abimi aklımdan çıkardım.

Kıvrak bir yılan gibi yanıma gelip uzun siyah boyalı tırnaklarını yavaşça çeneme sürttü. Aslında aynı anda göğüslerini de göğüslerime sürüyordu. Benimse tek düşünebildiğim, göğüslerinden yılanbaşı çıkıp çıkmayacağıydı. Bana göre Meredith bin yaşından daha yaşlıydı, hâlâ bir insan bedenini zapt edebiliyorsa bunu türlü türlü büyüyle yapıyor olmalıydı. Muhafaza edebilmek için yoğun karanlık büyüler yaptığı bu iri göğüslerin içi muhtemelen cehennem katranı doluydu, zaten göğsüme sürterken içinin sallandığını hissetmiştim. Nefesi de çürümüş et mi kokuyordu yoksa? Bin yaşından büyükse geçekten de çürümüş olmalıydı. Tiksintiyle yüzümü buruşturmamak için kendimi sıkıyordum, her zamanki rahat Aidan olmak istiyordum.

“Benden hâlâ tiksiniyorsun.” Ondan tiksindiğimi biliyordu. İşin ilginç tarafı buna bozulmuyordu. Gerçekten de yüzsüzdü, benden bile çok daha fazla. Bir adım geriledi ve nihayet rahat nefes alabildim. Biraz daha bana sürtünseydi bir daha asla kadınlara yaklaşamazdım. Cassie’e yaklaşabilir miydim? Ah evet, ona kesinlikle yaklaşacaktım hatta bunu buradan çıkınca hemen yapacaktım. Onu güzelce cezalandıracaktım. Cassie’i düşündüğümde bedenimde oluşan tepkiyi henüz kontrol edemiyordum, belimin aşağı



taraflarında bir hareketlenme olmuştu ki Meredith'in bunu görmesine gerek yoktu. O zaten arzusun kokusunu alabiliyordu.

“Ah, belki de düşündüğüm kadar tiksiniyorsundur.” Gözleri neşeye ışıldadı. Ona arzu beslediğimi sanmıştı oysa ben bambaşka bir dişiyi düşünüyordum. Her neyse, ahmağı bununla oyalayabilirdim. En seksi gülücüğümü yüzüme kondurdum, ayartılması gereken pis bir cadı vardı.

\*\*\*

“Sana söyledim, ona güvenemeyiz.” Milyonuncu defa belki de fikrini değiştirir diye Katze'ye yavru köpek bakışım la bakıyordum ama inatçı vampirin düşüncelerinin değişeceği yoktu.

“Bunu bilmek onun hakkı.” Katze'nin ses tonunda minicik bir endişe kırıntısı mı görmüştüm? Lnn'e baktım, yeterince uzaktaydı ve elinde iki tane keskin camla bir şeyler yapıyordu. Ablasının rahat tavırlarından anladığım kadarıyla bu vampir kızların olağan oyunlarından biri olmalıydı. Omuz silkip Katze'ye döndüm.

“Ne zamandan beri ona Marcus diyorsun ve güveniyorsun, üstelik onun için endişeleniyorsun?” Sorum karşısında şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi. Bakışlarını kaçırdı.

“Ah, lanet olsun! Sadece bir gece uyudum! Ne kaçırdım, ne oldu?”

"Şşş! Sessiz ol Cass." Kaçamak bakışlarla çevresine bakındı. Bu iş gitgide kötüleşiyordu.

"Dün çok dövüştük, biliyorsun." Ellerini kucagında birleştirip parmaklarıyla oynamaya başladı. Bu oldukça tuhaftı. Katze dün bir dolu kurt öldürmüştü ve şu an hiç olmadığı kadar endişeliydi. Aslında utanıyor da olabilirdi. Ama vampir bir kız neyden utanırdı ki?

"Çok güçsüzdüm. Çok fazla enerji harcadım. Senin nasıl beslenmen gerekiyorsa benim de beslenmem gerekiyor." Bakışları hâlâ kucagındaydı. Anlamıyordum, Katze birkaç tane cehennem tavşanı hakladıysa bunun Marcusla ne ilgisi vardı?

*Aman Tanrım!*

"Marcus'tan beslendin!" Şaşkınlıktan sesime hâkim olamamıştım.

"Sessiz ol. Lnn'nin bilmemesi lazım." İkimiz dönüp birkaç saniye Lnn'e baktık. Hâlâ kucagındaki camlarla oynuyordu. Nihayet bana döndüğünde, gözlerindeki utancın yerini heyecan almıştı. Vampir kız benimle erkek arkadaş durumlarını konuşmak istiyordu. Artık resmen arkadaş olmuştuk.

"Pekâlâ, anlat bana ama her şeyi." Her şey kelimisinin altını çizmiştim. Gözleri ışıldadı, anlaşılan zaten bana her şeyi uzun uzun anlatacaktı.

"Sen uyuduktan sonra Lnn'i uyuttum, daha sonra Marcus doğru düzgün nöbet tutabiliyor mu diye kontrol etmeye gittim," dedi birden anlattığı yeri bi-



rakıp gözlerime daha dikkatli bakarak. “Gerçekten, sadece kontrol için gittim. Ağacın altında üstü çıplak bir şekilde oturuyordu. Gömleğini yırtıp senin ağzına koymuştu hani dilini koparıp ölme diye.” Dilini çıkarıp koparma işareti yapmıştı ki buna gerek yoktu, zaten çok net hatırladığım bir şeydi. Dilim hâlâ sızlıyordu. “Her neyse, yanına gittiğimde gülümse-di. Kaygısız hali sinirlerimi tuhaf biçimde yatıştırdı. Hani nasıl denir Cass, beni daha katlanılabilir kıldı.”

“Dur bir dakika, böyle bir kelime yok. Bunu sen uydurdun.”

“Önemli olan bu değil, sen beni dinliyor musun?” Kızgın bakışları beni yere mıhladı. Elimle ağzım kilitli işareti yaptım, o bitirene kadar sözünü kesmeyecektim. Tekrar çevresine bakındı, Marcus ortalarda yoktu.

“Beni sakinleştirdi. Yanına oturdum ve o zaman ne kadar acıktığımı fark ettim. Yan yana sessizce otururken dayanamayıp elimi çıplak göğsüne götürdüm. Sıcacıktı. Milyonlarca damar kan pompalıyordu. Çok güçsüzdüm, kan kaybetmişim. Tüm gün savaşmış ve hiç beslenmemişim. Göğsüne hipnoz olmuş gibi bakıyordum. Eliyle nazikçe çenemi tutup gözlerime baktı ve dedi ki benden beslenebilirsin.” Katze birkaç saniyeliğine gözlerine kapadı. Hâlâ anılarının etkisindeydi. Yediği muhteşem bir yemeği mi hatırlamaya çalışıyordu yoksa bir erkekle geçirdiği özel anlarını mı, ayırt edemiyordum. Gözlerini tekrar açtığında göz bebekleri küçülmüştü.

“Göğsüne dişlerimi geçirdim. Kanı çok farklıydı Cass.” Gözlerini kapatırken arkadaşım yeniden anılara gömülmüştü.

“Kan ne kadar farklı olabilir ki?” dedim bir yandan da içine böcek kaçmış olma ihtimaline karşı botlarımı ters çevirip sallıyordum.

“Kan, metalik tadı olan lezzetli besleyici bir besin kaynağı, yani en azından insan kanları böyle. Hayvan kanları ise besleyici fakat lezzetli değil. Ama Marcus’un tadı çok farklıydı. Beni sarhoş etti.” Utançla başını eğdi. Gözlerime bir kez daha inanamıyordum. Vampir kız utanıyordu, çılgın dünyamın çivisi çıkmıştı.

“Sarhoş gibiydim. Dişlerim yumuşak etine gömüldüğü an kanı ağzıma doldu. Kanı dilime değer değmez sıçradım, sanki dilimi yakmış gibiydi ama ardından öyle tatlı bir haz geldi ki her şeyi boş verdim. Kan damarında duramıyor, dudaklarıma akmak istiyor gibiydi. Zevkten ölüyordum, bedenim kavruluyordu. Cass, bu harika bir tecrübeydi!”

“Bana yaptığın seksi anlatıyormuşsun gibi hissediyorum ve bu oldukça rahatsız edici,” dedim fakat o umursamadı. Heyecandan deliye dönmüştü.

“Dişlerimi güçlükle göğsünden kaldırdığımda gözlerinin sarıya döndüğünü, burnunun ve çenesinin öne doğru uzadığını fark ettim. Hırlıyordu. Gözlerimin sabit kalması için büyük bir çaba sarf ederek yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar başımı kaldır-



dım. Tahrik olmuştu! Tüm bedeni nefes nefeseydi, o da benim kadar bu şeyden hoşlanmıştı. İhtiyacım olan kanı almıştım ama bedenim daha fazlasını istiyordu. Dönüşüm geçirmek üzere gibiydi ama ben rüyadaydım Cass. Hani evet, o bir düşman ve karşımda en ürkünç haline dönüşmek üzereydi ama elinde değil gibiydi, sanki ondan beslenmem bir şeyleri tetiklemişti. İkinci defa bedenine eğildim ve sivri dişlerimi boynuna geçirdim. Kükredi! Elini belimde hissettiğimde gerçeklikten kopmak üzereydim Cass ama birden durdu ve beni güçlkle de olsa uzaklaştırdı. Arzudan parlayan gözleri gözlerimdeydi. Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama o an için fazlasıyla uyarılmıştım. Sorunlarla değil, ihtiyaçlarla ilgileniyordum. Tekrar ısırmak için umutsuzca ona atıldığımda sen sarhoşsun, dedi ve beni orada öylece bırakıp gitti. O gittikten ancak birkaç dakika sonra uyuyabildim.”

*Pekâlâ, tüm ön yargıların canı cehenneme.*

“Aman Tanrım! Bu nasıl mümkün olur, bilmiyorum ama çok romantik.” Ayakkabılarımı çoktan bağlamış, bağdaş kurup oturmuştum.

“Nasıl romantik?” dedi şaşırırcasına. Romantik kelimesini ilk kez duymuş gibi bir hali vardı.

“Katze, bana sakın fark etmediğini söyleme. Marcus istese sen sarhoşken senden faydalanabilirdi ama bunu yapmadı. Bu, onu düşünceli biri yapar. Ve bu romantik oluyor.”

“Saçmalama. Üstünde bu kadar düşündüğünü sanmıyorum. Belki de bedeninin üzerine eğilmiş kanını emerken çok itici görünmüşümdür ve bu yüzden kaçmıştır. O bir kurtadam ve ben bir vampirim, nasıl yürüyecekti ki zaten?” Son soruyu kendine sorarçasına biraz da sitemle söylemişti.

“Ne nasıl yürüyecekti? İlişkiden mi bahsediyorsun? Burada bir tuhaflık var Katze. Aranızda sadece birkaç saniye bir şeyler olmuş biriyle ne ilişkisinden bahsediyorsun?” Sözlerim biraz ağır olabilirdi ama arkadaşımın silkelenmeye ihtiyacı vardı. Huzursuzca oturduğu yerde kıpırdadı.

“Bilmiyorum. Tek bildiğim, kanını bir daha içmek istediğim.” Gözlerimi devirdim. Tanrı aşkına oburluğun sırası mıydı şimdi?

“Neden kanını içtiğinde sarhoş oldun?”

“Bilmiyorum. Bu çok tuhaftı. Ben bambaşka hissettim. Bunu tanımlayabileceğim kelime dağarcığına sahip olduğumu sanmıyorum. Aslında diğer kastlar bize yasak.” Son cümle dudaklarından bir fısıltı halinde çıkmıştı.

“Diğer iblislerden neden beslenmiyorsunuz?”

“Çünkü bu yasak. Barış için gerekli kurallardan biri. Ama gördüğün üzere savaştayız ve saçma sapan kuralları artık kimse takmıyor. Üstelik çok açtım.”

“Ya zehirlenseydin? Senin için zararlı olabilirdi. Hâlâ da olabilir. Tuhaf davranıyorsun, kendine bir baksana.” Arkadaşım bir an için gerçekten de ken-



dine baktı. Tekrar bana döndüğünde olağandışı bir şey bulamamış gibiydi. Dakikada ikinci kez gözlerimi devirmeme sebep oluyordu. Görüşümü kısmen kapatan kâkülümü kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Ya o kan sana bir şey yaptıysa? Yirmi dört saat-ten kısa bir süre önce beslendin ama hâlâ açsın. Bu normal değil.”

“Aç değilim, sadece onun kanını içmek istiyorum; ikisi arasında fark var. Sen çikolatayı aç olduğunda mı yiyorsun?” Bir kez daha gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Marcus’la çikolatayı kıyaslamak tam da çılgın vampir Katze’ye göre bir şeydi.

“Marcus çikolata değil ama sanırım demek istediğini anladım. Sana zevk verdi.” Yanıt olarak başını sallamakla yetindi. Çalıkların arasından kucağında iki çuvala gelen Marcus’u gördüğümüzde sohbetimiz çoktan bitmişti.

“Elindekiler ne?” dedi Katze, Marcus’a direkt olarak bakmadan. Marcus’a bakmamanın aralarındaki gerilimi azaltacağını filan sanıyordu herhâlde.

“Gerekli şeyler.” Çuvalın birini ters çevirdi, içinden birkaç düzine ölü kuş düşerken, tüyleri havada asılı kalmış gibi yavaş yavaş yere indiler.

“Açım da. Sen de belki yemek istersin, avcı.” Yere eğildi. Kuşların üstüne basmamaya özen göstererek yavaşça oturdu ve minik tüylü bedenlerinden kafa-larını koparıp ayırmaya başladı. Diğer çuvalı açmamıştı. Yeni takım arkadaşımız hakkında pek bir şey

bilmiyordum. Şu anki manzaraya bakarsak obur olduğunu düşünüyordum. Kırk tane kuşu yiyecek gibiydi. Katze ile yaşadığı tuhaf tecrübeden sonra intihara meyilli olduğunu da söyleyebilirdim. Başını tamamen odaklandığı kafa koparma işleminden birkaç saniyeliğine kaldırdı ve kardeşiyle ilgilenen Katze'ye baktı. Katze onun bakışlarını görmemişti ama ben görmüş ve iliğime kadar ürpermiştim. Yeni takım arkadaşımız Marcus, Katze'ye yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Keskin bir çığlıkla yerimden sıçradım. Yan tarafındaki Lnn de elindeki ürkütücü oyuncağı bırakıp kocaman olmuş gözleriyle çevreye bakınıyordu. Katze kollarıyla onu sarıp kulağına bir şeyler söyledi. Marcus ayağa kalkıp bir şeyler görmeyi umarcasına çevreye bakındı. Hepimiz tetikteydik. Çığlık bir kez daha duyulunca dayanamayıp hızlı adımlarla Marcus'un yanına gittim. Herhangi bir şeyin böyle bir çığlık attıktan sonra yaşaması imkânsızdı.

"Lütfen aklımdaki olmasın."

"Ne diyorsun Marcus? Aklındaki ne? Aman Tanrım, bir şey nasıl böyle çığlık atabil..." Başka bir çığlık cümlemi bitirmeme fırsat vermedi. Marcus'un alnı endişeden kııştı. Bir kurtadamı bu kadar korkutabilen şey neydi? Katze'ye baktığımda onun da durumunun Marcus'tan farksız olduğunu gördüm. Esmer yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu.

"Bu sesler nereden geliyor?"



“Vanelia’dan.” Katze bunu söyler söylemez gözlerine kan doldu. Ona bakakaldım. Güzel mavi gözleri kıpkırmızı kandan görülmüyordu bile.

“Katze, iyi misin? Neler oluyor?” Hemen yanına gidip elimi saçlarına koydum. Gözlerini kaçırdı. İki damla kan gözlerinden akınca ağladığını nihayet anlayabildim. Bazen cehaletimin boyutundan korkuyordum. Elinin tersiyle gözlerindeki kanı silip hıçkırdı. Marcus’a dönüp baktığımda, gözlerinde derin bir anlayışla Katze’ye bakmakta olduğunu gördüm. Ufak Lnn bile bacaklarını birleştirip kafasını dizlerine yaslamış, düşüncelere dalmış gibiydi. Arkamızdan bir çığlık daha geldi ve Katze bir kez daha hıçkırdı.

“Bu sesler ağıt,” dedi kısık bir sesle. Ağıt mı? Daha melodili olması gerekmez miydi? Hem kim ne için ağıt yakıyordu?

“Vanelia’da kraliyet ailesinden biri öldüğünde ağıt yakılır ya da...” Aniden bir şey hatırlamışçasına sustu. Tekrar konuştuğunda gözlerindeki hüznün yerini tereddüt almıştı. “Ya da savaş başladığında.” Hemen yerden kalkıp Lnn’in elini tuttu. Küçük kız savrulan bir yaprakmışçasına ablasının arkasından sürükleniyordu. Marcus’la ben hemen arkalarında, yakın takipteydik.

“Kraliyet ailesi?” Marcus’a bunu sorarcasına söylemiştim, bana az da olsa bir bilgi vermesini umuyordum. Vampirlerin Kralı’nın başının dertte olmasının bir tek anlamı olabilirdi. O da şeytanımın çoktan

oraya varması anlamına geliyordu. Fakat Marcus endişelerimi anlayamazdı. Kaşlarını çatıp bana baktı. Koşmakta olduğumuzdan bir kez daha soru sorup nefesimi harcamak istemedim.

“Vanelia’da vampirler sadece kraliyetten biri öldüğünde ya da savaş olduğunda ağıt yakarmış, Cassie. Bu benim için de yeni bir bilgi.” Hâlâ koşuyorduk ama aklımdan seçenekleri geçirmeye başlamıştım. Eğer aklımdan seçenekleri geçirmeye başlamıştım. Eğer Aidan oraya vardıysa Kral çoktan ölmüş olmalıydı. Önümde koşan Katze’nin hüznü sanki her adımda bana geçiyor gibiydi. Vampirler ağıt yakıyorsa bu durumda olabilecek üç şey vardı: Ya Katze’nin annesi ya babası ölmüştü ya da savaş sonunda Vanelia’ya da gelmişti. Başımı kaldırıp baktığımda güneşin daha yeni yeni tepeye çıkmakta olduğunu gördüm. Efsaneler ne kadar çarpıtılırsa çarpıtılsın, bazı şeyler az da olsa doğru olabiliyor. Birazdan güneş tam tepeye vardığında Lnn ve Katze güçsüz düşeceklerdi. Bu onları öldürmese bile yavaşlatacaktı. Marcus da bunu biliyordu, bu yüzden Lnn’i kucagina alarak Katze’nin yükünü hafifletti. Kurtlar için güneşin tepede olup olmaması çok fark etmezdi. Onlar her zaman güçlüydü, tabii ki dolunayda daha güçlü oluyorlardı. Aslında daha önce hiç dolunayda bir kurt görmemiştim, açıkçası pek görmek de istemiyorum.

Bir an önce Vanelia’ya varmazsak ölecektim, artık dizlerim beni taşımamaya başlamıştı. Soluklanmadan o kadar uzun mesafe koşmaya alışkın değildim.



Kendimden geçip bayılmamak için yanağımın içini ısıırıyordum.

Kafilemizin en arkasında nefes nefese, perişan bir haldeydim. Biraz ileride Marcus durup eliyle işaret verince enerjimin tükenmek üzere olduğunun bilincinde olarak memnuniyetle yanına koştum. Gözlerime inanamadım. Dördümüz bir harabeye bakıyorduk. Yani ben karşımda bir harabe görüyordum ama Lnn ve Katze için karşılarında gördükleri şey daha yıkıcı olmalıydı. Lnn tepinerek Marcus'un kucağından yere indi. Pembe tombul yanaklarına iki damla koyu kan damlası süzüldü. Katze'ye bakmama gerek yoktu, o daha beter haldeydi.

Kara Saraydan bile daha modern olması gereken yıkık dökük manzaraya bakıyordum. Binaların çevresinden enerji ve kan için dolanan iri borular kırılmış, içlerindeki kan çimenlere dökülmüştü. Diğer zamanlarda buranın bir yapı harikasını söylemişlerdi ama şu an gördüğüm şey sadece hiçlikti. Çevrede deli gibi koşan vampirler dışında şehirde hareket eden tek şey dumandı. Tüm evlerin çatıları çökmüş ve alev almıştı. Her yerde yangın ve beraberinde getirdiği zehirli duman vardı. Elimi ağzıma ve burnuma yetecek şekilde yüzüme kapattım. Marcus, Katze'nin yanına gidip elini omzuna koydu ve sesini duyurmak istercesine bağırdı. "Aileni nerede bulabiliriz?" Yanıt olarak Katze eliyle daha büyük dumanların çıktığı başka bir harabeyi gösterdi. Gösterdikleri yere daha dikkatli

## Gaye Önel

bakmaya çalıştım ama duman gözlerimi yaşartıyor, gerçeklere flu bir perde gibi iniyordu. Duman bir an için çekilir gibi olunca nihayet şatoyu görebildim. Karşımdaki yarı harabe şato yıkıma dayanabildiği kadar dayanmıştı. Duvarları yıkılamamıştı ama bu kaosun sorumlusu her kimse o duvarları yıkmak için epey uğraşmıştı. Karanlık, ürkütücü dev şatoya zarar verebilen tek şey ateşti. Her yer yanıyordu. Arkadaşlarım ve ben umutsuzca çevremize bakındık. Önümüzdeki birkaç saat bu büyük şehri araştıracaktık. Katze, Lnn'nin elini bırakıp uzağa gitmemesi için onu tembihledi. Küçük kız hüzün içinde ablasının elinden elini çekti. O da anlıyordu, ufaktı ama zekiydi. Burada canlı kalanları bulmak zordu. Katze'nin ailesine ne olmuştu? Onun derin hüznü beni de sarsmıştı, şu an ailemi hiç olmadığı kadar özliyordum.

\*\*\*





## BÖLÜM 12

**"S**eneler geçti ve sen hiç değişmedin, hâlâ beni kandırabileceğini düşünüyorsun," dedi sür-tük saçlarını savurarak yanımdan geçerken. Meredith'i kandırabildiğimi sanmıştım ama tek yaptığım kendimi rezil ve küçük düşürücü bir konuma sokmak oldu. Şimdi Periotrus'un kalelerinden birinde, en alttaki zindanlardaydım. Yani güzel bir gündü, aslında elim gümüş zincirlerle parmaklıklara bağlanmamış olsa daha çok eğlenebilirdim.

"Sizin gümüşle ne derdiniz var? Bizi etkilemiyor bile." Gümüş bazı iblis kastlarına etki ederdi ama ben düşük bir kast değildim. Tanrı aşkına, gümüşü severdim! Mutfağımdaki parlak gümüş çatalları seviyordum.

"Son kez soruyorum Aidanhell. Cevap versen iyi edersin." Sivri uzun parmaklarını çeneme değirdi. Yavaşça okşarken tırnaklarından birkaçını tenime geçirmeyi de ihmal etmedi.

“Seni öldürmeye geldim. Sorunun cevabını zaten sana veriyorum. Buraya seni öldürmeye geldim.” Ona bunu defalarca söylemiştim ama cadı akıllıydı, daha fazlasını öğrenmek istiyordu. İri yeşil gözlerini kısarak başını hafifçe yana yatırdı.

“Beni neden öldürmek isteyesin?”

“Yaşamanı istemem için bir sebebim var mı?”

Düşünüyormuş gibi yaptım. “Ah, evet buldum, yaşaman için hiçbir sebep yok cadı.” Şimdi de o düşünüyormuş gibiydi, arkasını dönüp karanlık hücrede ilerledi. İkimiz de bir süre konuşmadık, koridorda sadece farelerin ayak sesleri vardı. Aklımın bir köşesi geri kalan mahkûmlara ne olduğunu merak etti. Hiç sesleri çıkmıyordu, biraz asi olmaları gerekmez miydi? Benim sarayımda mahkûmlar sabahlara kadar bağırırdı.

“İntikam için beni öldürmek isteseydin bunu şimdiye bırakmazdın, çok daha önce hesaplaşabilirdik.” Düşünceli gözlerini gözlerime dikti. Tabii ki onu intikam için öldürmek istiyordum ama şu an için onu öldürmek istememin sebebi çok daha farklıydı. Kehaneti uygulayarak tahta uygun yollarla geçmek istiyordum. Babam da böyle isterdi. Ondan geçmiş zaman kullanarak bahsetmek tuhaftı çünkü onun öldüğünü düşünmüyordum. Onun ölmesi imkânsızdı, tıpkı benim gibi.

“Evet, seni intikam için öldürmeyecektim,” dedim bir yandan da beynimdeki yeni planımı tartıyordum.



Beni zindana kapattırıldığı andan beri bu planı geliştirmeye çalışmıştım. Onu öldürmem artık eskisinden daha zor olacaktı. Koşu parkurundaki engelleri daha da yükseğe taşımış gibiydim. Onu öldüremiyorsam kendi tarafıma çekecektim.

“Kehaneti biliyorsun.” Aslında kehaneti bilip bilmediğini bilmiyordum. Nedense bana her şeyden haberdar oluyormuş gibi geliyordu. Aniden bana dönüp dudakları şaşkınlıkla aralanınca kehanetten haberi olmadığını anladım. Bilmediği bir şey biliyordum. Şaşkın ifadesini bir yere kaldırarak kontrollü ifadesini takındı ama bundan hoşlanmamıştı. Bıkkınlıkla kafamı sağa sola salladım.

“Ah, bu anlatılması uzun bir hikâye ve ben burada çok yoruldu.” Sözlerim oldukça açıktı, yine de hareketlerimle desteklemek istercesine zincirli ellerimi öne arkaya hareket ettirdim. Zincirlerimi çıkardığında onu öldürmeyecektim, o kadar aptal değildim.

Bir süre şüpheli bakışları üzerimde gezindi. Nihayet yanıma geldi ve zincirlerimi tuttu. Latince birkaç kelime ve yeşilden beyaza dönüşen gözler eşliğinde özgür bırakıldım. Zincir sertçe yere düştüğünde ikimiz de geri çekilmedik. Bileklerim deli gibi kaşınıyordu ama onları ovalamayacaktım, en azından onun önünde.

“Pekâlâ. Öncelikle kendine bir vasi bulacaksın ve ben onu öldüreceğim,” dedim. Meredith yüzyıllardır yaşayan karanlık bir cadıydı. Her gün birbirinden

çılgınca şeyler dinliyor ve yapıyordu. Yine de söylediklerim onu şaşırtmıştı. Zeki beynindeki çalışan çarkların tıkırtılarını duyabiliyordum, iç çekerek ona hikâyeyi anlatmaya başladım. Kaltağa tabii ki de her şeyi söylemedim hatta gerçeği birazcık çarpıtmış da olabilirdim ama bir ittifak kurmak önemliydi. Ayrıca düşmanımı yakın tutmak benim için daha hayırlı olabilirdi.

\*\*\*

Ağzımı kapatan güçlü el ile nefesim kesildi ve çırpınarak uyandım. Gözlerimi açar açmaz karşımda Aidan'ı görünce göğsüm sıkıştı. Boşta kalan elini dudaklarına götürerek bana sus işareti yaptı. Yaşadığım şokla dilimin tutulduğunu göremiyor muydu? Zaten istesem de herhangi bir kelime çıkaramazdım dudaklarımdan. Elini yavaşça ağzımdan çekerken hâlâ büyülenmişçesine ona bakıyordum. Burada olduğu için o kadar mutluydum ki neden burada olduğunun bir önemi yoktu. Başımı sağa sola çevirip kamp arkadaşlarıma baktım. Ortalıkta görünmüyorlardı, küçük Lnn hariç. Bir köşede kıvrılmış, sessizce uyuyor gibiydi.

“Neredeler?” derken sesim fısıltı halindeydi. Telaşla Lnn'e bakıp bana tekrar susmamı işaret etti. Tekrar bana döndüğünde elimi tuttu ve gür kirpikleri gözlerinin üstüne indi. Elimi tutan eline anlamsızca



bakakaldım. Karnımdaki kelebek sürüsüne tam sırtacakken beynimdeki acı verici kasılmayla öne doğru büküldüm. Aidan elimi daha sıkı tuttu.

*'Sakin ol. Benim. Vampir kız uyuyor, uyandırmak istemiyorum.'*

*'Aidan?'*

*'Sana benim dedim ya. Ah lanet olası kız, kapa gözlerini telepatiyi bozuyorsun!'*

*'Şu an kafamda mısın?'*

*'Sence?'*

*'Aman Tanrım, düşüncelerimi okumayacağını söylemiştin!'*

*'Sen de benim düşüncelerimi okuyorsun avcı.'*

*'Kendi isteğimle değil.'*

Bir süre beynimde hiçbir ses duyamayınca gözlerimi açmaya hazırlandım. Aidan elimi sertçe sıktı.

*'Bunu yapmana gerek yok, zaten gözlerimi açmayacaktım.'*

*'Neyim ben, aptal mı?'*

*'Bilmem, sen söyle. Beni bırakıp gittin. Ölebilirdim.'*

*'Ama ölmedin ve eskisinden de taş görünüyorsun.'*

Ateş basan yüzümü görmediği için memnundum. Ahmak herif. En son onu gördüğümde ondan nefret ettiğimi düşünmüştüm ama hayır, bir şekilde ona daha çok bağlanmıştım.

*'Dövüş çok sağlam kas yapıyor Aidan. Sen yokken başıma neler geldi, biliyor musun? Kaç kişiyi hakladığımı hakkında en ufak bir fikrin bile yok.'*

*'Hayır, var. Hepsini biliyorum. Seni izliyordum.'*

Aniden elimi elinden çekip suratına okkalı bir tokat attım. Şaşırmış gözlerle bana baktı. Sinirlenmemişti, sadece çok ama çok şaşırmıştı. "Az kalsın tecavüze uğruyordum seni ahmak. Beni kurtarabilirsin ama bunu yapmak yerine izledin!" Sesim kontrolsüz bir şekilde artarak bağırma seviyesine varmıştı. Ahmak herif beni kurtarmak yerine sadece izlemişti. Hiddetle bir sonraki tokat için elimi kaldırdım fakat bileklerimden tuttu.

"Lanet çeneni kapa. Buradan gidiyoruz, kalk hemen." Yavaşça çömeldiği yerden doğruldu.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum, ayrıca arkadaşlarımın bana ihtiyacı var." Bileğimi güçlü ellerinden kurtarıp oturduğum yerde rahatsızca kıpırdadım.

Aidan kaşlarını çatarak üzerime eğildi. "Sanırım iyi anlatamadım. Cassie, gidelim mi demedim, gidiyoruz dedim." Tekrar bileklerimi kavradı ve beni kendisine çekti. Aşına olduğum vücut sıcaklığı ve baharat kokusu başımı döndürdü.

"Seninle gelmiyorum. Bana açıklama yapmadan olmaz." Ellerimi göğsüne koyup çaresizce onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Onu istemediğimden değil, sadece bana bu kadar yakınken mantıklı düşünemiyordum.

"Neyi bilmek istiyorsun?" Bileklerimi daha sıkı kavrayıp göğsümde bir kelepçe gibi birleştirmişti. Huzursuzca ayağımı yere vurdum.

"Bir zorbasın. Bana böyle davranamazsın."



“Nasıl istersem öyle davranırım, prensim ben!” Derin ve tehlikeli bakışları dizlerimin bağını çözmeye yetmişti. Sadece bakarak bile tehlikeli görünen bir adamın kollarındaydım.

“Bir prens olman bana böyle davranmanı haklı çıkarmıyor,” dedim ama kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Bedeninin tehlikeli sıcaklığı geçirdiğimiz son geceyi hatırlatıyordu. Başını hafifçe eğip dudaklarını kulağıma sürttü. “Sana her şeyi anlatacağım, tamam mı? Sadece şimdi benimle gel.”

Transa girmiş halde fısıldayarak, “Her şeyi mi?” dedim. Yavaşça başını salladı. Nihayet kollarından kurtulup küçük Lnn’e baktım. Bizi duyduysa bile herhangi bir tepki vermemişti. Zeki kız. İblis öldürenlerden birini cebime atıp diğerini yattığım yere bıraktım. Katze’ye bir mektup yazmak isterdim ama ne kalemim ne de kâğıdım vardı. Ayrıca Katze’ye ne yazabilirdim ki? Yavaşça yerimden kalkıp yakışıklı iblisimin elini tuttum.

“Seni bir cadıya götüreceğim.” Nihayet kamp alanından olabildiğince uzaklaşmış, bir açıklık bulmuştuk kendimize. Uçuşun etkisinden zar zor kurtulmuş, darmadağın saçlarla ona bakıyordum. “Ne cadısı?”

“Eski bir cadı ve oldukça da güçlü. Senin hakkında ikimizi de aydınlatacak. Onu bir müttefik olarak düşünebilirsin.”

“En son baktığımda kendimi yeterince tanıyordum. Aydınlanmaya falan ihtiyacım yok,” dedim ve bıkkınlıkla gözlerimi devirdim.

“Cassie, efsanedeki avcı olup olmadığını bilmem lazım. Bu savaş bir an önce sonlansın ki ben de hak ettiğim tahtıma oturabileyim. Sen eğer o avcı değilsen... O zaman ne yaparız, bilmiyorum.” Uzun, zarif parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bu düşünceli hali beni korkutuyordu ama ona bunu söylemeyecektim. “Geriye sadece iki hanedanlık kaldı. Sona yaklaştık, bunu anlıyor musun? Cadı kraliçeyi ve vampir kralı öldürdüğüm an... Kehanet tamamlanacak. Yani kısmen.”

“Dur bir dakika. Vampir kralı henüz öldürmedin mi?” Kalbim eskisinden de şiddetli atmaya başlamıştı. Katze’nin babası yaşıyordu.

“Hayır.” Sorgulayan bakışları bakışlarımla karşılaştı. “Cassie, bilmediğim ne varsa söyle bana.”

“Katze. Ailesini her yerde aradık ama yoklardı. Vampir şehir yerle bir olmuştu.”

“Katze’nin ailesi ile bu konunun ilgisi ne?”

“Çünkü o prenses.” Gözlerimi kocaman açıp anlamasını sağladım.

“O küçük kız mıydı?” dedi endişeli bakışları yüzümde gezinirken.

“Evet, o Lnn’di, ablası da Katze. Tanrım! Aidan, biri onları ya öldürdü ya da kaçırdı.” Aidan ise düşüncelere dalmış bir halde cevap vermeye tenezzül bile etmeden arkasını dönüp yürümeye başladı. Tam peşine takılacaktım ki durup tekrar bana doğru geldi. Volta atıyordu.



“Geri dönüp o kızı öldürmem gerekecek.”

“Ne?”

“Ailesi öldürülmüşse, teknik olarak kraliçe artık o. Benim kehanete göre hepsini öldürmem lazım,” dedi buz gibi bir sesle. Deli gibi arzuladığım adamın bir katil olduğunu her zaman unutuyordum. O şeytandı. Ve şeytan öldürürdü. İyi ya da kötü gözetmeksizin öldürürdü. Derin bir nefes alıp sakin olmaya çalıştım.

“Ya öldürülmemişlerse Aidan? Ya hâlâ yaşıyorlarsa?”

“O zaman onları bulup öldürürüm,” dedi ve umursamaz bakışlarını gözlerime dikti.

“Kimseyi öldürmüyorsun, tamam mı? Lanet olası cadıya gidelim. Kehaneti tüm ayrıntılarıyla dinlemek istiyorum,” dedim. Kalbime binlerce kıymık batıyormuş gibi hissediyordum. Âşık olduğum canavara baktım. O da bana baktı ve az önceki umursamaz hali bir anda kayboldu. Hızla yanıma gelip belimi kavradı ve beni kucağına aldı. Dudakları dudaklarıma değdiği an tüm dünyam yine o olmuştu. Bacaklarımı kalçasına sarıp onu yiyecekmiş gibi öpüşüne karşılık verdim. O bir katildi. Beynim bunu her söylediğinde Aidan usta bir dil darbesiyle düşüncelerimi dağıtıyordu. O, çok ama çok tehlikeliydi. Bir elini belimden çekip atletimin içine daldırdı. Hedefine doğrudan varıp göğsümü avuçlaması karşısında dehşete kapılmış, inanılmaz derecede tahrik olmuş halde inledim. İnlememe karşılık cayır cayır yanan parmaklarıyla diğer göğsümü de avuçlayıp hafifçe hırladı.

Dudaklarımı çekip derin bir nefes aldım. “Ne olursa olsun beni hep böyle arzulayacak mısın?” Soruma cevap vermek yerine dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. *Ah Aidan, beni affedebilecek misin? Lütfen beni affet.* Sert güçlü elini göğsümden çekip aşağı indirdi. Hırçınca inleyerek alt dudağını ısırdım. Göğsünden gelen derin hoş bir kahkaha bacaklarımla arasının daha fazla ısınmasına sebep oldu.

“Bana bir daha öyle bakma lütfen,” dedi Aidan kulaklarıma doğru nefesini verirken. Neyden bahsettiğini biliyordum. Ona katil olduğunun bilincinde bakmıştım. Buna hakkım yoktu, ben de çok farklı değildim. Yakında onun gibi olacaktım. “Biraz konuşmamız lazım,” dedi ve istemeyerek elini belimden çekti. Yutkunup üstümdeki kıyafetleri çekiştirdim. Tanrım, darmadağındım!

“Kâhin yeteneğine sahip olabilmek için zamanında pek çok kötü şeyler yapmış olan bir cadıya gideceğiz. Kendisi cadıların kraliçesidir. Yani kehanete göre onu öldürmem gerekiyordu fakat kendisine bir vasi seçmesini ve kraliçeliği bırakmasını söyledim. Böylece yeni kraliçeyi öldürürüm ve Meredith, yani eski kraliçe yaşar.”

“Ölümü neden bu kadar umurunda?”

“Umurumda mı sanıyorsun? Meredith’i öldürmek mümkün olamayacak kadar zor. Üstelik yeni krallığımda onun iğrenç büyülerine ihtiyacım olacak.”

“Yine mi politika?” dedim gözlerimi devirerek. Aidan, ses tonuna bakılırsa Meredith denilen cadıdan



nefret ediyordu ama onu öldürmeyip krallığında ona da yer ayıracaktı. O da diğer tüm erkekler gibi politikanın ve gücün kurbanıydı. Sıkıntı kalbime somut bir şekilde oturdu.

“Meredith sana neden yardım etsin?”

“Onu bir ihtimal öldürebileceğime inanıyor.” Keyifle kollarını kavuşturup bana döndü. “Aslında bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum ama o kaltağın benden biraz korkması işime geliyor.”

“Peki, nerede bu kaltak?” dedim onu taklit ederek. İçimden bir ses kâhinden olabildiğince uzakta olmayı diliyordu. Aidan tedirgin bir şekilde çevresine bakınıp, “Sanırım şu an tam üzerindeyiz,” dedi. Gözlerimi kocaman açıp panik dolu bir sesle yere baktım. “Nasıl? Cadının mı?”

Derinden gelen içimi hoş eden kahkahası çevremde yankılandı. “Hayır avcı, tabii ki cadının üzerinde falan değiliz. İnlerinin üzerindeyiz. Görünmez bir büyüyle gizleniyorlar.” Dudakları keyifle kıvrıldı. “Bunu söyleyebilirdin,” dedim ve hoşnutsuzlukla kaşlarımı çattım.

“Beni izle.” Ona yetişmemi beklemeden ormana daldı. Bir çeşit giriş kapısı aradığını farz ederek peşinden gittim. İri ağaçların yanından geçerken ikimiz de konuşmuyorduk. Zaten çevremdeki ormanla da pek fazla ilgilenmiyordum, daha çok Aidan’ın güzel şekilli sırtına bakıyordum. Aramızdaki ilişkinin herhangi bir adı yoktu. Aslında aramızda herhangi bir ilişki olduğu da şüpheliydi. Ama bir çekim olduğu

gerçekti. Beynim bunu reddetse bile bedenim reddedemezdi. Aidan yanıma iki metreden fazla yaklaşıncaya bedenimde tuhaf tepkiler oluşuyordu. Her yerim deli gibi yanıyor ve beynim tatile ayrılıp komutayı bedenime veriyordu.

Aidan aniden durunca şehvet dolu düşüncele-rimden zınk diye uyandım. Kolunu havaya kaldırıp havayı avuçladı. Gözümün birini kısıp ne yaptığını anlamaya çalışmışçasına dikkatle ona baktım. Diğer kolunu da kaldırıp havaya daldırdı. Pekâlâ, bu gittikçe ilginçleşiyordu. Aidan tuhaf hareketler yapıp elleriyle havayı yarıyordu.

“Yardım lazım mı?” dedim alaycı bir sesle. Gülmemek için yanağımın içini ısırdım, gerçekten de aptalca şeyler yapıyordu. “Kes sesini,” dedi bir yandan da homurdanarak. Az sonra, “Ah, işte burada!” dedi ve dönüp zafer kazanmış bir edayla gözlerime baktı. Hemen koşup kucağına atlayıp o aydınlanmış yakışıklı yüzünü öpmeden önce derin derin nefesler aldım.

Aidan bir adım atarak bana yaklaştı. Hemen uzanıp sımsıcak avucuna elimi bıraktım. Elimini sıkıp beni de kendisiyle beraber geçide taşıdı. Bunun bir geçit olduğunu anlamam için Aidan’daki tuhaf iblis özellikleri lazımdı bana. İçinden geçerken tıpkı peri diyarındaki gibi tuhaf hissettim ama bunun dışında görsel herhangi bir değişiklik olmadı. Atmosferdeki oksijen miktarı bile herhangi bir sekteye uğramamıştı. Hâlâ elimi tutmakta olan Aidan’a baktım. “Bura-



nın bahsettiğin yer olduğuna emin misin?" Yanıt olarak sadece başını salladı.

Elimi tutmakta olan eline bakınca içim karmakarışık duygularla doldu. Heyecan ve panik duygularının yanı sıra kalbim tuhaf bir şekilde acımaya başlamıştı. Öte yandan elimi bırakmayışının çevremdeki olası bir tehdide karşı önlem niteliğinde olduğunun farkındaydım. Hayal kırıklığı tatsız bir şekilde ruhu-  
ma çöktü.

"Meredith'i görünce sakın aptalca bir şey yapma." Sinirle elimi elinden çektim. Ahmak herif, her anı nasıl da berbat ediyordu! "Aptalca bir şeyi neden yapayım?" dedim meydan okurcasına. Beni bir çocuk gibi görmesinden bıkmıştım. Aslında başlarda beni bir fare olarak görüyordu. Bir şekilde artık çocuk olarak görmeye başlamıştı ki bu yeterli değildi, bazen gerçekten tahrik olduğunda bana kadın diyordu. Ve bunu ondan duymak... Tanrı aşkına, bağımlısı olunacak kadar zevkliydi!

"Geri dönmüşsün, şu bahsettiğin avcıyla birlikte, Aidanhell," dedi önümüzde aniden beliren kız. Uzun, turuncumsu saçları çıplak göğüslerinin üzerine geliş güzel dağılıp onları kapatmıştı ama bedeninin alt tarafı kesinlikle ortadaydı. Çırılçıplak kızın umursamaz güzel yüzüne bakakalmıştım. Kâhin ve aynı zamanda inanılmaz kötü olan cadı kız bu muydu?

"Sana onu getirdim. Gerçekten de efsanelerdeki avcı olup olmadığını bilmem gerekiyor," dedi Aidan elleriyle huzursuzca saçlarını karıştırarak.

“Benden rica mı ediyorsun, Aidanhell?” dedi cadı melodik sesiyle. Aidanhell hakkında bildiğim birkaç şeyden biri; hiçbir şeyi rica etmeyeceğidir, o sadece emreder. Saniyeden daha kısa bir süre içinde karşımdaki cadı, Aidan tarafından boğazlanmıştı. Cadı, güzel yeşil gözlerinin üzerindeki zarif kaşlarını çatı. “Lanet olsun sana!” dedi nefretle. Aidan ise cadının kulağına yaklaştı. “Seninle yaptığımız anlaşmayı unutma. Sana iyi davranmama gerek yok artık,” dedi Aidan sesinde benzeri bir nefret taşıyarak. Artık mı? Aidan daha önce bu kıza iyi davranmış olabilir miydi? Cadı, aynı melodik kahkahayı bir kez daha attı. “Bu artık benimle düzüşmeyeceğin anlamına mı geliyor?”

Olanları sanki bir film sahnesiymiş gibi izliyordum. Aidan kısık ve tehlikeli bir kahkaha atarak cadının zarif boğazını bıraktı. “Seninle düzüşmemi sağlayacak herhangi bir büyü yok dünyada Meredith,” dedi ve terden sırılsıklam olan saçlarını arkaya attı. Bedenime aniden gelen rahatlamayı tarif edecek kelime bulamıyordum. Aidan ve o sevişmemişlerdi. Bunun benim için hiçbir önemi olmamalıydı fakat Aidan’ın bu kadar güzel bir kızla sevişmemiş olmasını diliyordum. Cadı işveli bir kahkaha atarak uzun saçlarını omzunun gerisine bıraktı. “Kardeşin hayır demezdi,” derken yeşil parlak gözlerinden fışkıran zekâ beni ürküttü.

Cadının bahsettiği kardeş muhtemelen Draza’ydı. Şu an için beynim bunun önemsiz olduğuna ka-



naat getirdi ve asıl önemli olan konuya odaklandım, kendime. Başımı kaldırıp Aidan'ın gözlerine baktım. Kafasını sallayıp güzel cadıya döndü. "O, efsanedeki avcı mı?"

Cadı dağınık saçlarıyla oynamayı bırakıp boynunu hafifçe yan yatırdı. Ardından iki adımda yanıma gelip çevremde daire çizmeye başladı. Pazarda alınmak üzere olan bir mal gibi hissedip temkinli adımlarla kendi etrafımda döndüm. Genç kız dönmeyi bitirip tam karşımda dikildi. "İzin verir misin?" diyerek elimi uzandı. Aidan'a korku dolu gözlerle bakarken bir yandan da elimi cadıya uzatıyordum. Aidan'ın yüzü ifadesizdi. Bakışlarımı yeniden cadıya verdiğimde cadının hâlâ bana bakmakta olduğunu gördüm. İnanılmaz derecede ürkmüştüm.

Cadı çıplak göğüslerini daha da belirgin olacak şekilde kendini geriye doğru bükte. Bunu yaparken elimi tutuyor olduğu için bende hafifçe öne eğilmek durumunda kaldım. Genç kız yeniden doğrulup zevkle inledi. Ben şaşkınlıkla bir adım geri çekilmeye yeltenince yeşil gözlerini öfkeyle kısıp bilmediğim bir dilde bağırmaya başladı. O an hemen elimi çekip kurtarmayı düşündüm fakat cadı elimi dudaklarına götürdü. Tiksinti, korku arası bir beklentiyle cadıya baktım. Yavaşça parmaklarımı açıp avucumun ortasını öptü. Bir şeyler ters gidiyordu. Gözlerimle Aidan'ı aradım.

Dengemi kaybedip yere yığılırken güçlü kollar beni yakaladı. Beni yakalayanın kim olduğuna bak-

## Gaye Önel

mak istiyordum ama kıpırdamak çok zordu. Gözle-  
rimi oynatıp çevredeki kargaşaya bakmaya çalıştım.  
Cadı çıplak bir halde yerde yatıyordu, yanı başındaki  
Aidan cadının üzerine eğildi. O an beynim birkaç şe-  
yin farkına vardı. Aidan elinde kılıçla yere eğilirken  
temkinli bir şekilde beni tutan kişiye baktı. Nihayet  
daha dikkatli baktığımda dudaklarından şu kelimeyi  
okuyabildim: “Draza.”

\*\*\*





### BÖLÜM 13

**U**yandığımda lanet olası karanlık bir mağaraydım, mağarada olduğumu biliyordum çünkü büyük ve sert bir kayanın üzerinde yatıyordum. Hafifçe doğrulunca inanılmaz bir baş ağrısıyla tekrar yere yığıldım.

En son neler olduğunu düşünmeye çalıştım fakat beynim bunu reddediyor, başım her seferinde biraz daha acıyordu. Tek hatırladığım cadı kızın yabancı sözleri ve yerde yatan çıplak bedeni idi. Mağara biraz aydınlanınca hemen ışığın geldiği yöne baktım. Eğri büğrü ama oldukça geniş olan mağara girişinden içeri az da olsa güneş ışığı sızıyordu. Gözlerimi kısıp çevreme bir kez daha baktım ve onu gördüm. Dikkatimden kaçmış olamazdı çünkü az önce baktığımda orada değildi. Elim istemsizce kulağımdaki yaraya gitti. Yara iyileşmişti ama anılarım hâlâ benimleydi ve anılar yanıltmazdı. Karşımdaki solgun beyaz teniyle kaya gibi dikilen kibirli şey Draza'ydı ve o çok ama çok tehlikeliydi.

## Gaye Önel

Kalp atışlarımın düzene girmesi için içimden sessizce Tanrı'ya yalvardım. Şu ahmağın karşısında korktuğumu belli etmeyecektim. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?" dedi yılan gibi yanıma süzülürken. "Tabii sevindim. Kim bir dostunu gördüğüne sevinmez ki?" Yanıma kadar gelip durdu, ardından çekik siyah gözlerini kısarak bana baktı. Gözlerimi kocaman açıp kusursuz yüzüne baktım.

"Ben senin dostun değilim, insan." Ah, evet, kesinlikle Aidan'ın abisiydi. Bana onun gibi hitap ediyordu. Aidan'ın o muhteşem dudaklarından bir kez daha *insan* kelimesini duyabilir miydim acaba? Öte yandan Draza'nın sözleri beni heyecanlandırmamıştı. Aidan'a kötü ve çekici olduğu için kapıldığımı sanmıştım ama Draza ile karşılaştığım an bu düşünce geçerliliğini yitirmişti. O da kötü ve çekiciydi ama ona karşı bir şey hissetmiyordum.

"Neler oldu?" Elimi başımdaki ağrıyan yere değince çürük canımı daha çok yaktı. Keyifsizce doğrulup arkamı döndüm. Düşmana arkanızı dönmeniz çoğu durumda başınıza bela açar ama Draza'ya daha fazla bakmak istemiyordum. Bakışlarında insanı rahatsız eden bir şey vardı.

Bileğimden tutup beni sertçe kendine çevirdi. Göğsüne çarptığımda iliklerime kadar ürperdim. Draza'nın bedeni buz gibiydi. Aidan ne kadar sıcaksa, bu çocuk o kadar soğuktu. Kaslı bedenine beni zorla yapıştırmıştı, hafifçe çırpındım ve kemiklerimi kırarca-



sına beni sıktı. Güçlükle yutkunup gözlerine baktım. Çok katil tanımıştım. İşim gereği birçok katille çalışmıştım ve ben de onlardan biriydim ama şu çocuğun gözlerinde gördüğüm soğukluk tüylerimi  rpertiyordu. Başını geriye doğru attığında gümüş rengi saçları yüzüme değdi. Alabildiğim kadar oksijen almaya çalıştım, adi herif ciğerlerime bastırıyordu.

“Benden ne istiyorsun?” Sesim kuyruğuna basılmış kedi gibi çıkıyordu.

“Kehanetteki avcı senmişsin,” dedi ve tutuşunu biraz da olsa gevşetti.  ekebildiğim kadar havayı içime çektim, oksijenin damarlarımla beynime gidişini hisseder gibiydim. Draza’nın bakışlarından sakınıp çevreme göz atmak çok zordu. Aidan’ı merak ediyordum.

“Onaylamıyor musun?” Eliyle çenemi tutup öyle bir sabitledi ki gözlerinden başka yere bakamadım.

“Sanırım benim. Kardeşin benim olduğundan emin gibiydi. Cadı da benim olduğumu düşünüyor fakat söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamadım.” Ona doğruları söyledim. Kehaneti bilmiyordum sadece Aidanhell’in bana anlattıkları vardı, sarışın melek de kehaneti biliyordu ve bahsedilen avcı benmişim gibi davranıyordu yani şimdilik kehanetteki avcının ben olduğumu farz edecektik.

Bana bakıyordu ama beni görmüyordu. G z bebekleri yavaşça genişledi, soluk alıp verişi yavaşladı, benimse kalbim deli gibi atıyordu. Elfler vegandı ama kara elflerin hayvanları öldürmekle bir sorunları

olduğunu sanmıyordum. *Ne olur beni yemesin*, diye içimden dualar ederken bir anda belimden elini çekti ve boşlukta kaldım. Ciğerime aniden dolan hava ile sersemledim. Draza biraz geriye çekilip kollarını göğsünde birleştirdi. İki büküm nefes almaya çalışırken göz ucuyla da ona bakıyordum.

“Bana yardım edeceksin. Ama şimdi değil. Şimdi cadiyla ilgilenmem gerekiyor.”

“Sana ne konuda ve neden yardım edeyim?” Yavaşça doğrulup gözlerimi gözlerine diktim. Ailece öfke sorunları vardı bunların. Sinirli gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. Bakışlarımı kaçırmadım, ilk kaçırana ben olmayacaktım.

“Seninle kehaneti gerçekleştireceğiz. İblis ve avcı olarak.” Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Draza bakışlarını kaçırıp, “Yardımın gerek,” dedi. Ağzım açık bir şekilde ona baktım.

“Ama sen elfsin. Deli zırvası kehanetinizde bir şeytan ve bir avcıdan bahsediliyor,” dedim hızla. Sıkıntıyla iç geçirdi. Canını sıktığım çok belliydi ama canı cehenneme. Talepkârdı ve hiç yardımcı olmuyordu. Draza’a neden yardım edecektim ki? En son hatırladığımda kulağımdan oluyordum.

“Birkaç cümle ile özet geçeceğim. Kulaklarını aç da beni iyi dinle.” Bana doğru geldi. İstemesem de geriye adım attım ve bu onun bıkkınlıkla bir kez daha iç geçirmesine sebep oldu. Aramızda yaklaşık bir metre kalana kadar bana yaklaştı.



“Uzun zaman önce cezalandırıldım ve sürgün edildim.” Sağ eliyle sivri kulağına dokundu ve konuşmaya devam etti. “Gördüğün gibi bir elf oldum. Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?” Elleri bir an için sırtına gitti, ardından hayal kırıklığı ile başını öne eğdi. Acı çekiyor gibiydi. Bana mı öyle geliyordu yoksa Draza kanatlarının özlemini mi çekiyordu? Eğer Aidanhell gibi bir iblisle eskiden kanatları vardı ama şu an o bambaşka bir şeydi. Bu iş gitgide ilginçleşiyordu.

“Bir cadı babamın beni sürgün etmesine yardım etti, bulunduğum bu hale bir büyü sayesinde geldim. Aidanhell’in öldürmeye gittiği cadıydı bana bunu yapan.” Cadı kelimesini tükürür gibi söylemişti.

“E bırak öldürsün o halde. Ondan nefret ediyorsan, bırak ölsün.”

“Sen kehanetteki avcı olduğuna emin misin? Bu kadar aptalsan nasıl kehanetteki avcı olabilirsin?”

Kuşkulu bakışları üzerimde gezinirken kendimi gerçekten de ahmak gibi hissettim. Neyi anlamamıştım ki?

“Sürgün sonsuza dek sürmeyecek avcı. Lanet kaltak büyüü bozacak ve yeniden şeytan olacağım.” İçime çöken çaresizlik dizlerimi zayıflatmıştı. Ayakta durabilmek için derin nefesler almaya çalıştım. Sorabileceğim binlerce sorudan tabii ki en aptalca olanını seçtim. “Neden sürgün edildin? Yaptığın hata neydi?” dedim fazla meraklı bir tonla. Aslında neden sürgün

edildiğini bal gibi biliyordum, babası kanlı görüde bana göstermişti. İnanamayan gözlerle bana baktı. Sağ elini yumruk yaptı.

“Seni ilgilendirmiyor.” Yumruğunu açıp arkasını döndü. Öfke sorunları olan biriyle nereye kadar tartışabilirdim? Ölene kadar mı? Çünkü bu herif Aidan’dan bile daha tehlikeli görünüyordu, beni öldürürdü.

“Yardı mı istiyorsun. Yani evet, beni ilgilendiriyor.” Daha cümlemi henüz bitirmiştım ki tek eliyle boğazımı tuttu. İki elimle de eline vuruyordum çünkü parmaklarını gitgide daha fazla sıkıyordu, boğulmak üzereydim.

“Benimle bu şekilde konuşamazsın.” Elini daha da çok sıktı. Beynime giden azıcık oksijenle olanları gözden geçirmeye çalıştım ama boğazımdaki acı düşünmeme engel oluyordu.

“Beni öldürürsen, sonsuza dek bir elf kıcı olarak kalacaksın,” dedim daha doğrusu hırıldarken buna benzer şeyler söyledim. Elf kıcı mı? Size inanılmaz yaratıcı küfür etme yeteneğimden bahsetmiş miydim?

Hâlâ boğazımı sıkkan eli gevşedi fakat bırakmıyordu. Yüzünü yüzüme daha da yaklaştırıp gözlerini kıstı. Ölüm cül kelimesinin vücut bulmuş haliydi. Yavaşça boynumu bırakınca yere düştüm. Deli gibi öksürüyordum, sanki ciğerlerim parçalanmış gibiydi. Lanet olası, soluk borumu ezmiş bile olabilirdi. Durduğu yerden bana bakıyordu. Bakışlarındaki



duyguyu çözemiyordum, sanki sadece bakıyordu, hissetmeden.

“Cadı bu durumdan kurtulmamı sağlayacak, kendini o kadar önemli hissetmene gerek yok.” Ama haklı olduğum bir nokta vardı: Beni öldürmeyecekti, bana daha sonrası için ihtiyacı vardı. Tanrım, herkesin bana ihtiyacı vardı!

Marcus ve Katze ile vampirlerin yaşadığı şehir Vanelia'ya gitmiştik. Şehir yerle bir olmuştu. Kraliyet ailesini bulamıyorduk. Aidan oraya uğramış mıydı, onu da bilmiyordum. Tek bildiğim her yer harabeydi ve hayatta olan kimse yoktu. Küçük Lnn ve Katze, ailelerinden geriye hiçbir şey bulamadılar. Kentten geriye de pek bir şey bırakmamışlardı. Ek olarak Aidan beni kaçırmış, uçuk turuncu cadiya götürmüştü ve her şey bombok bir hâl almıştı.

“Eski haline dönmen neden bu kadar önemli? Mesele eğer savaş ise zaten kehanettekileri gerçekleştiren hali hazırda bir iblis prensimiz var. O da senin kardeşin, Aidan. Sahi o nerede?” İşte bunu gerçekten de merak ediyordum. Draza bizi bir şekilde bayıltıp buraya taşımıştı. Aidanhell'e ise ne yaptığı tam bir muammaydı.

“Bana müdahale etmemesi için buraya bir hayli uzakta.” Bakışlarını kaçırdı. Yani ben bakışlarını kaçırdığını düşünmüştüm ama aslında öyle değildi. Draza artık başka bir şeye bakıyordu. Mağaranın daha derinliklerindeki beyaz bir nesneye. Gözlerimi

kısıp biraz daha dikkatli bakınca, sarışın çıplak bir kızın boydan boya serildiğini gördüm. Kızın cadı olduğunu anlamam için dünyanın en zeki insanı olma-  
ma gerek yoktu.

“Sen onu haklamadan önce cadı ne diyordu?” dedim soğukkanlı olmaya çalışır bir halde. Draza bir an için bakışlarını cadıdan bana çevirdi. “Efsanedeki avcı olduğunu söyledi.” Tekrar bana karşı olan ilgisini yitirmiş, kaşlarını çatmış halde kara gözleriyle cadıya bakıyordu. “Dediğinin sadece bu olduğunu zannetmiyorum. Sanki daha fazla bir şey dedi ve sinirli gibiydi,” diye üsteledim. Hâlâ cadıya bakarken umursamaz bir tavırla yanıtladı. “Saçma sapan konuşuyordu.” Hemen sonra cadıya doğru yürümeye başladı.

Draza’dan öğrenebileceğim bilgilerin bu kadarla sınırlı olduğunu hissetmiştim. Savunmasız bedeni gözler önünde sergilenen genç kıza baktım. İçimde inanılmaz derecede bedenini örtmek için bir istek vardı. “Bir örtü falan yok mu üzerine örtecek?” dedim güçsüz bir sesle sarışın kızı işaret ederek. Draza başını kaldırıp memnuniyetsizlikle dudaklarını aşağı sarkıttı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?” Yanıtımı beklemeden tekrar cadıya döndü. Uzun sivri parmaklarıyla kızın saçlarını toplayıp sırtına attı. Hafifçe bedeninin üzerine eğilince panikle yerimde zıpladım. “Ona ne yapacaksın?” dedim korkarak. O kızın çıplak bedenine herhangi kötü bir şey yapmasına izin vermeyecektim.



Draza ürkütücü siyah gözlerini kıstı ve ardından dudakları keyifle açıldı. Herhangi bir yanıt vermeksizin cadıya döndü. Biraz daha üzerine eğilip cadının soluk renkli elini tuttu. Beklentiyle dudaklarını kemirirken Draza, genç kızın elini dudaklarına götürdü ve zarif ince dilini çıkardı. Bedenim baştan aşağı ürperdi. Ani bir refleks ile elim kulağıma gitti. Draza'nın zehirli dilini maalesef ki biliyordum. Bu tecrübe az kalsın kulağımdan olmama sebep oluyordu.

Genç cadı dudaklarını acıyla bükünce Draza ağzını kapatıp kızın elini bıraktı. Panik duygusu içimden çıkıp çoktan somut halde havada dolanmaya başlamıştı. Dudağımın kemirmediğim tek bir yeri bile kalmadığında cadı acıyla hıçkırdı. İçgüdüsel olarak bir adım öne çıkıp kızın üzerine eğildim. Draza demir gibi parmaklarını bileğime dolayıp acıyla bağırmama sebep olacak şekilde beni geriye itti. Belli ki az sonra her ne yapacaksa buna karışmamı istemiyordu.

Cadı su yeşili gözlerini yavaşça açtı. Karşısında Draza'yı görünce göz bebekleri panikle büyüdü. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Yattığı yerden doğrulmaya çalışırken Draza kanımı donduran bir kahkaha ile kızın üzerinden kalktı. Cadı hareket etmeye çalışıyordu ama ne yaparsa yapsın, üzerinde bulunduğu kayayı terk edemiyordu. Büyülenmişçesine yabancı bir dilde bağırıp havayı yumruklamasını izliyordum. Her zıplayıp kayaya düşüşünde dizleri mavi bir sıvıya bulanıyor, saçları birbirine dolanıyordu. Bir süre

daha saçma sapan hareketler yaptıktan sonra yenilgiyle oturdu.

“Benden yapmamı istediğin şey nedir?” dedi göründüğünden çok ama çok daha olgun bir sesle. Bir yandan da yavaşça ayağa kalkıp çıplak ayaklarıyla kayanın üzerinde durmaya çalışıyordu. Çaktırmadan geriye adım atıp onlarla aramdaki mesafeye kendimce birkaç santim daha ekledim. Draza zarif parmaklarıyla belinde bir ritim tutturmuş, cadıyı izliyordu. Cadı, bakışlarını nihayet Draza’dan bana çevirince anlık bir ürperti yaşadım. Kız yeşil gözlerini parlatacak kocaman sahte bir gülümseme yolladı bana. Çıplak olmasını umursamıyor gibi sarı-turuncu saçlarını büyük bir zarafetle göğüslerinin üzerinden çekip yavaşça sırtına bıraktı. Rahat hareketlerini gölgeleyen tek şey çatık kaşlarıydı, bu onun aslında pek de rahat olmadığını kanıtıyordu.

Draza parmaklarını durdurup başını hafifçe yukarı kaldırdı. Gözlerini kapayıp antik dilde bir şeyler söyledi. Sözlerini bitirdiğinde cadı yeniden dizlerinin üzerine düşmüştü, başını iki elinin arasına alıp kıvranıyordu. “Ona ne yapıyorsun?” dedim kendime hâkim olamayarak. Draza bana cevap verme zahmetine bile girmeden cadıya döndü. “Senden istediğim şeyi yaparsan acı çekmene gerek kalmayacak Meredith.”

“Büyüyü tersine çevireceksin. Yeniden kanatlı bir iblis olacağım.” Draza keskin bakışlarını cadıya dikti. Cadı bir an için susarak ellerini başından çekti. Ya-



vaşça başını kaldırıp bize baktı. “Büyü tersine çevri-  
lemez seni ahmak,” dedi az duyulur bir sesle. Yanıt  
olarak Draza sakince nefesini verdi, ardından tekrar  
bilmediğim dilde bir şeyler söylemeye başladı. Şu an-  
tik dili kesinlikle öğrenmem gerekiyordu.

“Kapa şu lanet çeneni, Draza!” dedi cadı gürleye-  
rek. Güzel yüzü acıyla büzülmüş, şekilli burnundan  
mavi bir sıvı akıyordu. Draza sustu, ifadesiz bir yüzle  
sarışın cadıya bakmaya devam etti. “Büyüyü tersine  
neden çevireyim?” Sesi artık daha anlaşılır çıkıyordu.

“Çünkü ben öyle istiyorum.”

“Kızın kehanetini okurken oradaydın. İblis prensi  
sen değilsin Draza.”

“Ben hâlâ iblis prensiyim.”

“Bedenin kesinlikle bir elf iken nasıl iblis prensi  
olabilirsin? Seni eski haline çevirebilsek bile keha-  
nettekinin sen olduğunu nereden biliyorsun?” dedi  
cadı az öncekinden daha yüksek bir sesle. Draza’nın  
bu soruya olan yanıtını merak eder halde orada öy-  
lece dikildim. Yanıtı sadece omuz silkmeydi. “Yap de-  
dim sana,” dedi aniden kesin bir tonda.

Meredith güzel yüzünü bana çevirdi. “Yoldaşının  
kim olacağı, geleceğini değiştirecek aptal kız,” dedi  
hoş bir sesle.

“Yoldaşım Aidan olacak. Kehanette böyle demi-  
yor mu?” Göz ucuyla Draza’ya baktım. Meredith kan  
dondurucu bir şekilde gülümsedi. “Ama o böyle dü-  
şünmüyor.” Başıyla Draza’ya işaret etti.

Draza sabırsızlığını göstermek için herhangi bir harekette bulunmak yerine tekrar antik dilde büyü okudu. Meredith acı dolu bir çığlık atıp yere kapaklandı. Dehşete kapılmış bir halde cadıya bakarken, genç kız bir elini kaldırdı. Draza hemen durdu. “Beni bu kısıtlı alandan çıkar ve dönüşüm büyüsünü deneyeyim,” dedi zor duyulur bir sesle. Canı çok yanıyor olmalıydı ama yine de doğruldu ve saçlarını bir kez daha zarafetle geriye attı. Draza genç kıza ölçercesine baktı. “Seni o bölgeden çıkardığımda farklı bir büyü yapmayacağını nereden bileceğim?”

Draza, cadı büyü yapamasın diye onu kayanın üzerine sabitlemişti. Bu yüzden cadı ne zaman çıkmaya çalışsa görünmez bir engele çarpıyor, engele çarptığı yerleri de maviye boyanıyordu. “Yeni krallığımda sağ kolum olmak istemez miydin Meredith?” dedi Draza sakın bir sesle.

*Haydaa!*

Draza ve Aidan birbirlerinden habersiz, bu cadıya sağ kolları olmasını teklif etmişlerdi. Bu cadıyı bu kadar önemli kılan şeyin ne olduğunu merak ediyordum, hem madem bu kadar önemli ve güçlüydü Draza ona nasıl işkence edebiliyordu? Pislik gerçekten çok güçlü bir iblis olmalıydı. Anlaşılan elf olduğu seneler boyunca boş durmamış, kara büyü öğrenmişti.

“Aidan da bana aynısını teklif etti,” dedi Meredith umursamaz bir tavırla. İşte bunu beklemiyordum. Bu dürüstlük de neydi şimdi?



"Sen ne düşünüyorsun?" dedi Draza sesinin ilgili tonunu bastırmaya çalışırken. Cadı işveli bir şekilde kıkırdadı. Genç elf kararlı gözlerini Meredith'in su yeşili alaycı gözlerine dikti. Kız art arda birkaç kez kirpiklerini kırpınca Draza dudaklarını açtı ve tekrar antik dilde konuşmaya başladı. Meredith'in flörtöz bakışlarının yerini şaşkınlığa en son da acıya verişine şahit oldum. Yeniden yerde iki büklüm bir haldeydi.

"Çok şey değişti Merr."

"Bunu görebiliyorum."

"Bana karşı yapacağın herhangi bir yanlış davranışında kafan kopacak Meredith. Büyüyü bu şekilde ayarladım ve elbette bir terslik olur da dönüşüm büyüsü esnasında ölürsem kafan yine kopacak," dedi derin bir nefes alıp kaslı gergin kollarını kaldırdı. "Hadi, lanet olası dönüşüm büyünü yap, cadı." Ardından birkaç kelime mırıldandı. Kalkanın yavaşça yok oluşuyla cadı temkinli bir şekilde kayanın dışına adımını attı. Bir yandan da boynunu tutuyor oluşu gözümünden kaçmamıştı. Cadı kellesine değer veriyordu. Draza boş tehditlerin adamı değildi.

Elf çocuk sözlerini bitirip sabırla beklemeye başladı. "Bu umarım canını yakar," dedi Meredith büyüye başlamadan hemen önce derin nefesler alırken. Draza bundan hiç etkilenmişe benzemiyordu, sessizce dikilmeye devam etti. Tüm bunlar olurken orada sessizce izleyeceğimi düşünmüştüm ama düşündüğüm gibi olmadı. Cadı kız ellerini kaldırıp antik dilde

bir şeyler söylemeye başladığında bilincim tamamen yerindeydi ama sonra her şey bulanıklaştı.

Öncelikle söylemek isterim ki delirmediğim. Tüm bu olanlara rağmen hâlâ kafayı sıyırmadım ve bundan gerçekten gurur duyuyordum. Ailem burada olsaydı onlar da gurur duyardı. Meredith kollarını kaldırıp tuhaf şeyler söylemeye başladıktan sonra yoğun bir sis bedenini sardı. Göz ucuyla Draza'ya baktığımda kıpırdamadan durduğunu gördüm. Tekrar Meredith'e baktığımda gördüğüm görüntü iki adım gerilememe sebep oldu. Az önceki kızın yerinde sanki bin yaşında bir kadın vardı.

İnsanlar bin yıl yaşayamazdı. Yani muhtemelen bu varlığı tanımlayamıyordum. Yaşlı kadın buruşmuş dudaklarını seri bir halde açıp kapayıp yabancı dilde konuşmaya devam ettikçe daha da yaşılanıyor gibiydi. Su yeşili çekik gözleri kırıksıklıkların içinde değerli taşlar gibi parlıyor, gri buruş buruş bedenine renk katıyordu. Cadı büyüde ilerledikçe tüm saçları yavaş yavaş döküldü.

Draza'ya dönüp baktığımda şaşırmamış olduğunu gördüm. Mide bulantısıyla yüzümü ekşittim. Bu iblisler kafayı yemişti.

Yoğun sis gri bedenini sardıkça Meredith'in sesi daha da güçlü çıkmaya başlamıştı. Sanki sis onu sıkıyor, büyüü bitirmesi için boğuyor gibiydi. Mağaranın içinde hortum çıkmışçasına esen rüzgârın da izlememi kolaylaştırdığı söylenemezdi. Aniden bunu



izlemek istediğim konusunda emin olmadığımı karar verdim. Birazdan her ne olacaksa bunu görmek istemi...

Düşüncelerim acı dolu bir çığlıkla kesildi. Arkamı dönünce Draza'nın iki büklüm bir halde yerde oturduğunu gördüm. Ellerini iki yana açmış, bedenini geriye atmıştı. Yaşlı cadıya dönünce yaşlanma sürecinin hızla arttığını ve durmadan büyüsüne devam ettiğini gördüm. Draza gök gürültüsünü andıran sesiyle insan ötesi bir desibelde bağırıyordu. Burada her ne oluyorsa bittiğinde hâlâ burada olmak istemiyordum. Genç elf kollarını havaya kaldırıp boğuluyormuşçasına bir ses çıkardı. Dehşete kapılmış halde çevreme bakınıp kaçacak bir yer aradım.

Draza üzerinden bir dalga geçiyormuş gibi irkildi. Kolları ve başı önce yukarı sonra tekrar geriye kaydı. Yüzlerce ışın elfin üzerine düşünce birkaç adım gerileyip sırtımı mağaranın soğuk taş duvarına yasladım. Elf başını zorlukla yukarı kaldırıncaya gözlerinden ışıklar fışkırdığını gördüm. Aynı şekilde ağzından ve kulaklarından da saf beyaz bir ışık yayılıyordu. Gümüş rengi saçları ve ışıklı suratıyla Draza negatifi çıkarılmış resimlere benziyordu.

Göğsü yarılıp içinden ışınlar fırlamaya başlayınca Draza acı dolu bir çığlık daha attı. Korkudan küçük dilimi yutmuş halde elimi ağzıma götürdüm ve duvara sürtünerek yere oturdum. Draza'nın çığlığı, parçalanan etinin ve kırılan kemiklerinin sesini zar zor

bastırabiliyordu. Elfin her çığlığında Meredith ağdalı bir kahkaha atıyor, ardından etrafında dolanarak büyüye devam ediyordu. Draza'nın acı çekişinin her saniyesinden zevk alıyor gibiydi.

Genç elfin derisi her antik sözde daha da açılıyor, sanki bir çeşit kabukmuş gibi kıvrılarak yere eğiliyordu. Bir iblis bile olsa derisi yüzülürken inanılmaz acı çekiyor olmalıydı. Tüm bu acıya rağmen sabırla orada oturmaya çalışan Draza'ya hayranlıkla bakakaldım. Beynimin çok minicik bir kısmı onun gerçekten de iblislerin kralı olabileceğini düşündü ama eğer Draza iblis kralı olursa Aidanhell'e ne olacaktı? Can sıkıntısı ruhumu kemirirken gözlerimi kocaman açıp Draza'nın kırılan kemiklerine baktım.

Birden öne eğilerek sırtını dikleştirdi. Başını yere koyup kollarını iki yana sarkıttı. İnanılmaz bir şekilde parlayan bedenine bakarken sırtında bir gölgelenme oluştu. Nefesimi tutup duvardan biraz uzaklaştım. Draza elini yumruk yapıp yere vurmaya başladı. Bir süre sonra diğer eli ile de aynısını tekrarladı, sanırım sonunda acıdan aklını kaçırmıştı. Yeri dövüyordu. Sırtındaki karaltı hareket edince bakışlarım ellerinden oraya kaydı.

Sırtının iki yanında iki yumru oluşmuştu. Pürüzsüz tenini yırtarak daha da büyümeye çalışıyorlardı. Gitgide sivrileşip uzayan yumrulara bakarken boğazım kurudu. Acı dolu birkaç bağırtıdan sonra yumrular Draza'nın bir uzvu haline geldi. Parlaklık yavaşça



sönerken genç elf sırtına dokunmamaya özen gösterip dizlerinin üzerinde doğruldu. Gözlerinden, burundan ve kulaklarından kanlar akıyordu.

Meredith bir süre tıpkı benim gibi sessizce Draza'yı izledi. "Sen hâlâ yaşıyor musun?" dedi alaycı bir tavırla gözlerini kısarak. Draza yanıt vermek yerine sessizce cadının gözlerine baktı. Meredith hoşnutsuzlukla dudaklarını büzüp büyüüne kaldığı yerden devam etti. Draza yüzünü acıyla ekşiterek başını önüne eğdi.

Sonsuz gibi gelen birkaç dakika sonra hâlâ aklımlı yitirmedüğimin farkına vardım. Sadece ben değil, bir anda bin yıl yaşlanan Meredith ya da sırtından bir şeyler çıkarıp tüm vücudu kanlar içinde kalan Draza da kafayı yememişti. Ya da hepimiz birden tırlatmıştık.

Cadı, sözlerini nihayet bitirdiğinde Draza yavaşça başını kaldırdı. "Bitti mi?" dedi dudaklarından kan sıçratır halde. Ona ne olduysa bedeninin içi de zarar görmüştü. Az önce hemen her kemiği kırılmış ve bedeni deri değiştirmişti. Bir şekilde hâlâ eskisi kadar beyazdı. Uzun gümüş rengi saçlarını geriye atınca gözlerinin artık siyah olmadığını gördüm. Gözleri kıpkırmızı olmuştu ve sivri kulakları artık o kadar da sivri değildi. İçimden bir ses değişikliğin sadece bu kadarla sınırlı kalmadığını söylüyordu.

"Kan ile mühürlenmesi gerekiyor bu dönüşümün. Senin ile bir daha dönüşüm büyüü yapmak iste-

miyorum, ne olursa olsun bu sondu.” Cadı düpedüz huysuzlanıp suratını astı. Hâlâ çok ama çok yaşlı görünen bedenine baktım. Bir anda bir şey belimden yakaladı. Draza’nın gümüş rengi uzun saçları göğsüme dökülünce arkamdakinin o olduğunu anladım. Bedenim ani bir panik dalgasıyla çırpınmaya başladı. Ahmak herif diğer eliyle boynumu sıkıca tutup yana yatırınca hareketsiz kalmanın daha akıllıca olduğuna karar verdim. Boynumu kırmaması için Tanrı’ya dualar ediyordum.

“Dönüşümünü bu kan ile mühürle cadı,” dedi Draza vahşi bir sesle. Beni kendine çevirirken bakışları haşin ve sabırsızdı. Zihnimde çalan alarm çanları ile derin nefesler almaya başladım. Draza bir anda boynuma atıldı ve keskin sivri dişlerini boynuma geçirdi. “Kes sesini,” dediğinde çığlık atmakta olduğumu yeni fark etmiştim. Canım yanmıyordu, sadece ani bir şok dalgası ile çığlık çığığa bağırmıştım. Draza sabırsızca kıpırdanıp dişlerini daha derine gömünce başım döndü. Gözlerim yavaşça kapanırken bir çift kanat sesi duydum. Son bir gayret gözlerimi açtım, bu kanat sesleri Aidan’a ait olabilirdi.

Gözlerimi açınca Draza yavaşça boynumu bıraktı. Kanlı dudakları, kızıl ölümcül gözleri ve heybetli gövdesini çevreleyen gri kanatlarıyla karşımda gerçekten de bir iblis kralı gibi duruyordu.

\*\*\*





## BÖLÜM 14

**D**raza gri gür kanatlarını oynatınca tekrar gerçekliğe döndüm. Az önce bir elfin dönüşümüne şahit olmuşum. Yanı başımda Meredith zar zor nefes alır bir halde, iri büyük bir kayaya tutunmuştu. Draza elini kaldırıp kulaklarına dokundu. Eski sivrilikleri kalmasa da yine de normal bir kulağa oranla sivriydiler. Draza kaşlarını çatıp cadıya baktı. “Kulaklarım neden hâlâ elf kulağı gibi?” dedi hırlarcasına. Meredith güçlkle başını kaldırıp kısık bir tonda konuştu. “Elf kulağı gibi değiller ama pek normal oldukları da söylenemez. Dönüşüm büyüsünü aynen olması gerektiği gibi yaptım.”

Draza kendi çevresinde dönüp hoşnutsuzca dudaklarını büktü. Meredith alaycı bir şekilde, “Draza, eskiden de böyleydin, her zaman kar beyazı bir bedenin vardı ve saçların her zaman gümüş rengiydi. Tek değişiklik biraz sivrilen yüz hatların ve kulağın,” dedi. Draza homurdanarak yere oturmadan önce omuzla-

## Gaye Önel

rını esneterek kanatlarını içine aldı. Soru sormamın zamanının gelip gelmediğini merak eder halde huzursuzca parmaklarını oynattım.

“Aidan nerede?”

“Uzakta. Neden buraya gelip yanıma oturmuyorsun avcı?”

“Çünkü canıma değer veriyorum,” dedim huysuzca. Sağ tarafımdaki cadı kahkahayı basınca Draza yüzünü ekşitti. “Aidan uzakta.”

“Öldü anlamında mı uzakta?” dedim cevabından korkar halde.

“Tabii ki kardeşimi öldürmedim seni salak, en azından henüz,” dedi kızgın bakışları üzerimde gezinirken. Tüm kaslarım ani bir rahatlama ile gevşedi. Aidan yaşıyordu! *Ama şimdilik.*

“Şimdi biliyorsun ki seninle yarım kalan işlerimizi halletmemiz gerekiyor.”

“Mesela...” dedim sorgulayan gözlerle yüzüne bakarken.

“Mesela tahtımı geri almak gibi.”

Yanı başımda Meredith huzursuzca kıpırdadı. Dengesiz iblis beni umursamadan cadıya döndü. “Öldürmem gereken iki kraliyet mensubu kaldı cadı. Biri sensin.”

“Ben artık kraliçe değilim,” dedi Meredith keyifli bir ses ile. Draza aniden şaşkınlıkla başını kaldırıp Meredith’e baktı. “Neden?”

“Aidan da kehanet için öldürülmem gerektiğini söyledi ama kehanetten kurtulmamın akıllıca bir yo-



lunu da bulmuştı. Yerime bir varis buldum, Aidan onu öldürecek. Tabii sen her şeyi mahvetmeden önce!”

“Ben olmasaydım cadı, Aidan seni yine de öldürdü, bunu biliyorsun.” Cadı bakışlarını uzaklara dikti.

“O halde varisi öldürmek gerekiyor.” Draza düşünceli bir şekilde ayağa kalkınca farkında olmadan bir adım geriledim. Bu çocuğun her hareketi beynimde tehlike zilleri çaldırıyordu.

“Şu an krallığından hayli uzaktayız cadı. Biz buradan devam edeceğiz,” dedi Draza saçlarını ensesinde deri bir bağcıkla toplarken. Meredith güçlükle derin bir nefes alıp kafasını olumlu anlamda salladı. Draza bileğimden tutup beni kendisine çevirince panikle zıpladım. “Kıpırdamadan dur,” dedi ve belimi sıkıca sardı. Çılgılık atma isteğimi zar zor bastırarak ellerimi yumruk yapıp omuzlarına vurdu. “Laftan anlamaz mısın sen? Dur, diyorum sana. Eğer biraz daha tepirsen havalandığımda seni aşağı bırakırım. Beni anladın mı?” Çenemi kavramış, beni kendine bakmaya zorluyordu. Başımı sallayabildiğim ölçüde salladım. Çenemi yavaşça bırakıp ellerini belime sardı. Göz ucuyla Meredith’e baktığımda yaşlı yüzünün her santimine keder kazınmış olduğunu gördüm. Böyle ruhsuz bir cadıyı kedere sürükleyen ne olabilir diye düşünürken ayaklarım yerden havalandı.

Draza iri gri kanatlarını Aidan’dan çok daha hızlı çırpıyordu. Uzun yıllar kanatları olmadan yaşadıktan

sonra onlara kavuşunca iblis hızını ayarlayamıyor gibiydi. Zaten çok da profesyonel olmayan uçuşu beni taşıması ile daha da kötüleşmişti. Oradan oraya sallanıyordum.

Birinin kral olmasına yardım edeceksem bu kesinlikle Aidan olurdu. Draza, Aidan'a bir şey yapmıştı ve ne yaptığını da söylemiyordu. Umutsuzluk içinde gözlerimi kapattım. Aşağıdaki dev ağaçlı ormanı artık ezbere biliyordum, bakmama gerek yoktu. Zaten böyle şiddetle oradan oraya savrulurken bir şeylere dikkatle bakmak daha da midemi bulandırırды.

Daha önce buradan geçtiğimizi düşündürecek kadar tanıdık gelen bir yerde Draza yavaşça alçaldı. O da tıpkı Aidan gibi yerden bir metre kadar yukarıda kanatlarını sırtına çekti. Ayaklarım toprağa basar basmaz önüme eğildim ve bolca kustum. Son yirmi dört saatte pek bir şey yemediğim için midemden sadece su çıkarabilmişim fakat bu su bile boğazımı fena halde yakmıştı. Elimin tersiyle ağzımı silip saçlarımı önümden çektim.

“Kehanetin neresinde yardımın dokunacağını hâlâ anlayamasam da sanırım ben bu işi yaparken benimle gelmen gerekiyor.” Draza uzun iri bir ağaç gövdesine sırtını yaslamış, kayıtsız bir halde kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Bir gün tüm bunlar için intikamımı alacağım,” dedim aksi bir ses ile. İki kardeş arasında kraliyet tacı gibi gezip durmaktan yorulmuşum. Sanki cansız bir nesneymiş gibi oradan oraya savruluyordum.



“Aidan’a da taht yolunda yardım edebilirdim. Neden seni seçeyim?” Draza başını kaldırıp şaşkın gözlerle bana baktı. “Karşılığında seni öldürmeyeceğim. Bu yeterli değil mi?” dedi gözlerimi devirmeme sebep olan neredeyse gücenmiş bir ses tonuyla.

“Aidan’ın seninle işi bittikten sonra seni ölüm melegevine vermeyeceğini mi düşünüyorsun?” dedi birden. Tam cevap vermek için ağzımı açıyordum ki uyaran bakışlarıyla sustum.

Draza aptal kıcını ta buralara kadar getirip bana emirler yağdırıyordu, karşılığında ne alacağımı merak ediyordum. Bir süre gözlerime baktı. Sanki az sonra beni şövalye ilan edeceğini söyleyecek gibiydi.

“Karşılığında sana her şeyi anlatacağım. Ben aptal biri değilim avcı. Ödevimi iyi yaptım. Yanına gelmeden önce ne kadar araştırma yaptığımı bilseydin...” Biraz bekleyip konuşmaya devam etti. “Ama kabul etmek gerekirse bulduklarım beni bile şaşırttı.”

“Neyi anlatacaksın? Neler oluyor?” Kafam karıştı. Draza’nın bana karşılığında gerçekten bir şey vermesini beklemiyordum.

“Ailenle ilgili gerçeği bilmek istemiyor musun?” Gözleri merakla kısılmıştı. Hareket etmeyi bırakıp öylece bana baktı. Ben de öylece ona bakıyordum. Ailem mi? Ailemle ilgili ne gibi bir gerçek olabilirdi ki?

“Saçma sapan asılsız şeyler uydurarak mı sana yardım etmemi sağlayacaksın? Acınası haldesin, biliyorsun, değil mi?”

## Gaye Önel

“Acınası halde olan sensin. Aslında araştırmamı yaparken bunları zaten biliyor olabileceğini göz önünde bulundurmuştum. Ama şu haline bakınca... gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?” Bir çeşit espri yaptığını düşünüyor olmalıydı ki kahkahalarla gülmeye başladı. Sinirlerimin âdeta bir yay gibi gerildiğini hissettim. Draza nihayet gülmesini bitirip yavaşça yere oturduğunda ona dik dik baktığımı görüp eliyle sağ yanını işaret etti. Lanet olası kibirli şey yanına oturmamı istiyordu.

“Yalanlarını dinlemeye vaktim yok.” Yapmam gereken daha önemli şeyler vardı, mesela dünyayı kurtarmak gibi! Ara sıra gümüşe dönen tuhaf renkteki gözleri tehlikeyle parıldadı. Bıkkınlıkla gözlerimi devirdim. Elimde değildi, bu heriften nefret ediyordum. İstemeyerek yanına gittim, aslında istemeyerek gittiğime inanmak kolay geliyordu oysa içimde bir yanımla anlatacaklarını merak ediyordu, saçmalık bile olsa. Yanına oturur oturmaz konuşmaya başladı.

“Ailen öz ailen değil.”

“Bunu biliyorum,” dedim. Ses çıkarmadı, pek konuşkan bir tip değildi zaten. Ailemin öz ailem olmadığını derinlerde bir yerde hep biliyordum ama bunu bir türlü onlara soracak cesareti bulamamıştım. Göz renklerimiz, saç renklerimiz onlarla ortak tek bir yanımla bile yoktu. Avcı olmamı istediklerinde bu istekten çok bir emirdi. İçten içe onlar kadar kana susamış olmadığımı kendimi ikna etmeye çalışıyordum



ama nihayetinde konsey tüm on iki-yirmi yaş arası kız çocuklarını eğitim için topladığında seçme şansım kalmamıştı. Bir avcı olan ailem ve henüz avcılığın anlamını yeni yeni çözen küçük bir erkek kardeşim vardı.

“Seni evlatlık almadılar, avcı. Onlar senin aileni öldürüp seni aldılar.” Sanki cümle yeterince şok etkisi yaratamıyormuş gibi bir de bunları delici bakışlarını gözlerime dikerek söylemişti. Dilim tutulmuştu. Elim saçımda kalmıştı, az önce düşünürken istemsiz olarak saçımı kaşımaya başlamıştım ki bu stresli anlarımda yaptığım kötü bir alışkanlıktı. Elimi indiremiyordum. Kendimde herhangi bir uzvumu hareket ettirecek iradeyi bulamıyordum.

Draza'nın dediklerini bir an için gerçek farz edersem... Bunun altından nasıl kalkardım? Marr ve Anton benim tek ailemdi. Bir yerlerde biyolojik bir şekilde var olabilmem için bir ailemin olduğunu biliyordum ama bu konu üzerinde fazla düşünmemeye çalışmıştım. Karşımdaki ciddi bakışlı, kötü kalpli çocuk, Marr ve Anton'un öz ailemi öldürdüğünü söylüyordu. İşte bu üzerinde düşünülecek bir şeydi.

Şeytan hakkında pek çok şey denirdi. Her yerde okuyabileceğiniz genel bir bilgi vardı; mesela şeytan *hilekârdır*. Sözleri kalbinizi zehirler, bir iblis kulağınıza bir şeyler fısıldarsa onu dinlemeyin çünkü iblislerin ağzından doğru tek bir söz çıkmaz. Ailem pek çok iblisi öldürmüştü fakat asla insanları öldürmezlerdi.

Elimi saçımdan nihayet indirip derin nefesler almaya çalıştım. Marr ve Anton iyi insanlardı.

“Onları tanımıyorsun. Onlar iyi insanlar.” Tökeyleyerek zor da olsa yerden kalktım. O ise hâlâ oturuyordu. Sinir bozucu bir şekilde güldü.

“Onları düşündüğün kadar iyi tanımıyorsun.”

“Sana yardım etmem için böyle saçma sapan yalanlara başvurmak senin için bile zavallica.” Dediğim şeye ben bile neredeyse gülecektim. Draza safkan bir iblisti, yani ondan herhangi seviyeli bir hareket beklemek fazlasıyla tuhaf olurdu.

“Dinlemek için hazır olduğunda sana anlatacağım.” Gergince sırtıp yerden kalktı.

“Ama şimdi vampirlere gitmemiz gerekiyor. Eğer benim için bunu yaparsan günün birinde karşılığını fazlasıyla alacaksın.” Öyle ciddi duruyordu ki bir an için ona inandım. Onun bana herhangi bir konuda yardım edebileceğine inandım. Bu bile ne kadar saf ve aptal olduğumu gösteriyordu. Bu lanet herif son birkaç saat içinde beni iki kez boğmuştu. Şimdi de saçma sapan yalanlarla zihnimi yoruyordu ve utanmaz bir edayla yardımımı istiyordu. Onun yeniden iblis olup olmaması umurumda bile değildi. Tabii ki ona yardım etmeyecektim. Bilekliğimi parmağımla hafifçe oynatıp minik hançeri elime aldım, görmemesi için elimi arkama gizleyerek yapmıştım bunu. Bıkınlıkla homurdandı. Kaşlarını çatıp başını eğdiğinde şaşkınlıkla ona baktım. Hançerimi gerçekten görmüş olabilir miydi?



“Sanırım daha açık olmam gerekiyor.” Tekrar başını kaldırdı ama gözleri hâlâ kapalıydı.

“Aslında bunak kâhinin kehaneti beni çok ilgilendirmiyor, Cassie. Eğer benimle gelmezsen aileni öldürürüm. Marr ve Anton’u minik Jo’nun gözleri önünde öldürürüm, sonra da Jo’yu öldürürüm. Bu senin için uygun mu?” Tüm bunlar canını sıkan birer ayrıntıymışçasına gözleri kapalı söylemişti. Beni bakışlarıyla korkutma zahmetine bile girmemişti.

Kendi hayatım için ona yardım etmeyeceğimi o da biliyordu, bu yüzden tıpkı babası gibi oyuna uğruna savaşacağım bir şeyler koymuştu. Arkamı dönüp geçmişe, tüm bu yaşananlara baktım. Aidan kayıptı. Katze’i kendi sorunlarıyla baş başa bırakıyordum çünkü ailem tehlikedeydi. Bana yardım edecek bir avcı ekibim ya da Beth yoktu. Zaman zaman gelen sarışın melek bile ortalarda yoktu.

Tekrar Draza’ya döndüm. Bakışlarındaki kararlılık mideme bir yumruk gibi oturdu. Ailemi öldürürdü, bunu gözünü kırpmadan yapardı. Beni mat etmeye çok uzaktı ama şahı almak için her şampiyonun yaptığı gibi piyonlarını tek tek feda edecekti.

“Ertelemek yok. Dinlemeye hazırım,” dedim az önce dediklerini duymazdan gelerek. Ailem hakkında konuşmasına ihtiyacım vardı. Draza’nın ne saçmalayacağını merakla bekliyordum.

“Beş yaşından öncesini hatırlıyor musun?” Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Hayatım boyunca beş

yaşımdan önceyi merak etmiştim. Bunun birçok sebebi vardı; örneğin ailem ne kadar otoriter ve soğuk insanlar olsa da doğum günü kutlamalarımızı atlamazlardı. Altı yaşımdan itibaren her sene doğum günüm kutlanmış ve pasta ile resmim çekilmişti. İlk beş doğum günü fotoğrafımın nerede olduğunu sorduğumda verdikleri tepki tuhafıma gitmişti ama bunun üzerinde çok durmamıştım. Aynı şekilde daha önceye ait hiçbir şey hatırlamıyordum, işin tuhaf yanı aileme ilk yürümeye başladığım zamanları sorduğumda ne diyeceklerini bilememişlerdi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi küstahça.

“Beş yaşımdan öncenin konumuzla ne alakası var?”

“Beş yaşındayken şimdi anne ve baba dediğin insanlar tarafından kaçırıldın, Cassie. Senin öz aileni öldürdüler.”

“Biraz saçmalamıyor musun sence de? Marr ve Anton masumlara zarar vermez,” dedim kesin bir tonla.

“Masum olduklarını kim söyledi?” Draza doğrudan keskin bakışlarını yüzüme odaklamıştı. Ne tepki vereceğimi bilemez halde sessizce suratına baktım. Kayıtsızca çevresine bakındı. “Ailen yüzyılın en çok aranan kişileriymi, Cassie,” dedi ve kırmızı gözleri heyecanla parıldadı.

“Ne suç işlemişlerdi?”

“Kitaplardaki suçlardan işlemedikleri yok,” dedi her şeyi açıklarcasına. Bahsettiği kitaplar insanlığın



kutsal kitaplarıydı. Ve bu kitaplarda her türlü suç yasaklanmış olarak vardı. “Onlar bir çete falan mıydı?”

“Çete mi? Pek sayılmaz. Çete olamayacak kadar özgünlerdi,” dedi keyifle.

“Onları tanıyordun!” dedim ve bu kesinlikle bir soru değildi. Olumlu anlamda başını salladı. “Onlar masum değillerdi ama iyilerdi, Cassie,” dedi benden çok kendine konuşur gibi. “Dediğin kadar suç işleyen insanlar ise nasıl iyi olabilirler ki?”

Draza kaşlarını çattı. “Her şey beyaz ya da siyah değildir, Cassie. Griler de vardır. Sen ve ben griyiz. Merak ediyorsan söyleyeyim, Aidan bir gri değil. O bir siyah,” dedi ve adımlarını hızlandırdı. Hemen peşinden sadık hizmetkârıymış gibi gidiyordum. Draza gibi kötü biri gri olabiliyordu da Aidan nasıl siyah olabiliyordu? Peki, ben bunu öğrenmek istiyor muydum? Aidan’ın ne kadar kötü biri olduğunu bilmiyor muydum sanki. O bir iblis prensiydi, iyilik meleği değil. Ayrıca Aidan ne yaparsa yapsın, benim yapacaklarımın yanında hiçbir şey kalacağına emindim.

“Senin pek gri olduğunu düşünmüyorum şeytan,” dedim arkasından ona yetişmeye çalışırken.

“Senin hakkımda ne düşündüğünün önemi yok,” dedi durmadan. Biraz bozulmuş bir halde kaşlarımı çattım ama arkasında olduğum için o bunu görememişti. “Aidan peşine düşecek, bunu biliyorsun,” dedim sesimi biraz daha yükselterek. “Bunu biliyorum, zaten gelmesini bekliyorum, onun için özenle hazırla-

dığım düzenekten kaçtığında onu bekliyor olacağım.” Düzenek kelimesi tüylerimi ürpertmişti. Draza pek sevgili kardeşi Aidan için ne gibi bir düzenek kurmuş olabilirdi?

Ailemi şu an düşünürsem kafayı sıyıırırdım. Benim başka bir şeylere odaklanmam lazımdı. Nihayet güvenliklerini sağladıktan sonra oturup tüm bunları konuşabilirdik. Güvende olmalarının tek yolu da şeytanın dediğini yapmaktı.

“Ben gerçekten de yıkım getiren miyim?” dedim birden. Draza suratında tuhaf bir ifadeyle bana baktı. “Tabii ki değilsin, aileni tanıyordum.” Rahatlayarak tekrar yola döndüm.

“İkinizin aynı anda tahta geçmesi çok mu olanaksız? Demek istediğim burası imkânsızlıkların dünyası, neden bu da olmasın? Her yere hükmetmek zorunda değilsiniz, paylaşabilirsiniz,” dedim fazlaca hevesli bir ses tonu ile. Draza aniden durup bana döndü. Sakince yüzüme baktı. “Siz insanlar bunu başarabildiniz mi?”

“Hayır ama siz insan değilsiniz, belki bunu yapabilirsiniz.”

“Yapabiliriz ama yapmayacağız.”

“Canın yandı mı?” Aniden sorduğum bu soru karşısında göz bebekleri irileşti. Zaten beyaz olan cildi daha da beyazladı. Onu bu kadar etkileyenin benim sorum değil de çektiği acıyı hatırlaması olduğunu anladım. “Evet,” dedi duygusuz bir ses ile. Cevap



vermesini beklemiyordum. "Nasıldı?" diye sorarken tedbiri elden bırakmışım. Dönüşüm büyüğü o kadar ilgi çekiciydi ki tüm ayrıntıları öğrenmek istiyordum. "Farklıydı." Bana bakan gözleri ilgiyle kısılmıştı. Boyunun hafif sağa çevirip bir adım daha yaklaştı. Sanki yüzümde bir şey arıyor gibiydi.

Başımı çevirerek fazlasıyla meraklı bakışlarından kaçındım. Sadece basit meraklı bir soru bu kadar ilgisini çekmeme sebep olmuş olabilir miydi? "Dönüşüm büyüğü aslında o gördüğünden daha uzun olur ve bir tane de kurban gerekir, cadı benim için geçici bir büyü yaptı." Eliyle omzumu tutup beni kenara çekti.

"Geçici mi? Neden böyle bir şey yapsın?"

"Çünkü yeterli vakti yoktu ve bu yaptığı büyü ile ride tamamlanabilir," dedi çalıların arkasından bir şeyi gözlerken. Baktığı yere bakabilmek için çalılara yaklaştım. "Büyü nasıl tamamlanacak peki?" dedim ona dönmeden. Bir an için başını bana çevirdi, bir süre bana baktıktan sonra tekrar dikkatini az önceki yere verdi. "Bir kurban ile tabii ki. Masum kanı akması gerekiyor." Elbette gerekirdi, bu kaçık yerde bir şeylerin yolunda olabilmesi için her zaman ölüm gerekliydi. "Masum bir kanı yirmi birinci yüzyılda nerede bulmayı düşünüyorsun?" dedim biraz da alayla. Hâlâ nereye baktığımızı çözememiştik.

"Masum kanı olmasa da olur, diye düşünmektayım. Şimdi şu ağacı görüyor musun? İşte o cadıların inine giren bir anahtar deliği. Oradan gireceğiz."

Bahsettiği ağaç diğerlerinden hiçbir farkı olmayan sıradan bir ağaç gibi görünüyordu. “Bir anahtarın var o halde?” dediğimde karanlık gözlerini yüzümde gezdirdi. “Sayılır,” dedi az duyulur bir ses ile.

Draza birden bileğimi tuttu. Şaşkınlıkla bağırarak öylece kaldım. Bir eliyle bileğimi kendine çevirdi, diğer elinin işaret parmağını bileğime batırdı. Sivri tırnağının battığı yer birden yanmaya başlamıştı. Açtığı yara öyle çok kaşınıyordu ki kaşımamak için yanağımın içini ısırdım. “Bunu neden yaptın lanet olası?” dedim hızla bileğimi çekip diğer elimle sımsıkı tutarken. Gözlerini devirerek cevapladı. “Kanını silme. Gidip ağaca sür kolunu, sonra geçit açılacak.” Dişlerimi gıcırdatıp derhâl ağaca koşturdum. Hâlâ kanayan ve yanan bileğimi sert ağaç kabuğuna sürdüm, bir yandan da arkamdaki şeytan çocuğa bin bir küfürler ediyordum.

“O kadar yakında durma. Geçit açılırken kafandan olma bir de,” dedi sakince. Bir hışım arkamı dönüp Draza’ya tehlikeli bakışlar attım. Ama sözlerine de kulak vermiştim, hemen gerileyip çalılara koştum. Yanına geldiğimde dönüp bakmadı, ben de rahatlıkla acıyan bileğimle ilgilenemedim. Belime sardığım gömleğimden bir parça kesip bileğime doladım. Bu temiz su bulana kadar enfeksiyon kapmasını önlerdi.

Az önce yaşlı gövdesine kanımı sürdüğüm ağaç çatırdayarak hareket etti. Artık şaşırmıyordum, sadece izliyordum. Taytımı yukarı çekip saçlarımı çö-



zûp tekrar topladım. Her an koşabilecek şekilde hazır olmam gerekiyordu. Draza'ya bakmama gerek yoktu, o kusursuz gıcık suratıyla ifadesizce orada dikiliyor olmalıydı. "Acele et, geçit kapanmadan içeri girelim," dedi hızlıca çalıların arasına dalarken. "Çevresinden dolanabilirdin geri zekâlı." Son kelimeyi duymaması için fısıltı ile söylemiştim. Tepkisizliğine bakılırsa duymamıştı da zaten.

Ağacın yanına eğilip eliyle gelmemi işaret etti. İstemeyerek de olsa gizlenerek yanına gittim. Sırtımdan tuttuğu gibi beni ağaca bastırdı. Ciğerlerimdeki anlık baskı geldiği hızla kayboldu. Bir saniye önce diğer tarafta bedenim hunharca ağaca bastırılırken şimdi sırtımı bir ağaca yaslamış, nefes nefese duruyordum. "Geçit ağacın gövdesiydi, öyle mi? Özümü çıkartacak kadar bastırmadan önce keşke bunu söyleseydin," dedim bir yandan göğsümü tutarken. "Sanırım buradaki bir cadıyı öldürmeyi düşünüyorsun?" Alakasız bir konu açmanın verdiği rahatsızlıktan tamamen yoksun bir halde sıkıntıyla suratına baktım. Draza'nın kaşları şaşkınlıkla yükseldi. "Cadı kraliçesini öldürmem gerek kehanetteki gibi ayrıca dönüşüm için de bir kurban lazım. Bir taşla iki kuş," dedi ve tekrardan çevreye kaçamak bakışlar atma işine koyuldu.

"Kızın masum olduğunu düşünmüyorum ama idare edeceğiz." İblis çocuk nihayet ortalığı gözetleme işini bitirmişti. "Şu tarafa gideceğiz," dedi bulunduğumuz yerin doğusunda kalan bir dağın eteğini

işaret ederek. "Emin misin? Aidan hiçbir volkandan bahsetmedi." Draza gergince sırttı. "Evet." Kestirip atınca diyecek bir söz bulamadım. Terleyen avuç içlerimi pantolon taytıma sildim.

"Buradan sonra yalnızca bir yere daha seninle geleceğim. Sonra anlaşma biter Draza. Benden ve ailemden uzak duracaksın," dedim aksi bir şekilde. Vampirler ve cadılarla uğraşacaktım, son kalanlar bunlardı. Sonrasında özgür olacaktım. Draza düşünceli bir ifade ile volkana baktı. "Tamam," dedi sessizce.

\*\*\*





## BÖLÜM 15

**D**raza ile olan yolculuğum başlamıştı. Oradan oraya savrulduğumun farkındaydım ama sanki hayatım benim değilmiş gibi hissediyor, tüm bunlara müdahale edemiyordum. Ölüm meleğiyle karşılaşmadan önceyi, affedilişimi ve Aidan'ı-en çok da Aidan'ı-düşünüyordum. Şu an nerede olduğunu, beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Draza'ya ruh halimi belli etmemeye çalıştım ama sanırım düşündüğüm kadar iyi bir oyuncu değildim. Volkana doğru yürümeye başladığımızdan beri beni inceliyor, her baktığımda da başını döndürüyordu. Bu artık çekilmez bir hâl aldığında cesaretimi toplayıp ona bunu sordum.

“Neden dönüp dönüp bana bakıyorsun?”

“Sana bakıyorum çünkü bir türlü kardeşimin sende ne bulduğunu anlayamıyorum.” Dürüstlüğü karşısında afallasam da sözlerini beynimde iyice tarttım. Aidan bende bir şey mi buluyordu? Draza bana

ölü bir fareymişim gibi bakınca sırtıttığımı fark edip aceleyle ifademi değiştirdim.

“Kardeşıme karşı ne gibi duyguların var senin?” Durdu. Sesini yükseltmeye başlamıştı, onu neyin bu kadar kızdırdığını anlamak imkânsızdı. Aidanhell’e karşı bir şeyler hissediyorsam bu benim sorumluluğumdaydı. Benimle dalga geçebilirdi, bunu takmazdım ama lanet Draza bana kızıyordu. İşte buna hakkı yoktu.

“Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma!” Hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Arkamda kaskatı durduğunu hissedebiliyordum. On yedi yaşındaydım. Kendi hayatımda bile mantıklı kararlar veremiyorken nasıl olur da dünyayı kurtarmam beklenebilirdi benden?!

Soğuk metali andıran güçlü parmaklar boğazımı kavradı ama bu kez beni boğmasına izin vermeyecektim. Arkamda olduğunu biliyordum. İsabet ettirebilmem için Tanrı’ya duamı ettim ve dirseğimi çenesine geçirdim. Şaşkınlıkla boğazımı bıraktı. Hemen ona doğru döndüm, yapacağı ilk harekette bacak arasına bir tekme atacaktım. Daha önce yapamamış olmam korkuyor olmamdandı ama artık ondan eskisi kadar korkmuyordum. Beni zorla alıkoyduğundan beri Draza daha ulaşılabilir geliyordu bana.

Düşündüm de, tırnaklarımla yüzünü de tırmalayabilirdim. Ben büyük bir iştahla ona vereceğim zararın hayalini kurarken Draza hiçbir hamle yapmadı,



sadece şaşkınlıkla bana bakmaya devam etti. Boğazını temizleyip konuşmaya başladığında, ondan bunları duyacağımı düşünmemiştim.

“Aidanhell’in sende ne bulduğunu anladım.” Neden bilmiyordum ama alayla söylenen bu sözlerin arkasında az da olsa bir takdir hissetmiştim.

Benden beklenmeyeni yapmam bana saygı duymasına sebep olmuş olabilir miydi? Dirsek attığımda bana saygı duyuyorsa, onu tekmelediğimde bana bayılacak demektir. Küçük tuhaf esprime içimden sessizce güldüm.

Bu şiddet düşkünü manyak oğlandan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi. Ondan kurtulmam sürtük cadıyı bulmama bağlıydı. Cadının muhtemelen buraya geldiğimizden çoktan haberi olmuştu. Bulunmak istemeyen bir cadıyı nasıl bulacağımız konusu tam bir muamma olsa da beni asıl düşündürten volkana neden uçarak gitmediğimizdi. Draza ile uçmaya bayılmıyordum ama bu şekilde çok yavaş ilerliyorduk. Ayak tabanlarım son yarım saattir attığım her adımda ağrıyordu, muhtemelen su toplamışlardı. “Neden uçarak gitmiyoruz?” Dayanamayıp sormuştum. Draza azıcık bile yavaşlamadan yürümeye devam etti. “Kanatlarıma zarar gelsin istemiyorum. Gökyüzünde açık birer hedef oluruz.”

“Bu şekilde de son derece açık hedefleriz. Bizi izlemediklerini mi sanıyorsun?”

“Neden mızızlanıyorsun, acıktın mı?” dedi aniden durup bana dönerek. Açlıktan ölüyordum ama

yine de, “Hayır,” dedim aksi bir şekilde. “İyi,” dedi ve tekrar önünü dönüp yürümeye devam etti. Aidan olsaydı ne kadar öküzce davranmış olsa da bana yemek bulur getirirdi. Mutsuzlukla iç çekip gerzek iblis-elf karışımı çocuğun peşine takıldım. Bu yol madem benim için çekilmez haldeydi, o halde onun için de öyle olacaktı! Eğer ona sorular sorarsam kendimi yeniden bir dövüşün içinde bulabilirdim. Öte yandan onu tekmeleyebilirsem, yolculuğumun daha keyifli geçeceğini düşünüyordum.

“Neden kara elf oldun?” Zaten bildiğim hikâyeyi züppenin anlatmasını istedim. Başını yan çevirip bana küçümser bir şekilde baktı.

“Çocuklara göre bir hikâye değil.” Cevap vermesine şaşırmıştım, bir şey anlatmayacak olması ve bana saldırmaması ise hayal kırıklığına uğramama sebep olmuştu.

“Eğer ben çocuksam sen de çocuk sayılırsın,” dedim biraz da gücenerek. Aslında her ne kadar on sekiz-yirmi yaşlarında görünse de kesinlikle yüzyılı devirdiğini biliyordum. Draza başını adamakıllı bana çevirip sivri dişlerini göstererek hırladı.

“Hikâyeleri severim,” dedim biraz korkarak.

Tek kaşını kaldırıp bana bakışı zihnimde bir dejavu etkisi yarattı. Aidan da şaşırdığında böyle yapıyordu. Adımlarını yavaşlatıp en sonunda durdu. “Neden bu kadar ısrarcısın? Sana olan sabrım sonsuz değil,” dedi. Volkanı işaret ettim. “Oraya varana ka-



dar zaman geçecek. Ayrıca neden anlatmayasın ki?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sağ elini başına götürüp iki parmağını açarak alnına bastırdı. "Eğer anlatırsam çeneni kapalı tutacak mısın?" dedi bıkkınlıkla. "Evet!" diye atıldım hemen.

Yeni bir şeyler öğrenebileceğimin sevinciyle sabırsızca yanında beklemeye başladım. Yeni şeyler öğrenmeyi severdim ve elbette bilgi, bu dünyada güç demekti. Ona neden kara elfe dönüştürüldüğünü soracaktım, oysa dudaklarımda çoktan başka bir soru belirmişti.

"Kaç yaşındasın?" dedim anlatacağı şeyi bekleyemedim. "İblis olarak yüz elli kış geçirdim avcı," dedi resmiyetle. "Neden kara elfe dönüştün?"

Adımlarını birden hızlandırınca yetişmek için ben de hızlandım. "Her genç iblis gibi ben de hata yaptım ama veliaht şeytanın hata yapma hakkı yoktur, avcı," dedi düz bir sesle. "Sen veliaht mıydın? Peki, Aidan?" dedim nefes nefese ona yetişmeye çalışırken. "O benim küçük kardeşim." Başını yan çevirip hafifçe gülümsedi. Afallamış bir halde öylece bakakaldım. "Küçük mü? Hemen hemen aynı görünüyorsunuz."

"Aramızda elli sene var. Büyük olduğum için tahta ben geçecektim. Ama bir hata yapıp sürgün edildim."

"Bu sürgün sayılmaz. Kara elflerin kralıydın. Belki hâlâ öylesin."

"Kara elfler asla beni benimsemediler ki artık bu kanatlar ile orada kral olacağımı sanmıyorum, zaten

öyle bir arzum da yok. Ben başka bir tacın peşindeyim.” Ne kadar gıcık bir erkek olsa da söylediklerinde haklıydı, o büyük olansa taht onun olmalıydı. Aidan asla hak etmediği bir tahtın peşindeydi.

“Neden yaşlanmadın?”

“Bunu gerçekten sordun mu?”

“Unut gitsin. Neden sürgün edildiğini anlatıyordun,” dedim fazlaca meraklı bir sesle. Draza adımlarını biraz yavaşlatınca ona yetişebildim.

“Âşık oldum,” dedi ve başını kaldırıp uzaklara baktı. Soğuk bir esinti tenimi yalayıp geçerken doğru duyup duymadığımı düşündüm. “Bu yasak mıydı?” dedim çatallaşan sesimle.

“Hâlâ yasak. Aşk şeytanlara uygun değil, avcı,” dedi hüznle uzaklara bakan gözlerini kapatarak. Fazla ileri gittiğimin gayet farkında olarak tedirgince öksürdüm. “Kimdi?” dedim. Draza’nın sürgüne gönderilmesini sağlayan dişi gerçekten de Meredith olabilir miydi? İkisinin tuhaf hareketleri bana bunu düşündürmüştü. Ayrıca Meredith çok güçlü bir kadındı ve erkekler daima güçlü olanları isterdi.

“Onunla tanıştın,” dedi ve yakınındaki bir ağaçtan iri bir dal kopardı. Daldaki yaprakları tek tek kopararak yürümeye devam ediyordu. Gizemli dişinin kim olduğunu merak eder halde dudaklarımı ısırdım. Bu yolculuk başlayalı kimler ile tanışmıştım? Katze, Marcus ve Meredith...

“Meredith,” dedim tökezleyerek. Seviştiği tatlı kızın gerçek halini daha önceden biliyor muydu? Yoksa



o cadı bin yaşında falan değil miydi? İblis çocuk ellerini beline koyup yavaşça bana döndü. “Kardeşim seninle nasıl başa çıkıyor? Çeneni nasıl kapatıyor?” dedi büyük bir ciddiyetle bana bakarak. Aidan’ın beni öpücük ile susturduğunu hatırlayıp kızardım. Draza’nın bana bakan gözleri yavaşça kısıldı. “Vay vay vay! Burada gerçekten ilgi çekici bir şey varmış,” dedi küstahça.

“Kardeşimi memnun edebildin mi peki?” Gıcık gülümsemesi yavaşça tüm yüzüne yayılırken daha da fazla kızararak sinirle ona döndüm. “Her ne düşünüyorsan öyle bir şey olmadı.”

“Bu yüzden mi kızardın? Kardeşim seni tam olarak nasıl susturuyordu, avcı?”

“Sen Meredith’e nasıl âşık oldun?” Karşı saldırıya geçmemi beklemiyordu. Gülümseyişi suratında dondu. Bu da ikimiz arasındaki konuşmanın sonu oldu.

\*\*\*

*Ahmak abimin ahmak oyuncakları.*

Üzerimdeki örümcek ağını temizlerken bir yandan da Draza’ya sövüyordum. Her zaman arıza çıkaran koca egolu manyağın bu sefer rahat duracağı fikrine nereden kapılmışım ki? Cadı, avcı hakkındaki kehaneti yeniden yorumlarken sevgili kardeşim bir anda gelmiş ve ortalığı her zamanki gibi karıştırmıştı. İşin en berbat kısmı da geldiği anda benden kurtulmasıydı.

Draza elf olmayı hiç istememişti onu anlıyordum, ben de istemezdim ama hakkını vermek gerekir ki elf iken birkaç kara büyü de öğrenmişti. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi örümcekler ile dolu bu kuyuda buldum. Tabii ki ağa yapışmış bir halde uyan-dığımı söylememe gerek bile yok!

Kol ve bacaklarımdan kan akar halde daracık kuyudan yukarı tırmanarak çıktım. Elimi daha yükseğe attığım her seferde irili ufaklı bir sürü kıymık batı-yordu. Çırılçıplak ve hafifçe eğilmiş bir halde kuyunun ağzında duruyordum. Örümceğe tekme attığım-da ayağımın altına zehirli iğnesini sokmuştu. Şimdi bile üzerine basarken canım yanıyordu. Draza bunu fena ödeyecekti.

Kuyu o kadar dardı ki oradan çıkmak için kanat-larımı kullanamamıştım ama şimdi kanatlarım beni bu lanet yerden kurtarabilirdi. Ağırlığımı ağırmayan bacağıma verip temkinli bir şekilde kanatlarımı aç-tım. Gerzek kardeşim beni öyle bir mekâna yollamıştı ki iki metre önümü göremiyordum. Yoğun sis yüzün-den gittiğim yeri göremeyerek yavaşça uçmaya bırak-tım kendimi. Kanatlarımı her çırpışımda sırtıma tarifi imkânsız acılar yayılıyordu. Buradan kurtulduğum-da Draza hesap verecekti!

Siyah beyaz bir orman ve bitmek bilmeyen bir sis... Bu görüntü nerede olduğum hakkında sağlam fikir veriyordu aslında. Draza çocukluğumuzdan beri gelmediğimiz ölüm çukuruna beni bir şekilde yolla-



mişti. Ben bu çukurda cehennem yaratıkları ile savaşıırken, kendisi avcı ve cadıyla ne yapıyordu acaba? Ağrıyan kanatlarım ve net göremeyen gözlerim ile kardeşim denilen ahmağı ve minik avcımı bulmak için uçtum.

\*\*\*

“Lanet elf bozuntusu! Onu bulduğunda öldüreceğini söylemiştin!” dedim tiksinererek.

“Bir daha bana o şekilde hitap edersen gırtlığını keserim senin, gel ve yardım et.”

“Cehennemde yan iblis, sana yardım etmeyeceğim,” dedim ve ellerimi göğsümde kavuşturdum. Draza tüylerimi ürperten bir kahkaha attı. Dediğim cümlelerin saçmalığının ben de farkındaydım. Draza’nın cehennemde yanmak gibi bir korkusu yoktu çünkü orası kendi eviydi. İki elimin başparmağını şakaklarıma bastırdım, lanet bir baş ağrısı geldiğimizden beri canıma okuyordu.

Cadı bir kez daha ruhu bedeninden sökülüyormuş gibi çığlık attı. İrkilerek ona baktım. Kanlar içindeki kız benden birkaç yaş küçüktü. Draza elini bir kez daha kaldırıncı gözlerimi kapatıp arkamı döndüm. Daha fazla şahit olmak istemiyordum.

“Acı çekmek hoşuna mı gidiyor cadı? Soruma cevap ver, ben de sana kısa ve acısız bir ölüm vereyim.” Draza bir eliyle cadının boğazını sıkmış, diğer eliyle

karnına parmaklarını sokmuştu. Kız başını yavaşça eğip kanlar içindeki karnına baktı.

“Meredith’in nasıl öldürüleceğini bilmiyorum. O farklı,” dedi acı bir sesle. Karşılık olarak Draza memnuniyetsizlikle dudaklarını büzdü. Neler olacağını bildiğim için tekrar arkamı döndüm. Kendi kendime o cadının hiç masum olmadığını, muhtemelen çok kötü şeyler yaptığını hatırlatıyordum. Yol boyunca Draza böyle söylemişti. *En zararsız cadı bile en az benim kadar kötülük yapmıştır*, dedi. Bu söz hemen ikna olmama yetmişti.

“Kız kardeşlerim intikamımı alacak, biliyorsun iblis.” Ardından tekrar çığlık attı.

“Kız kardeşlerin bir bok yapamaz bana, görmüyor musun?”

“Seni ucube!” dedi cadı tükürür gibi. Kendimi tekrar onlara bakmaya zorladım. Cadının ağzından kanlar akıyordu. Draza kana bulanmış beyaz saçlarını büyük bir zarafet göstererek arkaya aldı. Soğukkanlılığı karşısında kanım donmuştu. Bir kez daha kendimi tutamadım.

“Meredith’i nasıl öldüreceğini bilmediğini söylüyor sana ve dönüşüm büyüsünü de bilmiyor. Bilseydi kendini bu durumdan kurtarırdı. Draza, burada boş yere vakit harcıyoruz.” Başka ne söyleyebilirdim, bilmiyordum. Beklentiyle yanağımın içini dişlemeye başladım.

“Avcı?” dedi cadı net göremeyen gözleriyle bana bakarken. Gözlerini kısarak başını yana eğdi. Bana



seslenmesinden irkilmiş halde kollarımı sıvazladım, sanki bir anda hava birkaç derece birden soğumuştur. "Avcı, sen misin?" dedi cadı bir kez daha.

"Çok kan kaybetti sanırım, artık işimize yaramaz. Şu an nerede olduğunun farkında bile değil," dedi Draza yavaşça ayağa kalkarken. Cadı kıpırdamadan bize bakıyordu. Draza kızın kaçmasını engellemek için Meredith'e yaptığı büyüünün aynısından yapmıştı. Genç cadı yerde, bir dairenin içinde kana bulanmış beyaz elbisesiyle oturuyordu.

"Seni hatırlıyorum avcı, sen misin?" dedi bir kez daha rüyada gibi bana bakarak.

"Neyden bahsediyor?" dedim Draza'ya. Omuz silk-ti. "Sana çok kan kaybettiğini söyledim. Ölüyor Cas-sie, akıllıca konuşamıyor, artık işime yaramaz," dedi bıkkınlıkla. Draza zaten katlamış olduğu kanlı göm-leğinin kollarını birer kez daha katladı. Ellerini saç-larının arasında gezdirip ensesinde bir deri parçası ile topladı. Cadı hâlâ bana bakıyordu. Gitgide artan tanıdıklık duygusu, cadının bakışlarından daha ür-kütücü olmaya başlamıştı.

"Henüz uyanmadı," dedi kendi kendine aniden. Ama hâlâ bana bakıyordu. Draza'ya bakınca onun da beni izlemekte olduğunu gördüm. Temkinli bir şekilde cadıya doğru yürüdüm. "Kim henüz uyanmadı?" dedim âdeta fısıltıyla. Omuzlarımdan iki el kavrayıp beni kanlı cadıdan uzaklaştırdı. Dönüp beni tutmak-ta olan elf-iblis çocuğa hiddetle baktım. "Ölüyor Cas-sie, sözleri bir anlam ifade etmiyor. Şimdi uzak dur

da işimi yapayım.” Kendimi Draza’nın ellerinden kurtarıp birkaç adım geriledim. Cadı bilinçsizce gülümsedi. “İntikamımı al,” dedi kısaca. Bir saniye sonra Draza parmaklarını cadının kalbine geçirmişti. Genç kız bir çığlık bile atamadan ölmüştü. İblis çocuk elini cadının bedeninden çekti ve elindeki iri siyah kalbi de beraberinde getirdi.

“Neden siyah?” dedim kendimi tutamayarak.

“Kara büyüden. Ne kadar yaparsan beden o kadar çok etkilenir. Bu cadı oldukça fazla kara büyü ile uğraşmış. Sana onun masum olmadığını söylemiştim,” dedi bir yandan da kalbi evirip çeviriyordu. Bu tuhaf görüntü karşısında ne yapmalıydım, bilmiyordum. Görmezden gelerek konuşmaya devam ettim.

“Neden cadı *intikamımı al*, dedi?”

“Ölüyordu diyorum, muhtemelen kardeşlerinden birini görüyordu sende. Bu neden bu kadar önemli? Sen avcısın, o da bir iblis türü. Orada neden acının ona?”

“Sen neden o kadar acımasızdın? Lanet olsun, sorgudan çok bir işkenceydi! Sen... Sanki bundan zevk alıyor gibiydin.” Draza başını ellerinde tuttuğu iri siyah kalpten kaldırıp bana baktı. Simsiyah gözlerinden herhangi bir anlam çıkarmak imkânsızdı. “Sana yanıt vermeyeceğim insan,” dedi ve arkasını dönüp kalbi de beraberinde götürdü.

Cadının kanlar içindeki cansız bedenine baktım. En fazla on beş yaşında bir kız çocuğu gibi gö-



rünüyordu ama Meredith ile olan tecrübelerimi göz önünde bulundurursam altı yüz yaşında bile olabilirdi. Üzerinde bembeyaz bol işlemeli bir elbise vardı. Muhtemelen tahta yeni çıkmıştı çünkü Meredith ölmek için yerine onu atamıştı. Kızın bedeninde parlayan bir şey dikkatimi çekti.

“Meredith’in kalbini çıkarmak ölmesini sağlamaz mı? Bu cadıda işe yaradı,” dedim ellerimle göğsü yarılmış soluk bedeni göstererek. Draza başını kaldırmadan yanıtladı. “Onun çıkarılacak bir kalbi olmaya bilir. O kadar kolay pes edecek biri değil,” dedi.

“Neden fırsatın varken onu öldürmedin?”

“Bilmiyorum.” Bilmiyor muydu? Ah, ben çok iyi biliyordum çünkü hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyordu. “O kalple ne yapacaksın? Neden onu değerli bir eşyaymış gibi tutuyorsun?”

“Değerli çünkü,” dedi ve kanlı kalbi dudaklarına götürdü. Dehşete kapılarak bir adım geriledim. Draza kalbi içiyordu!

Bir adım daha gerileyince çoktan çemberin içine girdiğimi fark ettim. Ölü kız ayaklarımın dibinde yatıyordu. Başımı kaldırıp Draza’ya bakınca son derece memnun bir halde kalbi emdiğini gördüm.

*Beni al...*

İrkilerek bakışlarımı çevirdim.

*Beni al.*

Arkamı dönüp cadının üzerine eğilerek elbisesindeki parlayan şeye elimi uzattım.

Az önce baktığımda bu nesnenin sadece bir ucunu görmüş olmalıydım çünkü avucumda tuttuğum şey oldukça büyüktü ve görmemem imkânsızdı.

*Tak beni...*

Muhtemelen altın kaplama olan iri büyük madalyonu almak için yavaşça kızın başını kaldırıp zinciri çıkardım. Tedbiri elden bırakmayarak sadist yol arkadaşşıma baktım, hâlâ iştahla kalbi emiyordu.

*Tak beni...*

Bu güzel madalyonla ne yapacağımı bilmiyordum ama onu burada bırakamazdım.

Parıldayan kolyeyi boynuma takıp atletimin içine sakladım.

*Çok güzel...*

Bu güzel şeyden önümdeki sadist pisliğe bahsetmeye niyetim yoktu. “Mezar soygunculuğuna da mı başladın?” dedi Draza elinde hâlâ kalbi tutarken. Şaşırdım fakat kolyemi çıkarmadım. Tekrar kalbi dudaklarına götürünce tiksintiyle yüzümü ekşittim. “Ne yapıyorsun?” dedim ama cevabı gerçekten öğrenmek istediğimden emin değildim. Draza son bir kez daha kalbi sıktı. “Yanılmamışım,” dedi kendi kendine. Ardından içini boşalttığı organı değersiz bir nesneymiş gibi fırlattı. Kalp *poff* sesiyle çalılıklara düştü.

“Hangi konuda yanılmadın?” Biraz daha açık olamaz mıydı gerçekten de?

“Kara elfler öldürdükleri canlıların, özellikle öldürdükleri güçlü canlıların kalplerindeki kanı eme-



rek onların güçlerine sahip olurlar. Hâlâ kara elfim. Bu özelliğim geçmemiş, devam ediyor ." Kanlı ellerini üzerindeki gömleğe sildi.

"Ama tam olarak bir elf değilsin. Demek istediğim tipin artık çok da elflere benzemiyor, artık o kadar zarif değilsin ve kanatların var. Elfler uçamaz Draza."

"Zarif mi?" dedi gözleri keyifle ışıldarken. Bu hali, her şeyiyle bana Aidan'ı hatırlatmıştı ve onu hatırlamak kalbimi acıtıyordu. Sanırım bir yanım Aidan'a bağlanmıştı.

"Benimle ilgilenmediğinin farkındayım, ben de seninle ilgilenmiyorum, hatta kardeşim sende ne buluyor hâlâ tam olarak anlamış sayılmam. Cesur-sun, hakkını vermeliyim ama bir kadın sadece cesur diye... Bu zayıflık göstergesi," diyerek cümleyi tamamen ilgisiz bir şekilde bitirdi. Şaşkınlıkla suratına bakakaldım. "Az önce bir cadıyı öldürdün ve kalbini bir vampir gibi emdin, şimdi de bana kadın-erkek ilişkileri hakkında ders mi vereceksin?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu elf çocuk kafayı ciddi anlamda sıyırmıştı.

Draza cevap vermek yerine homurdandı ve evet, bu da bana Aidan'ı hatırlattı. Draza'nın aksi, laf dinlemez hareketleri bana Aidan'ı hatırlatıyordu. "Gerçekten ona ne yaptın? Onu nereye gönderdin?" dedim kendimi tutamadan. Bunu öğrenmeden yolculuğa devam etmek kaçıklık gibi geliyordu.

"O ölmedi, avcı. O, ölemez de zaten. İblisler hiçbir zaman gerçekten ölmezler."

“Biliyorum! Başka yere giderler ama nereye? Az önce öldürdüğün kız nereye gitti, Draza?” Sesim gereğinden daha yüksek çıkıyordu ama ne yapabilirim ki bunu öğrenmem gerekiyordu. İblisler ölünce nereye gidiyorlardı? Hiçbir zaman gerçekten yok olmadıklarını biliyordum ama nereye gittikleri hakkında bir fikrim yoktu.

“Az önce öldürdüğüm kız ve Aidan tamamen başka yerlere gittiler, avcı. Aidan’ı bizi kısa sürede bulabileceği bir yere gönderdim çünkü onunla konuşmaya hazır olduğumda bunu bekletmek istemem. Cadı ise bilmek istemeyeceğin bir yerde. Bunu kurcalama.” Draza her zamanki gibi kestirip atmıştı. Hayal kırıklığı ile başımı salladım. Hiç değilse Aidan’ı gerçekten öldürmemiş olduğunu biliyordum. Bir yerlerde hayattaydı ve eğer uğraşırsa bizi kısa sürede bulabilecekti.

Çantamdaki iri sulu salatalık benzeri sebzelerden birini aldım. “Şimdi nereye gidiyoruz? Ölmeyen herhangi bir lider kaldı mı?” dedim bir yandan da yemeğimi kemirirken. Hesaplarıma göre sadece vampir kralının ölmesi gerekiyordu. Birkaç gün öncesinde vampir şehrinin yıkımını gördüğümde kralın ve kraliçenin zaten öldürüldüğünü düşünmüştüm ama ne Draza ne de Aidan bunu üstlenmişlerdi. Bu yüzden sanıyorum son krallık vampirlerdi. O da bittiğinde kehanet tamamlanacak, Draza tahtına oturacak ve ben de özgür kalacaktım.



Tabii bunlar ancak mutlu son içeren pembe masallara inanıyorsanız mümkün olabilirdi. Kehanet tamamlandığında ölecektim. Bunu ya Draza yapacaktı ya da Aidan. Aidan bir keresinde bunu kendinin yapacağını ve bunun benim iyiliğim için olacağını söylemişti. Draza ise bunu yapardı ama muhtemelen sonrasında kalbimi çıkarıp afiyetle yerdi. Her ne kadar bir insan olsam da elfler insanların kalplerini de yiyebilirlerdi. Ah! Bir de ölüm meleği vardı ki Aidan ona söz bile vermişti.

Kehanetin sonunda benim yaşayabileceğim bir seçenek bulunmuyordu.

Aidan tahta geçerse ölecektim.

Draza tahta geçerse ölecektim.

Onlar öldürmez ise ölüm meleği ziyarete gelecekti ve ben yine ölecektim.

Draza sorduğum soruyu duymazlıktan gelince inatla tekrar sordum. “Bir tek vampirler mi kaldı gitmediğimiz?”

“Vampiri öldürdüm, bir tek krallık kaldı.” Sakince gömleğinin katlanmış kollarını tek tek serbest bıraktı.

“Vampir kralı öldürdün mü?” dedim endişe ile yüzüne bakarak. Soruya vereceği cevaptan ölesiye korkuyordum. Katze’nin babasının ölümünde rol almak berbat bir şey olurdu, bunu istemiyordum.

Draza olumlu anlamda başını sallayınca irkil-dim. Gerçekten de Katze’nin babasını öldürmüştü. İçim sıkıntıyla dolarken kollarımı sıvazladım. Midem

bulanıyordu. Güçlkle, “Ya diğeri? O kim?” dedim. Aslında bunu sırf kafamı dağıtmak için sormuştum, diğerk krallıklar umurumda değildi, *hepsinin canı cehenneme*.

“Merkezi Krallık ya da Kara Elf Krallığı,” dedi başını kaldırıp karanlık bakışlarını gözlerime dikerek.

“Ama iki krallık diyorsun, hem sen...” Cümlemi bitiremedim çünkü anlamıştım. Boğazıma oturan yumru konuşmamı engelliyordu. Yutkunmak istesem dahi yapamıyordum, bedenim ani bir şok ile kıpırdayamaz olmuştu. Ellerim yavaşça soğumaya başlarken ruhumda bir yerler paramparça oluyordu.

Draza bir kral edasıyla gömleğinin kanlı yakasını düzeltip dimdik durdu. Bakışları her zamankinden daha parlak ve tehditkârdı. “Eğer Aidan tahta geçecek olsaydı kehanetteki ona engel olacak son krallık Kara Elf Krallığıydı ve kral ben olduğuma göre beni öldürmesi gerekecekti. Ama artık kehaneti ben uyguluyorum ve kehanetteki gibi tahta çıkabilmem için tüm krallıkların düşmesi gerekiyor. Vampirler ortadan çekildiği zaman iki krallık kalacak, Cassie. Merkezi Krallığın kralını öldürdüğüm an kehanet tamamlanmış olacak. Ve Merkezi Krallığın başında kim olduğunu biliyorsun.” Karanlık gözlerini gözlerimden çekip gökyüzüne baktı. Bir yerden onay bekliyor gibiydi, ben ise zaman durmuş gibi hissediyordum. Dün geceye ya da ondan önceki geceye dönmek istedim.



## **Hilekar**

Merkezi Krallığı biliyordum.

Merkezi Krallığın prensini tanıyordum. Bu karanlık prens beni ölümden kurtarmış, beni unutamayacağım bir şekilde öpmüş ve tüm ruhumla ona teslim olmamı sağlamıştı.

Kara Elflerin kralı Draza, tahta çıkmak için öz kardeşini öldürecekti!..

\*\*\*



## BÖLÜM 16

**“A**idan’ı öldüremezsın!” Aidan o kadar kolay öldürebilecek bir iblis değildi. Draza tek kaşını kaldırıp şaşkınlıkla suratıma baktı. “Ondan büyüğüm,” dedi sakince.

“Ama ondan güçlü değilsin. Onu öldüremezsın, bunun garantisi yok,” dedim bir yandan da temkinli davranmaya çalışarak göz ucuyla ona bakıyordum. Bir an bile yürüyüşünü yavaşlatmadan kardeşini nasıl öldürebileceğini düşünen bir erkekti o.

“Garantisi yok,” diye tekrarladı düşünceli bir halde.

“Belki de onu uyutursun? Yani Meredith’e yaptığın gibi başka bir varis seçtir ve onu öldür,” dedim çaresizce. Dudaklarımdan çıkan cümleler bana bile yabancı geliyorken karşımdaki iblis çocuktan şaşır-mamasını bekleyemezdim. “Neden bu kadar önemli bu, avcı? Sakın bana âşık olduğunu söyleme,” dedi dudaklarını büzüp.



“Tabii ki âşık olmadım. Avcıyım ben,” dedim kendimi savunurcasına. Aidan’a âşık falan değildim. Olamazdım çünkü o şeytandı ve ben de avcıydım.

“Aidan’ın yerine bir varis koyamayız. Bu senin düşündüğün gibi olmuyor. Merkezde varisler prenslerdir. Aidan ve ben de tanıdığım son prensleriz.”

“Diğerlerine ne oldu?” dedim çekinerek. Şeytan neden iki oğulla yetinecekti ki?

“Yok oldular diyebiliriz. Yüzyıllardır süren savaşlarda ailemin birçok ferdiyi yitirdik,” dedi ruhsuz bir sesle. Böyle bir konuda nasıl bu kadar duygusuz tepki verebildiğine şaşırmıştım, yine de üzgünüm demek için ağzımı açtım. “Üzgünüm.”

“Üzgün değilsin,” dedi zeki gözlerini üzerimde gezdirirken. Tabii ki de üzgün değildim, ailesi şeytandı ve yok olmaları biz avcıların işine geliyordu. Omuz silkip yürümeye devam ettim.

“Ölüm bir son değildir, Cassie,” dedi sıkıntıyla Draza. Başımı kaldırıp bu tuhaf bezmiş haline baktım.

“Son değil, sadece bir durak,” diye mırıldandı düşünceli bir şekilde.

“Aileme ne oldu Draza?” dedim birden. Niyetim konuyu değiştirmek değil, hazır Draza paylaşımcı bir ruh hali içindeyken ondan istediğim şeyleri öğrenmekti. İblisimsi elf başını kaldırıp şaşkınca bana baktı.

“Ailen öldürüldü, Cassie ve sana bunu zaten söylemiştim.” Bir eliyle hançeri kavramış, diğer elindeki

tırnaklarını temizliyordu. Kayıtsızlığı karşısında kışını tekmelemek istiyordum. “Neden öldürüldüler?” Sakin kalmak için derin nefes almaya çalıştım.

“Çünkü kurcalanmaması gereken şeyleri kurcalıyorlardı.” Bir anlığına bakışları gözlerimi buldu, ardından, “Onları uyarmıştım,” dedi bıçağı ile yaptığı tırnak temizliğine kısa bir mola vererek. Bu iş gitgide ilginçleşiyordu. Draza, biyolojik ailemi, onlar ölümlerine sebep olacak bir şey yapmadan önce uyardığını söylüyordu. Draza neden onları korumak istemişti?

“Onları Marr ve Anton’un öldürdüğünden emin misin?” dedim cılız bir sesle. Olumlu anlamda başını sallayıp bıçağı geniş deri kemerine sıkıştırdı. “Beni öldüremediler çünkü çocuğum diye, değil mi?” Dırıtiyordum çünkü bu benim için çok önemliydi. Draza başını tekrar salladı.

Bir anda duruverdim. Aman Tanrım! Draza onları tanıyordu, ailemi tanıyordu. Marr ve Anton’un beni öldürmek yerine evlat edindiklerini de biliyordu. Hayretle gözlerimi kocaman açıp Draza’nın soluk benzine baktım. “Beni o zamanlar henüz ben çocukken görmüştün, değil mi?”

“Sadece seni değil. Bebek Jo’yu da tanıyorum. Öyle çok bebeklerle oynayan bir tip değildim, Cassie, yani muhtemelen beni hatırlayamıyorsun,” dedi umursamazca. Ben ise ağzım bir karış açık ona bakıyordum. Draza beni küçüklüğümden tanıyordu ve ben bir şekilde o anılarımı hatırlayamıyordum. Üste-



lik Jo'ya da bebek demiştil Bıkkınlıkla kafamı sağa sola salladım. Neden hatırlayamıyordum? Çocukken kanatlı bir iblisi, özellikle Draza'yı görseydim bunu hatırlamam gerekirdi, değil mi? Ne de olsa kolay unutulacak bir tipe benzemiyordu. Aniden beni şok eden diğer şeye odaklandım.

“Jo benim öz kardeşimdi yani?” Beklenti ile karanlık gözlerine baktım. Bir kez daha sessizce başını salladı. Jo benim bir boy küçüğüm, kitap kurdu, oyun bağımlısı ve kesinlikle avcı olmaktan uzak, hafif esmer uzun boylu yakışıklı bir çocuktur. Boyu benim boyumu geçtiğinden beri benimle şakalaşıyor olsa da her zaman benim küçük kardeşim olacaktı.

Bilgisayar bağımlısı ufak kardeşimin her zaman ileride nasıl bir avcı olacağını düşünürdüm. Nedense bana hiç de avcı olabilecekmiş gibi gelmiyordu. Bir kere kardeşim hayatta kalmak ile pek ilgilenmezdi. O daha çok bir tüketiciydi, üstelik korku hikâyelerinden bile ölesiye korkardı ki bu durumda ondan gerçekleri görüp de sakin kalmasını beklemek haksızlık olurdu.

“Marr ve Anton sebepsiz yere kimseyi öldürmezler,” dedim bir kere daha. Sesimi kendimden emin çıkarmaya çalışmışım ama bir şekilde sesim çatlamış ve cümlem fısıltıyla sonlanmıştı. Draza bir kere daha bıkkınlıkla gözlerini devirdi. “İyi bir sebepleri vardı.”

“Benden sakladığın nedir? Ben aptal değilim.” Meydan okurcasına gözlerine baktım, o ise dönüp

bana bakmıyor, hatta ben orada değilmışım gibi yürümeye devam ediyordu. "Benden sakladığın şeyi bulacağım," dedim. Ondan çok kendime verdiğim bir sözdü bu. Bu lanet yerden kurtulur kurtulmaz geçmişimi araştıracaktım. Göz ucuyla Draza'ya baktığımda eskisinden daha katı görünüyordu. Sanki bir ayı pisliğine basmış gibi yüzünü ekşitmiş, dimdik yürüyordu. Bu konuda artık ondan daha fazla bilgi alamayacağımın bilincinde olarak hayal kırıklıklarım sanki aldığım nefesle gidecekmiş gibi derin bir nefes aldım.

Bir süre sonra yolculuğumuz sıkıntılı geçmeye başlamıştı. Her şeyden önce ben bu kadar uzun saatler konuşmamaya alışkın bir insan değildim. Ailem hakkında edindiğim taze bilgiler beni ancak birkaç saat oyalayabilmişti. Draza uzunca bir süre onlardan bahsetmeyecek gibiydi, bu yüzden ailemden önceki konuyu tekrar açmaya karar verdim.

Draza en son bana ölümün bir son değil, bir durak olduğunu söylemişti. Aksi çocuk ile tam olarak konuşmaya nasıl başlanır bilememenin verdiği acemilikle öne atıldım. "Öldükten sonra ne olduğunu biliyor musun?" Konuya çarpıcı bir şekilde giriş yapmıştım. Draza dikkatini ancak bu çekermiş gibi şaşkınlıkla bana baktı. Açıkça görülüyor ki benden bunu sormamı beklemiyordu.

Ölümden sonrayı hep merak ettim. Aidanhell beni öldürmeden önce ölüm meleği canımı alacakken



de bunu düşünüp durmuştum. *Nereye gidecektim? Bana ne olacaktı?* Diğer yandan bu aşırı coşkulu merakım sadece bana ne olacağı değil, Aidanhell'e de ne olacağıyla ilgiliydi. Draza kararlı bir piçti ve bir yolunu bulup kardeşini öldürebilirdi. Hatta bunu yaparken belki üzülecek ama yine de yapacaktı.

Draza biraz daha yavaşlayarak, "Araf ormanına girmiş bulunuyoruz, bundan sonra gözlerini dört aç, avcı. Tehlike her yerde olabilir," dedi. Bilekliğimi hafifçe sallayıp belimdeki hançerime dokundum. Tehlikelere karşı göreceli bir hazırlığım vardı. Bilekliğimdeki zehirlerle tehlikeyi öldürebilir, belimdeki hançerle de bayıltabilirdim. Ama bunları yapabilmek için bahsedilen tehlikeye çok yakın olmam gerekcekti. Yakın dövüşte ustalaştığım kadar diğerlerinde ustalaşamamıştım, benim için asıl öldürücü şey mesafeydi. Tehlike ne kadar ufak olursa olsun, uzaktan hızla üzerime geliyorsa yapabileceğim bir şey yoktu. Uzun bir kılıcım ya da okum yoktu.

Derin bir nefes alarak tanıdık mekânın kokusunu içime çektim. Orman daha önceki gelişlerimden de güzel kokuyordu. Havadaki nem oranına ve kâküllerimin hafifçe kıvrılmaya başladığını göz önünde bulundurursam burada çok kısa süre önce yağmur yağmıştı.

Bastığım her adımda botlarım çamura bulanıyordu ve kafama yapraklardan minik damlalar düşüyordu. Yağmurun verdiği coşkuyla yuvalarından

çıkan salyangoz ve toprak solucanlarına basmamak için sıçrayarak ilerliyordum. Draza'nın ise böyle bir derdi yoktu. Islanınca ağırlaşan yaprakları kırıp çevreye atıyor, salyangozlara basmaktan çekinmiyordu. Özellikle yapıyor değildi, sadece bunlar onun için ayrıntılardı ve Draza ayrıntıların adamı değildi.

"Soruma yanıt vermeyecek misin?" dedim inatla. Bir yandan da iri bir su damlası yüzünden ıslanan saçlarımı hizaya sokmak için parmaklarımla tarıyordum. "Şeytanlar öldükten sonra ne olacağını mı bilmek istiyorsun, insanlar öldükten sonra ne olacağını mı?" dedi çevreye dikkatle bakınırken.

"Sanırım ikisini de merak ediyorum."

"Şeytanlar ölünce çukura giderler. Bizler temelde asla tam olarak doğup ölmediğimiz için asla da yok olmayız. Çukurda ne olduğunu bilmiyorum. Sadece Lilith çukurdan dönebildi ve sonrasında onu gören olmadı," dedi düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıırken. "Ölüm yok ama burada da kalamıyoruz. Bir nevi ölüm de denilebilir aslında. Daha önceki hayatına dönemedi çukur denilen bir yerde olduğunu düşün, kulağa pek yaşamak gibi gelmiyor."

Dedikleri hakkında biraz düşününce çukurun bir çeşit müebbet hapis olduğuna karar verdim. "Oraya neden çukur diyorlar?" dedim bir başka salyangozu ezmek için zıplarken. Draza alay ederek, "Belki de cehennemin bile altında olduğu için oraya çukur diyorlar, dahi kız," dedi.



Draza'nın dediğine göre çukurdan bir tek Lilith adındaki şeytan dönmüştü ve o da ortalarda olmadığına göre oranın neye benzediğini soracak kimsemiz yok demekti. İyi ya da kötü, Aidan'ın oraya gitmesini istemiyordum. Şeytanlar öldüklerinde oraya gidiyorlarsa bence orası pek de güzel bir yer olamazdı. Öte yandan şeytanlar oraya gittiklerinde geri dönmüyorlardı. Ya orada kalmayı kendileri tercih ediyordu ya da bir şekilde oradan çıkamıyorlardı. Ama Lilith çukurdan geri dönmüştü. "Peki, insanlara ne olur? Ölünce?" dedim daha da meraklı bir şekilde çünkü bu beni daha çok ilgilendiren bir konuydu.

"Bunu zaten biliyorsun," dedi tek kaşını kaldırıp merakla bana bakarak. "Biliyorum ama senden duymak istedim."

"Dindar biri gibi mi görünüyorum?" dedi ukalaca. Tabii ki de dindar değildi. Allah şeytanı itaatsizliği için kovmuştu, bunu herkes bilirdi. Çevreye göz atmaya ara verip kuşkulu bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Beden ölünce ruhlar, mahşeri bekliyor avcı. Mahşer henüz gerçekleşmediği için sonrasında ne olacağını bilmiyorum. Kitapta zaten yazıyor, okumadın mı?"

"Okudum, senin söylemeni istedim sadece. Peki, beklerken ne oluyor? Günahlarımızdan dolayı gerçekten acı çekiyor muyuz?" diye sordum endişe ile gözlerine bakarak.

"Günahkârlar her zaman cezasını çeker, Cassie. Zamanı gerçekten de bu kadar önemli mi?" Sıkıntıyla

karanlık gözlerine baktım. "Önemli." Tüm huzurum kaçmıştı. İkimiz de ses etmeden ormanın içinde ilerlemeye devam ettik.

\*\*\*

Draza'nın kafasız olduğunu zaten biliyordum ama Cassie de beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ellerimi yumruk yapıp en yakınimdaki ağaca art arda vurdum. Eklem yerlerimde sıyrık oluşana kadar tüm gücümle ağaca vurmaya devam ettim. En sonunda devirebildiğimde Draza, birden başını olduğum yöne çevirdi. Bir adım gerileyip görünmez kalkanımın içinde beni görmemesini umdum. Aptal kardeşim bulduğum yere öyle dikkatli bakıyordu ki bir an için iblis gözlerini kullandığını düşündüm. Oysa bu olamazdı çünkü o tam bir iblis değil, kara elfti.

Draza'nın artık o kadar da sivri olmayan hatlarına bakarken bu düşüncemin tartışmaya açık olduğu kararına vardım. Artık pek kara elf gibi değildi ama ona bakınca... Nasıl desem, benim gibi de durmuyordu. Gözlerini kısıp bir süre daha bulduğum yere baktıktan sonra başını yanındaki avcı kıza çevirdi. Cassie şaşkınlıkla Draza'ya bakıyordu. "O ses de neydi?" dedi korkuyla çevresine bakınırken. "Her şey olabilir, sana tetikte olmanı söyledim," dedi kardeşim ve tekrar yürümeye başladılar.

Bir süredir onları takip ediyordum ve bu süre boyunca hiç konuşmayıp sadece yürümüşlerdi. Araf or-



manında ne halt ettikleri de merak konusuydu hani. *Cassie, seni ahmak, burada ne işin var? Devamlı kışını kolluyorum ve bundan oldukça sıkıldım.*

Başımı ellerimin arasına alıp başparmaklarımla alnıma bastırdım. Draza ve Cassie'yi bir arada görmek baş ağrımı tetiklemişti. Giderek artan bir kızgınlıkla avcının huzursuzca çevresine bakınmasını izledim. Elimi saçlarıma götürüp parmaklarımla dağıttım. Kılığım felaketti. Üzerimde artık bir gömlek yoktu, onu kuyudan çıkarken nihayet atabilmiştim. Pantolonum çok fazla darbe almamıştı ama yine de kurumuş kan ve örümcek ağı doluydu. Kollarımda ve yüzümde ise sıyrıklar vardı.

Derin bir nefes alıp kendi görünmez balonumun içinde ileri geri yürüdüm. Draza'nın karşısına birden çıkmak pek de akıllıca olmazdı ama daha iyi bir seçeneğim yoktu.

Pes ederek yere oturdum. Cassie ve Draza benden biraz daha uzaklaşmışlardı. Draza önden gidiyor, Cassie de çevreyi kolaçan edip ilerliyordu. Uyumlu bir ekip gibi görünüyorlardı. Ortaya çıkarsam neler olacaktı? Kardeşim neyin peşindeydi?

Ne kadar düşünürsem düşüneyim, az sonra olacıklara hazırlanamadığımı fark ettim. Orada başka bir iblis olsa onu oracıkta öldürür, sonra da Cassie'yi kolundan tuttuğum gibi oradan uzaklaştırırdım ama oradaki piç başka biri değil, kardeşimdi. Var oluşumdan bu yana defalarca Draza'yı öldürmek is-

temiştim ama tabii ki hiçbir zaman gerçek anlamda denememiştim. Ölen annem ve kaybolan babamdan geriye bir tek Draza kalmıştı ailem diyebileceğim. Yüzyıllar önce kaybettiğim kardeşlerimi görmemiş-tim bile, bu yüzden onlara karşı herhangi bir bağlılık da hissetmiyordum.

Draza farklıydı.

O her zaman biraz daha... İnsancıldı.

Babam Draza'nın içinde gereğinden fazla merha-met olduğunu düşünür, bundan her zaman şikâyet ederdi. Asla uygun bir varis olamayacağını söyler, umutsuzlukla daha iyi olması için çabalardı ya da bu durumda daha kötü demek daha uygun olur.

Bir gün Draza babamı haklı çıkarmıştı. Olayı ha-tırlamanın verdiği rahatsızlıkla bir şeyleri parçalamak istedim. O günü asla unutmayacaktım. O gün babam varisinden vazgeçmişti, o gün ben varis seçilmiştim ve o gün kardeşimi sonsuza dek kaybetmiştim.

Meredith konusunda Draza'yı sayısız kez uyar-mıştım, onun yalancı bir sürtük olduğunu anlama-dığı için onunla kavga bile etmiştim ama kardeşim tamamıyla âşık olmuştu. Aşk o kadar zehirli bir şeydi ki kardeşim burnunun ucundakini görememiş, bizim yerimize Meredith ile olmayı seçmişti.

*Eğer büyük oğulsanız, seçim şansınız olmaz!..*

Babanız sizin için en iyisini çoktan seçmiştir ve yapmanız gereken tek şey onu dinlemektir. Babam Draza'nın bu seçimini başta görmezden geldi, onu



ciddiye bile almadı ama ben biliyordum. Draza maa-  
lesef ki ciddiydi. Babam onu günlerce hapsetti ve ben  
de günlerce babamla kavga ettim. “Bu aile için yapıl-  
ması gerekeni yapan tek kişi benim,” diyordu ihtiyar  
durmadan.

“Lütfen Meredith’e bak, kardeşim,” demişti bir  
gün Draza. Zindanda yanında oturup ona dışarıda  
neler olduğunu anlattığım günlerden biriydi. İrkile-  
rek suratına baktım. Meredith’ten tiksiniirdim ama  
kardeşim çaresizce yüzüme bakarken ona bunu di-  
yemedim. Mecburen dediğini yaptım. Meredith’i sa-  
atlerce aradım, cadı sürtüğün nerede olduğunu bilen  
tek bir iblis bile yoktu. O zamanlar cadı henüz kraliçe  
falan değildi.

Nihayet Meredith’in öldüğünü düşünmeye başla-  
mıştım ki-bunun düşüncesi bile beni oldukça mutlu  
etmişti-son çare hizmetlilere bakmaya karar verdim.

Şatonun mutfağı tüm alt kat boyunca uzanan  
hayli geniş bir mutfaktı. İblislerin her kastında oldu-  
ğu gibi *merkez* de her zaman için açtı. Mutfığa dalıp  
dadımı aramaya başladım. Katja tombul kırmızı ya-  
naklı yaşlıca bir dadıydı, bana çoğu zaman o kadar  
iyi davranırdı ki ölmeden önce nasıl kötü biri oldu-  
ğunu anlayamazdım. Yaşlı kadın yaşarken büyük bir  
kötülük yapmış olacak ki öldükten sonra şeytanın  
oğlunun dadısı olmuştu.

Katja’yı her zamanki gibi bitkin ve korku dolu  
bir halde bir şeyler hazırlarken buldum. “Katja ne

yapıyorsun?” dedim yanına hızla yaklaşıırken. Yaşlı kadın yüzyıllardır ailemizle beraberdi ama hâlâ biz konuştuğumuzda korkuyla sıçrardı. Bugün her zamankinden daha solgun görünen yüzüne ve morarmış gözaltlarına baktım. Elinde tuttuğu rengârenk meyvelerin yanlarında farklı renklerde soslar, marmelatlar ve kremalar sıralanmıştı. “Bunu kime götürüyorsun?” Bir parmağımı çoktan mavi kremaya daldırmıştım. Katja’nın yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Kremalı parmağımı iyice emdikten sonra gözlerimi kapayıp yaşlı kadının düşüncelerine sızdım.

O an gördüklerimi asla unutamayacaktım.

Meredith çırlıçıplak bir şekilde annemin yatağında yatarken bir yandan da Katja’ya o gün istediği yiyecekleri sıralıyordu. Sürtük istediklerini bitirdiğinde memnuniyetle kendini geniş yatağa attı. Perdelerin oradan güçlü bir ses, “Bu kadar yiyeceği ne yapacaksın?” dedi. Daha duyduğum an konuşanın kim olduğunu anlamıştım ama görmeye ihtiyacım vardı. Daha da zorlayıcı bir şekilde Katja’nın düşüncelerine daldım. Meredith çıplak göğüslerini sallayıp, “Beraber yiyeceğiz tatlım,” dedi gölgelerdeki adama. Katja yavaşça perdeye döndü ve babama baktı. Babam odadan çıkması için kapıyı işaret etti.

İrkilerek tutmakta olduğum Katja’nın omzunu bıraktım. Yaşlı kadın kendini hemen benden kurtarıp ağlamaya başladı. “Ne olur beni öldürme! Ne olur beni öldürme!” Katja’yı çığlık atar halde orada bırakıp çıktım.



Meredith, düşündüğüm gibi tam bir sürtük çıkmıştı. Peki, babama ne demeliydi? Lanet cadıyı annemin odasına yerleştirmişti ve onunla işi pişiriyordu. İhanet ettikleri sanki benmişim gibi kalbim ağrımaya başlamıştı, Draza'ya bunu söyleyemezdim.

Düşüncelerde kaybolmanın sırası değildi şimdi. Bedenimi hafif bir karıncalanmaya hazırlayıp balondan dışarı çıktım. Daha az yoğun bir hava ciğerlerime dolarken elimle belimdeki bıçakları kontrol ettim. Belimde iki tane, ayak bileğimde bir tane hançer saklıyordum. İyi günümdeysem üç bıçak taşırdım, kötü günümdeysem her yerimde silahlar olurdu. Draza, kesinlikle kötü gün anlamına geliyordu...

Draza birden durup başını hafifçe kaldırdı. Hiç şüphesiz kokumu almıştı, hemen yanında Cassie arkasını döndü. Avcının küçük ela gözleri beni fark etmesi ile irileşti.

“Örümceklere bayıldım,” dedim gizlendiğim yerden çıkıp onlara yaklaşırken. Draza da, Cassie gibi arkasını döndü fakat ilerlemedi. Ben onlara doğru istikrarlı adımlarla yürürken ikisi de öylece duruyorlardı. Cassie, Draza'ya kaçamak bir bakış atıp ardından bana gülümsedi. “Beni özledin mi, Aidan?” dedi hafifçe sırıtarak. Bu kendini beğenmiş halinin beni kızdırması gerekirdi ama bu rahatlığı nedense hoşuma gitti. Yanımda biraz daha rahat olmasının bir sakıncası olmazdı. İleride ona istediğim şeyleri yaparken rahat olmasını isterdim, elimden kaçmaya çalışması sinirimi bozabilirdi.

“Burada neler oluyor?” Başımın Draza’nın olduğu tarafı işaret ettim. Cassie, keyifsizce dudaklarını büktü. Temkinli bir şekilde Draza’ya baktıktan sonra bana doğru yürümeye başladı. Ardından kaşlarını çatıp elinin tersiyle boynundaki teri sildi. Bakışlarını gözlerinden bembeyaz boynuna kaydı.

Nihayet durduğunda yanına gittim. Ellerimi göğsümde kavuşturup bana diyeceği şeyi beklemeye koyuldum. Draza konuşmayacaksa bile Cassie konuşacak gibi duruyordu.

“Buradan hemen gitmelisin,” dedi Draza’nın olduğu yere kaçamak bakışlar atmayı sürdürürken.

“Neden gitmem gerekiyor ki?” Cassie’nin yeniden kokusunu alabilmek düşünmeyi biraz zorlaştırıyordu. Draza’nın kızıl gözleri ikimizin üzerindeydi. Avcıya biraz daha yaklaşıp sağ elimle çenesini tutup bana bakmaya zorladım. Bana baktığında ortada düşündüğümünden daha büyük bir sorun olduğunu anlamıştım, avcının ela gözleri korku doluydu.

“Meredith dönüşüm büyüsünü yaptı. Draza artık eskisi gibi bir şeytan prens,” dedi fısıltıyla ve zarif parmaklarıyla kolumu tuttu. Ben zaten tehlikenin ne olduğunu biliyordum. Draza da, Cassie’nin gelip bana anlatmasına izin vererek neler olduğunu anlamamı sağlamıştı. Avcının tutmakta olduğu kolumu çekip hızlı adımlarla kardeşimin yanına gittim. Cassie arkamda bir yerde ufak bir çığlık attı. Kolumu ellerinden kurtarıırken tırnaklarını etime geçirmiş, ses-



sizce, “Gitme,” demişti ama şu an kardeşimle acilen konuşmam gerekiyordu.

“Değişmişsin,” dedim sessizce. Olumlu anlamda başını salladı. Draza gerçekten de değişmişti, artık karşımdaki çocuk ne kara elfti ne de şeytan. “Ruhundaki değişiklikleri hiçbir büyü geri alamaz,” dedim ardından. Bu kez kaşları çatıldı. Kardeşim öne doğru bir adım atınca istemsizce geriledim. Öfkeyle tıslayıp yanımdan geçip gitti, Cassie’nin yanına gidiyordu.

“Kral olamazsın Draza.” Büyük bir hızla peşine takıldım.

“Buna sen karar veremezsin.” Draza asabi bir tavırla Cassie’nin kolunu tutup onu karşımdan çekti. Şimdi tam karşımda kendisi duruyordu ve Cassie de iki adım gerisinde bileğini ovalayıp küfür ediyordu. Kardeşim tıpkı az önce yaptığım gibi kollarını kavuşturdu.

“Buna ben karar veririm. Babamız kayıp Draza. Prens benim, sen değilsin. Sen artık... Lanet olsun, ne olduğunu bilmiyorum ama prens değilsin. Prens olan benim, anlıyor musun?” Kollarımı iki yanda açıp göğsümü gerdim. Biraz ilkel bir hareketti ama kendimi işaret ediyordum.

Draza ileri atılınca beynimdeki tüm alarmlar ötmeye başladı. Cassie çılgınlığı basarak öne atılıp Draza’nın koluna tutundu. Draza sert bir hareketle avcıyı itti ve bana döndü.

“Uyu,” dedim birden. Şaşkın gözlerle suratıma bakarken içimden büyüyü tekrarladım. Draza öfkeyle

## **Nillekar**

dudaklarını büzdü. Bir kez daha uyu, dedim ve içimden büyüyü bir kere daha okudum.

Birden anlamış olacak ki dehşete kapılmış bir halde geriledi. “Bunu sakın yapma,” dedi ama artık çok geçti, bir adım daha atıp büyüyü tekrar içimden okudum. Son kez gözlerimi kapatıp daha kuvvetli uyu, dediğimde kardeşim hayal kırıklığı dolu gözlerini gözlerime dikti ve bir anda yere devrildi.

\*\*\*





## BÖLÜM 17

**“O**nu öldürdün mü?” dedim dehşete kapılmış bir halde yerde yatan Draza’ya koşarken. Aidan can sıkıntısıyla tısladı. Draza’nın yanına gidip hareketsiz bedeninin üzerine eğildim. Hiç de nefes alıyor gibi görünmüyordu. “Onu öldürdün mü?” dedim bir kere daha. Başını huysuzca sağa sola salladı. “Uyu, dedim, Cassie. Öl, demedim.”

Şüpheyile gözlerine baktım. Omuz silkip arkasını döndü. Draza’nın hareketsiz bedenine bir kez daha bakıp Aidan’ın yanına gittim. Kalın, demir gibi sert koluna hafifçe dokununca anında bana döndü. Gözlerinde bol miktarda acı vardı ve bu her yanıma ürpertmişti. Bakışlarımı hemen gözlerinden kaçırdım. “Tahta geçmek istiyor. Belki de geçmeli.” Başımı yavaşça kaldırıp gözlerine baktım. “Ölmeden kurtulabilirsin, o kardeşin, Aidan. Asla seni öldürmek istemez,” dedim kelimelerin üzerine basa basa.

Güçlü elleri omuzlarımı kavrarken kaşları acı çekiormuş gibi büküldü. "Tahtı ona bırakamam," dedi çaresizce.

"Neden bırakamayasın ki? Tüm bunları istemediğini, politikanın mideni bulandırdığını söylemiştin. Yapmak zorunda değilsin, Aidanhell." Sesim istemesem de sitemkâr çıkmıştı. Onu tekmelemek istiyordum, bu işin sonunda ölebilirdi ve gideceği lanet olası bir çukur vardı. "Benim için fazla endişelenmiyormusun?" dedi bir yandan da elini yanağıma götüreerek. "Bu işin sonunda beni öldürmeyeceğini, hatta koruyacağını biliyorum. Bu yüzden artık kendim için endişelenmiyorum, yani senin için iki katı endişelenebiliyorum," dedim.

Yanağımda gezinen eli durdu ve bana o büyüleyici, rahat gülüşlerinden birini sundu. O kadar rahat bir şekilde gülmüştü ki bir an için bizim için bir gelecek olabileceğini düşündüm. Ama sonra böyle bir şeyin asla mümkün olamayacağını hatırladım. Şu anın keyfini çıkarmalıydım çünkü beraber bir yarımız olmayabilirdi. Bakışlarının yavaş yavaş arzuya dönüşünü izledim. Yanaklarım deli gibi yanıyor, kalp atışlarım her saniye şiddetleniyordu.

Ona doyamıyordum.

Bana bu kadar yakinken, kokusunu bu kadar yakından alıyorken ona adamakıllı dokunamamak beni mahvediyordu. Şu an ne yeri ne de zamanıydı, biliyordum ama dayanamıyordum. Onu ilk öptü-



ğümde hissettiğim ihtiyaç duygusu daha da kabarmıştı şimdi.

Ona ihtiyacım vardı...

Bana bakışından onun da bana ihtiyacı olduğunu anladım.

“Beni öpmek istiyorsun,” dedim birden fısıltıyla. Başını çevirip Draza’nın yattığı yere baktı. Onunla ne yapacağını bilemediği için kara büyü ile uyutmuştu. Şimdi o kızgın elf bozuntusu bir bebek kadar sakin, mışıl mışıl uyuyordu.

Ellerimi kollarına sürterek yavaşça indirdim ve Aidan’ın elinin üzerine koydum. Sertçe elini çekip başka yöne döndü. Az önce arzuyla bakışları kararlı çocuk gitmiş, yerine buzdolabı gelmişti. Ben pes eden tiplerden değildim, sabırla ben de döndüm ve iri, kaslı koluna yavaşça dokundum. Off, bu çocuğun inanılmaz sıkı kasları vardı! Bu kadar çekici olması haksızlıktı. “Beni öpmek istiyorsun.”

“Sen muhtemelen bir yıkım getirensin. Beni baştan çıkarıyorsun,” dedi ama çoktan kalçamı tutmuş, beni kucağına çıkarıyordu. Coşkuyla bacaklarımı belime sardım. “Hayır, ben yıkım getiren falan değilim, seni baştan çıkarmak için hiçbir şey yapmıyorum.” Dudaklarımı dudaklarına hevesle bastırdım. Sırtımdaki elini yavaşça indirip belime ulaştı. Aceleyle dudaklarını bıraktım. “Sence doğru bir şey mi bu?” dedim ve tabii ki der demez pişman oldum. Aidan beni azarlarcasına daha sert öptü. “Doğru şeyler yapmak-

la ilgilenmiyorum,” dedi ve ardından elini tişörtümün içine soktu. Heyecanlanıp minik, zevkli bir çığlık attım. Karşılığında kalbimi fetheden geniş bir gülücük ve sıcak bir öpücük aldım.

Aidanhell aralıksız uzun öpücükleriyle beynimi uyuşturuyordu, öyle ki sırtımda ilerleyip sutyenime ulaşmıştı ve ben bunu fark edememiştim bile. Dudaklarımı bırakıp boynumu öpmeye başladığı sırada sırtımda bir şeyleri açmaya çalışan parmaklarını fark ettim. Ona müdahale edecek gücü kendimde bulamayarak zevkle mırıldadım. Aidan boynumu öyle tatlı öpüyordu ki ona sarılmak, sarılmak ve tekrar sarılmak istedim.

Kendimi kucağında biraz daha yukarı çekerek saçlarına tutundum. O boynuma gömülmüş, yavaşça göğsüme inerken ben de mükemmel saçlarıyla oynayıp kendimden geçiyordum. Dudakları artık ıslak öpücükler kondurmaya başladığı sırada zevkle inleyip bacaklarımı kalçasına daha sıkı sardım. Aidan birden başını geriye atıp hırladı. Bu beklenmeyen tepkisi karşısında biraz şaşırısam da vücudumu bir kez daha bastırdım. Sıkı bedeninin bacaklarımın arasında hareketlenmesi ile Aidan bir kez daha hırladı fakat bu kez delici bakışları gözlerimdeydi. Bakışlarımı gözlerinden kaçırıp dudaklarına odakladım. Öpmek için ileri atıldım. “Kötü şeyler olacak,” dedi fısıltıyla ben onu öpmeden hemen önce.

Aidan elini tişörtümün içinden çıkarıp kalçama indirdi. Hırlayarak dilini dudaklarımın arasına sokup



dilimi buldu. Kalçası da dili ile tempo tutturmuş bir halde vücuduma sürtünüyor, beni çıldırtıyordu. Biraz daha bu hareketi yaparsa dağılacaktım. Dudaklarına çaresizce inledim. “Kötü şeyler olacak,” dedi bir kez daha robot gibi. Neyden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim ve açıkçası merakım da yoktu. Ardından tekrar dudaklarımı hapsetti. İki eliyle kalçamı kalçasına bastırıyor, bedenini daha fazla hissetmemi sağlıyordu. Arzuyla bir kere daha inledim.

“Aidan...” dedim çaresizce. Aidan benimle ilişkiye girmiyordu ama kasıklarında onunla ilişkiye girmemi bekleyen kocaman bir kanıt vardı. Dudaklarından bir kez daha ayrılıp dudaklarımı ısırdım. Ruhum her darbesinde bedenimden kopup tekrar bedenime giriyor gibiydi. Biraz daha böyle devam ederse adımı hatırlayamayacaktım.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp bir kere daha yoğun bir tutkuyla beni öptü. Ben nihayet sersemlemiş bir halde dağılırken dudaklarını çekip sertçe bir küfür savurdu. Ardından bir kere daha hırlayıp dişlerini boynuma geçirdi. Olayın şokuyla çığlık bile atamadım.

Sevdiğim erkek boynumu dişlerken tek yaptığım uslu bir dişi gibi kucağında beklemek oldu. Nihayet aklım başıma geldiğinde çoktan birkaç saniye geçmişti. Boynumdan akan yoğun sıcak sıvıyı hissedince deli gibi çırpınmaya başladım. Çığlık atıp bacaklarımı belinden kurtarmaya çalışırken az önceki arzulu halimden eser kalmamıştı. Bedenim yavaşça

daha farklı bir biçimde uyarılmaya başlayınca, “Bırak beni,” dedim korkuyla fakat karşılığında Aidan keyifli bir inleme çıkarıp dişlerini daha derine geçirdi.

Boynumdan akan sıcak sıvı tişörtümü çoktan ısılatmıştı. Tuhaf bir arzu bedenime yayılırken başımı yavaşça sağa kaydırıp baktığımda tişörtümün kandan kıpkırmızı olduğunu gördüm. Boynumdan oluk oluk kan akıyordu ama canım hiç mi hiç yanmıyordu. Aslında bedenim çoktan tekrar uyarılmıştı. Bu durumda nasıl bu kadar hızlı ayartılabildiğimi anlayamaz halde kontrolsüzce bacaklarımı kalçasına doladım. Kan sutyenimin içinden göğüslerime ulaştığında Aidan bir an için dişlerini boynumdan çekti. Mızızlanıp ileri atıldım, beni bırakmasını istemiyordum, bir an önce boynuma geri dönmesini ve dişlerini geçirmesini istiyordum.

Aidanhell kızıl bakışlarıyla kanlı göğüslerime baktı. O bana böyle bakarken duyularım beklentiyle kopardı. Kanımı oradan emmesini istediğimi düşündüm. Aslında şu an kanımı istediği yerden emebilirdi ama bir an önce emmeliydi. Huysuzca dudaklarımı büktüm, iki elimle tişörtümü tutup yırttım. Yarı çıplak göğüslerimi gözler önüne sererken bir yandan da, “Ah, hadi ama Aidan,” diyordum onları işaret edip. “Sen çıldırmışsın,” dedi fakat başını çoktan göğüslerime yaklaştırmıştı. “Ah, çok zevkli olacak,” dedim dilini çıkarmış tenime değdirmek üzereyken. Aidan birden kaskatı kesildi. Kalçası hareketsiz kaldı ve ısı-



lak dili kanlı göğüslerimi yalamadı. Heykel gibi sert ve sıkı kolları arasında hareketsiz bir pozisyondaydım. “Ne oldu?” dedim uyuşuk bir şekilde.

Sorun neydi? Kanımı neden emmiyordu?

Aidan kaşlarını çattı. Kanlı dudaklarını yalarken gözlerini bir an bile kırpmıyordu. “Ne için zevkli dedin?” Böyle güzel anlarda böyle anlamsız şeyler sorabilmesine deli oluyordum. Hâlâ yanıyordum ve hiç de doymamıştım. Hayal kırıklığı ile tısladım. “Tabii ki kanımı emmen.” Aidan’ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Nasıl yani? Canın yanmadı mı?” Bir yandan da çenemi tutup başımı hafifçe kaldırmış, bir sağa bir sola çevirip boynumu inceliyordu. Gözlerimi devirerek -ki bunu yapmak çok uzun sürdü zira beynim ciddi anlamda uyuşmuştu- çenemi elinden kurtardım. Ellerini tutup kanlı göğüslerimin üzerine koydum. “Lütfen bir kez daha Aidanhell. Beni yalvartmaya bayılıyor sun, biliyorum ama bir kere daha kanımı emersen bir daha istemeyeceğim.”

“Sen sarhoşsun,” dedi kararsız bir şekilde. “Nasıl sarhoş olabilirim, hiçbir şey içmedim ki,” dedim ama çoktan başım dönmeye başlamıştı, artık Aidanhell’i iki tane görüyordum. Gözlerimi kapayıp derin nefes almaya çalıştım ama ani bir ihtiyaçla yeniden gözlerimi açtım.

“Lütfen,” deyip kollarımı Aidan’ın boynuna doladım. Erkeksi göğsü hızla inip kalkırken sesi birden boğuk çıkmaya başladı. “Cassie, sen kendinde değil-

sin,” dedi dudaklarını yalarken. Coşkuyla kucağında hareketlenip saçlarımı boynumdan çektim.

Gözlerimi kapayıp beklenti ile beklemeye başladım. Kendimi sıcak dudaklarına ve ıslak diline hazırlamıştım -belki biraz da sivri yakıcı dişlerine- fakat tek olan şey Aidanhell’in dudaklarından fısıltı halinde çıkan sözlerdi. “Uyu,” dedi birden. Bu kelimeyi neden söylediğini anlayabilmek için gözlerimi açtım. “Ne oluyor?” dedim ikinci kez uyu dediğinde. Aidanhell kararmış bakışları ve mükemmel kokulu nefesiyle bir kere daha, “Uyu,” dedi. Beynim tuhaf bir şekilde komuta uyuyor, diğer hislerimi görünmez birer tuşları varmış gibi kapatıyordu. Nihayet artık arzularımı hissedemez olduğumda gözlerimi kapayıp sevdiğim adamın kollarında yavaşça uykuya teslim oldum.

\*\*\*

“Hoş geldin avcı, bir süredir seni bekliyordum,” dedi şeytan babacan bir sesle. Telaşla çevreme bakınıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Aidan neredeydi? Bölük pörçük görüntüler gözümün önüne gelince telaşla elimi boynuma götürdüm. Parmaklarım iki minik pürüze değdi. O olanlar bir rüya değildi, boynumdaki diş izleri bunu kanıtlıyordu. Peki, burası neresiydi, buraya nasıl gelmişim?

Ağır rutubet kokusu ciğerlerime dolunca memnuniyetsizlikle dudaklarımı büzdüm. Yine o iğrenç



mağaradaydım ve elbette ki yalnız değildim. Korkuyla karşımdaki siluete baktım. Şeytan, gölgelerin arasından kıpkırmızı gözleri ile bana bakıyordu. “Bu lanet yerde buluşmak zorunda mıyız?” dedim bağırarak. Bu mağaradan nefret ediyordum. Ne kadar dikkat etmeye çalışsam da kan ve et parçalarından olan bir yığına bastım. Ayağımı yavaşça kaldırırken midem çoktan ağzıma gelmişti. “Burası gerçekten neresi?” dedim sesim içime kaçmadan hemen önce. Asabım bozulmuş, midem ağzıma gelmişti ve pis kokulu kanlı bir mağaradaydım. Şu an gördüklerimin gerçek olmadığını biliyordum, muhtemelen bu görüş esnasında rüyadaydım ama bir şekilde her şey fazlasıyla gerçek geliyordu.

İri yarı bedenini yavaşça hareket ettirerek gölgelerden çıktı. Mağaranın içinden gelen kırmızı loş bir ışık, şeytanın dalgalı siyah saçlarına mistik bir görünüm katıyordu. Aidan’a fazlasıyla benzeyen ağzında geniş bir gülümseme vardı. “Olaya biraz ironi katmak için bu mekânı seçtim,” dedi. “Biz ölünce gideceğimiz yer burası.” Sanki ilk kez görüyormuş gibi çevresine bakındı. “Burayı sen tasarlamadın mı?” dedim anlamaz bir halde.

“Burayı ben yaptım, bu görüyü de ben ayarladım.”

“Çukurun bu şekilde olduğunu nereden biliyorsun?” dedim temkinli bir ifadeyle. Çukura gidip de geri dönen olmamıştı. Lilith dışında! Şeytan, bilge bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Çukurun bu şekilde olduğunu bilmiyorum, sadece tahmin yürütüyordum.”

Yanımdan geçip arkamdaki duvara yürüdü. Tırsarak peşinden gittim. Uzun kemikli ellerini duvara koydu. “Oğullarım taht için savaşıyorlar,” dedi sakince tırnaklarını taşlara sürterken. Bu tuhaf hareketi karşısında hiçbir şey demediğimi fark edince acele ile başımı salladım. “Evet, tahtı istiyorlar.”

“Sence oğullarımdan hangisi tahta daha uygun, avcı?” Vereceğim cevapla gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini anlayamaz halde şaşkınca suratına baktım. Koyu renk korkutucu gözleriyle hâlâ duvarı inceliyordu. Derin bir nefes alıp bu konudaki fikrimi söyledim. “Draza bu konuda biraz duygusal gibi.”

“Oğlum her zaman duygusaldı. Adı, tüm varoluşu boyunca pişmanlıklarla birlikte anılacak.” Duvarı incelemekten vazgeçip kollarını göğsünde kavuşturdu. Söyleyeceklerimi bir kez daha kafamda tarttım. “Aidan taht için daha çok genç.” Şeytanın uzun gür kaşlarından biri hayretle yukarı kalktı. “Oğlum taht için genç mi, avcı?”

“Bu işe uygun olan tek kişi sensin. Neden her şeyi bırakıp gideceksin? Onlar bununla baş edemeyecekler. Daha birbirlerine katlanamıyorlar, krallıkları yönetecek güçleri de yok.”

“Ben iki güçlü prens yetiştirdim, küçük avcı.”

“Sen iki kendini beğenmiş katil yetiştirdin,” dedim kendimi tutamayarak. Ardından ne dediğimin farkına varıp hemen sustum. Şeytan başını hafifçe eğdi. Saçları gözlerini gölgelediği için bakışları değiştiyse



bile anlayamıyordum. “Zamanı geldiğinde istediğimi yapacaksın. Unutma! Dolunayda başladı, dolunayda bitecek,” dedi elini bana doğru uzatırken. Dolunayda yapacağım şeyden tiksiniyordum, bu sadece her şeyi daha beter hale getirecekti. İçgüdülerimin sesini dinleyip bir adım geriledim. Ayağımla yumuşak bir şeye basınca korkuyla sıçradım. Başımı eğip baktığımda kanlı bir gözü ezmiş olduğumu fark ettim.

\*\*\*

“Uyan artık.”

Herhangi bir yanıt veremeyince tatlı erkeksi ses bir kez daha konuştu. “Bir daha kanını emmeyeceğim. Cassie, artık uyan.”

Kollarımdaki baskı dayanılmaz bir şekilde artarken miskince mırladım. Uyanmak falan istemiyordum ki, keşke üzerimden kalksaydı ve ben biraz daha uyuyabilseydim. “Of, lanet olsun!” dedi aynı ses. Bir süre hiçbir şey olmayınca beni rahat bıraktığını düşünüp büyük bir memnuniyetle uykuma devam ettim fakat birden buz gibi soğuk su tüm hücrelerimi uyandırdı. Telaşla gözlerimi açıp doğruldum. Burnumdan epeyce su girmişti ve bu, öksürüp tıksırmama sebep olmuştu. “Bunu neden yaptın?” dedim öfkeyle Aidan’a.

Aidanhell ondan kesinlikle beklenmeyecek bir şekilde üzerime çullandı. Kollarıyla beni sımsıkı sarıp

saçıma öpücükler konduruyordu. Dehşete kapılmış bir halde kıpırdamadan beni öpmesine izin verdim. “Bir daha sakın gitme,” dedi azarlayan bir sesle. Ardından dudaklarıma gömülüp beni nefes nefese bırakacak şekilde öptü. Biraz geri çekildikten sonra bile omuzlarımı tutmaya devam etti.

“Bir yere gitmedim, neden böyle tuhafsın?” Tuhaf davranıyordu ama sorun değildi, beni öpüyordu ve bu çok hoştu. Elimi dudağıma götürmüştü, öptüğü sıcak yere dokunuyordum. “Seni uyutmak zorunda kaldım, deli gibi çiftleşmek istiyordun.” Keyifli bir şekilde sırtıttı. İnanamayan gözlerle ona baktım, az önce gerçekten de o kelimeyi kullanmış mıydı?

“Çiftleşmek mi?”

“Evet. Üzerime dişi bir kedi gibi tırmanıp bana deli gibi sürtünüyordun,” dedi utanmazca. Aidan’a karşı kalbimde nefretten başka bir şey barındıramayacağımı düşünmüştüm ama yanılmışım. Aidan’dan nefret ediyorken aynı zamanda ona bayılıyordum.

Ukalaca bir cevap vermek için ağzımı açtım ama hemen ardından kapamak zorunda kaldım. Aidan-hell haklıydı. Dün gece bana ne oldu, bilmiyordum ama deli gibi tahrik olmuşum ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Sağ elimle yüzümü yelleyip kızarıklığımın biraz kaybolmasını umdum. Sol elimle de göğüs uçlarıma yapışmış tişörtümü çekiştiriyordum. Ciddi anlamda sırlısklamdım. Daha kötü bir halde olamam herhâlde diye düşünürken başımı kaldırıp



Aidanhell'in göğüslerime bakışını gördüm. Anlamsız bir çaba ile kollarımla onları örttüm. "Bunu yapmak zorunda mıydın? Sırılsıklamım sersem." Aidan nihayet bakışlarını kaldırıp yüzüme bakabilmişti. "Ne dedin?" dedi gerçekten de meraklı bir şekilde. Gözlerimi devirip hafifçe sııttım.

Aklıma dün gece yaşananlar gelince daha da fazla kızarak Aidan'ın yakışıklı yüzüne baktım. "Aidan ben... Dün gece ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

"Kanının emilmesine verdiğin tepki... Tuhaftı," dedi düşünceli bir şekilde dudaklarını yalarken. Bakışlarımı zor bela dudaklarından kaldırdım. "Ben seni kötü şeyler olacağı konusunda uyarmıştım," dedi aceleyle. Ardından yavaşça ayağa kalkıp pantolonunu biraz daha yukarı çekti. Dikkatimin dağılması için ona bakmadım. "Vampir değilsin, kanımı neden emdin?"

"Tüm iblisler kan emer," dedi sanki bu her şeyi açıklarmış gibi. Ellerini saçının arasından geçirip konuşmasına devam etti. "Sadece vampirler bunu yapmadan yaşayamazlar."

"Dün gece sen de kanımı içmezsen yaşayamayacak gibiydin."

"Dün gece kanını içmezsem ölecekmişim gibi hissettim, Cassie," dedi sıkıntılı bir şekilde. Gözleri yeniden göğüslerime kayınca ellerimle artık onları örtmediğimi fark ettim. "Kes şunu, tuhaf hissediyorum,"

dedim yeniden kollarımla göğsümü gizlerken. Ellerini iki yana açıp keyifle gülümsedi. “Tuhaf mı hissediyorsun yoksa tahrik mi oluyorsun?”

Sinirle kollarımı indirdim. “Tahrik falan olmadım. Bana büyü yaptın.” Sendeleyerek yerimden kalktım. Çevreme bakınınca hâlâ aynı yerde olduğumuzu anladım ve Draza da tıpkı ben kafayı yiyip tozutmadan önceki gibi hareketsiz yatıyordu. “Sana büyü yapmadım. Kanı emildiğinde kimse tahrik olmaz. Sen insan olamazsın Cassie,” dedi sinirle ellerini göğsünde birleştirerek. Şu sen insan değilsin, yıkım getirensin, durumlarından fena halde sıkılmış olarak bir kere daha gözlerimi devirdim. “Yıkım getiren değilim ama eğer merak ediyorsan üvey olduğumu öğrendim. Marr ve Anton benim ailem değilmiş.”

Şaşırp kalacağını sanıyordum ama o sadece, “Öz ailen olmadıklarınızı tahmin etmişim ama araştırmaya fırsatım olmadı,” dedi.

“Draza’nın fırsatı olmuş. Kaçık kardeşin ailemi tanıyormuş.” Tıpkı onun gibi ellerimi göğsümde kavuşturup yakışıklı yüzüne dik dik baktım. Göz alıcı ve rahat bir şekilde gülümsedi. “Şu an üzerine atlamamı bekliyorsun ama bunu yapmayacağım çünkü daha önemli işlerim var,” dedi. Cümlenin sonuna doğru ses tonu bir ciddiyet kazanmıştı. “Üzerime atlamamı filan beklemiyorum Bay Şeytan, sanırım ihtiyaçlarınızı dizginlemelisiniz.” Ciddiyetini taklit ederek arkamı döndüm ve üzerime geçirebilecek kuru bir şeyler



aradım. Tabii ki de bulamamıştım! Bıkkınlıkla tekrar ona döndüm.

“Giyecek tek bir şeyim bile yok. Teşekkür ederim.”

“Böyle hoş görünüyorsun.” Hoş mu buluyordu beni? Bir tek kelimesiyle yeniden aptal bir âşık olmuştum. Aklıma -biraz da hormonlarıma- sövüp toparlanmaya çalıştım. Bakışları birden boynuma kaydı. Salak gibi beklentiye girmemi engelleyen tek şey, “O kolyeyi nereden buldun?” demesiydi. Elimi otomatik olarak boynuma götürüp kolyeye dokundum. “Cadıdan aldım.” Aidan hızla yanıma gelip kolyeyi avuçladı. “Seni aptal kız! Çıkar şunu.” Tüm gücüyle kolyenin ucunu çekiştirmeye başladı. Acıyla viyaklayıp tırnaklarımı koluna geçirdim. “Canım yanıyor, bırak beni!” Ama Aidanhell beni bırakmak yerine kolyeye daha sıkı asıldı. “Zarar göreceksin!” dedi gürleyerek.

“Boynumu kıracaksın, kes şunu!” Kendimi elinden kurtarmak için karnına dengesiz bir tekme savurdum. Aidan iki elini de bedenimden çekip teslim olmuş gibi havaya kaldırdı.

“Pekâlâ, sen çıkar, ben dokunmayacağım,” dedi sakinleşmeye çalışır bir şekilde. Şüpheyile çatılmış kaşlarına bakıp elimi kolyeye götürdüm. Klipsi yavaşça açılıp avucuma döküldü. Altın rengi tatlı kolyeyi istemsizce Aidanhell’e uzattım. Kolyeyi hemen elimden kapıp yere attı. “Hey, ne yapıyorsun?” diye atıldım ama artık çok geçti. Aidan çoktan bir büyü okumaya başlamış, gözlerini kırpmadan madalyona bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedim bir kez daha. Aidan beni duymazlıktan gelip söylediği sözlere devam etti. Nihayet bitirdiğinde kolyeden bir çatlama sesi gelmişti. Elinin tersiyle alnındaki teri silip umutsuzca bana baktı. “Bilmediğin bir kolyeyi neden takıyorsun? Hem de bir cadıdan aldığın bilmediğin bir kolyeyi!” dedi. “Çünkü güzeldi ve ben bunun üzerinde pek fazla düşünmedim,” dedim savunmaya geçerek. Kolyeden bir çıt sesi daha geldi.

“Sen zaten ne zaman gerçek anlamda düşünüyorsun ki, Cassie?” dedi suçlar bir tonla.

“Kolyeye ne yaptın?”

Şaşıracak bana baktı. “Ben mi kolyeye ne yaptım?”

“Evet, kolyeye büyü yapıyordun.”

“Ben büyü yapmadan önce de bu kolye büyülüydü, avcı ve ne büyüğü olduğunu da çözemedim, sadece yok ettim.” Elimle kolyeyi işaret ettim. “Pek de yok olmuş gibi görünmüyor,” dedim ukalaca. Kolyeden bir çıt sesi daha geldi.

“Her neyse, artık üzerindeki büyü çalışmayacak. Bir daha bulduğun hiçbir şeyi alma! İçinde hangi büyü olduğunu bilmiyoruz, belki de senin üzerinde çoktan kötü bir etki bıraktı.” Söylediği şeyleri düşününce karamsar bir ruh hali her yanıma sardı. Gerçekten de kolye bana zarar vermiş olabilir miydi? Boynumdaki taze diş izlerini kaşıdım, bunlar dışında iyi durumdaydım. Aidanhell paranoya yapıyordu, ben iyiydim.



“Draza ne olacak?” Başım la Draza’nın olduğu taraflı işaret ettim. Güzel yüzü gölgelendi, bakışları sertleşti. “Onu uyandırırırsam beni öldürmeye çalışacak.”

“Seni öldürebilir mi? Nasıl?”

Bakışları öfkeyle gözlerime kilitlendi. “Bunun nasıl yapılacağını gerçekten öğrenmek istersin değil mi, avcı?” dedi tükürür gibi. Tanrım, hâlâ benden şüpheleniyordu.

“Önce yıkım getiren, arada bir insan ve şimdi de avcı oldum ha! Merak ediyorum, ne zaman bana yeniden fare demeye başlayacaksın?” Öfke ciğerlerimi soluksuz bırakmış, sesimin istediğimden daha cılız çıkmasına sebep olmuştu. Lanet olsun, bağırarak istiyordum ama daha çok alınmış gibi görünüyordum. Ruh halimin stabil olmasına gayret ederek derin nefesler almaya başladım.

Aidan bir anda başını elleri arasına alarak huzursuzca eğildi. “Beni öldürebilir sanırım. Bilmiyorum,” dedi kararsız bir şekilde.

“Bir ihtimal bile olsa seni öldürebilirse bunu deneyecektir Aidan.”

Fısıltıyı andıran bir sesle yanıtladı. “Biliyorum.” Yeniden Draza’nın soluk, hareketsiz bedenine baktım. “Masum bir ruh öldürmezse bu halin de kalamayacak, Meredith öyle dedi,” dedim hemen. Aidan ellerini başından çekip şaşırarak yüzüme baktı. “Beni şaşırtıyorsun.” Gözlerimi devirerek konuşmama kaldığım yerden devam ettim. “Kara Elf Kralını öldür-

men gerekiyor. Draza yerine başka bir varis seçemez misin? Onu öldürürsün ve kral olursun, ardından kardeşini bu uykudan uyandırır...” Sözlerim tanıdık birinin seslenişiyle yarım kaldı.

“Cassie, yere yat!” demişti Beth elinde okla yanıma koşmadan hemen önce. Ah Tanrım, hayır! Şok olmuş bir halde Beth ve arkasındaki iki düzine avcıya bakakalmıştım. Beth kaşlarını çatıp tekrar bağırdı. “Cassie, yere yat!” Dehşete kapılmış bir halde Aidanhell’e bakınca onun pek endişeli olmadığını gördüm.

Tabii ya!

Kurallarımızı bu kadar seveceğim aklıma gelmezdi.

Avcılar yüksek iblis kastları avlayamazlardı. Kollarımı kaldırıp elimden geldiğince bağırdım. “Beth! Durun! O bir şeytan!” Aidan da sözlerimi onaylar nitelikte kanatlarını açtı. O andan itibaren her şey çok hızlı gelişti. Aidanhell’in kanatlarını açmasıyla Beth sağındaki adamlara saldırı işaretini verdi ve ben daha Aidan’ı itemediğim adamlar silahlarını ateşledi. Ellerimle kulaklarımı kapayıp çığlık çığlığa bağırdım. “Kesin şunu, o bir şeytan!” Fakat silah sesleri arasında sesim kaybolup gidiyordu.

Aidan güçlü kollarıyla beni yakaladı, kendini bana siper ederken Draza’nın yanına koştuk. Arkamızda Beth avcılara, “Durun!” diye bağırdı. Adamların bir kısmı hararetli bir şekilde tartışmaya başlarken, diğerleri silahlarını ateşlemeye devam etti. Arkadaşım bir kez daha bağırdı. “Orada bizden biri var, zarar



vereceksiniz!” Tanrı’ya şükür! Beth nihayet mantıklı davranabilmişti. Kardeşinin üzerine eğilmiş olan Aidan temkinli bir ifadeyle bana baktı. “O Beth, benim kardeşim gibidir, bir yanlışlık olmalı. Sorun yok,” dedim nefes nefese ama bir sorun olduğu aşikârdı.

Aidanhell’in kanatlarından tam çıkmadan başımı uzattım. “Beth?” dedim tedirgin bir şekilde. Karşılığında Beth, *Tanrı’ya şükürler olsun*, tarzında bir şeyler mırıldandı. Ardından gözleri endişeyle açıldı. Biricik arkadaşım okunu öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. “Cass, seni oradan çıkaracağız, tamam mı?” dedi telkin edici bir ses tonu ile. Anlamıyordu, kurtarılmaya ihtiyacım yoktu ki, yani en azından Draza uyurken.

“Onlar şeytan Beth,” dedim anlamasını umarak. Beth’in gözleri bir an için benden arkamda duran Aidan’a kaydı. Aidan, Draza’yı bir kolunun altına almış, diğer koluyla da karnını tutuyordu. Draza’nın kalçasının sağındaki kılıcı almak için tek eliyle uzandı. Ona bunun gerekli olmadığını, avcıların onlara bulaşmayacağını söyleyecektim ama tekrar Beth’e döndüğümde okunu çoktan Draza’ya doğrulttuğunu gördüm. Ani bir şok dalgası bedenimi ele geçirip beni olduğum yere sabitledi. Aidan kılıcı almaya çalışırken kardeşini hiç olmadığı kadar açık hedef haline getirdiğinin farkında değildi, ok ustaca fırlayıp Draza’nın kalbine saplandı. Genç elf gözlerini bir saniye için açtı.

Aidan suratında bir dehşet ifadesi ile kardeşine baktı. Beth diğer oku çoktan takmış, Aidan'a yöneltmek üzereydi. "Yapmal" Bağırıp öne atıldım ve Beth okunu indirdi. "Cass, kaç oradan." Kâküllerim hızla gözlerime savruldu. Arkamı dönüp Aidan'a baktığımda, Draza'yı kolunun altına alıp kanat çırpmaya başladığını gördüm. Aidan kanatlarını çırparken bana öyle bir bakmıştı ki geriye sıçrarken tökezleyip bileğimi burktum. Daha önce görmediğim bir hızla kanatlarını kapatıp kendi etrafında döndü ve kardeşini de beraberinde götürerek hızla gökyüzüne yükseldi. Yavaş çekimde gözden kayboluşunu izledim.

Burkulan bileğimin üzerinde daha fazla duramayacağımı kabullenerek yere çöktüm. Beth koşar adım yanıma gelip yayını yere koydu. "Cass, iyi misin?" Bir saniye sonra bana sarılıp saçlarımı okşamaya başladı. "İyi olacaksın Cass, söz veriyorum." Saçımı deli gibi okşuyor, bir yandan da benimle beraber kendisini de sallıyordu. Bir elimi zar zor kaldırıp sırtına dokundum. "Sen gördüğüme sevindim, Beth. Fakat bir şey anlatmaya çalışıyordum. Onlar şeytandı, onlara bulaşamayız." Beth yavaşça geri çekilip elinin tersiyle burnunu sildi. "Kurallar değişti. Artık onları avlayabiliyoruz," dedi ve ardından tekrar sarıldı. "Anlatacak o kadar çok şey var ki."

Güçlkle kollarından kurtulup, "Onları avlama iznimiz olsa bile avlayamayız Bethany çünkü onlar şeytan. Onları öldüremiyoruz," dedim beklenti ile yü-



## Nilakar

züne bakarken. Beth'in yüzü kocaman geniş bir gülücükle aydınlandı. "Ah, sevgili dostum, artık her şey değişti. Bu okların ucunda zehir var. Kâhin bizim için yaptı." Doğru anlayıp anlamadığıma emin olmak için teyit eder gibi bir ses tonu ile konuştum. "Bu zehir de şu işe yarıyor..." Beth yeniden memnuniyetle gülümseyip sıkıca bana sarıldı. "Evet kardeşim, bu zehir de şeytanın tam kalbine saplanırsa onu öldürüyor. Geri döndüğün için o kadar mutluyum ki." O tekrar bana sarılırken donmuş bir şekilde kalakaldım. Zihnimde Beth'in ustalıkla attığı okun Draza'nın kalbine saplanışını hatırladım. Genç elf-iblis geri dönülemez bir şekilde ölmüştü.

\*\*\*



## BÖLÜM 18

**G**el de sana yiyecek bir şeyler verelim. Şu haline bak, iskelet gibi olmuşsun.” Beth kollarımı iki yandan sarıp sanki küçük savunmasız bir çocukmuşum gibi beni kucaklayarak hareket ettiriyordu. Ben ise hâlâ şok halinden çıkamamıştım. “Ailem nasıl?” dedim korkuyla. Beth yanıt vermeden önce sırtımı sıvazladı. “İyiler Cassie, onlar başka bir kampta. Joan eğer planlarda bir aksaklık olmazsa onları önümüzdeki hafta görebileceğini düşünüyor.” Titreyen ellerimle koluna tutunup onu durdurdum. “İyi olduklarına eminsin, değil mi?” Beth anlayışla gülümsedi. “Elbette Cassandra, onlar benim de ailem sayılır. Endişelenmene gerek yok, güvendeler.”

Beth beni az önce çıktığı çalılıklara sürüklerken elimde olmadan dönüp arkama baktım. Az önce olanlar gerçekten olmuş muydu? Sinirlerim öyle pelteleşmişti ki gerçek ile hayali ayırt edemiyordum. Tekrar arkamı dönmeye çalışınca Beth kaşlarını çatarak fı-



sıldadı. “Cass, iyi olacaksın, söz veriyorum. Neden dönüp oraya bakıyorsun?” Başımı tekrar önüme çevirip, “Kolyem orada kaldı. Yerde duruyor,” dedim güçlkle. Beth yeniden saçımı öptü. “Sorun değil. Alırız. Jack!”

Az ileride silahları kucaklayan çocuk başını kaldırdı. “Evet?” dedi. Beth sesini daha da yükselterek sordu. “Yerde bir kolye var, onu alıp çadıra getirebilir misin?” Çocuk evet anlamında başını sallayıp silahları geniş bir kutuya koydu. “Gördün mü bak, çözüldü işte.” Korumacı bir halde yeniden beni kolları arasına aldı.

Çok geçmeden düzlük bir alana çıkınca şaşkınlıkla durdum. Avcılar araf ormanının tam ortasında kendilerine uygun, geniş bir yer bulup oraya kamp yapmışlardı. Aşağı yukarı yirmi büyük çadırın olduğu, her yerde genç avcılarının gezdiği kamp alanına büyülenmişçesine bakıyordum. “Harika, değil mi?” O da tıpkı benim gibi kamp alanına bakıyordu. “Yoldaş,” dedi ince bir ses arkamdan. Beth arkamızdan gelen zayıf kıza gülümseyerek selam verdi. “Pam, bu Cassie.” Genç kız mahcup bir şekilde gülümsedi. “Selam yoldaş.” Elini uzattı. Ben de uzatıp başımı salladım. “Biraz uyuması lazım ve yemek de yemesi gerekiyor hatta bir banyo bile yapabilir. Onu senin çadırına götürebilir misin?” Benden en fazla iki yaş küçük olan Pam kafası sallayıp koluma uzandı.

Pam beni yavaşça çadıra yönlendirirken, kolyeyi alıp almadığını sormak için Beth’e döndüm. Arka-

daşım Joan'ın kolları arasında halinden son derece memnun bir şekilde sırtarak bir şeyler anlatıyordu. Sözü bitince Joan onu öptü. Hemen başımı çevirdim. Az önce görmemem gereken bir şeyi görmüştüm. Nihayet çadırın önüne geldiğimizde Pam orada beklememi, hemen geleceğini söyleyerek gözden kayboldu.

Çadırın önünde birkaç dakika bekledikten sonra dayanamayıp içeri girdim. Orta büyüklükte ama içi oldukça geniş, kirli sarı rengi olan bir çadırdı bu. Her yerde hayvan kürkleri gelişigüzel atılmış, boş yemek kapları da üst üste dizilmişti. Tam ortada ince uzun bir küvet duruyordu. Pam başını eğerek çadırın girişinden geçti. "Kusura bakma, arkamdan geleceğini unutup örtüyü indirmiştım," dedim. Dağılan saçlarını eliyle tarayarak, "Sorun değil," dedi. "Bu getirdiklerim sana bedenlen tam olamayabilir ama yine de üzerindeki değişirmek isteyebileceğini düşündüm." Kız son derece haklıydı. Kıyafetlerim kan ve kir içindeydi, üstelik çoğu yeri de yırtıktı. Büyük bir minnetle elindeki kıyafetleri aldım. "Teşekkürler."

Kabalık etmek istemiyordum ama açıkçası bir an önce gitmesini istiyordum çünkü kendi başıma kalıp düşünmem gereken çok ciddi konular vardı. Pam masanın üzerindeki sürahiyi alıp küvetin içine boşalttı. Hemen ardından bir kere daha çadırdan çıktı, bu kez elinde büyük bir kova vardı. Dikkatle kovayı küvete boşaltırken kızın aslında görüldüğü kadar kırılgan olmayabileceğini düşündüm zira taşıdığı su dolu kova oldukça ağır görünüyordu.



Genç avcı kovayı boşalttıktan sonra doğrulup alındaki teri sildi. “Şu an su sıcak. O yüzden şu iki kovadaki soğuk suyu içine dök, böylece yıkanabilirsin.” Ardından ne diyeceğini bilemez halde bir süre karşımda dikildi. “Bana ihtiyacın olursa yemek çadırındayım.” Beceriksizce sırtıp hızlı adımlarla çadırı terk etti. O gittikten hemen sonra çadırın girişine gidip örtüyü yere degecek şekilde indirdim, çevreme bakınıp üzerine koyabilecek sert bir nesne aradım. En sonunda soğuk su dolu kovayı küvete boşaltıp boş kovayı örtünün üzerine koydum. Bu gelenin girmesini önleyemese bile benim dikkatimi çekip toparlanmam için yeterli zamanı verirdi.

Kirli bluzumu çıkarıp ardından tayt pantolonu yere bıraktım. Hemen sonra iç çamaşırım ve sutyenim de yerdeki giysi yığınınına katıldı. Kirden keçeleşmiş saçlarımı tokadan zor bela kurtarıp yavaşça küvete girdim. Burkulan bileğimin acısıyla homurdandım. Küvetteki ılık su anca göğsüme kadar geliyordu ki bu durumda saçımı yıkamak tam bir işkenceye dönüşecekti. Gözlerimi yumup yavaşça aşağı kaydım. Kulağımdaki uğultu da dahil olmak üzere her şey fazlasıyla tanıdıktı. Aidan’ın beni ölüm meleğinden kurtardığının ertesi günü bir mağarada kendimi bu şekilde temizlemiştim.

Yapılacak, düşünülecek çok şey vardı. Beth’e ekibimizin nerede olduğunu sormak istiyordum çünkü o gün içlerinden biri beni uçurumdan itip öldürmek

istemmişti. Beth'e, Joan ile ne zamandandır beraber olduklarını da sormak istiyordum ayrıca neden bir kara elf öldürdüğünü de sormak istiyordum fakat bunlardan herhangi birini yapmak için fazlasıyla yorgundum. Sudan çıkıp kovanın üzerinde bulduğum bez parçasını aldım. Biraz kokladıktan sonra temiz olduğuna karar verdim. Küvetin içindeki beyaz sabunu beze sürttüm, ardından kendimi yıkamaya başladım.

Tüm bedenimi güzelce temizledikten sonra küvetten çıkıp başımı öne eğdim. Saçlarımı suya sarkıtıp sabunu aldım ve zorlu işlem başladı. Saçlarım o kadar kirlenmişti ki ilk başta doğru düzgün köpürmemişti bile. Beşinci kez suya daldırıp çıkardığımda eskiye nispeten daha temiz saçlarım olduğu kanaatine vardım. Görünürlerde havlu benzeri herhangi bir şey olmadığı için çıplak bir halde yatağa gidip örtüye kurulandım.

Pam'ın getirdiği giysiler siyah tayt pantolon ve beyaz bol bir gömlekti. Yerdeki yığındaki kirli iç çamaşırlarıma bakıp iç geçirdim. Bir daha kullanılamayacak haldeydiler. İçime herhangi bir şey giymeden dar taytı giyip fazlasıyla bol olan gömleği başımdan geçirdim. Bu ince tayt Pam'e rahatlıkla uyuyor olmalıydı ama bana bile bol olan gömleğin içinde o zayıf kızı düşününce... Her neyse, önemli olan giyecek bir şeylerim olmasıydı. Masaya doğru topallayarak ilerleyip yarı dolu sürahiyi kafama diktim. Su çok ama



çok iyi gelmişti. Guruldayan midemi duymazdan gelerek kendimi kat kat örtülerin olduğu yatağa sertçe bıraktım. Son bir çılgınlık daha yapmadan önce en azından uykumu almalıydım.

\*\*\*

*Ben kimim?*

*Burası neresi?*

*Bu lanet acı da neyin nesi?*

*Ben... Öldüm mü gerçekten?*

\*\*\*

“Uyan hadi uykucu,” diyordu Beth bir yandan da üzerimdeki örtüyü çekiştiriyor, kendince rahatsızlık veriyordu. Gözlerimi hemen açıp önceki gün olanların rüya olduğunu düşündüm bir an. Yataktan çıkmak için yaptığım hamlede bileğim daha da fazla ağrıyınca olanların rüya olmadığını anladım. Yumuşak çarşafar arasında biraz daha kalmak için kendimi geriye çektim fakat Beth elini uzatıp beni var gücüyle yataktan indirdi. “Konuşulacak çok şey var.” Canı düne göre biraz sıkkın görünüyordu. Benim canım daha sıkkındı.

“Pam nerede? Tanrım, o kızın biraz yemek yemesi gerekmiyor mu?” Beth yanıt olarak kahkaha attı. “Senden daha zayıf değil Cassie, en son ne zaman

yemek yedin sen?” Homurdandım. O kız bir deri bir kemikti, ben de gerçekten öyle mi görünüyordum?

Saçlarımı toplarken bir yandan da, “Sen ve Joan ha?” dedim. Tüm sormam gerekenlerin arasında en hafifinin bu olduğunu düşündüm ve bu yüzden bundan başlamayı tercih ettim. Beth şaşkınlıkla kalakaldı, beyaz yanakları kıpkırmızı oldu. Başını öne eğip çarşafı yataktan çıkarmaya başladı. “Biliyorum Cas, onaylamayacaksın.”

Beth beni çocukluğumdan beri tanırdı. “Önce anlatmanı öneririm.” Yere yavaşça oturarak onun gibi çarşafı yataktan çektim. Temizliği kendimize görev edinmiş gibi canla başla çarşafı yerlerinden söküyorduk. Benim sormak istemediğim sorular, onun ise vermek istemediği cevapları vardı. “Sen gidince çok yalnız kaldım,” dedi bakışlarını yataktan kaldırmadan. İçime bir parça suçluluk sızdıysa da sesimi çıkarmadan devamını bekledim. “Joan seni yakalama emri çıkarttığında dünyam başıma yıkılmıştı. Tek ailem sendin.” Derin bir nefes alıp devam etti. “Öylece ortadan kaybolmuştun, Cass. Takımdakiler iblisürüngenlerle dövüşmeden önce ortadan kaybolduğunu söyledi. Joan ile durmadan senin duru...”

“Bir dakika. Ortadan kayıp mı olmuşum, sana böyle mi dediler?” Beth’in yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu yavaşça başını salladı. “Neredeler? Takımın diğer üyeleri!” dedim hiddetle yerimden kalkarken. Ağrıyan bileğimi artık görmezden geliyordum çünkü



burkulan bir bilek ve öldürülmeye çalışmak tamamen ayrı şeylerdi. Beth de hızla ayağa kalktı. “Başka bir görevdeler. Neler oluyor, Cas?” Derin bir nefes verdim. “Beni öldürmeye çalıştılar. Ortadan falan kaybolmadım, uçurumdan itildim ve bunu onlardan biri yaptı. Ölüyordum.” Son kelimeyi gözlerinin içine bakarak söyledim. “Aman Tanrım!” dedi sessizce.

Beth ve ben birliğin içinde her zaman pislikler olduğunu bilirdik. Bunun sebeplerinden biri avcılarının her zaman iyi insanlar olmadığı gerçeği idi. Hepimiz olmasak da avcılarının büyük çoğunluğunu kaba ve hoşgörü barındırmayan insanlar oluştururdu. Bu sayede dışarıdan biri kolaylıkla aramıza karışıp kendini bizden biri gibi gösterebilirdi. Öyle ki topluluğa Viking Kralı bile katılsa aradaki farkı anlayamazdık.

“Seni neden öldürmek istesinler ki?”

“Beni hiçbir zaman çok sevmediler ki,” dedim yüzümü asarak.

“Bu seni öldürmeye çalışmalarını için iyi bir gerekçe değil.” Bunun ben de farkındaydım ama aklıma başka bir neden gelmiyordu. “Şu an burada olmadıklarına emin misin?” dedim, o ise ne dediğimin farkında olmadan kendi kafasından yaptığı listeyi tarıyordu. “Tomy olamaz, Emily hiç yapmaz, Fred ister ama gücü yetmez...” Elimi kaldırıp dikkatini çekmek için gözlerinin önünde aşağı yukarı salladım. “Evet, burada değiller. Ekibi komple yolladım, başka bir vakayla ilgileniyorlar,” dedi. Rahatlayarak popomun üstüne oturdum.

“Sen ve Joan diyordun,” dedim ellerimi göğsümde kavuşturarak. “Şu an bunu konuşmanın pek sırası değil,” dedi sessizce. “Aslında tam da bunu konuşmanın sırası. Yoldaşların beni öldürmeye çalıştıklarını düşündükçe sinirden deliye dönüyorum, kafamı dağıtmam lazım.” Yanakları kızarak konuşmasına devam etti. “Joan ile durmadan senin durumunu konuşuyordum. Çevredekilerin duymaması için de odasına gitmem gerekiyordu. Herkes senin sıvıştığını söylüyordu ve ben buna bir an bile inanmadım. Joan en tepe olmasa da nüfuzu olan bir avcıydı, bu yüzden onunla görüşüyordum. Bir süre görüştükten sonra işler değişti... Artık onla senin hakkında konuşmak için değil, kendim istediğim için buluşmaya başlamıştım.” Devam etmesini işaret ettim. “Bir gün beni öptü,” dedi. Sinirden kan beynime sıçramıştı. Ben bir şey demeden önce Beth aceleyle lafa daldı. “Biliyorum, benden büyük, Cass ama sekiz yaş çok da problem değil. Çok fazla abartmayalım lütfen, ben yetişkin bir kıyım.” Beth yetişkin falan değildi, o sadece yirmi yaşındaydı ve insanlar yirmi yaşlarında yetişkin olamazlardı.

Konuşmak için ağzımı açtım fakat hemen vazgeçip kapadım. Bu konuyu ne kadar konuşursak konuşalım, çok bir ilerleme kaydedemezdik hele de Beth’in ilişkisi bu kadar tazeyken beni dinlemezdi bile. Konuşmamız gereken çok daha önemli şeyler vardı ve Beth’e ne kadar güvenirsem güveneyim, ne kadarını anlatmam gerektiğini kestiremiyordum.



“Ne zamandan beri *büyükleri* avlıyoruz?” Konu değiştiği için fazlasıyla memnun olan arkadaşım keyifle sıırttı. “Olağanüstü hâl ilan edildiğinden beri. Şeytan savaşlarına müdahale etmeyecektik ama biliyorsun ki dünyamıza çoktan müdahale ettiler.” Bakışlarını eğip parmaklarıyla huzursuzca oynamaya başladı. “Cass sanırım üçüncü dünya savaşını onlar başlattı.” Gözleri korku doluydu. “Olabilir,” dedim ama zaten öyle olduğunu çoktan öğrenmiştim. “Konsey, biz savaşa katılmaya karar verince sadece alt seviyelerle değil, üstlerle de uğraşmamız gerektiğine karar verdi. Joan’ı görmeliydin, herkesi o ikna etti.” Hülyalı bakışlarını gördüğüm an emin oldum, en yakın arkadaşım tam bir kaçıkı. Hem de romantik bir kaçık.

“*Büyükleri* avlamak ilk başta planda yoktu. Sadece savaşa katılacak ve sorun çıkaran tüm iblisleri yok edecektik. Ama bir süre sonra bunu ayırt edemez hale geldik, kulağa soykırım gibi geliyor, farkındayım ama Cassie, onlar kötü ve biz de kötüleri avlarız.” Benden beklediği tarzda coşkulu bir yanıt alamayınca kaldığı yerden devam etti. “*Büyükler* için elimizdekilerden daha iyi olan silahlara ihtiyacımız vardı ve tam bu sırada kâhin aramıza katıldı. Zamanlama gerçekten de tuhaftı, demek istediğim bir an savaşa karar verdik ve kapıda kâhini bulduk. Her neyse, zaten oldukça ürkütücü bir kız, yakınlarında gezmek daha hayırlı özellikle de böyle zehirler üretmeyi biliyorken.” Omuz silkip bileğimi tuttu. Parmaklarını bilekliğim üzerinde gezdirdi. Boncuklara dikkatlice baktı. “Hiç

kullanmadın mı?” dedi. Boncuklara düşünceli bir şekilde dokunarak, “Gerek olmadı,” dedim.

“Seni aramaya geldiğimde yanında bir şeytan duruyordu. O zamanlar kâhin henüz aramıza katılmamıştı, bu yüzden onu öldüremezdim ama yine de ne pahasına olursa olsun seni ondan kurtaracaktım. Yaklaşmayı denedim ama sonra onunla konuştuğunu gördüm, biraz daha bekledim ama o lanet olası seni bir saniye bile bırakmıyordu. En sonunda daha fazla yaklaşamayıp vazgeçmek zorunda kaldım ama yine de sana bir mektup bıraktım. Onu okudun mu?” Kahverengi gözlerini kocaman açarak beklentiyle bana baktı. Beni yüzüstü bıraktığını düşünmemi istemiyordu ama zaten öyle de düşünmüyordum. Elimini elinin üzerine koydum. “Evet, mektubu aldım Beth ve inan beni yüzüstü bırakmadın. Aidanhell ile tek başına kapışman mümkün değildi.”

“Aidanhell mi?” Elini elimden çekip anlaşılmasın gözlerle suratıma baktı. İç çekerek söze başladım. “Evet, o gördüğün Aidanhell’di ve kendisi *büyük şeytanın oğlu* olur. Dün kalbine ok attığın da Draza’ydı. O da Aidan’ın kardeşi.”

Beth’in zaten iri olan gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. “Onu ismen tanıyor musun?” Sorduğu soruyu düşündüm. Onu ismen tanıyor muydum? Sadece ismen değil, onu fazlasıyla tanıyordum. “İkisini de tanıyorum,” dedim kısaca. Aslında benim konuşmak istediğim Aidan’dan çok Draza’ydı. Aidanhell yaşıyordu fakat diğer kardeş maalesef ölmüştü.



Beth'in hayret dolu nidalarını görmezden gelerek, "O ok, kalbine saplanan herhangi bir şeytani öldürebilir mi? *Büyüklerden* biri bile olsa?" dedim. Beth robot gibi kafasını salladı. "Tam kalbinden vurduğun sürece Lucifer'i bile öldürebilirsin."

Ona ne demeliydim? Draza'nın ölümünün zaman-sız olduğunu mu söylemeliydim? Aslında Draza ve Aidanhell'in farklı olduklarını mı söylemeliydim? Peki ya gerçekten o iki kardeş farklı mıydı yoksa ben öyle mi düşünmek istiyordum? "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim sessizce. Beth oturuşunu düzeltip ellerini kucağına koydu. "Uçurumdan itildiğimde ölüm meleğiyle karşılaştım." İnanamayan gözlerle bana bakıp sessizce dua okudu. "Her yerim ağrıyordu Beth, parçalanmış gibiydim, meleği gördüğümde mahvolmuş haldeydim. Savaşmayı bırakıp pes ettim, ölüme teslim oluyordum." Sesim zayıflamış, gözlerimin önündeki görüntü bulanıklaşmıştı. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Şimdi bile meleklerle karşılaştığım anı düşünmek benim için çok fazlaydı.

Nihayet sesimin daha gür çıkabileceğinden emin olduğum anda, "Aidanhell beni kurtardı," dedim. "Ne?" dedi sertçe. "Beni ölüm meleğinden çekip aldı." Beth hızla yerden kalkıp korkuyla bana baktı. "Lütfen şaka yapıyorum de!"

"Beni yargılamayacağını düşünmüştüm," dedim biraz kırılarak. Aslında böyle tepki vereceğini biliyordum ama yine de... Kırılmıştım.

“Seni yargıladığım falan yok, Cassandra. Hemen bize yardım edebilecek birine gitmeliyiz. Morgain’in incilerinden bıraktı mı sana?” Hemen elimi tutup bileğimi çevirdi. Gözlerimi devirdim. “Hiçbir yere gitmiyoruz, bu anlattıklarım aramızda kalacak.” Bileğimi elinden kurtardım. Beth’in de gördüğü üzere Aidan üzerime Morgain’in incilerinden bırakmamıştı. Beth düşünceli bir şekilde elini dudağına götürüp parmaklarıyla tempo tuttu. “Demek ki seninle işi bittiğinde seni o tarafa geçirmeyecekti, belki de sadece öldürecekti. Tanrım, bu şeytan için bile aşağılıkça.” Ayaya kalkıp ellerini tuttum. “Beth, sakın ol. Buradayım, ölmedim ve şeytani bir hizmetkâra dönüştürülmedim.” Beth’in düşünceli bakışları yavaşça anlayışla doldu. Sıkıca bana sarıldı. “Cassie, seni sonsuza dek kaybettim sandım,” dedi saçlarımın arasına. Biricik arkadaşım benim için fazlasıyla endişelenmişti.

“Şimdi bana kime karşı savaştığımızı söyle,” dedim kollarından yavaşça ayrılırken. Beth huzursuzca kıpırdayınca merakım daha da arttı. “Beth?” dedim bir kez daha. Beth kahverengi gözlerini heyecanla gözlerime dikti. “Hepsine karşı savaşıyoruz, Cassie ve tek bir müttefikimiz bile yok.” Aceleyle, “Peki ya araf şövalyeleri?” diye sordum. Başını olumsuz anlamda salladı. “Kahretsin!” Kendimi yatağa bırakıp ellerimle yüzümü örttüm. Beth de yanıma gelip bağdaş kurdu. “Bu sefer yandık,” dedi sessizce.

“Dün bayağı umutlu görünüyordun. Şu kâhin, belki de o bize yardımcı olabilir.” Mırıldanarak ola-



bilir tarzı bir şeyler söyledi. Ardından derin bir nefes alıp kendini boylu boyunca yatağa bıraktı. Bir kolunu kaldırıp gözlerini kapadı.

“Hey Cass, öldürdüğüm kara elf. O tam olarak bir kara elf miydi?” Sinirlerim artık daha fazla dayanamadığından kahkahayı patlattım. İki elimin başparmağıyla alnıma masaj yapmaya başladım. “Beth, inan bana bilmek istemezsin. Hem zaten onu öldürdün.” Hâlâ bile Draza’nın ölümüne alışamamıştım. Üzerinden ne kadar geçerse geçsin, alışamayacaktım. Ne kadar sinir bozucu olsa da ona alışmıştım, ölmesini istemezdim sanırım ya da bilmiyordum, kafam çok ama çok karışık.

“Onu öldürdüm, değil mi? Bu gerçekten çok tuhaf. Onların yok edilemeyeceğini sanırdım. Sence gerçekten de yok olmuş mudur?” dedi dirseklerinin üzerinde doğrularak. Yok olmadığını, çukura gittiğini biliyordum. “Muhtemelen yok olmuştur,” dedim ve yataktan kalktım.

“Beni kâhine götürür müsün?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Cassie. O, çok meşgul.” O da hızla yataktan kalktı. Sıkıntıyla saçlarını kulaklarının arkasına tıktı. “Neyin var?”

“Sadece Joan son zamanlarda kâhinle beraber çok vakit geçirmeye başladı.”

“Bunun neresi yanlış?” Joan bizim liderimiz sayılırdı ve kâhinle vakit geçirmesi anlaşılabilir bir du-

rumdu. “Kız benden büyük, Joan’ın yaşlarında ve feci güzel,” dedi huzursuzca. Başka zaman olsaydı en yakın arkadaşımın gereksiz kıskançlık krizine gülerdim ama o an tek diyebildiğim ruhsuz bir, “Kız mı?” oldu. Beth huzursuzca ellerini ceplerine soktu ileri geri sallanarak sorumu yanıtladı. “Evet, hem de oldukça güzel. Rüya gibi.”

Cevabından korkar halde dayanamayıp sordum. “Adı ne demiştin?” Beth ellerini cebinden çıkarıp saçlarını yeniden kulağının arkasına tıktı. “Adı Meredith.”

\*\*\*





## BÖLÜM 19

**S**ayısız kez aynı büyüyü okuyordum. Latince, ortak dil, elf dili hatta melek dilinde bile okudum.

Defalarca bileğimi kesip Draza'nın dudağına kanımı akıttım. Tekrar ve tekrar kara büyü yaptım. Cehennem tavşanı kesip kanını kalbine akıttım fakat sonu hep aynıydı. Kardeşim gözlerini açmıyordu. Bıkkınlıkla kanlı elimi kalbine koydum, atmıyordu.

Kalbimde tereddüde yer bırakmayacak şekilde umutla göğe baktım.

"Tanrım, lütfen onu kurtar."

\*\*\*

"Aman Tanrım, Beth! O kızıdan uzak durmalıyız."

Arkadaşımın kaşları çatıldı. "Neden ki? Bize yardım ediyor," dedi. Buna diyecek bir sözüm yoktu. Meredith'in neden avcılara yardım ettiğini anlamaya çalışıyordum ben de. "O bir cadı. Bunu biliyorsun, değil

mi?” En yakın arkadaşım umarsızca omuz silkti. Bu sefer sinirlenme sırası bendeydi. “Dışarı çıkıp herkesi avlıyorsun ama evinde bir cadı var, öyle mi Bethany Anderson?”

“O kız evimde falan değil. Kamptan belirli bir mesafe uzakta ve kendi çadırında kalıyor.”

“O halde diğer avcılar da onun bir cadı olduğunu biliyorlar.” Kollarımı göğsümde kavuşturup sinirle dudaklarımı dişlemeye başladım. “Hepsi bilmiyor, biliyorsun herkesi kontrol edemeyiz, biri çıkıp onu öldürmeye çalışabilir.”

“Yapılacak en akıllıca hareket de bu olurdu.”

“Cassie, o kız bize yardım ediyor. O olmadan o silahları bu kadar ölümcül yapamazdık.”

“İksir ustalarımız ne yapıyor, Beth? Onlar yap-sın,” dedim inatla. Beth gözlerini devirdi. “Yapamazlar. Kimse kara büyü bilmiyor,” dedi sessizce. “Buna neden böyle tepki veriyorsun anlamıyorum, haftalardır şeytanla gezen sensin.”

“Aynı şey değil. Aidanhell ve bu cadı, siyah ile beyaz kadar farklılar.” Aklıma Draza’nın siyah ve beyaz hakkında söyledikleri geldi, kendini gri olarak görüyorken Aidan’a ancak siyah diyebiliyordu. “Bak, tek söylediğim, o cadıya dikkat etmeliyiz. Karşılığında bir şey istemeseydi bize yardım etmezdi.” Beth’in omuzları yenilgiyle düştü. “Bunu ben de düşünüyorum ama kız hiçbir şey istemiyor. Sadece kötülüğün kökünü kurutmak istiyor, en azından Joan’a böyle di-



yor.” En yakın arkadaşımın huzursuz surat ifadesine baktım. “Her şey o kadar karışık ki nereden başlayacağım hakkında en ufak bir fikrim yok.” Beth yatağın diğer ucuna giderek eski bir sepete elini attı. İçinden kuru bir et parçası çıkarıp bana doğru fırlattı. Eti tutup Beth’in keyifsiz yüzüne baktım. “Beth, bu ne? Çorba yok mu?”

“Elbette ki var ama biraz protein alman lazım. Bunu biraz kemir. Sonra yemek çadırına gideriz.” Arkasını dönüp hızlı adımlarla çadırımdan çıktı. Yatağa oturup et parçasına dişlerimi geçirdim, bir parça koparabilmek için elimle eti bayağı çekiştirmem gerekti. Tadı tam beklediğim gibiydi. Lokmamı isteksizce ağızımda çevirirken birazdan ne yapacağımı düşündüm.

Beth ailemin güvende olduğunu söylemişti ve ben ona güveniyordum. Ailem açısından kafam rahat olacaktı. Meredith’in tehlikeli olduğu konusunda onu uyardım, yani tam olarak olmasa da görevimi yerine getirmiş sayılırdım. O akıllı bir kızdı, şu saat-ten sonra gözleri o cadının üzerinde olacaktı. Geriye yüzleşmem gereken en zor konulardan biri kalıyordu: Aidanhell.

Yataktan atlayıp masanın üzerindeki madalyonu boynuma geçirdim. Parlak kaygan yüzeyi okşayıp gömleğimin içine sarkıttım. Hemen gitmem gerekse de hâlâ iç çamaşırlarım yoktu. Bu yüzden istemeyerek de olsa çadırdan çıkacak, yemek çadırına gidecek, orada yemek yiyecek ve Beth’den bana çama-

## Gaye Önel

şır getirmesini isteyecektim. Saçımdaki tokayı çözüp adamakıllı bir kez daha topladım. Yatağın yanındaki yırtılmış çizmelerimi giyip derin bir nefes alıp kendimi çadırın dışına attım.

\*\*\*

*Buradan çıkmam gerekiyor.*

*Nefes alamıyorum.*

*Buradan çıkmam gerekiyor.*

\*\*\*

Yemeğimi yedikten sonra Beth benim için temiz çamaşır getirdi. Çamaşırı elinden alırken gideceğimden şüphelendiğinin farkındaydım. “Teşekkür ederim.” Yatağa oturdum. “Biraz dışarı çıkmak ister misin?” dedi eliyle çadırın kapısını işaret ederek. “Kimseyle konuşmak istemiyorum Beth, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.” En yakın arkadaşım başını sallayıp çadırdan çıktı.

Beth bana kırılmıştı ama açıkçası şu an sorunlarımın en küçüğü onun bana kırılmış olmasıydı. Dev bir saat çarkına benzeyen kolyemi çıkarmadan sütyenimi giydim. Gömleği tekrar başımdan geçirip iç çamaşırımı, ardından taytımı giydim. İblis öldüreni çizmelerimin içine yerleştirip belime de sıradan bir hançer aldım. İnce bir gömlekle dışarıda üşürüm diye



çekiniyordum ama nedense ben buraya geldiğimden beri hava eskisinden de sıcak olmuştu, yani bir süre belki de üşümezdim. Bilekliğimi kontrol edip kendi eksenim etrafında döndüm, fazlasıyla hazırdım. Beth bana çok kızacaktı, biliyordum ama yapılması gereken şeyler vardı ve ben o şeyleri yapmak için seçilmiştim. Zamanı geldiğinde beni anlayacaktır, diye kendi kendimi telkin ettim.

Bu savaşı bitirebilecek bir hamle biliyordum.

Bu hamle benim sonum olabilirdi ama artık yorulmuştum.

Her şeyin normale dönmesini istiyordum.

Kendimi kahraman gibi falan da görmüyordum, sadece birçok olay vardı ve ben bu olayları durdurabilecek yegâne kişiydim. Başından beri görevimi biliyordum ama her aşamasında bunu reddetmiştim. Görüler gelmeye başladığında da bunu reddetmiştim ama reddetmek bir şeyin olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Yeterince hazır olduğuma karar verince masaya gidip bardaktaki kalan son suyu içtim. “Tanrım bana yardım et, bu görevde yanımda ol.” Büyük adımlarla çadırdan çıktım.

Kamp alanı geceyken pek kalabalık olmuyordu, çoğunluk yemek çadırında oluyor, sadece nöbetçiler çadırlar arasında başıboş geziyorlardı, yani her şey kaçışım için oldukça elverişliydi. Sessizce çadırların yanından geçip gidiyor, arkama bir saniye bile bak-

mıyordum. Takip edildiğimi anlamış fakat onunla yüzleşmemek için durmamıştım.

“Hey, kaçak!” İstemeyerek arkamı döndüm. “Beth, beni anlamanı beklemiyorum, sadece gitmem lazım.” Beth’in omuzları hayal kırıklığı ile çöktü. “Neden burada kalıp bizimle savaşmıyorsun?” İç çekerek en yakın arkadaşşıma hikâyemin ne kadarını anlatmam gerektiğini düşündüm.

“Buraya aitsin, Cassandra. Bebekliğinden beri buradasın, bizler aileyiz.”

“Bebekliğimden beri burada olduğuma emin misin?” dedim üzüntüyle. Hafif bir esinti saçlarımı savurup, uzun olan telleri sertçe yüzüme vurdu. Beth saçlarını azimle kulağının arkasına aldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Marr ve Anton benim öz ailem değil.” Beth elleriyle ağzını kapattı. Fısıltıyla, “Ciddi misin?” dedi. Mutsuzlukla iç geçirdim. “Gerçek ailemi öldürüp beni beş yaşımdayken almışlar.”

“Cassie, bunu sana kim söyledi?” Beth her zamanki gibi olaylara şüpheyle yaklaşıyordu. Ben de başta onun gibi bu durumun şüpheli olduğunu düşünmüştüm fakat içimden bir ses bunun Draza’nın basit yalanlarından biri olmadığını söylüyordu. “Öldürdüğün kara elf söylemişti.”

“Cassie, o kardeşleri gereğinden fazla tanıyor gibisin.” Ellerimi teslim olmuşum gibi kaldırdım. “Pekâlâ, evet, sana anlatmadığım şeyler var. Draza’yı pek ta-



nımıyorum ama Aidanhell... Nasıl söylesem. O benim için farklı.” Beth yeniden elleriyle ağzını kapattı fakat çığlığını durdurmayı başaramamıştı. “Şşh, sessiz ol!” dedim hızla çevreme bakınarak.

“Aman Tanrım, Cassandra! Siz yoksa?”

“Sevgili falan değiliz tabii ki, Beth. Eğer bunu soruyorsan.”

“Aslında öpüştünüz mü diyecektim,” dedi muzırca. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık halde en yakın arkadaşıma baktım. Beth hızlı adımlarla yanıma geldi. “Öpüştünüz!” dedi sessizce, tabii bu şaşkınlıkla ne kadar sessiz olabilirse. “Evet.” Beth anlamaya çalışırmış gibi dikkatle yüzümü inceledi. Sonunda kocaman sırtıp, “Ve sanırım birden fazla kez,” dedi. Başımı sallayıp somurttum.

Beth suratıma böyle keyifle sırtırken somurtmak oldukça zordu ama kendimi kaptırıp kıkırdamak da istemiyordum. Bunun erkek arkadaş sohbetleri gibi olmasını istemiyordum çünkü Aidanhell benim erkek arkadaşım değildi ve dünden sonra muhtemelen bir daha onu görmeyecektim. Tabii bu iyimser bir tahmindir, artık tamamen düşmanım olduğuna göre kıcırmı kollamam gerekiyordu. Aidan her an belirip ölüm meleğine beni sürükleye sürükleye götürebilirdi. Benim için artık kendi elinden ölüm gibi iyi niyetli(!) bir son da planlamadığı kesindi.

“Demek sana Morgain’in incilerini bu yüzden vermedi. Belli ki senden etkilendi,” dedi düşünceli bir

şekilde. Aceleyle atıldım. “Hayır, tabii ki benden etkilenmedi. Ben bir avcıyım ve o bir şeytan, üstelik beni bulduğunda kan ve pislik içindeydim.” Beth sabırsızca beni susturdu. “Neden bu kadar çok bahane üretiyorsun Cassie?”

Soğuk soğuk terlediğimin farkında olarak ellerimle yüzümü yelledim. “Ben, bilmiyorum.” Arkadaşımla anlayışla ellerini elimin üzerine koydu. “Ona âşık mı oldun?”

Ona âşık mı olmuştum?

Onun için hissettiğim şeylere “aşk” diyebilir miydim?

“Bilmiyorum Beth, ama o... Benim için önemli.” Başımı kaldırıp dostumun anlayışlı gözlerine baktım. “Ona sakın ok atma, olur mu?” Ardından zayıf bir şekilde güldüm. “Bana sataşmadığı sürece ona ok falkan atmam.” İkimiz de sessizce güldük. “Bu bir veda, değil mi?” dedi Beth üzülerek. “Gitmem gerekiyor,” dedim. Daha buradan gidemediğim psikolojik olarak çökmüştüm. Son bir kez arkadaşşıma sımsıkı sarıldım. “Kendine dikkat et Cassie.” Üzüntüyle, “Sen de,” dedim. Yavaşça ayrılıp yürümeye başlamıştım ki aceleyle arkamı döndüm. “Meredith’e dikkat et!” Beth’in onaylamasını beklemeden arkamı dönüp kampın çıkışına doğru yürümeye başladım.

Kamptan çıkar çıkmaz yine o tanıdık mide bulanması başladı. “Tam da zamanıydı,” dedim tükürerek. Zorlukla bir ağaca tutundum ve gözlerimi kapadım.



Şimdiye kadar çoktan alışmam gerekiyordu ama hâlâ görü geldiğinde zorlukla nefes alabiliyor, çoğu zaman da kusuyordum. Ağacın dibine yavaşça oturarak yıllanmış gövdeye başımı yasladım. Gözlerimi kapatıp görüntülerin bana gelmesini beklerken sıcak asit yavaşça midemden ağzıma çıkmaya başlamıştı.

\*\*\*

“Bu daha ne kadar devam edecek?” dedim boğulur gibi. Dişlerim şiddetle birbirine vuruyor, bedenim deli gibi donuyordu. Çok ama çok soğuk bir yerdedim. Rüzgâr o kadar büyük bir hızla çarpıyordu ki nefes alamıyordum. Başımı zorlukla kaldırıp çevreme bakındım. Kirpiklerim de dahil her yer karlar içindeydi. Alabildiğine kar dışında görülecek tek bir şey bile yoktu. “Heyy!” dedim bir kez daha boğulur gibi. Rüzgâr sesimi yutuyor, benim bile duymamı engelliyordu.

Kulağımdaki uğultu bir anda kesildi fakat rüzgâr hâlâ devam ediyordu. “Gerçek değil, bu sadece bir görü, gerçek değil,” dedim kendi kendime ama bedenim öyle şiddetli titriyordu ki aklımı dinleyen yoktu. “Oldukça yaratıcıyım, öyle değil mi, avcı?” dedi şeytan kendini beğenmiş sesiyle. Rüzgâr hâlâ iliklerime işliyor, gözlerimi acıtıyordu ama onun sesi dışındaki tüm sesler kesilmişti. “Havayı da değiştirebilir misin?” dedim zor duyulur bir sesle. Rüzgâr anında

kesildi. Gözlerimi birkaç kez kırparak kirpiklerimin üzerindeki karları döktüm.

Şeytan ben söylemediğim sürece bana kolaylık sağlamayacaktı. Kar yağışı bir saniye bile azalmadan devam ederken şeytan tüm görkemiyle karşımda belirdi. “Burası da mı çukuru düşünüp inşa ettiğin yer?” dedim. Kötülük, ağır maskesinin altından gü-lümsedi. “Ölümcül bir soğuk da olabilir, her zaman ateşler olmak zorunda değil.” Haklıydı, öldürücü so-ğuğu ile çukur gerçekten de böyle bir yer olabilirdi. “Neden orayı bu kadar merak ediyorsun ki?” dedim kollarımı sıvazlayarak.

“Draza oraya çoktan gitti, senin şu sarışın avcı sa-yesinde,” dedi gür sesiyle. “Kuralların değiştiğini bi-liyor muydun?” dedim tereddütle. Şeytan iri kırmızı gözlerini kısarak bana baktı. “Elbette biliyordum.”

“O halde oğlunu neden kurtarmadın?”

“Çünkü o bana gerekli.” Göz kapaklarını yavaşça kapatıp ortalığı ciddi derecede ısıtan bir nefes verdi. “Draza işime yarar nitelikte bir iblis.” İnanamayan gözlerle ona baktım. “O senin oğlun ayrıca madem işine yarayacak, neden ölmesine izin verdin?”

“Çok aptalsın,” dedi kısaca. Karşımda sivri boy-nuzları ve devasa bedeni ile dikilen kibirden oluşan varlığa baktım. Uzun tırnaklı parmaklarını yavaşça boynuzlarında gezdirdi. “Hayır, her zaman böyle gö-rünmem,” dedi keyifle. O da tıpkı Aidanhell’in yaptığı gibi zihnimi okuyordu. Bu ürpertici gerçek nedense



beni çok etkilememiştir. Ölümün eşiğinden döndüğüm günden beri pek bir özelim kalmamıştır zaten. İsteyen istediği zaman aklımı okur olmuştur.

“Neden şu an bu görüdeyim?” dedim sakın olmaya çalışarak. “Sakın planın dışına çıkma Cassandra.” Derin, ağır sesi içime kadar işlemiş beni soğuktan daha fazla ürpertmişti. Rüzgâr son bir kez sertçe çarptığında şeytanın sözleri hâlâ kulağımdaydı.

\*\*\*

Geri dönüşüm hep aynı şekilde gerçekleşirdi. Yerde baygın bir şekilde uyanır, kimi zaman üstüm başım kusmukla dolardı. Bu gün kusmuk falan yoktu sadece şiddetli bir baş ağrısı ve açlık vardı. Az önce kampa yemek yememe rağmen görü bedenimi alt üst etmiş, tüm enerjimi çekip beni aç bırakmıştı. Yanıma da herhangi bir yiyecek almadığım için zorlanacaktım. Her neyse, zaten uzun süre hayatta kalmayacağım için aç ya da tok olmamın bir önemi yoktu. Ağaca tutunup yerimden kalkarak önümde uzanan karanlık ormana baktım.

Her şey sona ermeden önce Aidanhell'i bulmam gerekiyordu.

Kalbimde bu boşlukla ölmek istemiyordum.

Her ne kadar Beth'e aksini söylesem de içimde bir yerlerde Aidan'a âşık olduğumu biliyordum. Aidan'a âşık olduğumu bilmek ise beni âdeta bitiriyordu.

Kılıç eğitimime başlamadan önce bulabildiğim her vakitte kitap okurdum. Hikâyelerdeki aşklar beni mest ederdi. İmkânsız aşka adeta çekilirdim, neticede imkânsız bile olsalar sonları her zaman mutlu biterdi. Benim aşkım da maalesef imkânsızdı ve sonunun mutlu bitmesi mümkün değildi. Zaten yapacağım şeyden sonra Aidan'da bana karşı azıcık bir duygu kırıntısı kaldıysa o da bitecekti. Benden son-  
suza dek nefret edecekti, tabii çoktan etmediyse!

“Bir kılıcım olsaydı çok daha iyi olurdu,” dedim kendi kendime. Hançerler de iyilerdi ama yeteri kadar uzun değillerdi. Kılıcın ağırlığı savaşırken beni tetikte tutuyordu, devamlı olarak kabzasını sıkıp ölümcül ağır bir silah taşımanın verdiği güven içinde oluyordum. Üstelik hançerlerde kılıçta olduğum kadar iyi değildim, benim için tek avantajları daha kolay taşınabilir olmalarıydı.

“Ne yapacağını biliyorum,” dedi çanları andıran bir ses. Bu sesi tanıyordum. Hızla çevreme bakındım. Melek, inci rengi dev kanatlarını yavaşça çırparak önüme indi. Sarı saçları her zamanki gibi ışıltı vuruyormuşçasına parlıyor, onu benim dünyamdan ayırıyordu. Kanatlarını içine çekse bile insan olmadığı her halinden fazlasıyla belliydi. Her zamankinin aksine savaşçı gibi giyinmişti bugün. Altın sarısı saçlarını kapatan bir miğferi yoktu ama onun dışında her şeyi vardı. Uzun yaldızlı yeleği hafifçe dalgalanırken belindeki kılıcın kabzasını gördüm. Büyülenmiş



gibi kabzadaki işlemlere bakarken içimde büyüyen kıskançlığa şaşırdım. Benim ruh halime kıyasla meleğin yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. “Bunu yapmamalısın, avcı,” dedi bir kez daha aklımdakileri okuyormuş gibi.

“Aklımı mı okuyorsun?”

“Hayır. Seni izliyorum. Ne yapacağını biliyorum, bunu yapmamalısın.” Hâlâ gülümsüyordu ama sanki... Bir terslik vardı. “Bunu yapmak zorundayım. Tek çözüm bu.” Ailemi koruyabilmenin tek yolu buydu.

Meleğin bakışları yavaşça kamp tarafına kaydı. “O cadı olayların gidişatını değiştirdi,” dedi sakince. Artık gülümsemiyor, düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. “Şeytanları nasıl öldürebileceklerini avcılara öğretiyor,” dedim. Başıyla yavaşça onayladı.

“Yapacağın şeyin sonu iyi görünmüyor.”

“Bunu nereden biliyorsun, geleceği mi görüyorsun?”

“Yaratıcımız dışında geleceği görme yetkisi hiçbirimizde bulunmaz, avcı. Sadece tahmin edebiliriz ve tahminlerime göre, öleceksin,” dedi donuk bakışlarıyla yüzümü incelerken. “Bunu zaten biliyorum, bana başka bir şey söyle.” Asabım o kadar bozulmuştu ki saçma sapan konuşmaya başlamıştım. Biri size öleceğinizi söylese siz ona nasıl tepki verirdiniz?

Melek huzursuzca dev kanatlarını oynattı. “Ölüm senin için kolay gelmeyecek, avcı.”

“Beni düşündüğün için teşekkürler fakat ben kararımı çoktan verdim. Bunu durdurmanın tek yolu

bu, yoksa üzerinde yaşayacağımız bir toprak kalmayacak.”

“Bunu yaparsan da o toprakta yaşayamayacaksın zaten. Şeytanlar bile katilleri sevmezler,” dedi sessizce. Birden az önce söylediklerini düşündüm. “Ölüm benim için kolay gelmeyecek derken ölüm meleğinden mi bahsediyorsun?” dedim hızla. Beklenti ile mavi gözlerine baktım fakat tabii ki de ne düşündüğünü anlayamadım.

“O senin arkadaşın falan mı?” dedim çekinerek. Sonuçta ikisi de meleklerdi. Birbirlerini tanıyor olmaları çok mu tuhaf olurdu, yani cennet ne kadar büyük olabilirdi ki? İçimden bir ses oldukça büyük olduğunu söylüyordu gerçi.

Melek sanki az önce dev bir tavuğa dönüşmüşüm gibi bakıyordu bana. “Elbette onu tanıyorum. Buna arkadaşlık demek... Hiç derin düşünmüyorsun.”

“Peşimde ölüm meleği ve iblis prensi var. Avcılar kafayı yemiş halde zehirleriyle oynuyorlar, ailem öz ailem değil, şeytan ara sıra görü kullanarak benimle konuşuyor, bir oğlu dün gece öldü ve ben de diğerine aşığım,” dedim nefes nefese. “Yani evet, kusura bakma ama şu aralar derin düşünme modunda değilim, Sayın Melek.” Ellerimi cebime atıp yavaşça sağa sola sallanmaya başladım.

Melek sanki az önce dediklerimden hiç etkilenmemiş gibi, “Bir kılıç istemiştin,” dedi. Aslında kılıç falan istememiştim sadece *bir kılıcım olsa iyi olur*, demiştim.



Melek biraz gerileyip elini kılıcının kabzasına attı. “Yok artık!” dedim kendimi tutamayarak. Bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra kılıcını kemerinden yavaşça çekti. Keskin metalin parıltısına büyülenmiş gibi bakıyordum. Melek kılıcı yan yatırıp iki eliyle tutarak bana uzattı. “Sen ciddi misin?” dedim elimi kılıca doğru uzatırken. “Kendi kılıcını bana mı veriyorsun?”

“Elbette bu benim kılıcım değil. Zamanı geldiğinde zaten senin olacaktı ve sanıyorum zamanı geldi.”

“Beni durdurmayacak ve bir de kılıç mı vereceksin?” dedim bir kez daha inanamayarak. Kılıcı tutup birkaç adım geriledim, tekrar ona vermemi isterse arkamı dönüp hızla kaçacaktım. “Seni durduramam, ayrıca dolunay yaklaşıyor,” dedi kısaca.

Melek bir adım gerileyip zarifçe kanatlarını oynattı. Az önce kılıcı koyduğu yerde mavi renkte bir sis oluşuyordu. Daha dikkatli bakınca sislerin arasında bir metalin parıltısını gördüm. Sis yavaşça dağılırken arkasında dev bir kılıç bıraktı. “Bu benim kılıcım,” dedi melek kabzasına hafifçe dokunup. “O parlıyor ama,” dedim kemerindeki kılıcı göstererek. Melek ilk defa gerçekten gülümsedi. “Seninki de parlıyor, avcı.” Başımı eğip ellerimdeki kılıca baktım, muhteşem bir şekilde parlıyordu. Tekrar meleğe döndüğümde gitmişti.

“Bunu yapmamalıydın.” Çanları andıran sesi çevreme yayıldı. Melek çoktan gitmişti ama hâlâ bana akıl veriyordu. İyi şanslar Cassie falan demesi gerek-

miyor muydu? Derin bir nefes alıp kılıcı kemerime geçirdim.

Dolunaydan önce sadece birkaç saatim vardı. Gökyüzü bu gece o kadar kapalıydı ki aya baktığımda tam olarak şeklini göremiyordum ama içimde çok derinlerde bir yer zamanı geldiğinde zaten gökyüzüne bakmam gerekmeyeceğini biliyordu. Bir şekilde kalp atışlarım bile değişmiş, beni kaçınılmaz olana hazırlıyordu.

Kılıcı daha sıkı tutup karanlık ormanın içine daldım. Hava o kadar karanlıktı ki bir metre ilerisi dışında hiçbir yeri göremiyordum.

Gitmem gereken yer Aidan'ın sarayıydı. Oraya giderken yolda ölüm meleğiyle karşılaşmamak için dualar ediyordum. Artık beni kollayan bir Aidanhell olmadığı için korkum kat kat artmıştı. Melek o kocaman heybetli haliyle karşımda belirirse bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, şey tamam, belki kaçabilirdim. Ama kaçabilsem bile nereye gidecektim ki? Kanatları ile üzerimde uçarken nereye kadar kaçabilirdim? Üstelik ondan kaçtığımda beni daha güzel bir ölümün beklediğini falan da sanmıyordum.

Aidan'ı görmek istemiyordum. O olmadan her şey çok daha kolay olmaz mıydı? O varken aklım başımda olmuyordu, bedenim kendi iradesiyle hareket ediyordu ve bu çok ama çok gıcık bir durumdu. O varken de kendim olabilmeyi istiyordum, o varken de Cassandra olabilmeliydim ama olamıyordum. Ben onunlayken çok daha farklı bir insandım.



## Hllekar

Dövüşmeyi severdim, hatta bayılırdım ama bu hislerim sadece dövüş bir spor olduğunda geçerliydi. Gerçek dövüş bana göre değildi, hak edenlerin canını yakmak güzeldi ama... Sadece... Bu çok yorucuydu. Bedenimi, aklımı yoruyordu ve ben... Buna uygun değildim. Avcı olmayı istemedim. *Ölüp giderken de aklımda hep bu olacak, ben avcı olmayı istemedim. Bir avcı ve katil olarak öleceğim.*

\*\*\*



## BÖLÜM 20

**N**ihayet sarayın dev kapılarını gördüğümde sırtım buz gibi olmuştu. Ölüm meleğine yakalanmamak için koşup durmuş ve sonunda ter içinde kalmıştım. Nefes nefese bir halde sarayın dev işlemeli kapısına baktım. O kadar genişti ki... İnsan buradan geçebilecek büyüklükte bir şeyin olduğu düşününce ürperiyordu.

Hayatta bazen istemediğiniz şeyleri yapmama lüksümüz olurdu. Mesela Beth nöbetini bana itelediğinde, “Hayır,” diyebiliyordum ya da Marr, “Bu kez evde kalıp kardeşin Jo’ya bakacaksın,” dediğinde bunu yapmayabiliyordum. O an tüm kalbimle o saraya girmemeyi diliyordum fakat yine de gidecektim.

Bazen... Düşünüyordum da tüm hayatım boyunca sanki bu ana hazırlanmış gibiydim.

Bir şekilde yaşanan her şey olağandışı olsa da kabul edilebilir geliyordu şimdi. Yaptığım seçimler beni bu ana getirmemiş miydi zaten? Dövüşmüş, dövülmüş, zehirlemiş, zehirlenmiş, ölümün eşiğine gelmiş, bir şeytana âşık olmuşum.



Soğuyan sırtımı ağaca yaslayıp derin bir nefes aldım. Zihnim olabilecek en berrak halinde olması gerekirken her şey beynime üşüşüyordu sanki. Anılarım bile rahat bırakmıyordu beni. Marr ve Anton ile mutlu idim. Jo'ya bayılırdım. Ailemi çok ama çok sever, onlara ne pahasına olursa olsun güvenirdim ama görünen o ki onlar bana güvenmiyorlardı. Eğer güvenselerdi şimdiye kadar gerçeği benimle paylaşırlardı.

“Neden sakladınız ki?” dedim kendi kendime. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Ay neredeyse yuvarlak olmak üzereydi. Ağaçtan uzaklaşıp hızlı adımlarla saraya yürüdüm.

Her tarafı nöbetçilerle dolu olması gereken saray bomboştu. Tek yapmam gereken ağır kapıyı var gücümle itirmek oldu. Bahçeye girdiğimde temkinli adımlarla yavaşça çevreme bakındım. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve en kasvetli saraydı. Ölüm, iblisin sarayında fazlasıyla hüküm sürüyordu. Draza yaşarken sürgün edilmiş olabilirdi ama anlaşılan öldüğünde saray eski prensi için üzölmüş, yas tutmuştu. Ağaçlar bile kararmış, yapraklarını dökmüşü. Yeşil ile en ufak bir alakası olmayan çimlere basarak iç kapıya ilerledim. Sarayın içi de dışı gibi bomboştu. Beni yutan ölümcül bir sessizlik dışında yapayalnızdım.

Kuvvetli bir erkek belimi kavrayıp beni bedenine bastırdı. “Aidan!” dedim dehşete kapılarak. Aidan saçlarını omzuma gömdü ve kanatlarını çırpmaya

başladı. Ben irkilerek kaçmaya çalıştıkça bedenimi daha da sıkmaya başladı. Birkaç saniye içinde yerden havalanmıştık. Elimdeki kılıcı sağa sola savurdum, dikkatli olmaya çalışıyordum çünkü ona zarar vermek istemiyordum. Kılıcı savuran elimi sertçe tutup sıktı. Acı dolu bir çığlık atınca dudaklarını saçıma gömdü. “Bunda da mı iblis öldürücü zehir var Cassandra?” dedi fısıldayarak. Cevap verecek gücü kendimde bulamayarak yutkundum. Aidan dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Ters bir hareket daha yaparsan bileğini kırarım senin.”

Deli gibi titriyordum ama o bundan hiç etkilenmiyordu. Sarayın yüksek tavanlarında bir şeytan ve bir avcı uçuyorduk. Aidan kılıcı tutan elimi öyle çok sıkıyordu ki çoktan morarmış olmalıydı. Hangisi canımı daha çok yaktı, bilmiyordum. Aidanhell’in bana düşmanca davranıyor olması mı yoksa bileğimi kıracak gibi sıkması mı?

Uzun karanlık koridorlarda ilerliyorduk. Çevremi aydınlatan tek bir ışık yoktu, karanlıkta bir şeytan tarafından sürüklenmek berbat bir şeydi. Aidan bana çok kızgındı ve haklıydı, ona kızamıyordum. Şimdi bile kokusu başımı döndürmüştü, beni duygusal yönden savunmasız bırakmıştı. Hızla nefes alıp veriyordum.

Nihayet uzun, güzel kokulu, aydınlık bir koridor-  
dan sola döndük ve ağır görünümlü dikenli bir kapının önünde durduk. “Kes şunu fare,” dedi tiksindir



gibi. Bana yeniden fare diyordu, şaşkınlıkla çenemi kapattım. Odanın kapısını boşa kalan eli ile ittirdi. Girer girmez beni içeri fırlattı. Kılıcımı sımsıkı tutup takla açarak zeminde yuvarlandım.

Aidan tam bir pislik gibi davranıyordu.

Apar topar yerden kalkıp hiddetle saçlarımı yüzümden çektim. Altındaki uzun siyah etek dışındayken üzerinde hiçbir şey yoktu bu kez gerçekten de... Muhteşem görünüyordu. Ona kızgın olmak istiyor lakin ona bakınca bunu yapamıyordum. Gölgeyi kanatlarını huzursuzca oynattı. Anlaşılan artık onları sırtına çekmiyordu.

“Ellerinde öyle silahlar olduğunu bilemezdim,” dedim sakince. Aidan başını geriye atıp hoş, erkeksi bir kahkaha attı. Alay dolu olmasaydı daha güzel olabilecek bir kahkahaydı bu. “Küçük arkadaşların iblisleri öldürebiliyor ve bundan haberin yok, öyle mi?” dedi sertçe. Konuşmak için ağzımı açtım fakat hemen beni susturdu. “Yolculuğun başından beri beni öldürebilirdin, öyle mi? Peki neden yapmadın? Ah, evet buldum, çünkü bir takım ihtiyaçlarını gideriyordum, öyle değil mi avcı?” Düşmanca sözleri karşısında nutkum tutulmuş, ağzım kupkuru olmuştu.

“Ne saçmalıyorsun? Seni öldürebilecek hiçbir zehir yok benim.”

“Sarı kafalı arkadaşından neden almadın?” Bu berbat tavrı hâlâ devam etse de kelimelerinde bir parça şaşkınlık sezebilmişim. “Seni öldürmeye gelmedim buraya,” dedim üzerine basa basa.

Kılıcı sıkmaktan uyuşan eklemlerimi açıp rahat ettirmek istiyor ama şu an yakaladığım göz temasını kaybetmekten korkuyordum. “Draza ne durumda?” dedim konuyu açmaya cüret ederek. Aidan’ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Az önce gerçekten bana bunu sordun mu?”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Beth’in orada olabileceğini ya da kuralların değişebileceğini nereden bilecektim? Sizleri öldürebileceklerini bile bilmiyordum.” Dürüst olduğumu anlaması adına yalvarmak için kendimi zor tuttum, gerginlikle yanağımın içini kemirdim.

“Öldü,” dedi duygusuz bir sesle. Yavaşça kararan bakışları karşısında ürküp gözlerimi kaçırdım. Nasıl bu kadar tehlikeli görünebiliyordu?

“Geri gelmiyor,” dedi bir kez daha sertçe. Ben ise sessizce ortalığa göz gezdirmiş ve pencerenin yerini bulmuştum. Bir şekilde gidip ayın konumuna bakmam gerekiyordu eğer dolunay ise... Eh, ne olacağını ben de bilmiyordum. Görülerde bana denileni yapmak oldukça zor olacaktı. Ne olursa olsun, risk almaya değerci. Ailemin ve iblis olmayan iyi varlıkların hayatı buna bağlı olabilirdi.

“Kara büyüü denedin mi?” dedim aramızdaki mesafeyi koruyarak. Şüphe dolu bakışları üzerimde gezindi. “Aptal mısınız?”

“Yeter! Bana hakaret etmeni dinlemek için burada değilim, iblis!” dedim patlarcasına. Aidanhell iki



adımda yanıma gelip delici bakışlarını üzerime dikti. “Peki, ne için buradasın?” Başımı yavaşça öne eğip kılıcı tutan bileğimi gevşettim. “Görev,” dedim sadece. Aidan anlamaz bir sesle tekrarladı. “Görev?”

“Görev tabii,” dedi arkamızdan gelen vahşi bir ses. Hızla arkamı dönüp açık pencerenin önündeki şeytana baktım. Bedeninin büyük bölümü gölgelerde kalacak şekilde bize bakıyordu. Tıpkı görülerdeki gibi uzun parlak boynuzları vardı. Yutkundum.

Aidanhell şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. “Baba?” Kılıcı daha sıkı kavradım.

“Dolunay zamanı,” dedi şeytan küstahça. Görevi bana hatırlatmasına gerek yoktu, yapmam gerekeni biliyordum.

Derin bir nefes aldım, kılıcı tutan parmaklarımı sıkıp şeytana doğru bir hamle yaptım. Aidanhell öne atılıp bileğimi tuttu. “Ne yaptığını sanıyorsun?” Bomboş gözlerle ona baktım.

İlerlemek için yaptığım hamlede bileğimi daha sıkı kavrayıp beni geriye çekti. “Ne yapıyorsun, Cassie?” dedi bir kez daha. Yerine getirmem gereken bir sorumluluğum vardı, eğer bunu yaparsam ailem güvende olacaktı.

Aidanhell görevimi yapmamı engelliyordu. Diğer elimle kolunu tutup bükünce Aidan acı dolu bir çığlık attı. Kısa süreli bir şok geçirdim. Aidan’ın canını yakabilecek kadar güçlü müydüm ben? Tabii ki değildim ama vakit yoktu. Kalbim sızlasa da, “Yo-

lumdan çekil,” dedim sertçe. Zaten aramız düzelme-  
yecekti, birazdan yapacağım şeyden sonra beni asla  
sevemezdi. Pencerenin önünde duran varlık edepsiz-  
ce gülümsedi. “Hoş geldin,” dedi bana.

“Buna emin misin?” dedim aceleyle. Aidanhell si-  
nirle bir kez daha bağırdı. “Cassandra, neler oluyor?”

“Senelerdir bu anı bekliyordum,” dedi şeytan  
umutla. Yüzümü tiksintiyle ekşittim. Kılıcı iki elimle  
kavrayıp tam önümde sivri ucu havaya bakacak şe-  
kilde tuttum. Arkamda bir hareketlilik vardı. Yavaşça  
dönüp, “Dur,” dedim. Laf dinlemez serseri yola gel-  
di ve duvara toslamış gibi durdu. Şaşkınlıktan kılıcı  
düşürmemeye çalışarak şeytana döndüm. “Az önceki  
de neydi öyle?” Yanıt olarak başını kaldırıp gözlerime  
baktı, karanlık zeki gözleri neşeyle parlıyordu.

Şeytan, “Kalbimi sökeyim deme sakın,” dedi uzun  
sivri tırnaklarını kalbinin üzerinde gezdirirken. “Cas-  
sandra, kes şunu!” dedi âşık olduğum çocuk. Aidan’ı  
ve yakarışlarını görmezden geldim. Bedenime tuhaf,  
yepyeni bir güç dolmuştu.

Ölüm.

*On yedi senedir ölüsün Cassandra, yeniden doğ-  
mak için.*

Beynimin içinde konuşan melodik ses de nereden  
geliyordu öyle? Huzursuzca önümde duran şeytanın  
gözlerine baktım. O biliyordu, başından beri biliyor-  
du. Bu sadece onun terk edişi için ayarlanmış bir şey  
değildi, bu aynı zamanda bir büyüünün bozuluşuydu.



On yedi seneye mühürlenmiş eski bir dönüşüm büyüsunün, iblisi insana çeviren büyüsunün. Beni küçükken değıştiren büyüsunün bozuluşuydu bugün.

On yedi sene bir yalanı yaşamıştım, gözyaşlarım gözlerimi yakarken şeytana karşı olan sorumluluğumu henüz yerine getirmediğimi fark ettim. Ne de olsa görev görevdi.

Kılıcı kaldırdım. Gözlerimi kapayıp birkaç saniye sonra olacaklara odaklandım.

Omuzlarımda bir sıcaklık oldu, kulaklarımda ve kalbimde de. Kara büyü de olsa ölüme bulaşılmazdı. İçimden bir kez daha tekrarladım.

*Ölüm.*

Sırtımda simetrik iki nokta karıncalanmaya başladı. Gözlerimi açıp bir kez daha dedim.

*Ölüm.*

Ardından her şey çok hızlı gelişti. Lanet pisliğin kalbine bıçağı sokup çevirdim. Şeytanın vereceğı tepkiye hazırlanıyordum fakat bunun aksine onunla aynı anda çığlık atıp yere düştüm. Bedenim iki ayrı parçaya bölünmüş gibiydi. Ruhum bozuk bir radyo sinyali gibi gelip giderken kalbim yanıyormuş gibi acıyor, sırtımdan çıkmakta olan iki uzuv derimi yırtıyordu. Acıdan gözlerim yaşarırken bedenimi geriye büktüm.

İşkence ile geçen birkaç saniyenin sonunda nefes alabiliyordum. Aidanhell büyüsunün etkisinden kurtulup bana -daha doğrusu babasının cansız bedeni-

ne- doğru koştı. Yanımıza geldiğinde bana bir saniye bile dönüp bakmadan yere oturdu. Babasının kanlı vücudunu kavrayıp yerden kaldırdı.

“Baba?” dedi dehşete kapılarak. Ben ise bomboş gözlerle karşımdaki manzara bakıyordum. Aidan bir süre şeytanın cansız gözlerine baktı. Nihayet daha sakın görünmeye başladığında babasının cesedini yavaşça yere bırakıp bana döndü. Güçlü kollarıyla omuzlarımı kavrayıp beni kendisine bakmaya zorladı.

Başını yavaşça eğdiğinde omuzları da yenilgiyle düştü. “Neden?” dedi başını kaldırıp çaresizlikle bana baktığında. Şüphesiz beni şimdi intikam için öldürmeye çalışacak ve bundan hayatı boyunca pişmanlık duyacaktı. İçimdeki aşk, buradan defolup gitmemi ve onu rahat bırakmamı söylüyordu ama artık içimde yepyeni bir güç vardı, bu güç beni bencilleştirmişti. Elimi elinin üzerine koydum. Şefkatle, “Merak etme, beni öldüremezsin,” dedim. Öldüremezdi de. Bunu hissediyordum, bir şekilde artık daha güçlüydüm. Gözlerim deli gibi yanıyor, sırtım parçalanıyor olsa da güçlüydüm ve Aidanhell’in benim için endişelenmesini istemiyordum.

Aidanhell irkilmiş gibi ellerini çekti. Belki de beni incitmekten korkmuyordu, beni gerçekten öldürmek istiyordu ki muhtemelen öyleydi. İkimiz de ayağa kalktık.

Her şey sonlanmış gibi hissediyordum. Her şey bitmişti. Artık uyanmıştım. Yeni uzuvlarım derimi



parçalamış, çok miktarda kanımı akıtmış ama hâlâ doymamışlardı. Gelişebilmek için bana acı veriyor, sanki bedenimle birlikte ruhumu da emiyorlardı.

Nihayet Aidanhell bana döndü. “Sen her neysen, bunu ödeteceğim,” dedi düşmanca. Kırılan bir parça kalbimi yutup âşık olduğum çocuğa baktım.

Ayağa kalkıp yavaşça şekillenerek ağırlığımı ölçmeye çalışan kanatlarımı huzursuzca kıpırdattım. Ona bunu nasıl söyledim? Ben bile az önce dönüşümüm esnasında öğrenmişken o beni nasıl anlardı? Anlaşmadan bahsetmeli miydim, peki ya çukurdan? En önemlisi Aidanhell beni anlamak ister miydi? Artık umurunda bile değildim, benden nefret ediyordu. Aidan’ın düşmanca bakışları bedenimi delip geçiyor, bana tüm bu olanlardan daha fazla zarar veriyordu. Lanet olsun! Gözyaşlarımı ruhuma akıtıp son bir söz için ona döndüm.

“Ben, Lilith’in kızı. Sonunda yaratılış görevimi yerine getirdim.” Kanlı parlak kılıcı elimde çevirdikten sonra arkamı dönerek kapıya yürüdüm.

## Bilinmesi Gerekenler

### Avcılar

: İnsanlarla beraber yaratılan, şeytanı alt etmek için savaşan, bir takım güçleri olan insan sınıfı.

### Aidanhell

: Şeytanın ikinci oğlu

### Araf Süvarileri

: Araf'ı gezen, bir yere ait olmayan süvari ruhlar

### Cehennem

### Cadıları

: Cehennemde zulüm vermek için yaratılan cadılar. İleride onlardan birini tanıyacağız.

### Çukur

: İblislerin öldükten sonra gittiği varsayılan karanlık mezar. Neye benzediği henüz bilinmiyor.



|                        |                                                                                                                       |
|------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <b>Draza</b>           | : Şeytanın büyük oğlu. Sür-güne gönderilip kara elfe dö-nüştü, şu an için türü bilin-miyor.                           |
| <b>Devler</b>          | : Trol sınıfından düşük iblis kastları.                                                                               |
| <b>Ejderhalar</b>      | : Soylarının tükendiği varsa-yılan eski iblis sınıfı.                                                                 |
| <b>Hırsız</b>          | : Ölümlülerin-tercihen güç sahibi olanların-bedenlerine yerleşen şeytani ruhlar.                                      |
| <b>İblisçe</b>         | : Şeytanın oğullarını yetiştiren öğretmenlere verilen ad.                                                             |
| <b>İblisürüngenler</b> | : En düşük iblis kastı.                                                                                               |
| <b>İblis öldüren</b>   | : İblisleri kısa süreliğine ba-yıltan minik hançerler.                                                                |
| <b>Kabul Kitap</b>     | : Son kutsal kitap                                                                                                    |
| <b>Kanlı Görü</b>      | : Şeytan tarafından gösteri-len, haberleşmek için kulla-nılan eski kanlı bir yol.                                     |
| <b>Kâhin</b>           | : Her yüz yılda bir kehanette bulunan ölümsüz varlık.                                                                 |
| <b>Kara Elf</b>        | : İblis kastlarında şeytandan hemen sonra gelen sınıf. Ri-vayete göre kötülük barındı-ran ilk elf Kahirsifin'in ceza- |

## **Melekler**

landırılmasıyla ortaya çıkan tür.

### **Kara Saray**

: Kurtların hanedanlığının diğer bir adı. Şehir ve kralın yaşadığı saray aynı ismi taşımaktadır.

### **Lilith**

: Çukurda var olduğu sanılan dişi şeytan. Haber alınamamaktadır.

### **Melekler**

: Yeterli bilgi bulunmamaktadır.

### **Morgain İncisi**

: Şeytanın hizmetkârı olan kimselerin taşıdığı varsayılan, deriye kazınmış görünmez dövme.

### **Periler**

: Araf'ın diğer misafirleri. Zaman zaman iyi olmakla beraber kötücül sihirli yaratıklar.

### **Periotrus**

: Araf ormanının içinde ustalıkla gizlenmiş cadıların yaşadığı karanlık orman.

### **Şeytan**

: Cennetten kovulan. İtaatsiz. Cehennemdeki ana kral.

### **Şeytan Savaşları**

: Dünya savaşları ile aynı anda başlayan bitmeyen karanlık süreç.



- Vanelia** : Merkezinde kral ve kraliçenin yaşadığı karanlık şato olan üst sınıf soylu vampirlerin yaşadığı şehir.
- Vampirler** : Diabloların en itaatsiz vahşi sınıfı.
- Yıkım Getiren** : milattan önce yaşamış kana susamış feminist kadın avcı grubu.



## LİDER

**“H**epsini öldürün.”

Yaşlı eğitimcim Rohan, tereddütle gözlerime baktı. Orada bir yerde farklı bir ben görmeyi umuyor gibiydi. Ama göremezdi. Ben bütünüyle değişmiştim.

Avcılardan nefret ediyordum. En çok da ela gözlü, kumral saçlı olanından. Cassie... Onu öldürdüğümde nefretim biraz olsun azalabilecek miydi?

Yenilgiyle tahtımın soğuk metal yüzeyine bıraktım kendimi. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak başımı ellerimin arasına aldım. “Rohan, beni duydun, bütün avcılarını öldürün.” Rohan yanıt vermiyordu. Küstah iblisçem emrimi mi sorguluyordu?!

Başımı hafifçe kaldırıp öfkeli kızıl gözlerimi yaşlı adama yönelttim. Rohan ürkmedi ama çekilmedi de. “Avcıları öldüremeyiz, en azından tamamını,” dedi sessizce.



Az önce ne demişti bu adam? Nasıl öldüremezdik? Onlar insandı, ben ise değildim. “Ne demek istiyorsun?” dedim tahtımda doğrularak. Rohan’ın bileklerine Morgain incisi bıraktığımdan bu yana elli sene geçmişti. Elli yıldır onun rehberliğiyle yaşıyordum, onun ve Aloha’nın. Daha önce Rohan’ın tek bir mantıksız cümle kurduğunu hatırlamıyordum, o halde neden şimdi böyle diyordu?

“Avcıların bir kısmı dünyaya indiler.” Verdiği haberden ne kadar mutsuz olduğunu belirtircesine yüzünü astı. Pekâlâ, işte bu her şeyi değiştirirdi. İkinci savaştan beri avcılar yeryüzüne inmemişti. Şimdi ne olmuştu da fikirlerini değiştirip, kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırarak burayı terk etmişlerdi?

İblisçem ellerini kucağında birleştirip yaramaz bir çocukmuş gibi yıllanmış gövdesini ileri geri hareket ettirdi. “Vampirler yeryüzüne indiler, avcılar da peşlerinden gitti.” Tabii ya! Cassie’nin kaçık halkı tehlikeden korkmazdı, inadına peşine takılırlardı. Gerçi artık onlar Cassie’nin halkı değildi. Belki de hiç olmamışlardı. Ahmak avcı, safkan bir şeytandı. Ve bunu saklamıştı. Benden bile!

Kaşlarımı çatıp çevreme, artık tamamen benim olan dev modern taht salonuma bakındım. Taht odasının krallıktaki en görkemli yer olması gerekmiyor muydu? Peki, neden her şey bana solgun ve ruhsuz görünüyordu?

“Neden bu kadar renksiziz Rohan? Şu odaya bir bak. Benim gibi düşündüğünü biliyorum,” dedim

elimle büyük salonun geri kalanını işaret ederek. Rohan daha net görebilmek için kendini zorlayınca ihtiyar gözlerinin çevresi aceleyle kırıştı. Kırışıklıklar fani bedeninin birer süsü olmaktan gayet mutlu bir halde ihtiyarı, onu daha bilge göstermeye çalışıyorlarmış gibi ciddileştirmişti.

“Yastayız, efendim.”

“Hayır, sadece bu değil, canını sıkan başka bir şeyler var.”

İstemeyerek de olsa yerimden kalkıp durduğu yere gittim. Şimdi çevremi bir kral gibi değil de bir yardımcı gibi inceleyebilirdim. Büyük görkemli sarayım bomboştı. Ruhsuzdu, renkleri çalınmış bir palet gibiydi. Ben de öyleydim. Bütün renkleri çalınmış, beyaz astar boyası kazınmış, çürümeye terk edilmiş bir tuvalin ruhuna sahiptim. Rohan haklıydı, yastaydık. Babam ve kardeşim ölmüşlerdi. Ve ikisi de üst sınıfa bulaşmayacaklarını yemin eden soysuz avcılar tarafından öldürülmüşlerdi.

İblisçem sıkıntıyla iç geçirip odanın ortasındaki büyük, taş örülü sunağa yaklaştı. Sunağı en son kurban kanıyla yıkadığımda Draza'yı hayata döndürmeye çalışıyordum. Yersiz romantik bir çabaydı benimki. Her sevdiğimiz varlığı yanımızda taşıyamazdık... İstemediğimiz şeyler yaşandığında yaşanmamış gibi yapamazdık. Ölümlülerin aksine bizler, yaptığımız hataları sonsuza dek bir gölge gibi taşırdık. Ben, babam ve abime yaptığım bu hatayı sonsuza dek ta-



şımayacaktım. Cassie'nin canını aldığımda hatalarımdan arınacaktım.

Rohan, uzun ihtiyar parmağını sunağın kalaylı pürüzsüz yüzeyine sürttü. Yine kurban mı önerecekti? "Haklısınız. Sadece bu değil." Donuk yeşil bakışlarını gözlerime dikerek, "Krallıkta karışıklıklar her geçen saniye artıyor. İnsanlar kim tarafından yönetildiklerini bilmek istiyorlar," dedi.

"Beni tanıyorlar," dedim biraz da bozularak. İblisleri memnun etmek olanaksızdı. Onlar sadece kötülükten anlarlardı ve benim ruhum artık yorulmuştu. Kalbimde intikam ateşi dışında herhangi bir kötülük yoktu. Pislik yapamayacak kadar yorgundum.

"Seni tanıyorlar. Ama sadece adını biliyorlar. Bir lider olarak sana güvenebileceklerini düşünmeyebilirler. Her şeyden önce onlar birer iblis. Kötülüğü kafesleyemezsin Aidan, sadece yönlendirebilirsin. Onların ilgisini senden uzağa çekmemiz lazım. Seni sorgulayamayacak kadar yoğun olmalılar."

"Onları neyle oyalayabilirim ki?" Ellerimi iki yanıma açarak umutsuzca karşısına dikildim. "Ne yapabilirim Rohan? Savaşı mı başlatayım? Avcıların öldürülmesini istiyorum. Savaşı başlatayım ve avcılar öldürülsün mü?"

"Öyle demek istemedim. Öfkeyle verilen karar, karar değil i..."

"İnfazdır," dedim aynı ses tonuyla cümlesini bitirerek. Rohan bu liderlik meselesini fazlasıyla ciddiye

alıyordu. Bana kalırsa daha önemli problemlerimiz vardı... İntikam gibi!

Arkamı dönüp ağır adımlarla tahtıma yürüdüm. Çıplak parmaklarımın soğuk zemine değdiğindeki hissini hatırlamaya çalıştım. Havayı hissetmeyi, suyu tadabilmeyi özlemiştim. Cassie varken hissedebiliyordum. Soğuğu, sıcaklığı... her şeyi. Fakat şimdi tek hissedebildiğim zaman zaman gelen açlığımdı. Bedenim yorulmadığı için uykuya ihtiyaç duymuyor, kalbim ise intikam ateşiyle köz olmuş bir şekilde bedenimde atıyordu. Her atışında damarlarımdaki zehri hissedebiliyordum. Zehir diyordum çünkü Cassie'nin kanı benim için zehirdi. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Nefesimi vererek tahtıma kurulup başımı ellerimin arasına aldım. O soysuz avcının kanını içmiştim. Onu öpmüştüm. Lanet olsun ki öpmüştüm!

"Vampirler dağıldı, değil mi?" dedim bıkkınca. Kafamı toparlamalıyım. Hiçbir dişi için değmezdi. Zavallı ağabeyim Draza bir dişiye âşık olup hayatını mahvetmiş, ölüme de başka bir dişi için gitmişti. O, tutkularının kurbanı olmuş bir ruhtu. Aşkı için kanatlarından olmuş, taht için girdiği yolda da ölmüştü.

Odaya açılan en geniş kapı, ağır gıcırtilar çıkarak yavaşça açıldı. Aloha, genç iblisçem, savaş şefim uzun saçlarını savurarak coşkulu adımlarla içeri girdi. "Hepsi dağıldı. Ben kıçlarına tekme basamadan bir kısmı dünyaya indi. Lanet olsun, Aidan! Onları



öldürmeliydik. Sen ve senin duygusal kışını tekmelemek istiyorum.”

Haftalardır tebessüm görmemiş dudaklarım şaşkınlıkla kıpırdadılar. Aloha ellerini kaldırarak saçlarını toplamaya çalışırken bir yandan da Rohan’a ne var dercesine bakıyordu.

“Bu öfkene avcılarını temizlerken de ihtiyacımız olacak,” dedim keyifle kollarımı göğsümde kavuştururken. Aloha savaşçı, öfkeli bir ruhtu. Ona Morgain incisi bıraktığımda Irak’ta savaşın göbeğindeydi. Beni gördüğünde bakışları kararmış, ölüm meleğinin geldiğini düşünüp benden uzaklaşmaya çalışmıştı. O an ona sırtarak şeytan olduğumu ve onu hizmetkârım yapacağımı söylemiştim. Sonuç: Aloha bedenime kılıcını saplayıp *kimsenin hizmetkârı olmam ben*, demişti. O günden beri benim hizmetkârım ve her saniyesi için benden nefret ediyor!

“Avcıları temizlemek sandığın kadar kolay değil, onlar da dağıldı. Dünyaya inenlerle irtibatı kopardım. Sadece Khandar ile konuşabildim. O da avcılarını görmediğini söyledi.”

“Sen de inandın mı?” dedim küçümser bir ifadeyle iblisçeme bakarken. Genç adamın kaşları öfkeyle çatıldı. “Tabii ki inanmıyorum. Ne tarafta olduğun belli olmayan şerefsizin teki. Zebanilerden nefret ediyorum.”

Zebanileri kimse sevmezdi. Onlar tuhaf bir ırktı. Araf şövalyesi gibiydiler. Bir görevleri vardı; o da in-

sanlara acı çektirmek, onlara ceza vermektir. Bunu yaparak besleniyorlar ve hayatlarına devam ediyorlardı. Ama iblis değillerdi.

“Kızdan haber var mı?” dedim sanki umurumda değilmiş gibi bir hava takınarak.

“Hangi kız?”

Cevap vermek yerine kızıl gözlerimi Aloha'nın saçlarına diktim. Uzun kahverengi saçlarından duman çıkmaya başlayınca genç adam soğukkanlılığını yitirip zıplamaya başladı.

“Seni... lanet olsun!” Keyifle sırıtmaya devam ettim. Buna ihtiyacım vardı, kafamı dağıtmalıyım.

“Cassie'den haber yok. Ailesinden de öyle. Tek bildiğim Beth'in dünyaya gittiği. Onun dışında hiç kimseden haber alamıyoruz. Yer yarıldı da içine girdi sanki.”

Yer yarılrsa içine girer miydi? Kanatları vardı artık. Uçar, kurtulurdu. Cassie muhtemelen göklerde saklanıyordu.

“Dünyaya gitmiş olabilir mi?” Aloha ve Rohan bir süreliğine birbirlerine baktılar.

Konuştuklarında yüzleri ifadesizdi.

“Her şey olabilir.”

\*\*\*

Yalnızım...

Göklerdeki huzursuz bulutlar gibi yer değiştiriyorum.



Göçebeyim. Yersiz bir karınca gibi, kazdığı yuvayı bulamayan... Sanki biri gelip özenle kazdığım yuvama toprak atmış gibi hissediyorum. Nasıl geri girerim, bilmiyorum. Yuvam neresi hissedemiyorum. Ben artık hiçbir şeyi hissedemiyorum.

Dizlerimi bedenime toplayıp başımı eğdim. Karanlık bedenimi yutuyor, beni istenmeyen gözlerden en güzel şekilde saklıyordu. Burası benim mağaramdı. Aidan'ın bana bu mağarada getirdiği çikolatayı hatırladım. Bizim mağaramız, şeytanımın ve benim!..

Ama artık o yoktu. Babasını öldürdükten sonra peşime sayısız asker takmıştı. Onlara karşı tek avantajım kanatlarımdı. Aidan, kara bölük dışındaki bütün kastlardan adam yollamıştı. Günlerim onun adamlarını atlatmakla geçiyordu. Tüm gece koşuyor, gündüzleri de bir ağacın altına kıvrılıyordum. Araftan kaçamıyordum. Çıkış yolu yoktu. Bir şekilde buraya hapsolmuştum.

“Sen gerçekten o musun?” dedi aceleci sevimli bir erkek sesi. Sesin sahibini tanıyordum ama başımı kaldırmadım. Yapabilecek gücüm yoktu. Günlerdir kimseyle konuşmamıştım, cümle kursam sesim nasıl çıkardı, yüklemi nereye koymalıydım bilemeyebilirdim. “Cassie, beni duymadın mı?” dedi Urange bu kez daha sesli bir şekilde. Ellerimle sessiz olmasını işaret ederek yavaşça ayağa kalktım. “Beni nasıl buldun?”

“Tozumu kullanan herkesi bulabilirim ben,” dedi övünür gibi sırtını dikleştirerek. Kafam karışmış bir

halde perinin karanlıkta koyu görünen turuncu buk-  
lelerine baktım. “Nasıl yani, peri tozun navigasyonlu  
falan mı?” Peri kıkırdayarak yanıma geldi. En azın-  
dan birimizin neşesini kaybetmemiş olması güzeldi.

“Sana neler oldu?”

“Sen o musun derken neyi kastettin?” dedim el-  
lerimle saçımı düzeltmeye çalışırken. Henüz birkaç  
dakika önce büyük geniş oyuklardan birinde yıkan-  
mıştım. Bedenim hâlâ su içindeydi. Perişan görünü-  
yor olmalıydım.

Urange yanıt vermek yerine huzursuzca çevresi-  
ne bakındı. “Biriyle mi geldin?” dedim aceleyle ondan  
uzaklaşarak. “Hayır hayır, sadece yerin kulağı var  
derler.” Kuşkuyla gözlerimi kısıp parmak uçlarımda  
yükseldim. Omzunun üstünden perinin arkasına ba-  
karken, “Sakın bana yanlış yapma Urange,” dedim.

“*Sen o musun*, dedim çünkü senin lider olduğunu  
düşünüyorlar.”

Şaşkın bir halde karşımda tüm somutluğuyla di-  
kilen periye baktım. Bir halüsinasyon olabilir miydi?  
Avcılar benden nefret ediyorlardı. Beni lider yapmak  
şöyle dursun, muhtemelen nefes almama bile katlan-  
mıyorlardı.

“Kedini yemişim gibi bakıyorsun,” dedi genç peri  
tereddütle bir adım gerilerken. Yutkunup başparma-  
ğımın altına bastırdım. “Benden nefret ediyorlar,”  
dedim hâlâ söylediklerini anlayamaz halde. Urange  
başını hafifçe sağa yatırıp şaşkınca gözlerime baktı.



“Senden neden nefret etsinler? Sen kralı öldürdün. İblisler için daha iyi bir lider düşünemiyorum.”

Ne?

Ne iblisi?

“İblis mi? Avcılar beni lider olarak istemiyor mu yani?”

“Avcılar gördükleri yerde derini yüzer senin. Sen Lilith’in kızıydın. Tahtta hakkın var. Aidan, Lucifer’in oğlu olabilir ama henüz kendini kanıtlamadı. Sen kendini kanıtladın, kralı öldürdün. Tahta geçip tüm iblisleri yönetebilirsin.” Ardından sırtıp ekledi. “Ben de yardım ederim.”

“Aidan’ın kendini kanıtlaması için ne gerekiyor peki?”

Urange dudaklarını büzerek bir süre bunu düşündü. Onu gören evrenin en büyük sırrını çözmeye çalıştığını falan düşünürdü. Nihayet konuştuğunda suratı yepyeni bir sırtıyla aydınlanmıştı.

“Sanırım seni öldürmesi gerekiyor.”

*-Takip Edin-*